КРИСТАЛНА БИБЛИОТЕКА

ФАНТАСТИКА

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ЛАБИРИНТЪТ НА ОТРАЖЕНИЯТА

КВАЗАР

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Виртуалният свят. *Дълбината*. Трансконтиненталните корпорации създават там пищен, приказен град — Дийптаун. Всеки може да го посети. На всички им харесва. И някои отказват да го напуснат.

Защото там има истинска свобода.

Никакви задръжки — виртуални дуели, компютърен секс, собствена митология… Е, има и дайвъри, които следят за реда в Дълбината. И понякога им се налага да го правят без оглед на средствата…

- Сергей Лукяненко
  - ЧАСТ ПЪРВА
    -
    - 1
    - 10
    - 11
    - 100
    - 101
    - 110
    - 111
    - 1000
    - 1001
    - 1010
  - ЧАСТ ВТОРА
    -
    - 1
    - 10
    - 11
    - 100
    - 101
    - 110
    - 111
    - 1000
    - 1001
    - 1010
  - ЧАСТ ТРЕТА
    -
    - 1
    - 10
    - 11
    - 100

        - 101
        - 110
        - 111
    - ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
        -
        - 1
        - 10
        - 11
        - 100
        - 101
        - 110
        - 111
    - ЧАСТ ПЕТА
        -
        - 1
        - 10
        - 11
        - 100
        - 101
        - 110
        - 111
- notes
    - 1
    - 2
    - 3
    - 4
    - 5
    - 6
    - 7
    - 8
    - 9
    - 10
    - 11
    - 12
    - 13
    - 14
    - 15
    - 16

Сергей Лукяненко
Лабиринтът на отраженията
(книга 1 "Лабиринтът на отраженията")

Действаме в пълна тъма —
и невъзможното правим,
вечно докрай се раздаваме.
Действаме в пълна тъма.
Когато в хъс се превърнат съмненията,
а този хъс превърне се в съдба,
останалото се изчерпва със умението
да бъдеш себе си във лудостта.

Химн на хакерите,
руски вариант.

ЧАСТ ПЪРВА
ДАЙВЪРЪТ

Иска ми се да затворя очи. Нормално е. Шеметна игра на цветовете, проблясващи светлинки, искрящ звезден вихър — красиво е, но аз знам какво се крие зад тази красота.

Дълбината. Наричат я „дийп“, но ми се струва, че в превод думата звучи по-истински. Красивото етикетче се превръща в предупреждение. „Дълбина!“ Тук се спотайват акули и октоподи. Тук е тихо — и те притиска, притиска, притиска безкрайното пространство, което в действителност не съществува.

Тя, дълбината, общо взето е добра. По свой си начин, разбира се. Приема всеки. Не се искат много сили, за да се гмурнеш. Доста по-трудно обаче е да достигнеш до дъното и да се върнеш. И преди всичко трябва да помниш, че без нас дълбината е мъртва. Трябва хем да вярваш, хем да не вярваш в нея.

Или ще дойде денят, в който няма да успееш да изплуваш.

1

Първите движения са най-трудни. Стаята е малка, бюрото стои в средата, преплетените кабели на компютъра стигат първо до UPS, разположен в ъгъла, после до контакта. Тънка жица осигурява телефонната връзка. До стената с разкошния килим е широкото легло, до отворената балконска врата има малък хладилник. Нищо излишно, само най-необходимото. Преди пет минути проверих какво има в хладилника, така че поне в близкото денонощие не ме заплашва глад.

Обръщам глава наляво, после надясно — притъмнява ми пред очите, но само за миг. Нищо. Случва се.

— Всичко наред ли е, Льоня?

Високоговорителите са на максимум, намръщвам се и отговарям:

— Наред е. Намали звука.

— Звука — намалявам — съгласява се „Windows-Home“ — по-тихо, по-тихо…

— Стоп, Вики — нареждам аз. Хубава програма. Послушна, схватлива и добронамерена. Малко грандоманка си пада като всички продукти на „Майкрософт“, но трябва да се примиряваме, няма начин.

— Успех — казва програмата. — Кога ще се върнеш?

Поглеждам към екрана. В него сред ореол от оранжеви искри плува женско лице. Младо, симпатично, но общо взето нищо особено. Уморен съм от красота.

— Не знам.

— Трябват ми десет минути за самоконтрол.

— Добре. Но само толкова. След десет минути ще имам нужда от всички ресурси.

Лицето на екрана се мръщи — програмата разпознава ключовите думи.

— Само десет минути — покорно казва „Windows-Home“. — Но отново ще ти обърна внимание, че нивото на поставените задачи невинаги съответства на обема на оперативната ми памет. За предпочитане е да се разшири до…

— Млък! — аз ставам от мястото си. „Млък“ е безусловна команда, след която програмата не смее да противоречи. Крачка наляво, крачка надясно… Ха-ха. Не, това не е опит за бягство, а по-скоро доброволно изгнаничество. Придвижвам се до хладилника, отварям вратичката, изваждам кутийка спрайт, отварям я. По гърлото ми плъзва приятна студенина. Това е почти ритуал — в дълбината винаги ти съхне гърлото. С кутийка в ръка

излизам на балкона, в топлата лятна вечер.

В Дийптаун почти винаги е вечер. Улиците са залети със светлини на реклами, тихо бучат преминаващи с бясна скорост коли. Двайсет и пет милиона постоянни жители — най-големият мегаполис в света. От височината на единайсетия етаж няма как да видиш лицата. Допивам спрайта, мятам кутийката долу и се връщам в стаята.

— Неетично е… — мърмори компютърът. Не реагирам и излизам в антрето, обувам се, отварям вратата. Стълбищната площадка е празна и светла, блести от чистота. Докато си играя с бравата, през полуотворената врата се опитва да влезе дребно бръмбарче. Ясно. Ламерски номера. Иронично наблюдавам натрапника — равномерният поток на въздушното течение постоянно го изтласква навън. Най-после успявам да затворя вратата, а бръмбарчето се удря в нея при последния си опит да проникне в апартамента, изведнъж нещо припламва — и насекомото пада на пода.

— Да подам ли оплакване до собственика на сградата? — пита „Windows-Home“. Сега гласът извира от сребърните карфици, забодени в реверите на ризата ми.

— Подай — съгласявам се аз. Все забравям да обясня на програмата, че аз съм собственикът.

Асансьорът ме чака на етажа. Обикновено слизам пеша по стълбите… и надничам в чуждите апартаменти. Нали там и без това не живее никой… но сега бързам. Асансьорът се спуска с шеметна скорост. Излизам на тротоара и се оглеждам за любителя на насекоми. Но не виждам никой подозрителен, всички бързат по работа. Гадинката явно е долетяла случайно и е серийно производство. От тези, дето ще оцелеят въпреки вечните хайки по улиците и изтребването им по домовете.

И аз навремето се бъзиках по същия начин. Но бръмбарчетата много рядко носят интересна информация.

— Льоня, в компания „Поляна“ е постъпило оплакване от наемател номер едно.

— Игнорирай го — измърморвам, без да свалям поглед от мъжа, който върви по тротоара. Ама че образ! Кръстоска между Арнолд Шварцернегер на младини и Клинт Истууд на стари години. Много смешно, няма що. Мъжът улавя подигравателния ми поглед и ускорява крачка.

Вдигам ръка и след миг до тротоара плавно спира жълта лимузина.

— Льоня, компанията „Поляна“ е игнорирала оплакването ти!

— Добре. Нищо.

Това може да се точи до безкрайност, а сега не ми е до игри… Качвам се в таксито, зад волана седи зализан младеж с колосана риза, който усмихнато се извръща към мен. Такива таксиметрови шофьори предпочитам — ошлайфани, неприказливи.

— Компанията „Дийп-разводач“ ви поздравява с добре дошли!

Не вмъква името ми в приветствието — програмата е спряла таксито анонимно.

— Как ще платите сметката?

— Ето така — казвам аз и изваждам от джоба револвера. Силно удрям младежа по слепоочието. Той прави опит да се защити, но не успява. Гледам пребледнялото му лице, разтърсвам го за яката и заповядвам:

— Квартал Ал-Кабар.

— Посоченият адрес не съществува — казва шофьорът. Той е „зашеметен“ и сговорчив.

— Ал-Кабар. Осем-седем-седем-три-осем — елементарното кодче ми осигурява достъп до служебните адреси на „Дийп-разводач“. Можеше и да не бия шофьора, но тогава във файловете на компанията ще се запази информация за пътуването.

— Поръчката е приета — с усмивка казва той, отново е весел и услужлив. Колата потегля. Гледам през прозореца към бързо редуващите се жилищни квартали, към небостъргачите, тъпкани с дребни дийптаунски мошеници, към огромните, разкошни офиси на компаниите. Ето ги дългите сиви корпуси на „Ай Би Ем“, пищните дворци на „Майкрософт“, ажурните кули на „Америка Онлайн“, както и по-скромните офиси на останалите компютърни компании, които диктуват правилата на играта.

Е, фрашкано е и с офиси на фирми за продажба на обзавеждане, плюскане, недвижими имоти, офиси на туристически агенции, транспортни компании, клиники… всяка компания, която що-годе шава, гледа да открие офис в Дийптаун.

Именно това изобилие е причина за процъфтяването на „Дийп-разводач“. Да обикаляш пеш из града е удоволствие, което отнема доста време. Летим по магистрали, удряме спирачки на кръстовищата, свиваме в тунели, пресичаме транспортни възли. Чакам. Можех да заповядам на шофьора да избере най-краткия път — но това ще го принуди да се свърже с диспечерите. И ще оставя следа…

Градът свършва внезапно — сякаш някой исполин отрязва с нож стената от дворци и небостъргачи. Околовръстен път, отвъд него — гора. Гъста, непроходима… Тя отделя от суетата онези, които не желаят да се набиват на очи.

— Намали — казвам аз, след като подминаваме екзотичната

плетеница на вечнозеленото манго и продължаваме покрай съвсем нашенски, руски гъсталак. — Спри при следващата пътечка.

— Още сме далеч от квартал Ал-Кабар — казва шофьорът.

— Спри.

Колата спира. Отварям вратата, отдалечавам се на крачка от лимузината. Шофьорът покорно чака. Аз също — да се опразни пътят. Защо са ни свидетели? Ето, най-после…

Прицелвам се в колата, стрелям. Изстрелът е почти безшумен, откатът е слаб, но колата пламва моментално. Шофьорът седи и гледа напред. След няколко секунди такситата на „Дийп-разводач“ стават с едно по-малко.

Чудесно. Нека всичко прилича на веселба на пияни гаменчета. Тръгвам към гората.

— Неетично… — долита от карфиците мрънкането на „Windows-Home“.

— Оптимизира ли се?

— Да.

— Край, сега имам нужда от помощ. Търси скривалище, кодът е „Иван“.

— Светещото дърво — информира програмата.

Оглеждам се. Аха. Ето това е — огромният дъб, който мъждука с вълшебна синя светлина. Само за мен мъждука. Приближавам се, бръквам в хралупата, изваждам голям тежък пакет. Преобличам се в ризата и панталоните от бяло платно, препасвам шарения везан пояс. Къс меч в ножницата, няколко джаджи в джобовете. Скривалището го създадох преди два дни, като използвах незаконно един от компютрите на управлението на задкавказките железници. Техните програмисти са гола вода, дълго няма да забележат това незначително проникване.

— Къде е поточето?

— Вдясно.

Навеждам се над забързания поток и се оглеждам. Няколко пъти плясвам с длан по водата, после започвам да трия с пръст отражението си. Вместо него в потрепващото огледало се изрисуват чертите на русокос и снажен здравеняк. Лицето му е обикновено и добряшко до погнуса.

— Благодаря — казвам на програмата и се изправям. Стоя, любувам се на гората. Откога не съм се измъквал от градската смрад, по дяволите…

— Дали не чакаш мен, юначе? — пита някой зад гърба ми. Обръщам се. От гъстите храсти излиза огромен вълк, стига ми до гърдите на ръст.

— Защо не — казвам аз и му се любувам. Великолепен е, по

дяволите! Наистина е сив и не просто сив, ами онзи същински вълчи цвят, в който се смесват светло и тъмносребристото. Козината му тук-таме се е посплъстила, на предната му дясна лапа е кацнал репей.

— Дали да не те изям, юначе? — пита вълкът и се озъбва. Зъбите му са жълти като на пушач, единият е счупен до корен. Стар, печен вълчага.

— Защо се перчиш всуе, от богатирски меч ли искаш да погинеш? — импровизирам аз. — По-добре една услуга ми направи!

Вълкът се усмихва, сяда.

— А как ще ми се отплатиш, богатирю?

— С три бона в зелено — уведомявам го аз. Вълкът доволно кимва, потрива с лапа муцуната си. После пита:

— Ал-Кабар?

— Позна.

— Мисия?

— Кражба.

— А поръчителят кой е?

Повдигам рамене. Отговорът е също толкова риторичен, колкото и въпросът. Поръчителите не обичат гласността.

— Ще се пробваме — решава вълкът. — Готов ли си?

— Напълно.

— Сядай.

Яхвам вълка и в лек тръс се понасяме през гората. Инстинктивно се пазя от клоните, вълкът тихичко се киска. Нищо, нека се кефи.

След броени минути изскачаме от гората. Под нозете ни се стеле жълт пясък. Жега е, адска жега и сме принудени да примижаваме от поривите на вятъра. Отпред е пропаст, към сто метра широка, отвъд нея има ориенталски град. Минарета, куполи, всичките в оранжево, жълто и зелено. Доста е красиво. Наблизо през пропастта е хвърлен… хм… нека го наречем мост. Тънка като струна нишка. Единият й край свършва при опасващата града стена, другия край държи в ръцете си изродска каменна статуя, към десет метра висока. Муцуната на статуята е отвратителна.

— Яко ще се озорим… — отбелязва вълкът. — Не си ли се цанил много евтино, а, Иване, царски сине?

— Само господ знае… — отговарям, докато оглеждам внимателно статуята. — За моста ме предупредиха…

— Какво точно ще крадем?

— Ябълки — сладки, румени…

— Ето защо си се маскирал така… — вълкът се киска

отново. — Какво толкова има в тия ябълки?

— Не знам — скачам от гърба на вълка и заставам редом с него, без да свалям ръка от козината му. — Чуй, след миг се връщам, отивам да пийна лимонада…

— Действай — казва вълкът и се озърта.

Затварям очи.

Дълбина-дълбина, не съм твой… Пусни ме, дълбина…

Трепнах, станах от мястото си. Пред очите ми са малките екрани с пустинята, пропастта, статуята, града в далечината. Доста добре нарисувано. Бива си ги дизайнерите на Ал-Кабар.

Виртуалният шлем е тежък, това е един от най-претрупаните серийни модели на „Сони“. С прекрасни цветни екрани, чудесен звук, вградени микрофони и климатична инсталация, която издухва в лицето въздух със съответната температура. Сега лъха пустинна жега… Свалих шлема, сложих го на масата до клавиатурата. На монитора се появи познатото женско лице, прозвуча въпросът:

— Прекъсваш ли потапянето, Льоня?

— Не. Ще чакаш.

В реалния свят стаята ми е същата като във виртуалността. Само че зад прозореца вместо лятната вечер на Дийптаун е влажна петербургска есен. Тихо ръми дъжд, в далечината свири клаксон. Отворих хладилника, извадих кутия спрайт. Ще утоля жаждата си истински… Не се стърпях и надникнах през балкона. Разбира се, долу я няма празната кутия, която хвърлих на улицата във виртуалността. Какво пък, да заличим разликите.

Избърсах с метнатата на стола риза мокрите си от пот коси, седнах пред компютъра, проверих кабела, който свързва виртуалния костюм с дийп-платката. Костюмът действаше, леко забавяйки движенията, сякаш стъпвах по пясък. Малко по-силно влачех левия крак — програмата пак зацикля. Добре, после ще я настроя.

Като сложиш шлема, все едно пъхаш глава в гореща фурна. Големи гадняри са тия от Ал-Кабар, заобиколили са се с максимален дискомфорт…

Отново гледах виртуалния свят, но засега е условен като евтина анимация. Зърнесто изображение, красива, но леко недодялана рисунка. С тоя компютър толкова.

Повече не ми и трябва. Какво е дълбината без човека?

Примигнах, отпуснах се, опитвайки се да вляза във виртуалността самостоятелно. Разбира се, нищо не става. Не съм в пустинята, а пред клавиатурата вкъщи… Наложи ми се да се пресегна и да набера командата:

deep

А сега — „Enter“.

Над пустинята лумна с безброй цветове дийп-програмата. Още миг виждах екранчетата, меката подплата на шлема, после съзнанието ми се замъгли. Мозъкът направи опит да се съпротивлява, но къде ти! Дийп-програмата въздейства на всички.

Само че се срещат и такива хора — по един на триста хиляди, — които не губят напълно връзка с реалността. Те могат сами да изплуват от дълбината. Дайвърите.

Като мен, например.

Вълкът се ухилва насреща ми.

— Накваси ли гърлото, богатирю?

— Да.

Разглеждам се, за да видя дали всичко е наред. Във виртуалността тялото ми е обикновена рисунка, която компютърът транслира в една или друга точка на Дийптаун и околностите му. Виж, мечът на пояса и джунджуриите в торбата не са само рисунки. Те са „етикетчета“, пускови програмни фрагменти, които ще ми потрябват сега.

— Ще действаме така — решавам аз. — Преминавам сам през моста. После изнасям трофеите и се спасяваме.

— Ти решаваш — съгласява се вълкът.

Вървя по пясъка, горещият вятър не мирясва и дори изпитвам чувството, че песъчинките боцкат очите ми. Това вече не е заслуга на шлема. Мозъкът ми усеща същото, което би трябвало да усеща в истинска пустиня.

Статуята става все по-близка и по-реална. Рогата глава с озъбена паст, набраздени от каменни мускули лапи. Сигурно е ифрит. Зле познавам арабската митология. В лявата си ръка ифритът стиска тънка нишка.

Мост от конски косъм.

Катеря се нагоре се по крака на изрода. Колко нелепо изглежда сега тялото ми в празната стая — представям си как потреперва и се хваща за въздуха… я да не се разсейвам…

Последният метър е най-труден. Опирам се на възлестото каменно коляно, опитвам да се вкопча в дланта — не успявам. За легалните посетители на Ал-Кабар със сигурност има някакъв друг път…

А пък аз съм принуден първо да се кача върху гранитния фалос на изрода. Чувам как вълкът се киска. Мамка му. На него му е смешно…

Най-после съм на дланта. Проверявам с крак колко е изопната нишката — тя леко се разклаща. Като струна е. Далеч долу в ниското са скалите и небесносинята лента на реката.

— По-смело, юначе! — крещи вълкът.

Не е възможно по тоя мост да минават редовите виртуаладжии. Нещо не е наред…

Дланта, на която стоя, изведнъж потреперва и бавно се свива. Мостът-нишка трепти, всеки миг ще се скъса. А над мен се надвесва озъбената мутра на чудовището, което е оживяло.

— Ти кой си? — гръмогласно изревава то и ми проглушава ушите. На руски, между другото!

— Гостенин! — изкрещявам, опитвайки се да изскубна краката си от хватката на гранитните пръсти.

Чудовището се изкикотва:

— Гостите не носят забранени неща!

Показалецът на дясната ръка се понася към мен, сякаш за да ме смачка. Инстинктивно замижавам. Но чудовището само тиква пръст в меча.

Да, това не е елементарната беззащитна шофьорска програма на „Дийп-разводача“, а отлична охранителна система с псевдоинтелект, с един порядък по-добър от „Windows-Home“. Как ли е изчислила родния ми език?

— Гостите не идват неканени!

— Мен ме поканиха!

— Кой?

Налага се да играя ва банк…

— Ти нямаш право да чуеш името му!

— Аз имам право на всичко — съобщава чудовището.

И пръстите се сключват.

Сега трябва да последва изход в реалността. Като следствие на „смъртоносното“ въздействие. Иначе мозъкът като нищо ще си въобрази, че наистина изпадам в шок от болката, с всички последствия.

Защитите на дийп-програмата би изключил само един самоубиец.

Или дайвър.

Обезобразеното ми тяло лежи върху дланта на чудовището. Черепът е сплескан, едното око гледа към прашното знойно небе, другото — каменния нокът. Ифритът високо, доволно се кикоти, после изкрещява:

— Ти, дошлият в облика на вълк, запомни неговата съдба!

Аха, значи така е определил езика… слушал е разговорите ни. Но не му е стигнал „умът“, за да разбере с кого си има работа…

Чудовището пак се вкаменява. Изчаквам още миг, после ставам. Тялото ми бавно се сглобява в едно цяло. Обикновеният юзър на дийп-технологията сега би се освестил в реалността, пред недоволно врещящия компютър.

Дали защитната програма на Ал-Кабар отчита съществуването на дайвърите?

Чудовището не помръдва. Аз съм мъртъв, отдавна съм мъртъв… Предпазливо стъпвам върху нишката на моста…

— Ти кой си?

Пак почва… Изглежда реагира тъкмо на докосването до „моста“. Насадих се от трън на глог.

— Този, над когото ти нямаш власт — отвръщам.

— А кой има власт над тебе?

Нещо ново.

— Аллах — отговарям напосоки.

Този път чудовището така ме сплесква със свободната си ръка, че аз частично се изплисквам от дланта му. И назидателно произнася:

— Не ти, крадецо, ще споменаваш името на Великия.

Да, програмата има по-скоро американско, отколкото арабско чувство за хумор. Лежа и разсъждавам. Пак се изправям на крака. Засега чудовището не помръдва.

— Вики, има ли заобиколен път? — питам аз.

— Това е единственият външен канал — незабавно ме информира моят компютър. Гласът плува и губи интонациите си… наистина трябва да купя още памет… — Всички други линии на Ал-Кабар се отварят само със заповед отвътре.

— А силово решение? — докосвам дръжката на меча. Програмата-вирус с локално въздействие е нищо работа, дори не трябва да се тегли от вкъщи. Издърпвам меча, удрям — и…

— Каналът ще бъде разрушен.

Да, разбира се. Чудовището не случайно държи моста в ръка. Ликвидираш ли защитната програма, нишката над пропастта ще се скъса.

— Кофти тръпка.

— Не разбрах.

— Млък…

Разглеждам чудовището. Каменните му клепачи са полузатворени, от пастта му виси като сталактит дълга лига. Това е чисто менте, камуфлаж за виртуаладжиите със слаби нерви. Обикновена „пазачка“ на входен гейт. Някъде дълбоко в „нишката“ минава каналът за връзка с квартала Ал-Кабар. Там се носят сигналите, с които се заповядва дали да бъде пуснат или унищожен неканеният гостенин…

— Хей, Иване, царски сине, аз бързам! — провиква се вълкът. Да, трябва да се действа. Засега програмата ме е отхвърляла автономно, но е напълно възможно следващия път в работата да се включат истинските програмисти на Ал-Кабар. И

виртуаладжиите, и консерваторите.

— Съживявай сянката — нареждам аз.

Тъмният силует върху дланта се размърдва, придобива обемност, изправя се, придобива цвят. Правя физиономии на двойника, той гримасничи в отговор.

— Води сянката — заповядвам. — Търси паролата.

Кратка пауза — машината се рови из дисковете, за да зареди в паметта на „сянката“ всичко, което се знае за Ал-Кабар. После двойникът стъпва върху моста. Разбира се, с това не печеля нищо. Освен време.

— Ти кой си? — реве чудовището и сграбчва сянката. Аз едва се спасявам от мърдащите пръсти, пълзя по здраво стиснатия юмрук, скачам върху нишката.

— Ти пък кой си? — долита зад гърба ми. И замахът на десницата ме изпраща при краката на чудовището. Ставам на пихтия. Лежа възнак и разглеждам двойника си, който се мята в пестника на статуята.

Да, свършил съм добра работа… качествена…

— Кой си ти? — повторно пита чудовището.

— Този, над който ти нямаш власт — двойникът продължава да отвлича пазача.

— А под чия власт си?

— Под своя.

Интересно, с още колко видове смърт за крадци се е запасило чудовището? Я какви зъби и рога има… хм, то и фалосът ще му свърши работа…

— Защо си дошъл тук?

— За да намеря власт над себе си.

— Хайде премини и я намери.

Ръката се разтваря, чудовището се вкаменява. Лежа и дишам с отворена уста. Двойникът стои неподвижно на ръба на дланта.

— Вики, откъде са взети отговорите на сянката?

— От общодостъпния файл на Ал-Кабар — „Процедура за съставяне на виртуална молба за назначаване“.

Вълкът се приближава и прошепва:

— Какво стана?

Обяснявам.

— Ти да не си случайно Иван глупака, а Иване, царски сине? — пита вълкът.

Затрайвам си, защото той е прав. Разбира се, че е трябвало да проуча всички файлове. А не само крадените данни за вътрешното виртуално пространство на квартала.

— Вики, сливане — командвам аз.

Сякаш нещо ме всмуква в „сянката“. Сега това тяло се

превръща в основно. Вече допуснато на моста.

Впрочем, победата е пирова. Стражът е рапортувал, че някакъв посетител се опитва да премине моста. Значи ще имам посрещачи.

А онзи, който се опитва сам да се пребори с тълпата, е обречен. Във всяко пространство, дори във виртуалното.

Е, няма как. Време е да тръгвам… по косъма над бездната.

Честно казано, на практика процедурата е невъзможна. Дори за професионален въжеиграч. Защото мостът не е въже, а именно нишка над пропастта. Кулите на Ал-Кабар в далечината са примамливи и недостижими.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Затварям и отварям очи. Виждам пред себе си картинка с пропаст, опъната над нея нишка и сгради в далечината. Даже ме досмешава. Гледам къде стъпвам и внимателно местя стъпала по нишката.

Това е само картинка. Тук няма гравитация, а рисуваното тяло няма център на тежестта. Просто стъпвай по нишката и всичко ще е наред… Майтап — излиза, че дъното на пропастта е само бегло скицирано… значи планинската река е моя фантазия… някой друг би видял долу в ниското скупчени дървета или потоци лава…

Сега, когато подсъзнанието ми не участва в играта, разстоянието се преодолява бързо. След половин минута съм от другата страна на моста.

Нишката хлътва между зъбците на крепостната стена. Ръбът на стената е широк и там вече стоят двама, които явно ме причакват. Доста добре са нарисувани тия шкембести здравеняци с мечове на кръста, единият е с чалма, другият е плешив… Когато стъпих върху „тухличките“ на стената, веднага прошепнах:

— Вики, включвай дийпа…

Пред очите ми блясват огнени искри. Да, днес попрекалих с включванията и изключванията на подсъзнанието. Утре със сигурност ще ме цепи глава, ще получа сърцебиене и ще съм абсолютно скапан. Но нищо. Дано доживея до утре…

А ето ги и посрещачите — вече с нормален човешки облик.

— Ти пристигна бързо, гостенино — казва плешивият. Има добродушна физиономия на арабски стражник от детска пиеса за Синдбад Моряка. И вторият е карикатурно поарабчен, но изглежда доста по-зловещо, святка с очи и не изпуска дръжката на меча. Да, само боен вирус ми липсва в машината…

— Другите по-бавно ли пристигат? — питам.

— Още никой не е преодолял този мост — любезно ме осведомява плешивият стражник. — Балансирането върху конски

косъм не е в човешките възможности.

— Тогава раят пустее — с въздишка казвам аз. Като че ли вече не аз командвам събитията, а те мен. Не ми харесва такъв обрат.

— Затова пък в ада има място за всички.

Хубаво обещание.

— Да тръгваме.

Какво пък, ще се подчиняваме. Ще сме послушни и учтиви. Нали сме на чужда територия…

От стената се спускат широки стръмни стълби. Слизаме надолу. Добрият стражник е отпред, сумтящият недоброжелател — отзад. Грижливо го игнорирам и гледам само кубето на добрия. Точно на темето има голяма брадавица. Интересно дали наистина е нарисувана, или подсъзнанието си прави майтап? Но би било неразумно човек да излезе от дълбината, за да провери подобна дреболия…

Кварталът Ал-Кабар е малък. Във виртуалността заема не повече от квадратен километър. Впрочем това нищо не означава. Някои фирми — такива като „Майкрософт“ например — предоставят на сътрудниците си цели дворци. Евтино и ефектно. Други се задоволяват с такива стандартни стаички, че се чудиш — от какъв зор им е изтрябвала виртуалността?

Явно и Ал-Кабар е от тях. Надниквам в един от прозорците на ниската каменна сграда, покрай която минаваме.

Оборудване… прекалено непознато, за да бъде идентифицирано. Няколко човека зад бюрата. Единият държи епруветка. Ха, химически опити във виртуалното пространство! Това е нещо ново. Има смисъл само ако се работи върху много отровни вещества… или с бактериални среди. Ще си вземем бележка.

— Къде ме водите? — питам охраната. Кубето не се обръща, но отговаря:

— При директора на корпорацията.

Той не назовава име, но и без това е казано много. Ал-Кабар е транснационална корпорация, специализираща се в производството на лекарства, в телефонните комуникации, май и в нефтодобива… Независимо, че целият реквизит е арабски, тя се контролира от Швейцария. Нейният директор Фридрих Урман е прекалено голяма клечка, за да си бъбри с всеки посетител.

Готви ми се топло посрещане.

Спираме при малка беседка, обвита с лоза, подбутват ме в гърба и аз влизам. Охраната остава пред прага.

Вътре помещението е далеч по-голямо, отколкото изглежда отвън. Огромен павилион с басейн по средата, където бавно

плуват сънени, лъскави риби. До басейна — масичка с две кресла. Твърде много цветя, дори започвам да долавям уханието им.

И няма никой.

Какво пък… Ще почакаме. Сядам в креслото.

Леко не съм на фокус… както се и очакваше. Сега сондират канала ми за връзка. Опитват се да определят откъде съм дошъл, какъв обем информация мога да приема и предам за една секунда, наличните ми програми…

Хайде, действайте. Минавам през шест наети „за еднократно ползване“ рутъра. И всичките достатъчно защитени срещу атаки. И накрая — платен интернет гейт в Австрия, точно през който съм влязъл във виртуалността.

Следите ще останат, но няма да отведат до никъде.

Във всеки момент могат да прекъснат връзката, да ме „изритат“ от квартала. Само че какво ще спечелят… всички нещица-програмки, които са в мен, незабавно ще се задействат. Почти нищо няма да остане за проучване. А аз много ги интересувам, това е очевидно…

— *Проследен е първият рутър* — информира „Windows-Home“.

Бързи са. Поклащам глава — и в този миг празното кресло срещу мен се запълва.

Господин Фридрих Урман не зачита арабския колорит. Той е по шорти, с риза на цветенца. Възстар, жилав, сериозен.

— Добър ден… дайвър — произнася той. На руски. Гласът е неестествен, прекаран през програма-преводач.

Ето я и причината за толкова високата чест.

— Страхувам се, че грешите, господин директор.

— Когато преди половин година създадохме моста, имахме само една цел, господин дайвър. Да открием вас. Той не може да бъде преодолян от човек, намиращ се във виртуалността. — Урман скъпернически се усмихва. — За първи път виждам истински дайвър.

Едно на нула… не в моя полза.

— А аз за първи път виждам истински мултимилионер.

— Ето, виждате ли, срещата ни вече дава резултати.

„Windows-Home“ шепне:

— *Проследен е вторият рутър.*

Урман се мръщи — изглежда, и той получава някаква информация. После се интересува:

— Извинете, през колко компютъра минахте, за да стигнете тук?

— За съжаление, не помня.

Урман повдига рамене.

— Как да ви наричам?

— Иван царския син.

Кратка пауза — после усмивка. Обяснили са му.

— О, руски приказен герой. А вие руснак ли сте?

— Нима това има значение?

— Да, напълно сте прав… Господин дайвър, доколкото разбрах, вие сте проникнали в нашия квартал незаконно…

— Нима? — учудвам се аз. — Честно казано, просто търсех работа. Прочетох обявата ви, минах през моста… подчиних се на чудатите охранители…

Едно на едно.

Фридрих Урман пляска с ръце.

— Да… наистина! Но ние и без това нямаме претенции към вас, господин дайвър. Освен заради странните неща, които носите в себе си…

Бавно, демонстративно изпразвам джобовете си. Гребенче, носна кърпа, огледалце.

— Ето. Да ви дам ли меча?

Урман размахва ръце:

— Господи, защо? Нали нямаме намерение да влизаме в схватки? Хайде да си поприказваме…

— *Проследен е третият рутър.*

— Колко жалко, че остава все по-малко време за приказки — с въздишка казвам аз.

— Да, но времето никога не стига. И така, господин дайвър, имам причини да предполагам, че някои лица биха искали да се сдобият с доста от разработките ни. И даже са се изхитрили да наемат дайвър… за да пожънат чуждите плодове.

— Ябълчици — уточнявам аз.

— Да, именно. При нас работи добър руски програмист, който създаде красива форма за съхранение на информацията… — Урман плясва с ръце и въздухът до нас започва да се замъглява и сгъстява. След миг се появява малко дръвче, отрупано с плодове. — Предполагам, че най-голям интерес предизвиква малката зелена ябълка на долното клонче.

Поглеждам към мечтания плод. Той е дребен, неузрял и червив.

— Как мислите, дайвър, колко биха платили конкурентите ни за този файл?

— Към десет хиляди — малко завишавам цената аз.

Урман ме гледа недоумяващо. Уточнява:

— Десет хиляди долара?

— Да.

— Честно казано, дори сто хиляди ще са малко… Добре, да допуснем, че предлагам сто и петдесет хиляди на човека, който се

е опитвал да открадне файла. При условие, че той започне да ни сътрудничи… срещу нормално, добро заплащане.

— Това да не е лекарство против рак? — питам.

Урман клати глава:

— Не. Тогава нямаше да има цена. Само лек за настинка е, но много ефикасен. Готвим се да започнем производството му, но само след като се разпродадат запасите от по-неефикасни лекарства. Та какво ще кажете за офертата ми?

— Страхувам се, че ще ви огорча — казвам аз, като се опитвам да не мисля за предложената сума, — но кодексът на дайвърите директно забранява подобни споразумения.

— Добре — Урман става. — Очаквах подобен отговор. И ценя вашата позиция.

Той отива при дръвчето и с известно усилие откъсва ябълката. Междувременно устните му мърдат — явно произнася парола.

— Заповядайте.

Ябълката е в дланите ми. Доста тежичка е — сигурно има два мегабайта. Няма смисъл да се пробвам да я копирам, трябва да я взема със себе си. Пъхам ябълката в пазвата си — тоест прикачвам файла към виртуалната си обвивка. Поглеждам Урман.

— Действам ва банк — сериозно казва Урман. — Жертвам твърде перспективна разработка. Предайте я на господин Шелербах и го поздравете лично от мен. Само за едно ви моля — елате после при нас, за да си поговорим за постоянно сътрудничество. Няма да крия, точно сега много, много се нуждаем от услугите на дайвър.

— *Четвърти рутър — проследен… пети рутър — проследен… тревога! Тревога! Тревога!*

— Добре — аз също ставам от мястото си. Всичко е твърде изненадващо… никога не съм очаквал от един сериозен бизнесмен толкова щедри жестове. — Обещавам да дойда. А сега, прощавайте…

— Не, господин дайвър, сега вие ще ме прощавате. Спокойно ще напуснете територията ни, но само след като бъде установен истинският ви адрес. За да имаме гаранция за току-що даденото обещание.

Решетъчните стени на павилиона потъмняват, сякаш са покрити с плътна наметка. Правя крачка — коства ми големи усилия. Не отсичат, а само забавят канала за връзка. Движенията на Урман стават накъсани, всичко плува пред погледа ми, ябълката в пазвата ме притиска към пода, гласът на „Windows-Home“ заглъхва и губи интонация:

— *Тревога… тре… во… га…*

Така значи. Добрите играчи са мултимилионери.

— Вики, намали детайлите! — шепна аз и продължавам да се пресягам към масата. Само програмата да ме разбере, само да се подчини без уточнения…

Павилионът се променя. От стените изчезват плетениците на орнамента, цветята остават без пъпки, окапва и част от дребните листенца, загрубява текстурата на ризата на Урман.

За сметка на това аз се докопвам до играчките си на масата, сграбчвам носната кърпа. От голяма полза са тия нещица за лична хигиена.

Махам с кърпата — движението е забавено, сякаш всичко става под водата, — и бляскава светлинна плоскост разсича задрямалия малък свят на павилиона. Едни наричат тази програма „лепка“, други — „път“. И едното, и другото е вярно. Програмата търси чужди канали за връзка и започва да ги използва за мои цели.

Много, много нова, рядка и почти безотказна програма.

Част от стената рухва и се отваря изход към улицата. Изглежда съм използвал канала за връзка на самия Фридрих. Грабвам огледалцето и гребенчето, хуквам.

От стената изхвърчат назъбени остри копия. Защитната програма на Ал-Кабар. Скачам — правя отчаян опит да се промуша между копията.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Климатичната инсталация на шлема обдухва лицето ми с леден въздух. По екранчетата бавно пълзи тънка линия — процентът на изтеглената информация, а под нея хищно се свива отворът на стесняващия се канал за връзка. Ето как изглежда в действителност красотата на най-напрегнатите виртуални схватки. Линии, буквички, цифрички. Схватка между програми, модеми, байтове информация.

Не искам. Адски е гадно и тъжно.

— Дийп! — нареждам аз.

Веднага ме заболява главата, но какво толкова! Прехвърчам между копията, падам на пода. Бляскавата лента се дипли по улицата и рути всичко по пътя си. Сградите се сгромолясват, стената с грохот се пръсва на парчета. Лентата прескача дерето. Напред…

Насреща ми изскачат одевешните охранители. И двамата размахват мечове, но и аз вече съм измъкнал моя. Чий вирус ще излезе по-сръчен и бърз?

Моят.

Подарък ми е от един познат, Маниака, спец по компютърни вируси. Подаръчето е убийствено — въздухът под удара на

острието избухва и като уригване на дракон помита охранителите. Те изгарят на мига. Превръщат се в черни овъглени скелети.

Маниака си пада по красивите ефекти. Сега компютрите на охранителите са се задръстили, защото са заети със страшно важна работа — пресмятат числото „пи“ с точност до милион знака след десетичната запетая. Не са им останали ресурси дори за да издърпат операторите си от виртуалността. Чудесно, нека се потъркалят в дълбината, вместо да сядат на други машини…

— Неетично… — скръбно шепне „Windows-Home“.

Бягам по лентата. Каналът за връзка е прекрасен, след секунди вече съм на стената. Лентата под краката ми пружинира, подбутва ме, кара ме да бързам. Кикотя се, но все пак се оглеждам.

Охо!

Какво става в Ал-Кабар! Улиците са пълни с хора, по лентата вече тичат други охранители, а от една сграда изпълзява нещо огромно, усукано, неприятно. Нямам желание да се взирам.

По-бързо…

Лентата прескача чудовището и като дъга се опира в земята. Охранителят отново е оживял, размърдва се, вдига лапи — скъсва моста нишка, но не успява да ме докопа. А не може и да се помести, защото е направо прикован към своя канал за връзка.

На последните метри лентата внезапно се раздрусва и прави опит да ме отхвърли. Програмистите от Ал-Кабар са успели да възстановят контрола.

Но вече е късно, аз съм стъпил на земята и при мен дотичва сивият вълк.

— Сядай, Иванушка, време е да изчезваме! — крещи той.

С един скок се мятам на вълка и се оглеждам за последно. От лентата скачат охранители, над пропастта се рее крилата сянка.

— Сакс! — шепнешком изричам любимата ругатня на виртуаладжиите. Сакс — това е „зависнал“ компютър, отказващата да работи програма, прокисналата бира или потеглящия пред носа ти тролей. В дадения случай — прекалено интензивното преследване. Нямаме време, за да изтеглим на спокойствие съдържащата се в „ябълката“ информация и да се изпарим. Трябва да бягаме, да прикриваме следите си.

Моят партньор с вълча кожа ги може тия работи.

Търчим през пустинята, после се шмугваме в гората. Тичешком ни следват размазани сенки — охранителите са пожертвали застрашителния си облик в името на скоростта.

— Далеч ли е потерята, Иване, царски сине? — пита вълкът.

— Близо е! — признавам аз.

— Ох, Иване, не ще те отърва! — реве вълкът.

Изваждам гребенчето, счупвам го и го хвърлям зад гърба си. Чува се страхотен трясък — зъбците се разхвърчават, забиват се в земята и прорастват, превръщат се в исполински дървета. Движенията на тичащите сред тях охранители стават вяли, сънливи — пространството е пренаситено с внезапно възникнали обекти и вражеските компютри затъват сред изобилието от безполезна информация.

За съжаление, номерът е стар и методиката за противодействие е прекрасно отработена. Повечето охранители са успели да стеснят зрителното си поле или да намалят детайлизацията на изображението, и са прескочили опасното място. По-точно това не са го направили самите охранители, а техните дийп-програми. Отпаднали са предимно непрофесионалистите, включили се в преследването от ентусиазъм.

— Ох, Иване, силиците ми привършват! — крещи вълкът. Не разбирам дали наистина се вълнува, или прекалено се вживява в играта на приказки?

Идва ред и на огледалцето. Когато го хвърлям назад, инак въздържаният ми „Windows-Home“ крясва:

— Неетично е!

Разбира се, че е неетично. И още как. Това вече не са детинщините с бързорастящите баобаби, не е дори локалният меч-вирус. Това е логическа бомба със забележителна мощност.

На мястото, където е паднало огледалцето, се образува и светкавично се разраства малко езеро. Част от охранителите цопват в него и „потъват“, изчезват безследно. Останалите безпомощно спират на брега.

В тази част на виртуалността всички линии за връзка са абсолютно блокирани. Зоната ще е непроходима поне два часа — после езерото ще пресъхне.

— Откъде взе джундурийките? — пита вълкът.

— От Мария Сръчната — след кратко колебание казвам аз. Честно казано, точно този прякор ми даде идеята за днешния маскарад… Вълкът няма да ме издаде. Пък и на него може да му потрябват такива програмки.

— Ще го имам предвид. — Вълкът благодари, бързо се озърта и пита: — Имаш ли нещо за десерт, юначе?

На хоризонта се задава дракон — бойна програма-прехващач от висша класа. Драконът е триглав — очевидно с трима души оператори, плюс обичайния арсенал — нокти, зъби и огън. Към сто най-разнообразни вируса и яка защита. Над езерото драконът само леко намалява скоростта.

— Десерта го сервирах в началото — признавам си аз.

— А защо не взе повече? На приказки ще ми играе, само три неща ще ми взима — и край, така ли? — ръмжи вълкът. Разбира се, че не е прав — тук няма как да носиш със себе си големи количества бойни вируси. Но и двамата сме изнервени.

Вълкът решава нещо и рязко завива встрани, като бяга все по-бързо. Спира толкова рязко до един голям мъхест пън, че аз изхвърчам на земята. Внимателно ме оглежда и прескача пъна.

Лично аз предпочитам да използвам вода, когато променям облика си. Ручей, река, или най-малкото пълен черпак. Но върколаците са консервативни.

Вълкът се премята във въздуха и се превръща в човек. Млад мъж със семпъл сив костюм и лачени обувки. Моят приятел дайвърът както винаги е елегантен. Пада, моментално става, пак скача и се превръща в мое точно копие.

— Вики, трябва ми ручей! — командвам аз, защото съм проумял замисъла му. А бившият вълк вече ме е хванал за раменете и с вик: „Няма време!“ ме хвърля през пъна.

Не е кой знае колко приятно да се подложиш на въздействието на чужда мимикрираща програма. Едва успявам да прошепна: „Вики, замри!“, да не би грижовният „Windows-Home“ да се възпротиви на превъплъщението.

Във вълча кожа съм бил много отдавна, когато виртуалността тепърва се бе образувала и всички си играеха на метаморфози. За щастие не ми се налага да заставам на четири крака — промяната е само външна. Откопчавам меча, подавам го на новия Иван царски син, той грабва оръжието и скача на раменете ми.

— Дий, кранто! — изкрещява той и ме сритва с токове. Хуквам напред, тъкмо навреме — над дърветата се показва драконът. Пикира над нас и изхвърля три огнени струи. Точно на пътя ни лумва пожар.

— Хайде! — крещи партньорът ми и шепнешком допълва: — Довечера, на обичайното място…

С едно рязко движение го хвърлям от гърба си и побягвам, а след мен се сипят проклятия.

Драконът кръжи над нас за секунда, после прави прост избор и каца при приказния герой. Страхливият му партньор не го интересува.

Точно това се искаше.

Тичам настрана и шепнешком казвам:

— Вики, тегли новите файлове!

Зад гърба ми кипи бой. Впрочем, краткотраен. Върколакът успява да закачи дракона с меча, но вирусът е безсилен срещу защитите на програмата-прехващач. Около върколака закипява

бял снежен облак и той замира.

Замразяване. Край. Приятелят ми е вън от играта — вече си е у дома, сваля виртуалния шлем. А пред озъбените муцуни на дракона е копието му, заедно с всичките си трофейни програми… стига, разбира се, да са били у него.

Драконът леко перва с лапа вкочаненото тяло, което се пръсва на ледени парчета. И трите глави се навеждат над тях… търсят откраднатата ябълка.

А аз бягам.

Ябълката в пазвата ми става все по-лека — информацията изтича в моя компютър. Криволича между дърветата, после спирам, за да може „Windows-Home“ по-лесно да тегли файла.

До мен достига ревът на дракона — не е намерил откраднатото и е разбрал каква е работата.

Кой е по-бърз?

Драконът отново литва в небето. Лесно ще ме намери — придвижванията във виртуалността оставят следи. Стоя и чакам.

— Трансферът на файла е приключен.

Край. Това е победа.

— Изход — командвам аз.

— Сериозно? — уточнява „Windows-Home“.

— Да.

— Изход от виртуалността — съобщава компютърът. Пред очите ми святкат разноцветни искри. Светът губи яркостта си… превръща се в избледняла, плоска картина.

— Успешен изход от виртуалното пространство! — казва радостно „Windows-Home“. Гласът в слушалките е рязък и прекалено висок. Върху екранчетата на шлема на фона на гъста синева се рее или по-скоро пада бяла човешка фигурка. Познатото лого на дийпа, дълбината, виртуалния свят.

Свалих шлема и учудено примигнах срещу монитора. Там се мъдреше същата картинка.

— Благодаря ти, Вики — казах аз.

— Никакви проблеми, Льоня — отговори „Windows-Home“. Научих я на тази дребна любезност преди около седмица. Приятно е, когато програмата изглежда по-човечна, отколкото се полага.

— Терминал.

Панелът на терминала замести синевата. Включих се ръчно към шестия компютър-рутър, който беше устоял на атаките, и снех своя достъп. После анулирах временния адрес в Австрия.

Главните нишки са прекъснати. А сега ме търсете, момчета от Ал-Кабар. Пресявайте пак файловете в дирене на „Иван царския син“. Дайвърът се измъкна от капана.

Вече без да прибягвам до гласовото управление, изключих „Windows-Home“, изпаднах в триизмерната нортънова таблица, отидох на диск „D“, където се съхраняваше цялата виртуална плячка плюс малка колекция вируси. Ето го файла на „ябълчицата“ — мегабайт и половина. Прилича на най-обикновен документ за текстовия редактор „Advanced-Word“. Впрочем, към него са прикачени още две нищо и никакви файлчета на… защитни програмки? Пуснах сканиращата програма, разработена точно за такива изненади.

Аха. Точно така. Програми-идентификатори, които са длъжни да унищожат файла, ако той попадне в чужд компютър.

Наясно сме с тия номера. И отдавна сме се застраховали — програмите-идентификатори просто не виждат моя компютър. Съхранявам на диск „D“ точно такива опасни неща.

Вътре в самия текстови файл скенерът също откри изненада: някаква малка програмка, която най-вероятно се включва при опит да бъде прочетена информацията. Друго не бях и очаквал. Изкопирах файла първо на магнитна, после и на лазерна дискета. И се заех с изтърбушването на ябълката от градините на Ал-Кабар.

Оказа се невъзможно ликвидирането на защитните програми, без да се унищожи текстът. Наложи се просто да ги „зашеметя“, да ги извадя от работен режим. После се заех с изненадата от пълнежа. Разрязах файла на двайсет парченца, отделих защитната програма. Тя се оказа абсолютно непознат полиморфен вирус, който — а това вече беше неприятно! — бе успял да се закачи за моя компютър. След два часа работа, от която се откъсвах само за да изпия таблетка аспирин и да отида до тоалетната, стана ясно, че няма да се справя с вируса.

Вече беше късна вечер — време, в което хакерите току-що са се хванали за работа. Опаковах вируса с част от текста и се обадих на Маниака.

Наложи ми се да изчакам около две минути, докато вдигне слушалката. Провървя ми — като нищо вече можеше да броди из виртуалността, безразличен към звънци, пожари, наводнения и всички останали досадни житейски проблеми.

— Моля?

— Маниак, аз съм.

Гласът на хакера леко омекна.

— Привет, Льоня. Какво има?

— Нов вирус за твоята колекция.

— Дай го насам! — каза Маниака и светкавично затвори слушалката.

Включих модема и изпратих изненадата на Ал-Кабар в

хищните ръце на създателя на вируси. Извадих от хладилника хляб и салам и отидох в кухнята да сложа чайника. Със сигурност Маниака ще си поиграе с вируса към половин час. Около десет минути ще го разбива, после около двайсет минути ще се наслаждава на структурата му, ще се смее, отбелязвайки неудачните решения и ще се мръщи, когато намира онези ходове, които лично на него още не са му хрумвали. Той се занимава със създаването на нефатални вируси от времената на Московската Конвенция, която се бе примирила с неизбежното и бе легализирала изработката им. Прави добри вируси, които могат да накарат всяка машина да увисне, без да унищожават заложената в нея информация.

Но Маниака позвъни след три минути.

— В Ал-Кабар ли си гостувал? — попита той с меден глас.

— Да — нямаше смисъл да лъжа. — Как се справи толкова бързо?

— Не съм се справял. Това е мой вирус, приятелче.

Не се досетих за нищо по-добро от това да кажа:

— Извинявай…

Маниака или просто Шура в обикновения живот, беше много сериозен:

— Ти какво, да не си им отмъкнал някоя програма?

— Не беше съвсем отмъкване. Но общо взето — да, това беше вградено във файла…

— Свързва ли се с някой друг по модема? След като получи този файл?

— Не.

— Значи си късметлия — уведоми ме Маниака. — Нали разбираш, това не е обикновен вирус, а пощенска картичка.

Не разбрах и Маниака ме просветли:

— Картичка с обратен адрес. Ако вирусът установи, че на компютъра има комуникационно оборудване, той лепва за всяко твое писмо още едно — мъничко, невидимо… пощенска картичка. Без текст, но за сметка на това с обратен адрес. Писмата заминават заедно, а после, вече от чуждия компютър, картичката отпътува в службата за сигурност на Ал-Кабар.

Направо всичко ми изстина отвътре.

— Разкарах вируса от моята машина…

— Не си разкарал самия вирус, а лъжливите отражения, които е създал. Специално за приспиване на бдителността. Масовите програми засега не откриват картичката — прекалено рядък екземпляр е.

— И какво да правя сега?

— Да черпиш по бира — подсмихна се Маниака. — Сега ще

получиш от мен писмо, в него има лекарство. Специален антивирус. Без хелпове е, просто пускаш бат-файла да проверява машината. Имай предвид, че ще работи дълго, продуктът не е комерсиален, а нещо като… лична застраховка срещу собствения вирус.

— Благодаря.

— Аха. За малко да загазиш яко, Льоня.

— Много хакери се навъдиха — измърморих аз. — А защо, по дяволите, никога не си ми споменавал за тая джаджа?

— Ами откъде да знам, че се занимаваш с компютърни кражби? — с право ми възрази Маниака. — Питай ме следващия път, когато тръгнеш да се вреш из разни змиярници. Добре, пускай модема.

След две минути стартирах получения антивирус. Наистина работеше бавно, на всяка минута уведомяваше, че е намерена „пощенска картичка“. Полиморфът беше плъзнал из целия компютър.

За малко да загазя, вярно е.

Поглеждайки към екрана, си направих огромен сандвич, налях си чаша чай и излязох на балкона. Вече бе тъмно, пръскаше лек дъждец. Въздухът беше влажен и студен.

Дайвърите ги погубва самонадеяността. Опасностите на виртуалния свят не са страшни за нас и това полека-лека приспива бдителността ни.

А най-жалкото е, че ние изобщо не сме професионалисти. Кой знае защо от хакерите не стават дайвъри — те възприемат виртуалния свят като реалност.

За сметка на това дайвър станах аз, посредственият художник от фалиралата преди три години фирма за компютърни игри, който получи като обезщетение стар компютър и се набута в дълбината. Един от стотината оцелели до днес.

Провървяло ми е.

Сигурно просто ми е провървяло.

10

Само преди пет години виртуалният свят беше измислица на фантастите. Вече съществуваха компютърните мрежи, шлемовете, виртуалните костюми, но всичко бе само една профанация. Създадени бяха стотици игри със свободно придвижване на героя из обемното и ярко оцветено киберпространство, но за виртуалност и дума не можеше да става.

Създаденият от компютрите свят е прекалено примитивен. Той не може да се сравни дори с анимационните филми, да не говорим за игралното кино. А какво остава с реалния свят? Можеше да се бяга из нарисувани лабиринти и замъци, да се водят битки с чудовища — или с приятели, седящи пред същите като твоя компютри. Но дори по време на трескаво бълнуване никой не би сбъркал илюзията с реалността.

Компютърните мрежи позволяваха на хората от цял свят да общуват помежду си. Но това беше просто размяна на редове върху екраните… в най-добрия случай — придружени от нарисувана от събеседника муцунка.

Истинската виртуалност изисква свръхмощни компютри, изключително качествени линии за връзка, титаничен труд на милиони програмисти. Строителството на град като Дийптаун би отнело няколко десетилетия.

Всичко се промени, когато бившият московски хакер, а сега преуспяващ американски гражданин Дмитрий Дибенко изобрети дълбината. Една малка програма, която влияе на човешкото подсъзнание. Говори се, че бил луд по Кастанеда, увличал се по медитацията и пушил трева. Според мен това е вярно. Бившите му приятели признават, че е бил циничен, мързелив, немарлив и посредствен специалист. И на това вярвам.

Но той даде живот на дълбината. Сам по себе си десетсекундният клип е безвреден. Ако го пуснат по телевизията (говори се, че в някои страни били поели този риск), зрителите няма да усетят нищо, няма да станат участници във филма. Самият Дмитрий е искал просто да сложи на дисплея приятен фон за медитация. Създал го, после го пуснал да обикаля из мрежата и две седмици нищо не подозирал.

А сетне някакъв украинец погледнал как се прелива дъгата на дийп-програмата, недоумяващ повдигнал рамене и подхванал любимата си игра — „Doom“. Нарисувани коридори и здания, гнусни изроди и безстрашен герой с ловджийска пушка в ръце. Същата проста триизмерна игра, с която започна цяла епоха — епохата на триизмерните игри.

И той се озовал в играта.

Празната (било вече късна вечер) зала на патентното ведомство, в което работел, изчезнала. Младежът вече не виждал компютъра си. Натискал с пръсти клавишите, за да накара нарисуваната фигура да се движи, да се върти и да стреля — а му се струвало, че той самият тича из коридорите и се изплъзва от огнените заряди и озъбените муцуни. Разбирал, че това е игра, но не знаел защо е станала реалност и как да я приключи.

Успял да измисли само едно — да я изиграе докрай. И той я изиграл, макар че това се оказало доста по-сложно от преди.

Леката рана сега била не просто намаляване на процента на жизнените сили на екрана, а онова, което би трябвало да бъде една рана. Болка, слабост, страх. Той установил, че залетият с кръв под става хлъзгав, че каменната плоча, зад която е скрит тайникът с патроните, адски тежи, че гилзите са горещи, а откатът на гранатомета едва не събаря на земята. Животоспасяващият елексир имал неприятен, горчив вкус. Оказало се, че брониранатa жилетка е направена от тънки метални пластинки и е достатъчно лека за носене, но за сметка на това е прекалено широка и е много неудобно, че връзчиците са отзад на гърба. След около три часа започнал да заяжда спусъкът на ловджийската пушка и се наложило да го натиска бавно и плавно, поклащайки го с пръст в различни посоки.

В пет сутринта стигнал до края на играта. Чудовищата били победени. На каменната стена отпред излязло менюто и той с вик тикнал дулото на ловджийската пушка в думата „изход“.

Илюзията се разпръснала. Нашият човек седял пред кротко бръмчащия компютър, очите му сълзели, клавиатурата под вдървените пръсти била съвсем раздрънкана. Клавишът, който възприемал като спусък по време на играта, бил хлътнал.

Младежът изключил компютъра и заспал както си седял на стола. Дошлите на работа колеги видели, че целият е насинен.

Разбира се, никой не му повярвал, когато разказал за патилата си. Едва привечер, припомняйки си за случилото се, той се сетил за медитационната програма на Дибенко и заподозрял, че има нещо гнило.

След седмица треската обхвана целия свят. Загубите на корпорациите, с изключение на продаващите на пазара компютри и софтуер, възлизаха на милиарди — всички, от програмистите до секретарките, искаха лично да се разходят до киберпространството.

Благодарение на Дибенко програмата беше кръстена „дийп“ и започна своето шествие по света. Тепърва предстояха изследванията, в които се доказа, че към седем процента от

хората са неподатливи на дълбината, а прекарването на повече от десет часа дневно във виртуалността може да доведе до нервни разстройства и псевдошизофреничен синдром. Оставаше един месец до първата смърт във виртуалността, когато възрастен мъж, чиито изтребител бил изпепелен по време на космическа схватка над планетата на разумни виолетови влечуги, починал от инфаркт както си седял пред компютъра.

Това вече не можеше да спре или уплаши никого.

Светът се потопи в дълбината.

„Майкрософт“, „Ай Би Ем“ и компютърната мрежа „Интернет“ създадоха Дийптаун.

Главното предимство на дийп-виртуалността бе простотата. Няма нужда да се изрисуват с подробности зданията и дворците, човешките лица и частите на машините. Само контури и дребни, познати елементи. Кафява, разделена на правоъгълници стена: тухлен зид. Синева високо горе: небе. Сини панталони: дънки.

Светът се гмурна. И нямаше намерение да се връща на повърхността. В дълбината беше доста по-интересно. Нищо, че оставаше достъпна не за всеки — интелектуалният елит се закле във вярност към новата империя.

Към дълбината…

11

Чак в полунощ успях да изчистя компютъра от картичката-вирус и опаковах получения файл — сега той ще изглежда във виртуалността като обикновена дискета. Главата вече не ме болеше, изобщо не ми се спеше. Кой от обитателите на Дийптаун спи през нощта?

— Вики, презареждане — изкомандвах аз.

Замисленото женско лице върху екрана се смръщи.

— Наистина ли?

— Разбира се.

Екранът леко помръкна, изображението се размаза. Компютърът запримигва с индикаторите на твърдия диск, започна да се презарежда. Машината ми е слаба работа, „пентиум“, но сърце не ми дава да я заменя с нещо по-добро. Старият кон не разваля браздата.

— Добър вечер, Льоня — каза Вики. — Готова съм за работа.

— Благодаря. Свържи се с Дийптаун… през обичайния канал.

Модемът затрака, набирайки номера. Нахлузих шлема, седнах.

— Свързване на двадесет и осем и осемстотин, каналът е стабилен — каза Вики.

— Пускай дийпа.

— Изпълнено.

Синева, бяло избухване в центъра на екрана, а после — дъга от цветове.

Как си успял да създадеш дийп-програмата, Дима? С тази твоя разклатена психика, дилетантски познания по психология и най-елементарни знания в областта на неврофизиологията? Какво ти е помогнало?

Сега, когато си богат и известен, какво се опитваш да направиш? Да проумееш собственото си прозрение или да измислиш нещо още по-невероятно? Или просто развратничиш и пафкаш трева за свое собствено удоволствие? А може би бродиш по цели дни и нощи из улиците на Дийптаун и гледаш какви си ги надробил?

Бих искал да знам това. Но не и да се озова на твоето място. Защото ти си просто обикновен жител на виртуалността, с всичките ти милиони и прототипа на „осмицата“, който ти служи за домашен компютър. Дълбината те държи също толкова здраво в хватката си, колкото и онзи програмист от затънтената руска провинция, който месеци наред спестява пари, за да посети Дийптаун.

Ти не си дайвър, Дима. И затова аз съм по-щастлив от теб.

…Стаята е същата, но зад прозорците присветват реклами и тихо бръмчат коли.

— Наред ли е всичко, Льоня?

Озъртам се.

— Да. Отивам да се поразходя, Вики.

Взимам от бюрото дискетата с файла-плячка, скривам я в джоба. Сред десетината книги и купчинката CD-та на рафта се мъдри плеърът. Пъхам вътре диска на „ELO“, слагам слушалките и го пускам да свири. „Roll Over Beethoven“. Точно това, което се искаше. Под съпровода на бодрите звуци излизам от жилището и заключвам вратата.

Този път няма бръмбарчета. На тротоара вдигам ръка, спирам такси. Сега ми се пада възрастен шофьор — пълен, много интелигентен мъж.

— Компанията „Дийп-разводач“ ви поздравява с добре дошли, Льоня!

Кимам, качвам се.

— Към ресторанта „Трите прасенца“.

Водачът кимва, този адрес го знае. Пътуваме бързо и след два-три завоя се озоваваме пред странна постройка от камък, дърво и сламени рогозки. Влизам в познатото до болка ресторантче, оглеждам се.

Помещението е разделено на три части — блюдата от източната кухня се поднасят в онази, която е изградена от рогозки, европейските ястия се сервират в каменната третина, а руските, естествено — в дървената.

Не ми се яде. Виртуалната храна субективно засища и, когато съвсем го закъсам с парите, почвам да се храня в „Трите прасенца“. Но сега просто трябва да дочакам партньора си.

Насочвам се право към бара, зад чийто плот стои набит млад мъж, като свалям в движение слушалките.

— Здрасти, Андрей.

Понякога собственикът на ресторанта лично обслужва виртуалните клиенти. Днес обаче случаят е друг. Погледът на бармана живва, но това е чисто механична учтивост:

— Здрасти! Какво ще пиеш?

— Джин-тоник с лед, както винаги.

Гледам как барманът смесва напитките. Тоникът е оригинален швепс, джинът — доста сносен бифитър. Компаниите-производителки на алкохол, разрешават във виртуалността да се използва видът на продукцията им срещу символично заплащане. За реклама…

Пепси-колата е направо безплатна — това беше техния

рекламен трик. За сметка на това цената на Кока-колата е същата като в реалността.

И се купува.

Взимам чашата, намирам си свободно място. Наблюдавам посетителите. Винаги ми е било интересно.

Съотношението между мъже и жени е приблизително еднакво. Всички жени са коя от коя по-красиви. И са най-различни: от блондинки скандинавски тип до негърки с антрацитена кожа. Повечето от мъжете са уроди. Не, в действителност не е така. Просто моето подсъзнание забелязва всяка глупост в мъжките виртуални образи — и диспропорцията на прекалено мускулестите фигури, и твърде познатите физиономии на филмови актьори, лепнати върху телата на културисти.

За жените милостиво се прави изключение. Всичките са прекрасни.

Отпивам глътка джин, нехайно се подпирам на плота. Добре.

Нито един истински бар или ресторант не може да се сравни с виртуалните. Тук винаги готвят вкусно. Тук не се налага да чакаш сервитьорите. Конската доза алкохол не предизвиква махмурлук.

Но що се отнася до напиването, няма проблем. Все пак имаме опит в това отношение… и подсъзнанието радостно се гмурва в алкохолната дрога. Може би междувременно организмът започва да произвежда естествени наркотици — ендорфини, не знам. Във всеки случай, след излизането от виртуалността си още пиян, не ти минава веднага.

— Може ли? — до мен сяда някаква девойка. Русокоса, с чиста, малко бледа матова кожа, обикновен бял костюм. На гърдите има медальонче със златна верижка — със сигурност някаква програмка. Симпатично и слава Богу — непознато лице. Или го е конструирала сама, или е използвала рядка картина, а може би е открила в някой филм симпатично личице, което още не е добило известност.

— Разбира се — извръщам се към нея. Барманът вече й подава чаша вино. Чилийско, „Император“. Девойката има добър вкус.

— Често ви виждам тук — информира ме тя.

Дзън-дзън! — в мозъка ми се задейства аларма.

— Странно — отбелязвам аз. — Не се отбивам чак толкова често тук.

— Затова пък аз наминавам постоянно — казва девойката.

Лъжа.

Мога да изляза от виртуалността и да проверя двайсетината

снимки, които пазя в компютъра. На посетителите на бара през последните два месеца — винаги е от полза да се запаметяват новите лица.

Но има ли смисъл, след като и без това помня, че никога не съм мяркал това лице…

— Аз нося и други лица — девойката сякаш чете мислите ми. — А вие никога не си го сменяте.

— Това е скъпо удоволствие — започвам да се преструвам на мухльо аз. — Глупаво е да се правиш на Шварцернегер или Сталоун. А нямам пари да платя на специалист.

— Дълбината сама по себе си е скъпо нещо.

Девойката нарича виртуалността дълбина и това ми харесва.

За разлика от поведението й като цяло.

Свивам рамене. Странен разговор.

— Извинете, нали сте руснак? — пита девойката.

Кимвам. Във виртуалността е пълно с руснаци — никъде по света контролът върху машинното време не е толкова хлабав като нашия.

— Извинете… — девойката хапе устнички, личи си, че се вълнува. — Сигурно съм изключително нетактична, но… как се казвате?

Загрявам.

— Не съм Дмитрий Дибенко. Нали точно това ви интересува?

Девойката изпитателно се вглежда в лицето ми, после кимва. Допива виното на екс.

— Не лъжа — меко казвам аз. — Честна дума.

— Вярвам ви — момичето кимва на бармана, след това ми подава ръка. — Надя.

Стискам ръката й и се представям:

— Леонид.

Ето, че се запознахме, сега можем да минем на „ти“. Дълбината е демократична. Прекалено любезният тон тук се възприема като оскърбление.

Девойката отмята назад коси — красив и естествен жест. Подава чашата си на бармана, който светкавично я пълни отново. Обгръща с поглед залата.

— Как мислиш, той наистина ли посещава виртуалността?

— Не знам. Сигурно. Журналистка ли си, Надя?

— Да — тя се поколебава за миг, после изважда от чантичката си визитка и ми я подава: — Ето…

Визитката е пълна — освен интернет адрес, включва и номер на гласовия телефон, име и презиме. Надежда Мещерская. Списание „Пари“. Репортер. „Windows-Home“ мълчи — значи, визитката е чиста, само лични данни, без никакви изненади.

Пускам визитката в джоба си и казвам:

— Благодаря.

Обаче отговор на жеста няма да последва, уви. Но Надя не го и очаква.

— Странно нещо е дълбината — подхвърля тя и отпива от виното. — Ето сега аз съм в Москва, ти си някъде в Самара, това момче е в Пенза…

„Момчето“, мязащо на хубавец от мексиканска сапунена опера, забелязва погледа й и гордо вирва брадичка. Да, Надя е доста наблюдателна, той наистина е руснак…

— Това там е тълпа американоси — без грам уважение продължава Надя, — ей онзи образ сто на сто е японец… нали виждате какви очи си е нарисувал? Всяка нация си има своите комплекси… И така ние се превземаме в несъществуващ ресторант на чаша измислен алкохол, стотици компютри смучат енергия, процесорите се пънат и прегряват, по телефонните линии текат мегабайти безсмислена информация…

— Няма безсмислена информация.

— Да, може би — Надя ми хвърля бърз поглед. — Тогава нека я наречем неактуална. Това ли е новата ера на световните технологии?

— А ти какво очакваше? Обмяна на файлове и разговори за честотите на процесорите? Все пак сме хора.

Надя се мръщи.

— Ние сме хора на новата епоха. Виртуалността може да промени света, а ние предпочитаме да й слагаме маската на старите догми. Използването на нанотехнологията за имитация на алкохолни питиета е нещо по-лошо от забиването на гвоздеи с микроскоп…

— Ти си александристка — досещам се аз.

— Да! — леко предизвикателно отговаря Надя.

Александристите са последователи на един петербургски писател-фантаст. Те или се бореха за сраствне на човека с компютъра, или очакваха от виртуалността някакви немислими блага.

— Какво търсиш тогава в подобно абсурдно заведение? — питам.

— Търся Дибенко. Много ми се иска да го попитам… така ли си е представял всичко? Правилно ли е случващото се, от негова гледна точка.

— Разбирам. Но нима не ти харесва тук?

Надя повдига рамене.

Аз се пресягам и докосвам лицето й.

— Топлата длан, тръпчивото вино, прохладата на вечерния

бриз и ароматът на цветята, луната и пясъкът, който боцка босите ти стъпала — нима не харесваш всичко това?

— За това съществува реалността — тя ме поглежда в очите.

— А често ли се случва всичко, което изброих, да съвпадне в реалността? Тук е достатъчно да отвориш вратата — кимвам към едва забележимата вратичка в „японската“ третина на ресторанта — и нещата се уреждат. А на теб никога ли не ти се е искало да стоиш в студена есенна утрин на горска поляна над стръмния бряг на реката и да пиеш горещ глинтвайн от тумбеста чаша… и наоколо да няма жива душа…

— Собственикът на този ресторант е романтик — казва Надя.

— Разбира се.

— Леонид, всичко, което изброи, е точно така. Но мястото на тези удоволствия е в реалността.

— Реалността не е толкова достъпна.

— Както и дълбината, Льоня. Не знам откъде намираш пари за постоянните си посещения тук, не е и моя работа. Но милиарди хора никога не са били в дълбината.

— Милиони хора не са виждали телевизор.

— Виртуалността не трябва да бъде ерзац на реалността — убедено казва Надя.

— Да, разбира се. Да превърнем просяците и недъгавите в информационни банки, да станем импулси в електронната мрежа…

— Леонид, ти си запознат с учението на александристите само от слухове — убедено казва Надя. — Посети някой път нашата църква.

Свивам рамене. Може и да се отбия. Но в дълбината има много интересни места. За всичките няма да ми стигне животът.

— Аз тръгвам — Надя става. Хвърля на плота дребна монета. — Днес имам още половин час време… трябва да ходя на още две-три места.

— В търсене на Дибенко? — кимвам аз. — А може би — топъл пясък, хавайски плаж и червено чилийско вино?

Надя се усмихва:

— Льоня, това вече няма да е работа. Вечерен плаж и вино… ще ми се прииска да има продължение. А виртуалният секс е забавен, но само ако си стоиш вкъщи, в затворената стая. Аз влязох от работата. В стаята има шест компютъра, всичките са заети. Представяш ли си какво шоу ще гледат колегите ми?

Тя е максимално откровена и умна. Добро момиче. Дай боже да е толкова съобразителна и открита и в реалността.

— Тогава успех — казвам аз и кимвам.

— Благодаря, тайнствени чужденецо — Надя се навежда и ме

целува по бузата.

— Маркер, Льоня! — шепнат карфиците на раменете ми.

Изваждам кърпичката-вирусояд и изтривам червилото от бузата си. Заканвам се с пръст на Надя:

— Предпочитам да си остана тайнствен, малката.

Изглежда се разстрои. Но успя да се овладее и да разпери ръце, преди бавно да се отдалечи.

Мамка му. Развали купона, глупачко!

Толкова хубаво си поприказвахме…

Изпивам чашата на екс и с щракване на пръсти привиквам бармана.

— Джин-тоник, едно към едно!

Барманът се мръщи, но забърква сместа. Мамка му. Дали да не си поръчам текила с доматен сок — да видим тогава каква физиономия ще направи?

— Льоня?

Оглеждам се.

До мен стои моят приятел — върколакът. Бял костюм, лачени обувки, малко демоде вратовръзка. С леко изопнато лице.

— Привет, Ромка, сядай.

— Коя беше тая мацка?

— Нищо интересно.

Ние, дайвърите, винаги сме малко параноици. Какво да се прави.

Прекалено много са желаещите да разберат истинските ни имена.

Върколакът шумно поема въздух, мръщи се:

— Тя се опита да те маркира!

— Знам. Не се притеснявай, тя е само журналистка.

Ромка сяда, кимва на бармана. Онзи прави ужасна гримаса, но му подава водната чаша, пълна с „Абсолют-пепър“. Мъка ми е дори да гледам как пие Роман. А той леко се смръщва, докато бърше уста и връща чашата.

Може би в реалността е алкохолик?

Не знам.

Крием се един от друг също като от враговете си. Прекалено ценна стока сме. Дълбоководни риби, изроди, блещукащи с магическа светлина, мечта за всяка акула.

— Донесе ли ябълчицата? — пита Роман.

— Всичко е наред — разтварям сакото, пляскам се по джоба на ризата, където лежи дискетата. — Стоката е налице.

Върколакът леко се отпуска.

— А купувачът?

Поглеждам часовника.

— Срещата е след десет минути. Съвсем наблизо, при реката.

— Тръгваме ли? — Роман взима чашата си.

Аз грабвам своята, и двамата излизаме през вратата на ресторанта, пробита в каменната стена. В малкото преддверие казвам:

— Индивидуално пространство за нас двамата. Достъп за човека, който назове кода „сив-сив-черен“.

— Прието — чува се от тавана. Сега няма да видим никой от клиентите на „Трите прасенца“, независимо от броя на пожелалите да се разходят из виртуалното му пространство. Само купувача, на когото предварително съм съобщил кода.

Зад втората врата има гора. Гъста, първобитна, северна. Студеният вятър пронизва до кости, настръхвам. Спътникът ми нехае за студа. Може би шлемът му е по-обикновен — без климатик?

Господ знае…

Печели не по-зле от мен, но може би има огромно семейство. Или наистина е алкохолик, който профуква хиляди в зелено за броени седмици?

Зад гърба ни има малка каменна къщичка, така изглеждат „Трите прасенца“ от тази страна. Тръгваме по тясната пътека, като посръбваме от чашите.

— Обичаш ли перцовка? — питам между другото върколака.

— Да.

Сухо и без коментари. Бих искал да знам кой си ти в действителност, Роман.

Но това е невъзможно. Виртуалността е жестока към непредпазливите.

Излизаме при реката. Стръмен склон, обрасъл с ниски бодливи храсти. Вятърът е толкова силен, че примижавам. Небето е покрито с облаци. Не може да се каже, че реката е планинска, но е бистра, с много прагове. В далечината се вие ято едри птици — не знам точно какви са, те никога не се доближават. На ръба на склона е сложена маса с бутилки джин, тоник и „Абсолют-пепър“. Има и никелиран термос, знам, че е пълен с глинтвайн. Хубав е — с канела, ванилия, мускатово орехче, пипер, кориандър. До масата са оставени три плетени стола. Сядаме един до друг, гледаме реката.

Красиво е.

Бяла пяна върху камъните, студен вятър, пълна чаша в ръце, синкави облаци, които се кълбят над главите ни. Утре сигурно ще завали сняг. Но във виртуалността няма „утре“.

— Бих искал да знам — отпивам глътка — откъде е взета тази река.

— Не съм виждал по-красиво място в живота си… — със странен тон произнася върколакът.

Ето така е винаги. Всеки си има своите асоциации и аналогии. Очевидно за Роман този пейзаж означава нещо. За мен е просто красив.

— Бил ли си тук?

— Донякъде да.

Интересно.

— Що за птици са това, Роман?

— Харпии — без да гледа, отговаря той. Мляс — и чашата му е празна.

Но той все едно не се напива.

Как мразя тайната, която ни заобикаля. Страхуваме се един от друг. Страхуваме се от всичко.

— Времето е приятно — подхвърлям напосоки.

— Тази година лятото е доста снежно… — казва върколакът. И ме гледа с ирония. Той познава тази местност. Тя откликва на нещо в душата му.

Не ми е писано да разбера на какво точно.

Наливам си глинтвайн в масивната глинена чаша. Вдишвам аромата. Снежно лято? Така да е. Няма нищо по-хубаво от лошото време.

— Пушиш ли трева, Льоня? — Роман ми подава табакерата.

— Не.

Сигурно наистина е алкохолик и наркоман…

— Разправят, че е доста по-безвредно от алкохола и цигарите.

— Разправят, че в Москва дояли петлите.

Роман се поколебава, но запалва.

Мамка му. Доводите на Надя започват да ми изглеждат недотам налудничави.

Аз си пия греяното винце с подправките, Роман си пуши хашиша. След две минути с щракване на показалеца изстрелва недопушената цигара долу и казва:

— Детска играчка. Сипни ми малко вино.

— Това е глинтвайн.

— Не е ли все тая, да го…

Сега и двамата си пием греяно винце с подправки. Роман кимва:

— Рулез!

Кимвам в знак на съгласие. „Рулез“ — това е нещо хубаво. Студена бира, компютър седмо поколение, красива девойка, успешно обезвреден вирус… глинтвайн.

Седим на пъпа на склона и ни е хубаво.

— Какво имаше в ябълчицата?

— Ново лекарство против настинка. Много ефикасно.

Роман се мръщи.

— Заслужава ли си шестте бона?

— Заслужава си стоте бона.

— А… — лицето на Роман се променя.

— Нека първо дочакаме купувача.

Върколакът кимва:

— Операцията е твоя, ти решаваш.

Купувачът се появява след десетина минути, когато вече съм се попритеснил. Познавам го само под прякора Печения, а той мен като Стрелеца. Купувачът е спретнат и не бие на очи — обикновен костюм, незапомнящо се лице. Млад момък с дипломатическо куфарче в ръце.

— Добър вечер, Стрелец! — казва ми той. Гласът е прекалено монотонен — Печения комуникира през програма-преводач.

— Добро утро — отвръщам, поглеждайки часовника си. Играта е взаимна. Не е малко да изчислиш какво е индивидуалното време на един дайвър, в кой часови пояс живее.

— Толкова ценя хумора ви… — Печения сяда на третия стол, питащо ме гледа: — Узря ли реколтата?

— Тежки се оказаха ябълчиците — изваждам дискетата, слагам я на масата. — Честно казано, очаквах благодарността да е по-голяма…

— Нали сме се разбрали? Шест хиляди долара.

Разпервам ръце.

— Вие твърдяхте, че не струвало повече.

— А нима вие сте на друго мнение?

— Разбирате ли, господин Шелербах…

Печения трепва.

— Сбъркали сте поне с една нула отзад. Настинката е нещо дребно, разбира се… но кой обича да се търкаля в леглото със сополив нос?

— Лично аз не обичам — лицето на Шелербах Печения се променя. Сега е възрастен мъж с волева, но изнервена физиономия. — Аз обаче смятах, че думата на дайвъра е хвърлен камък.

— Така е, не отричам. Ще ви дам файла — с едно щракване пращам дискетата в другия край на масата. — Но следващия път никой дайвър няма да си мръдне пръста заради вас. Вие нарушавате нашата етика, господин Шелербах. Трудът се заплаща според неговата сложност.

Шелербах взема дискетата и замира. Аз си пия глинтвайна и го наблюдавам. Върколакът мълчи. Операцията е моя.

Най-после Шелербах приключва с източването на файла и

погледът му става смислен.

— И така? — питам аз.

— Петдесет — казва Печения.

— На всеки?

Той мълчи — много, много дълго. Това са пари. Живи, пълнокръвни, пари, които са необлагаеми, които са дошли отникъде и пак там ще отидат.

— Вашата сметка.

Подавам му листчето с банковата ми сметка в Швейцария.

— Отрицателни проценти… много сте предпазлив, господин дайвър…

— Нямам друг изход, Петер…

Предава се. Аз знам истинското му име, а той моето — не. Банката няма да ме издаде никога. Дори ако международният трибунал ме обяви за канибал и ме признае за виновен в геноцид.

Точно затова се плащат отрицателните проценти по сметката.

За пълна безопасност.

— По петдесет на всеки. Правя жест на добра воля, господин дайвър!

— Прекрасно.

За няколко секунди в моята сметка се преливат сто хиляди долара. Това е много. Страшно много.

Години спокоен живот във виртуалността.

— Ще се съгласите ли да си сътрудничим и занапред?

Вземам чековата си книжка и с удоволствие разглеждам цифрата. След това попълвам чек за петдесет хиляди на върколака.

— Напълно е възможно.

— А какво ще кажете за постоянен договор?

— Не.

— От какво толкова се страхувате, дайвър? — в погледа на Шелербах има любопитство.

От какво се страхувам?

— От имената, Петер. Истинската свобода винаги върви в комплект с тайната.

— Разбирам — съгласява се Шелербах. Поглежда към Роман: — И вие ли сте дайвър? Или сте само крачещ комплект вируси?

— Дайвър съм — казва Роман.

— Какво пък… успех, господа… — Шелербах прави крачка назад. Спира се: — Кажете… какво е да си дайвър?

— Много е просто — отговаря Роман. — Трябва да си наясно, че всичко наоколо е игра. Фантазия.

Шелербах кимва, разперва ръце.

— Уви, не става…

Тръгва си по пътечката, ние го изпращаме с погледи. После напълвам чашите.

— За успеха!

Роман явно все още не е оценил мащаба на случилото се. Мълчи, върти чашата си:

— Льоня, кажи, щастлив ли си?

— Разбира се.

— Големи пари… — Той разглежда чека, после решително вдига чаша: — За успеха!

— За него — съгласявам се аз.

— Нали няма да изчезнеш от дълбината?

— Не.

Роман кимва, с явно облекчение. Отпива от виното и казва:

— Знаеш ли, с теб е интересно да се работи. Ти си… необикновен.

За миг ми се струва, че се приближаваме до онази немислима граница, отвъд която дайвърите се разкриват един пред друг.

— Същото важи за теб, Рома.

Върколакът става. Рязко, поривисто.

— Време е да тръгвам… имам посещение…

Той се стопява във въздуха, чашата пада и се търкаля със звън и подскоци.

— Успех, Роман — казвам в пустотата.

Самотата е обратната страна на свободата.

Аз не мога да имам приятели.

— Сметката! — изричам злобно в пустотата. — Сметката, по-живо!

100

Най-лошото е, че не ми се спи. Сигурно, защото денят бе прекалено успешен.

Връщам се в ресторанта. Част от клиентелата се е сменила, компанията американци продължава да се смее на шегите си.

Трябва да се поразходя.

На излизане от „Трите прасенца“ се поколебавам дали да не хвана такси, после тръгвам пеша. Лека-полека се отдалечавам от центъра, движа се към руските форум квартали.

Според мен това е едно от най-интересните места във виртуалността. Място, където просто можеш да си поговориш.

За каквото си искаш.

Дълга редица от сгради, всяка в свой си стил, между тях — градинки и площадки, пълни с хора или пусти. Разглеждам табелките, хитри са. Част от надписите са ясни, някои обаче са с подчертано мъгляво съдържание.

„Вицове“.

„Лаф да става“.

„Сексуални приключения“.

„Странно място“.

„Овесът си расте!“

„Книги“.

„Бойни изкуства“.

Хората идват тук да си общуват на конкретни теми. Това са отгласи от предвиртуалната епоха. По-нататък започват по-солидните клубове, където може да се получи консултация по технически въпроси, да се поспори за програмното осигуряване и даже да се купят на безценица крадени програми. Но мен това не ме интересува.

Свивам в градинката с табелка „Вицове“ на портала. Както винаги е навалица, шумотевица и пълен хаос. Градинката прилича на парк на културата от шейсетте години. В ъгъла тихо свири малък оркестър — личи си, че не е истински, на пейките са насядали хора, които пият бира и си приказват. Настанявам се отстрани.

На мъничката дървена естрада се качва момък с джинси и снежнобяла риза. Абсолютно безличен. Към него се отправят лениви погледи.

— Излиза Щирлиц от къщи… — подхваща той.

Хлапачката до мен изсвирва и замерва момъка с бирена бутилка. Напълно я разбирам. Деветдесет процента от вицовете, които се разказват тук, са стари. Този клуб е любим на новаците

във виртуалността… още не разбрали истината, че няма нищо ново под луната… Само половин час престой тук е достатъчен, за да повярваш, че Каин е убил Авел именно защото последният е обичал да разказва изтъркани вицове.

Въпреки освиркванията и крясъците момчето все пак успява да разкаже вица и избягва от трибуната, като се озърта изтормозено. Някой самотно го аплодира. Да се не надяваш…

Оглеждам се в търсене на бара. Той е далеч, в другия край на градинката. Хлапачката мълчаливо ми подава бутилка бира.

— Благодаря… — казвам аз и отпивам една глътка. Студената „Хайнекен“ веднага подобрява настроението ми.

На трибуната се изкачва още един образ. Притежава доста повече индивидуалност, кой знае защо ми мяза на прибалтиец. Има мошеническо изражение, което ме кара да застана нащрек. Момъкът поглежда косо мъничката кабинка в ъгъла на сцената.

— Господа! — изкрещява той. Наистина е прибалтиец, освен ако моето подсъзнание не си е измислило акцента. — Фирмата „Литокомп“ има честта да ви предложи на най-ниски цени…

Аха. Всичко е ясно.

Аз също поглеждам кабинката — укритието на модератора. Във всеки клуб има човек, който бди за спазването на реда и за това разговорите да съответстват на разрешената тема. Въпросът е само дали модераторът си е на мястото, или ще реагира със закъснение…

На мястото си е.

Вратичката на кабинката се отваря и оттам мързеливо излиза набит мъжага с огромно, зловещо устройство в ръце. Прибалтиецът го забелязва и минава на скоропоговорка:

— …хард дискове „Куантум лайтинг“, „Уестърн диджитъл“…

— Off topic[1]! — лениво, но с глуха злоба произнася модераторът и бързо вдига пушкалото. Присъстващите притихват и с наслада наблюдават зрелището.

Цевта подрипва и към търговеца със свистене полита нещо кръстоподобно, яркочервено и светещо. Прибалтиецът прави опит да се сниши, но уви. Модераторите не пропускат целта. Върху ризата на търговеца цъфва огнен кръст или „плюс“, както е прието да се казва. Три такива плюса завинаги ще го лишат от право на достъп до клуб „Вицове“.

Тълпата одобрително цвили.

— А може така да му почваше вицът? — провиква се някой от мястото си. Модераторът му се заканва с пръст и се прицелва повторно. Прибалтиецът прекратява безполезните си опити да изчегърта сияещия плюс от ризата си, скача от естрадата и хуква.

— Пречукай го! — подкокоросват модератора, но днес той е

милостив. Замята на гръб плюсомета и се прибира в кабинката си, която прилича на селски клозет.

— „Литокомп“… — замислено казва съседката ми. — Трябва да проуча цената, време е да си сменям харда…

Какво пък, търговецът поне нещо постигна. На сцената излиза още един зажаднял за хумор.

— Веднъж Мечо Пух и Прасчо…

Става ми непоносимо скучно.

Защо във виртуалността са толкова популярни вицовете за Щирлиц и Мечо Пух? Това е някаква психологическа аберация…

— Благодаря за бирата — казвам на момичето, ставам и се измъквам от градинката.

Настроението ми не че е лошо, а по-скоро странно. Бродя покрай клубовете. През прозорците с решетки на клуб „Бойни изкуства“ се вижда как крехък момък с азиатска външност демонстрира някакви сложни движения. В лятно кино „филми“ импозантен мъж енергично жестикулира, застанал до екрана. Надниквам и чувам: „Кич. Този филм е отвратителен кич!“.

Скучно е, господа…

Може би александристите са прави. Превърнали сме виртуалния свят в пародия на реалния живот.

А пародиите никога не са по-добри от оригинала. Задачата им е друга — да осмеят, да покажат колко е нелеп и абсурден първоизточникът.

Но ние не можем да променим света. И тази пародия е лишена от смисъл. Тя не е лъвски скок напред, а само крачка встрани.

— Вики…

— Слушам те, Льоня.

— Повикай ми такси…

— Добре.

Може би си струва да се разходя из града. И най-после да посетя центъра за забавления.

Колата на „Дийп-разводач“ спира да мен, отварям вратата, сядам. Водачът е някакъв нов, непознат модел. Брадат мъж с окъсана фланелка и татуирани рамене. На пънкар ли ми се прави тоя?

— Колата сега ще дойде — уведомява ме „Windows-Home“.

И аз загрявам, че шофьорът даже не е произнесъл традиционния поздрав. И че ние вече пътуваме, макар да не съм казал адрес.

— Оттук се минава само по един път — казва таксиджията и се обръща с крива усмивка. Има белег на бузата и гнили зъби. Разбира се, това не е програма, а жив човек.

— Спрете.

— Забранено е — шофьорът се ухилва и продължава небрежно да върти волана.

Ама че номер.

— Вики, изход от виртуалността! — командвам аз.

Няма отговор.

— Програмката ти не те чува — информира ме шофьорът. — Седи мирен, става ли? Така ще е по-добре.

За отвличания във виртуалността още не бях чувал.

— Кой сте вие?

Брадатият само се усмихва.

Разбира се, аз имам изход. Недостъпен за обикновените жители на Дийптаун.

Да изляза от дълбината самостоятелно и да прекъсна връзката.

Само че дали не целят точно това? Да получат разписка, че съм дайвър. И да прекъсна връзката, когато се намирам в „кола“ — транспортна програма, която е напълно възможно да проследява телефонните линии?

И защо днес влязох от основния си адрес, чрез който установяването на самоличността ми е задача за дилетанти?

— Какво искате?

Водачът ме игнорира. Но и не отмества погледа си, изучавайки ме с любопитството на ловец, прострелял жар-птица.

— Сам си го изпроси — казвам аз, като гледам да не изпадам в паника. И изваждам револвера.

Шестте куршума са шест различни вируса. Оръжието е слабо, но аз разчитам на разнообразието на зарядите. Възможно е и защитата на похитителя да не издържи.

Три куршума го пронизват, без да намерят целта. Добър антивирус, не позволи да бъде видян компютърът му. Един се сплесква и пада на пода — вирусът е ликвидиран. Другите два патрона дори не стрелят — те са обезвредени още в барабана.

Така значи.

Без особена надежда удрям водача с дръжката — това също е слаб вирус, той зашеметява простички програми от типа на „Дийп-разводач“. Но ефект, разбира се, няма.

— Кротувай — съветва шофьорът, като наблюдава как дърпам дръжките на вратата. Всичко е затворено здраво, така че се примирявам.

В края на краищата, информацията никога не е излишна.

Пътуването продължава. Още веднъж се опитвам да се свържа с Вики — никакъв ефект. Блокиран е гласовият канал за връзка.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

На екраните на шлема се вижда купето на колата. Леле, колко гот е изпипано. Като на истинска спортна „Ланча“ е.

Сложих пръсти на клавиатурата, набрах няколко команди, натиснах „Enter“.

Получи се.

deep

[Enter]

Отново съм в колата. Шофьорът с безпокойство се извърта към мен. Аз замислено въртя в ръце револвера — той е зареден отново. А джобът ми е провиснал от тежестта на граната.

— Колетче ли получихте? — пита шофьорът.

Сега е мой ред да играя на мълчанка.

— Интересно по какъв начин?

— Ако ми свършат патроните, приятелю, това е недвусмислена заповед да се попълнят запасите.

В тона ми прозира самодоволството на дребен хакер. Версията е правдоподобна. Това, че компютърът е заредил револвера с нови вируси, не ме разобличава като дайвър.

Шофьорът размишлява.

— Дай да изчакаме със стрелбата, а?

Неопределено повдигам рамене. Брадатият успокояващо казва:

— Пристигнахме.

Колата наистина е спряла до непознато здание. Сив куб без прозорци, единствена врата, много широка, като на гараж, и прекалено бронирана, сякаш те предупреждава — влизането без разрешение ще е трудно. Такива здания крият или банални складове със стоки за масова употреба, или разкошни апартаменти.

— Да тръгваме? — предлага водачът.

Мълча.

Брадатият мълчаливо дава газ и колата подскача право към вратата. Секунда преди сблъсъка тя се отваря и ни пропуска вътре.

Това наистина е склад.

Рафтове покрай стените, кутии с ярки етикети на известни фирми. Страшно много хубава стока. Или сме във филиала на крупен дилър, или — което е доста по-вероятно — в свърталище на крадци.

Вратите вече са разблокирани. Сега функциите на колата се изпълняват от стените на това помещение. Връзка с Вики все така няма.

— И така? — измъквайки се от „Ланчата“, питам аз. — Какво искате?

Водачът гледа покрай мен. Това е глупаво, но аз се обръщам.

В ъгъла на склада стои човек без лице.

Черен шлифер до пода, на гърдите — сребърна карфица във вид на роза, къдрава коса — някак пепелява, но изглежда съвсем естествено. А вместо лице — сива мътилка, нещо като кондензирана мъгла. Тези фокуси са забранени по улиците на града, но не и вкъщи. Само че защо ще го правиш? Ако не искаш да те разпознават — вземи си стандартно лице от комплекта на „Windows-Home“ или на друга операционна система. Там ги има колкото си искаш.

Но липсата на лице, съчетана с толкова необичайно облекло, си е чиста глупост.

Макар че е ефектно.

— Остави ни, Семьон — казва човекът без лице.

Водачът кимва, обръща се и потъва сред лабиринта на рафтовете. Крачките му постепенно затихват и аз забелязвам, че тук има прекрасно ехо.

Вероятно за да не можеш да се придвижваш незабелязано.

— Ти си дайвър — казва човекът без лице.

Ама разбира се. Традиционното за деня — пак се опитват да ме изловят. За трети път.

Бог обича троицата…

— Възможно е. А вие вероятно сте Бил Гейтс — отговарям.

Дори да се усмихва, няма никакъв начин това да се разбере.

— Възможно е.

Да бе. Ще тръгне собственикът на „Майкрософт“ да излавя дайвъри из мрежата. Първо, той прави пари по по-традиционни начини и второ — не говори руски. Макар че… кой знае доколко съвършени са програмите-преводачи? Дървените интонации са пасиви, присъщи на масовите и евтини програми.

— Хайде стига сме се будалкали — казвам аз. — Решихте, че съм дайвър, нали? И ме домъкнахте при себе си за разпит. Боя се, че ще се разочаровате.

— Днес сутринта двама хакери, единият от тях — несъмнен дайвър, откраднат в квартал Ал-Кабар файл с технологията за производство на ново лекарство — човекът без лице е търпелив и педантичен. — Не знам колко им е било обещано за работата, но за щастие господин Фридрих Урман уведомил дайвъра, че точната цена би била сто хиляди. По-нататък следват психологически допускания. Например, че дайвърът ще се отърве от горещата информация незабавно. Например, че ще поиска от купувача именно сто хиляди. Например, че ще преведе парите в много надеждна сметка.

Не, не може да бъде… В банките работят професионалисти.

Не биха могли да ме проследят.

— Да допуснем също така, че двамата хакери си разделят поравно получената сума. И тук вече става интересно, приятелю мой. Трансферът на пари от една банка в друга е нещо, което в Дийптаун се случва всяка секунда. Но трансферът именно на петдесет хиляди… и то между частни лица… Номерата на сметките остават тайна, но мястото, където е направена подялбата, е по-установимо. Следите ли мисълта ми?

Така значи. Всичко е много просто.

Бройкали са ме още от „Трите прасенца“. Роман си отиде моментално, а пък аз реших да се поразходя.

Сега ще си плащам за глупостта.

И за какъв дявол разделих с него парите поравно?

— Много интересна история. И какво общо има с мен?

Макар събеседникът ми да няма лице, аз знам, че той се усмихва.

— Трябва да се губи достойно, господин дайвър.

Аз още не съм загубил, но той не го знае…

— Разбира се, дайвърът е дайвър, защото не могат да го изловят във виртуалността — казва човекът без лице. — Какво са за вас програмните бариери? Съсредоточавате се — и шмуг вкъщи… за да се изключите ръчно.

Аха. Благодаря за съвета. Тъкмо тогава ще ме проследят, в момента на прекъсването на връзката…

— След денонощие, когато на компютъра ми се задейства таймерът за безопасност — крещя аз — блестящата ви идея ще се разпадне на прах и ще съжалите за глупостта си! Аз съм честен човек, плащам си данъците! Ще вдигна на крака цялата полиция на Дийптаун!

— Възможно е, въпреки че вероятността е нищожна — казва човекът без лице. — Какво пък, ако се убедим, че сте честен хакер — в последните думи има голяма доза сарказъм, — към вас няма да има никакви претенции.

— Ще ви изловят! — заплашвам аз. — И тогава ви чака вечна екскомуникация!

Най-страшната заплаха за жителите на Дийптаун е екскомуникацията. Трудно се живее без виртуалността, ако поне веднъж си я посетил.

— Едва ли.

Човекът без лице разтваря шлифера си с жест на опитен ексхибиционист. Върху опакото на шлифера има кръгъл диск с цветовете на дъгата. Въртяща се и блещукаща спирала на син фон.

Ново двайсет. Той е от полицията. Най-малкото с чин

комисар, щом има дъгоцветна значка.

— Хайде, хайде… — казвам аз с отмалял глас. — Знаех, че ченгетата са говеда, но чак толкова…

— Първо ме изслушайте.

— А какво друго ми остава? — крещя аз — Какво?

Хващам револвера и забивам в стената и шестте куршума. Шест рикошета. По рафтовете се взривяват и лумват кутиите със софтуер. Под тавана със свистене оживяват пръскачките на противопожарната система и след секунда вирусите са обезвредени.

— Стига истерии — казва човекът без лице. Май с леко съмнение в гласа.

Замервам го с револвера, който прехвърча през него и пада при стената.

— Да ви успокоя ли?

Тонът е леден и не предвещава нищо добро.

Сядам на пода, хващам се за главата, шепна:

— Гадове… гадове… долни пръчове…

— Хич не ни пука за твоите игрички в дълбината, дайвър. Кражбата е лошо нещо, но беше крайно време някой да натрие вирнатия нос на Урман.

Тихо хленча и се поклащам като махало.

Човекът без лице игнорира спектакъла ми.

— Престъпления е имало, има и ще има. Аз не съм Христос и не претендирам че съм абсолютен праведник. Гоня други задачи.

— Пък аз си имам малък и законен бизнес! Какво искате?

— Така вече е по-добре. Господин дайвър, да сте чували за Изгубения Пойнт? Или за Невидимия Бос?

Виж това не го очаквах — да ме занимават с древни измишльотини. Вдигам глава.

— Пойнт не беше ли старото наименование на низовия потребител на компютърна мрежа?

— Да. Мрежата „Фидонет“… имаше такава.

— Май съм чувал нещо. За момчето, убито от ток, когато било във виртуалността? И за това, че съзнанието му по някакъв начин продължило да живее в мрежата?

— Да. Юношата с бледо лице и обгорели дрехи, който моли срещнатите да предадат на тринайсети московски възел, че пойнт шестстотин шестдесет и шест се е изгубил… Ами Невидимия Бос?

— Дайте ми стол — аз се надигам от студения бетонен под.

— Да тръгваме.

Минаваме отдясно, зад рафтовете с кутии с програмно осигуряване за „Макинтош“. Неликвидна стока, сега почти никой не използва тези компютри. Първо имало хора и неандерталци,

после — „Ай Би Ем“ и „Епъл“. Задъненните разклонения са нежизнеспособни.

Зад рафтовете има масичка с разхвърляни върху нея книжа и два стола. Сядаме.

— Невидимия Бос е приказка от същите времена — казва човекът без лице. — Босът е по-висша степен в йерархията на „Фидонет“. Именно към него се обръщали желаещите да станат пойнтове, да се приобщят към виртуалността… впрочем, тогава още е нямало виртуалност. Легендата гласи, че понякога чайниците си намирали чуден бос… който им предоставял най-добрите условия — постоянен мрежови достъп, бърз трансфер, връзка с всички клубове… тогава те се наричали ехоконференции.

Неволно кимвам.

— И всичко вървяло добре — човекът без лице май не е забелязал непредпазливостта ми, — докато някой от пойнтовете не научил, че телефонният номер, по който се свързва с боса, не съществува, а лично него никой не го е виждал. След това Невидимият Бос изпратил на всичките си пойнтове писма: — „Защо ме преследвате?“ и изчезнал.

— Навремето имаше богат фолклор — съгласявам се аз. — Спомням си и за побъркания модератор, и за ехоконференцията „Умри тук!“.

— Аз също започнах от „Фидонет“ — казва човекът без лице.

Мълча.

— За разлика от Урман не целя да разкрия самоличността ви, господин дайвър. Но… Знаете ли кое е най-забавното? И аз, и той се нуждаем от вас за една и съща цел.

— За излавянето на Изгубения Пойнт?

Човекът без лице тихо се смее.

— Това е измишльотина… възникнала в точката на пресичане на двете епохи, когато „Интернет“ и „Фидонет“ се превръщаха в единна виртуалност. Сега малко хора я помнят. Само пет години са минали — а колко неща са забравени?

— Нищо не е забравено. Погребано е под по-нова информация, но продължава да живее.

— Все едно е, дайвър, същността не се променя.

— Затова пък днес се роди нова легенда.

— Каква?

— За Човека Без Лице.

Събеседникът ми поклаща глава.

— Едва ли е толкова интригуваща, колкото тази за бледия юноша с димящи дрехи…

И двамата тихо се смеем.

— И така, господин дайвър… Да сте играли „Лабиринт на

смъртта“?

— Може би.

— Знаете ли, че им сътрудничат двама дайвъри?

— Допускам…

Даже двама? Сигурен бях, че в „Лабиринта“ се задоволяват с услугите на един спасител…

— Мога да ви дам адресите им… мрежовите, или реалните.

А стига бе!

— Единият е украинец, а другият — канадец. Първият живее…

— Недейте — с известно усилие отговарям аз.

— Колко интересно! Мислех, че разкриването на самоличността на един дайвър е обща мечта! Включително и на самите дайвъри!

— Тази мечта спада към най-гнусните престъпления… според нашия кодекс.

За първи път признавам, че съм дайвър. Но едва ли моят събеседник се е съмнявал в това.

— В „Лабиринта“ възникна проблем… и тези двамата не се справят с него… — Човека Без Лице се пресяга през масата, взема листче, химикал, пише кратък адрес. Добре прави, че не ми дава визитка — не бих взел файл от неговите ръце. — Ето координатите ми. След като посетите „Лабиринта“, предложите на администрацията услугите си, и се опитате да разрешите проблема, се свържете с мен. Търсете… Човека Без Лице.

Не е настроен да уточнява нищо повече. И май изобщо не се съмнява, че ще се втурна към „Лабиринта“.

— Защо да го правя?

Човека Без Лице изважда от джоба на шлифера си малка значка. Тя по нещо прилича на полицейската, само че фонът тази значка е бял, а в центъра няма спирала, а дъгоцветно, изтъкано от най-тънки нишки въртящо се топче.

— Затова.

Значката ляга на масата помежду ни. Гледам я, но не се решавам да я докосна.

Ами ако изведнъж изчезне?

Донякъде това е нещо по-яко от указа „Всичко, което е направено от този човек, е направено за благото на Франция“, даден на лейди Уинтър от кардинал Ришельо.

Пред мен е легендарният „медал за всепозволеност“. Право на всичко, което може да се извърши в дълбината.

Фридрих Урман би отворил вратата и лично би ме изпратил до моста, ако види тази значка.

Вероятно после би наел килъри, за да си разчисти сметките с

мен. Но в дълбината би бил крайно учтив.

Досега не бях виждал „медала за всепозволеност“ с очите си. Знам, че навремето такъв е получил Дмитрий Дибенко — за създаването на самата дълбина.

Трябва да направиш нещо жизненоважно за цялото виртуално пространство, за да може от тук нататък всичките ти действия да се смятат за благо.

— Медалът ще ви чака на тази маса — казва Човека Без Лице. — Ще го получите… ако се справите.

Кимвам мълчаливо.

— Имайте предвид, че ще има и други кандидати — информира ме Човека Без Лице. — Ние търсим дайвъри из цялата дълбина. И ще намерим мнозина. И ще ги уведомим за същото, което казахме и на вас.

— Какво става в „Лабиринта“? — питам аз и отмествам поглед от медала.

— Не знам. И точно това ме тревожи.

Позволявам си да се усмихна — чак пък да не знае…

— До този момент всичко, което се случваше във виртуалността, имаше аналози в реалния свят. Развлечения, бизнес, наука, връзки.

Интересно е, че той сложи на първо място „развлеченията“…

— Сега нещо се промени… Пожелавам ви успех, дайвър. Можете да си вървите.

Човека Без Лице кимва към вратата.

— Ще си тръгна по свой си начин.

— Решихте да се разкриете?

— Не, разбира се.

На прощаване поглеждам в мътната мъгла на лицето му.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Свалих шлема и неуверено се пресегнах към модема. Изскубнах телефонния кабел от жака.

— Прекъсване на връзката! — съобщава Вики.

— Зная, момиче.

Ето така, тайнствен непознат. Всичко е много просто. Не стандартно излизане, което може да бъде проследено, а моментално срязана нишка.

Вандалщина, разбира се. За сметка на това липсва обмен на информация между моя адрес и компютъра, в който е моделиран складът.

— Няма тонов сигнал в линията — казва Вики. — Да се провери свързването.

— Изключвай се.

— Наистина ли?

— Да.

Екранът се запълва от небесносиния фон с бялата падаща фигурка.

— Сега можеш да изключиш компютъра — сънено шепне Вики.

Лека нощ, най-вярна от всичките ми приятелки. Щракнах бутона на захранването и тихото бучене на машината замлъкна. После изключих модема. Имам нужда от спокойна нощ, нека пощата изчака до утре. Впрочем, вече е три и половина… небето просветлява.

И много ми се спи. Главата ми бучи от толкова информация.

Смъкнах виртуалния си гащеризон… по дяволите, как смърди на пот, отдавна е за почистване. Пльоснах се върху дивана. Добре, че не го оправих вчера. Станал съм толкова… предвидлив…

Вече от три години, може би…

101

Събудих се в един без четвърт. Включилият се в десет телевизор тихо бърбореше. Изключеният компютър на бюрото укорително мълчеше.

— Добре… — прошепнах аз към тавана.

Заслужава си да сменя апартамента. Да си купя нормален двустаен в центъра, в хубава тухлена къща с изглед към Нева. Не в този ветровит и прогнил пролетарски квартал.

И Вики ще я преселя в ново жилище. Ще купя нова маркова „седмица“ с лицензиран софтуер, няколкостотин мегабайта RAM или просто „мозък“. Освен това холографски терабайтов хард диск, радиомодем, свръхчувствителен микрофон „Сименс“… цветен принтер, не знам за какво ми е, ама нека се намира, нормален скенер вместо ръчно скалъпени, наета телефонна линия от новата АТЦ… по дяволите, и петдесет бона са малко!

Всъщност, защо са ми две стаи? И без това кухнята ми е празна, отдавна съм преместил в стаята хладилника и микровълновата печка, а ми е по-близо да си наливам вода от чешмата в банята.

Решено — ще спретна ново жилище на Вики. Няма да ме е срам да каня приятели.

Станах, дотътрих се до хладилника, извадих кутия бира. По принцип не пия преди дванайсет, но вече наближава един. Колко навреме се събудих!

Инак леката биричка „Schultheiss“, с която започвам деня, ми се струва почти силна. И така, сбогом, „Амстердам-Навигатор“ и „Бавария-86“, верни приятели на бедния хакер. Само „Гинес“, „Хайнекен“, „Килкени“… А вместо белгийски варен салам — истински московски деликатеси. Освен това… ами, ще си купя кафеварка, например. Писна ми от нес кафета.

Докато се бръснех — за пръв път от два дни, — силно се порязах и фантазията ми на новобогаташ ми подсказа да си взема и „Шик-протектор“. Нямах други идеи, ако не се броят хаотичните мисли за допълнителна телефонна линия и нов модем, за да може докато се лутам из дълбината, Вики да точи пощата и да изпълнява прости задачи.

Всъщност, това все пак си е разточителство. Дори Маниака няма втора линия.

Между другото, имам да го черпя с бира. Изглежда вчера наистина ме е спасил от сигурна смърт.

И по-добре е да не отлагам черпнята. Започнах да подозирам, че след седмица ще мога да го почерпя само с „Навигатор“…

общо взето и това е силна бира, със специфичен вкус…

Пуснах компютъра, свързах се с Интернет и след десет минути без каквато и да било виртуалност преведох пет хиляди долара в петербургската си сметка. Порових се в гардероба, избрах си по-чиста риза и стари, но прани джинси, мушнах в джоба си паспорта и „Визата“. Какво още? А, да, бирата…

На балкона тъгуваше олющена петлитрова туба. Отвъртях капачката и подуших. Миришеше на прокиснала жигулъовска бира. Наложи се да изплакна тубата със студена, после с гореща и пак със студена вода. Пъхнах я в мрежата, закачена на пирончето в антрето още от предишните собственици на жилището — все не ми остава време да изхвърля всички вехтории — и изскочих от къщи.

Колко по-чист и подреден е входът ми във виртуалното пространство! И я няма тази вечна миризма на влажно мазе и бездомни котки!

След като се измъкнах от плетеницата на страничните улички, застанах край пътя и вдигнах ръка. Наложи ми се дълго да стопирам. Най-после една пораздрънкана жигулка благоволи да спре.

— Към банка „Кредо“ — подхвърлих аз.

Колкото и да е странно, шофьорът знаеше пътя.

След около двайсет минути, след като се разплатих с остатъка от налични, под изцъклените погледи на охраната влязох в замъка на явните и тайни капитали. След още двайсет минути, запълнени с всестранни проверки, обаждания до главния филиал и молби за уточняване номера на сметката, служителите на банката станаха по-любезни и ми дадоха хиляда долара. Разбира се, еквивалента им в рубли.

А след още четвърт час влязох в ирландската бирария, бар „Моли“, на улица „Рубинщайн“ трийсет и шест. През деня няма много хора и това ме спаси. Мутрите на входа се бяха отпуснали и при вида на тубата в мрежата направо се вцепениха. Тържествено подминах гишето на гардеробиерната и се озовах в уютния полумрак на полусутерена, след което закрачих към дългия тезгях и се усмихнах на бармана.

Барманът в „Моли“ за щастие е англичанин. Каквото и да си говорим, в тази професия те доста ни превъзхождат. Той се усмихна и въпросително ме зяпна.

— Добър ден, Кристиан — казах. — Може ли пет литра бира?

Явно не беше свикнал да продава бира на литри. Но му бяха необходими само пет секунди, за да се усмихне отново.

— Каква бира?

— Жигулъовска.

Дишането на охранителите зад гърба ми — те кой знае защо бяха ме последвали в залата, стана шумно.

— Шегувам се — обясних. — „Гинес“, разбира се.

И подадох на Кристиан тубата.

Самообладанието сигурно е сред задължителните качества на най-добрите европейски бармани. А Кристиан е един от тях. Той небрежно взе тубата, подхвърли я в ръка, сякаш за да прецени вместимостта ѝ и започна да я пълни от лъскавото кранче.

Мутрите зад гърба ми тихо откачаха. Това безкрайно ме развеселяваше.

— Изчакайте да спадне пяната — каза Кристиан със силен акцент и остави тубата на плота. Браво бе, юнак! Рядко ходя в „Моли“ и не бях забелязал колко е в час по въпроса.

— Тогава още една халба за тук — казах аз и се огледах.

Мутрите се преструваха, че разглеждат наредените зад гърба на Кристиян бутилки. Така. Докато не се убедят, че съм платежоспособен, няма да мога спокойно да си изпия бирата. Бавно извадих от десния джоб шепа дребни банкноти. Заразглеждах ги. Охранителите пак задишаха на пресекулки.

Мамка му, наистина ли изглеждам толкова зле?

От левия джоб извадих тлъста пачка банкноти по сто хиляди. Сложих триста бона на тезгяха, взех халбата и се обърнах.

Като че ли там стоеше някой? Не, сигурно ми се е привидяло…

Седнал на най-близката маса, аз се насладих кротко и от сърце на бирата, най-хубавата от измислените на този грешен свят марки. После взех тубата от развеселения барман (Не е толкова лесно да ги шашнеш европейците!) и след известно двоумение прибрах рестото. Бирата е достатъчно скъпа.

Виж, в дълбината почти няма разлика в цените на кутия „Бавария“ и „Гинес“ наливно…

Сега успях да по-бързо да стопирам кола — или просто времето бе ускорило хода си? Мушнах се в една раздрънкана „Волга“ и радостно изстрелях заповедта:

— Карай при Маниака!

В мен се вторачиха две много големи и кръгли очи.

— Слизай — също толкова кратко ми предложи шофьорът.

Когато спирах следващия желаещ да спечели нещичко, мислено се подсещах, че не се намирам във виртуалността, където търпеливата Вики ще превърне простата команда в разбираем адрес, а съм в реалния свят.

110

Маниака живее на Василиевски остров. Изкачих се на петия етаж запъхтян — когато е строена тази сграда, асансьорите са били нещо ново — и позвъних на вратата. Едно, две, три… пауза. Едно-две. Дори Маниака да е в дълбината, свързаният с всички кабели в жилището компютър ще се подчини на кодовото позвъняване и ще го изведе от виртуалността.

От вътрешността на апартамента се чуха стъпки. Бързо затулих шпионката с пръст.

— Кой е? — мрачно попита Маниака.

— Да сте поръчвали рекет?

Пауза. Явно Маниака току-що е излязъл от дълбината и не е настроен на вълна хумор.

— Кой е?

— Аз съм, мамка му! — казах и отместих пръста си.

Бравите задрънчаха и Маниака ми отвори. Влязох. Оказа се, че е в облечен на голо виртуален костюм и с пушка-помпа в ръка. Оръжието беше огромно, с него мършавия и тесен в раменете хакер приличаше на дете, което си играе на война. Успях да кажа само:

— Егати.

— Да… тършувах из компа на един тип… едва се отървах — Маниака беше кратък. След като затвори вратата, погледна тубата и със съчувствие попита: — Закъсал си, а?

— Не, не съвсем.

— Имам две-три бутилки „Балтика“…

— Тук има „Гинес“ — гордо обявих аз. Маниака замислено погледна тубата. Подхвърли:

— Извратеняк…

Последвах го в подредената малка кухня и предпазливо попитах:

— А къде е… твоята?

— При техните.

— Да не сте се скарали?

— Защо пък да сме се скарали? — възмути се Маниака. — Щом жената я няма — веднага сме се били скарали. Просто реши да погостува при мамчето си… е, леко се сдърпахме.

— И защо?

— Ами… минах на червено…

Кимнах. Не е лесно да живееш в дълбината и да си женен.

Ама може ли, по дяволите, да се брои за изневяра отбиването във виртуален бардак? Нали там всичко е измислено!

И въпреки това маниашката съпруга се била засегнала…

Седнахме на масата, Маниака се порови в хладилника и извади пакет кренвирши, парче кашкавал, после домъкна от стаята си две огромни глинени чаши за вино. Тържествено ги напълних с бира.

— Няма лъжа, „Гинес“ е… — призна Маниака, докато изписваше с пръст буквата „М“ върху гъстата пяна. — Глей ти…

— За любовта, Шурка!

— Ъхъ — мрачно каза Маниака. Пресуши чашата, изпъшка. — Да. Любовта. Мамка му, дяволът ме вкара в белята! Трябваше да се отърва от опашката си — лепнаха ми се двама ламери… Реших да надникна в „Ягодовата поляна“

— От какъв зор?

— А ти не си ли в час колко са яки охранителните системи на виртуалните бардаци? — изуми се Маниака. — Нали там постоянно клечат сенатори, депутати, бизнесмени… разни богаташи. Отрязваш като с нож пътя на преследвачите.

Поклатих глава. Не знаех. Срам ме е да си призная, но никога не съм се отбивал в тези заведения…

— Ами, реших да изчакам половин час — продължи да разказва Маниака. — Нали не става да стърчиш там сам, като някакъв глупак! Поканих една девойка… седяхме, пихме бира… „Гинес“! — в пристъп на откровение си призна той. — Е, и… някак от само себе си… а в най-интересния момент — фрас! Яко шамаросване! Момичето ме целува, а мен ме боли. После извънпрограмен изход от дълбината… Галка беше изскубнала кабела на шлема от порта.

Наля си още бира. Аз кимнах със съчувствие. Извънпрограмният изход е неприятно нещо.

За недайвър.

— Ще й мине — казах. — Да не е за първи път?

— Тя каза — за последен — мрачно съобщи Маниака. — От година не бях стъпвал в тия бардаци. Дори гащеризонът ми е без секс стимулатор!

— А моят е със — казах. — Само че не ходя по бардаци.

— И напразно. Ходи, докато си млад…

В действителност Маниака е с две години по-млад от мен. Но той е печен хакер, а аз съм обикновен „чайник“. Освен това е женен, при това повторно.

— Добре де, споко. Утре ще се сдобрите.

— Ще се сдобрим — съгласи се Маниака — Но поне днес трябва да разпусна…

Спогледахме се със съучастнически усмивки и отпихме от бирите си.

— Купи на Галка женски гащеризон — предложих. — Замъкни я в дълбината… и ноу проблем!

— Само това оставаше — промърмори Маниака, очевидно притеснен. — Виждал ли си мацки, които са опитали виртуален секс? Нали психиката им… става друга. После никой нормален мъжкар не ги задоволява.

Кимнах, макар че нямах ясна представа какво е жена, луднала по виртуален секс. Мъжете си представях. Мнозина бяха изкрейзили заради това, така че не бързах да опитам. Експериментите със закопнели за авантюри девойки са едно, а с професионалистки от виртуални публични домове си е нещо друго.

— Да пием за здравето — предложих аз.

Пихме и напълнихме чашите за трети път. Тубата се преполови, стана ни по-гот на душите.

— За възел пет-нула-осемдесет и три-двеста и седем… — каза Маниака. — За старото „Фидо“…

Пихме мълчаливо, без да се чукаме. Като за умрелите.

— Нали всичко се променя, Шурка — тихо казах аз. — Имаше „мрежа на приятелите“, лафче за всичко на света, завист към „Интернет“, псуване на „Майкрософт“. А сега няма нито „Интернет“, нито „Фидонет“. Остана само виртуалността. А най-удобната програма за нея са „прозорчетата“.

— Те са халтура — упорито заяви Маниака. — Ти да не би още да юзваш „Windows-Home“?

— Да.

— Може и да си прав — тъжно каза Маниака. — Приятно гласче, съвети относно количеството „мозък“ и качеството на желязото… пфу! Няма нужда да мислиш, мърдаш стрелката по екрана и гледаш картинки!

— А ти все с полуоската ли си играеш?

— Защо да си играя? — възмути се Маниака. — OS/2 е най-добрата операционна система, ако не броим „Юникс“! Онзи ден инсталирах новата версия, програмата е бомба!

— Като се отбия при тебе, все това слушам — казах. — „Инсталирах… новата версия… три дни се трепах с нея…“. А аз от две години съм с „Windows-Home“.

— Всеки с късмета си — призна Маниака. И неочаквано попита: — Слушай, Льоня, а как успя да се вмъкнеш в Ал-Кабар през твоите „прозорчета“?

Отместих поглед.

— Из мрежата плъзна слух, че двама дайвъри са прекарали Ал-Кабар — с подмазвачески тон каза Маниака.

Направих последен опит да отбия топката:

— Защо двама? Един дайвър… и един помощник.

Маниака тихо се засмя.

— Не ме прави на ламер, Льоня. Инак такава честитка ще получиш по пощата, че пак ще се наложи да си преинсталираш целия софт… Дайвърите не взимат обикновени хора за помощници.

Мълчах и го гледах.

— Ясно — каза той. — Какво пък, за успеха. За богатите глупаци и умните хакери.

Чукнахме се.

— Какво имаше там, Льонка?

— Лекарство срещу хрема.

— Сериозно? Яко…

Изядохме по две-три парчета кренвирш, а аз тъжно си мислех, че моята анонимност все пак се е пропукала. Вчера се опитаха да ме хванат три пъти.

А днес просто ме изчислиха.

— Льоня, аз не познавам нито един дайвър — каза Маниака. — И нямам намерение да ги излавям. Нямам никакви комплекси… особено по отношение на приятелите.

— Благодаря — казах.

— Знаеш ли… имам само един въпрос.

На хакерите винаги им се намира по един въпрос. Мислят си, че са способни да попитат нещо такова, след което всички тайни на дайвърите ще бъдат разкрити.

— Е?

— Какво прави един дайвър, когато реши да излезе от виртуалността? Дали просто си помисля: искам, значи, да се озова в реалния свят? Или какво?

— Чувал съм, че един дайвър… — отместих поглед — в този момент промърморва някаква глупава фраза.

— Каква?

— Дълбина-дълбина, не съм твой.

— И това е всичко?

— Понякога добавя: „Пусни ме, дълбина“.

— И това е всичко? — омърлушено пита Маниака.

— Да.

— Колко просто било…

Маниака порови из джобовете си, извади пакет „Лъки Страйк“, запали. С лека обида каза:

— Преди беше лесно. Има хакери, има честни чайници, има ламери. Първите могат всичко. Вторите се учат. Третите са глупаци, с тях не е грях и да се поизгавриш. Ето ти… беше си чайник и такъв си остана!

— Да — съгласих се.

— Но ето че се появи дълбината… изглеждаше, че се сбъдват всичките ни мечти.

Маниака горчиво се засмя.

— А в действителност — ядец. Аз, суперхакерът — предизвикателно заяви той — във виртуалността съм един от милионите! Е, може би съм по-светнат. Все пак имам опит! Но въпреки това… такива неща стават понякога, че…

Замълча, повъртя кренвирша в ръце. После съобщи:

— Тия дни изядох една мишка.

— Какво?!

— Мишка. Компютърна. Е, не самата мишка, тя е твърда… сдъвках кабела.

— Защо? — тъпо попитах аз.

— Случайно. Бях в дълбината. Седяхме с момчетата в „Дъгата“, пиехме бира с пушена рибка… Ами, моята рибка свърши, взех си от чинията на Макс…

— Нали Макс не пие бира!

— Ами той пи „Фиеста“.

— С пушена риба?!

— За да не се цепи от колектива… — Маниака въздъхна. — Изглежда е трябвало далеч да се пресегна… и съм се мръднал рязко в реалността. Излязох — гледам, кабелът на мишката е прехапан! И като че ли е малко по-къс…

— Коремът как е?

— Засега не ме боли…

Напълнихме чашите си. Маниака продължи:

— А „Лабиринта на Смъртта“ знаеш ли го?

— Да — аз тутакси изтрезнях.

— Наскоро реших да се разсея, отбих се право на седемнайсето ниво. Там сега са направили мазало! Не играчка, а плачка… общо взето, затънах.

— Тоест?

— Не успях да премина в следващото ниво. А без това не ти излиза менюто за изход.

— И какво стана?

— Клечах ден и половина вътре — озлобено каза Маниака. — Събрахме се цяла компания… Всеки го застреляха по десетина пъти, после просто се барикадирахме, стояхме в едно мазе, пяхме песни, гърмяхме по изродите, които ни нападаха… докато не ни се задействаха таймерите.

— Трийсет и шест часа ли ти е времето за непрекъснат престой в дълбината?

— Сега е двайсет и четири часа.

— А Галка?

— Ами… тя беше при тъщата… Льонка, а твоя таван за престой колко е?

— Махнах лимита — признах си аз.

— Ясно… дайвър… — Шурка се засмя насила… — По дяволите! Никога не съм вярвал във вас напълно, макар че подозирах!

— Мене ли?

— Разбира се! За чий са му на един чайник бойни вируси и противоотрови?

Понатъжих се. Нещо в отношенията ни се беше променило. И то прекалено рязко. Може би с времето ще отзвучи…

— Въпреки всичко съм си гола вода, Шурка — мога само да излизам от виртуалността. За мене всяка една програма е куп безсмислени символи и стартиращо файлче.

Маниака кимна.

— Разбирам. Но кажи — би ли си сменил мястото с мен? Кое е по-интересно — да създаваш дълбината, или да властваш над нея?

Мълчах.

— Наливай… — каза Маниака с въздишка.

111

Останах при Маниака до късно вечерта. От „Гинес“ минахме на „Балтика“ шести номер, а за десерт Шурка изрови отнякъде кутия „Кроненбург“, останала от Коледата. И ирландската, и петербургската, и френската бира бяха на ниво.

Дълбоко в себе си се радвах, че поне пред някого съм се разкрил. Моите приятели-хакери се делят на две групи — едните пазят тайна до първата бутилка бира, другите след същата бутилка сякаш я забравят. Шурка е от вторите.

Сега поне ще е наясно защо ми е изтрябвал целият вирусен софт, който къде с истина, къде с лъжа изврънквам от него.

Колко по-просто би било, ако дълбината не те засмукваше толкова, мислех си в таксито по пътя към къщи. Колко по-справедливо и лесно.

Нямаше да има делене на късметлии и неудачници, което е неразбиваемо. Нямаше да го има това безумие — великолепни програмисти, неспособни да преминат границата между илюзията и действителността, и некадърници като мене, които не забелязват тази бариера.

Нямаше да я има завистта един към друг — и вечния лов.

Но нима съм виновен? И аз не знам защо става така, каква грешка на съзнанието, а това си е точно грешка — ние сме малцинство — превръща един човек в дайвър. Да не използваш дарбата си е глупаво. Да я предложиш на всички за изучаване е страшно.

Просто така се получи. Някои скачат осем метра на дължина, някои пишат стихове, някои са неподвластни на виртуалността. Но защо сме толкова малко? Толкова сме малко, че не ни смятат в проценти, а на бройки?

— Пристигнахме ли? — пита шофьорът.

— Да.

Платих, слязох и поех към входа, чувствайки се издут като балон. Сега трябва или да си легна, примирен с това, че на сутринта ще съм разнебитен, или да се гмурна в дълбината. Тя добре лекува махмурлука.

На втория етаж на стълбището, където кой знае защо винаги свети лампата, седяха петима тийнейджъри. Играеха карти право на пода и полугласно си приказваха… не, по-скоро не си приказваха, а си ръмжаха. Познавах двама, другите трима ми се видяха непознати. Малка глутница дребни хищници. От тия, дето с кеф разкъсват единаци в тъмните входове. Но тук съм в безопасност. Хищниците не ловуват близо до дупката си.

— Здравейте — измърмори хлапакът, който живее над мен. В същия едностаен апартамент, заедно с родителите си и с по-голямата си сестра, която често се прибира на развиделяване. У нас се чува прекрасно, в течение съм на всичките им проблеми и скандали.

— Привет — казах аз.

— Да ви се намират цигари, Льоня?

Разликата ни е почти петнайсет години, но тийнейджърите ме броят почти за връстник. Може би защото не съм женен и изхвърлям на боклука предимно празни бирени кутии.

— Момент.

Не съм пушач, но вкъщи винаги се търкаля по някой пакет цигари за наминаващите хакери. При тях пушенето е професионално изкривяване.

Хлапето търпеливо пристъпваше от крак на крак пред прага, докато аз оставях тубата, включвах осветлението и се ровех из шкафа.

— Дръж.

Той кимна с благодарност и отвори пакета, а аз махнах с ръка — вземи го целия — и затворих вратата. Хищниците трябва да се подхранват. Съвсем малко. За да не стават нагли и дори в замъглените им от пиене мозъци да се мярка мисълта, че съм „мъж на място“.

Бързо се съблякох, хвърлих дрехите на леглото и влязох в банята. Постоях малко под студения душ.

Не, никакъв сън. Дълбината ме чака.

През целия ден се опитвах да не мисля за Човека Без Лице и за медала на всепозволеността, който стои в склада. Но сега, в тъмнината, когато виртуалността се приближаваше все повече, те не ми излизаха от главата.

Човекът и медалът.

Камшикът и поничката.

Какво толкова се е случило в „Лабиринта“, че не са се справили двама дайвъри? Професионалисти, които работят на постоянен договор, макар и анонимно? И познават „Лабиринта“ до най-затънтеното кътче…

Нещо без аналог?

Много странно.

Избърсах се, хвърлих пешкира в легена с мръсното бельо, върнах се в стаята, щракнах ключа на захранването на компютъра и се заех да намъквам гащеризона си.

— Добър вечер, Льоня — каза Вики.

— Привет, бабче.

Женското лице на екрана се усмихва. Не, сигурно не съм

прав. Трябва да сложа друга реакция на думата „бабче“ — лека обида, нацупени устнички, леко отместен поглед.

— Има ли поща?

— Седем писма.

— Чети.

В пощата нямаше нищо интересно. Покани да посетя два нови клуба, ценова листа на някаква малка търговска фирма, писмо от Маниака, изпратено още сутринта…

— Всичко да се изтрие — казах аз и седнах пред компютъра. Забодох щекера на гащеризона, надянах шлема. — Вики, свържи се с Дийптаун… през резервния канал. Личност номер седем.

Вече около три месеца не съм използвал този вход. И „личността“ също — костюм с цвета на стомана, черна риза, шалче, високи кожени обувки, гъвкаво слабо тяло, мургаво тясно лице, коси до раменете, нисък и силен глас.

— Резервен канал, личност седем — потвърди Вики.

Дъга пред очите, фойерверк, ненаситно пламтене на огнена вълна. Дълбината.

Седя в стая кутийка. Креват, бюро с компютър — не моя, а някакъв съвсем абстрактен, врата. Хотел „Началото на пътя“. Тук на безценица наемат стаи онези жители на Дийптаун, които рядко наминават в дълбината.

— Всичко ли е наред, Льоня?

— Да.

Отварям вратата, излизам. Дълъг коридор, от край до край с врати. До едната стои Силвестър Сталоун и с възхита разглежда ръцете си.

— Здрасти, Слай — подмятам, когато го подминавам. Почти е сигурно, че е руснак, и е съвсем сигурно, че е новак.

— Приличам ли? — с надежда пита той.

— Да… — аз се спирам. Бирата ме настройва на доброжелателна вълна. — За първи път ли си в дълбината?

— Къде?… Да… за първи.

— Да се докарваш с външността на известни хора е проява на лош вкус. И признак, че си новак. Опитай се да конструираш своя собствена личност… Вземи си, да речем, „Биоконструктор“ и малко си поиграй.

— „Биоконструктор“ ли? — смутено пита момъкът.

— Да. Проста програма, с руски интерфейс. Търкаля се из всички сървъри, в разделите за новаци.

— Благодаря… — Сталоун се помъква след мен. Забелязвам, че е започнал да се прегърбва, сякаш се стеснява от външността си. Добър признак.

Влизаме заедно в асансьора, спускаме се на първия етаж.

Фоайето е достатъчно просторно, в него дежурят четирима портиери и двама охранители.

— Отиди при някой — съветвам аз, — и го помоли да те консултира. Къде да отидеш отначало, как да се държиш…

— Неудобно ми е…

— Неудобно е да бъдеш глупак. Тези момчета са тук точно за целта. На улицата искай съвети от хората с нашивки като отворена длан на ръкавите, това са помощници доброволци. Или от полицаите. Нагласи ли си таймера?

— Да, разбира се! За два часа!

— Чудесно. Отдели четвърт час за разговор с портиера. Ще икономисаш много повече време. Щастливо плаване.

— Щастливо плаване! — възхитено казва след мен новакът. Приятно е да си старо куче.

Подмигвам на портиера, кимвам към „Сталоун“ — току виж вземе се притесни сам да се доближи — и излизам от хотела. Вдигам ръка, моментално спира такси. Това не е реалността…

— Компанията „Дийп-разводач“ се радва да ви поздрави, Стрелецо! — казва шофьорът.

— Към „Лабиринт на Смъртта“ — казвам аз. — До сградата на администрацията.

1000

Има игри. Има и Игри.

Разликата е в дълголетието.

Компютърната индустрия произвежда до хиляда игри всяка година. Както предвидени за дълбината, така и елементарни, за обикновените потребители.

Обикновено играта живее активно около половин година. Разпространява се по законни и незаконни канали. В нея се улавят всички хитрини — и заложените от създателите, и случайните. После умира… като се запазват само при сто-двеста фенове.

Срещат се и изключения — и тогава играта живее с години. Появяват се нови, далеч по-съвършени и красиви игри, но и старата запазва тълпите привърженици.

Има и три изключения, който не умират още от предвиртуалната епоха. „Doom“, „C&C“, и „Mortal Kombat[2]“. Разбира се, те са се променяли — десетки пъти. Но промените са били по-скоро козметични, отколкото генерални.

„C&C“ е стратегия. Виртуалното й пространство пресъздава цялата планета. На този безропотен полигон нереализирали се Наполеоновци и Жуковци водят безкрайни войни за световно господство, като управляват в несъществуващи щабове измислени армии. Там отеква грохотът на танкови гъсеници и в небето излитат ракети. Разработват се нови, чудовищни оръжия, с атомни взривове се опожаряват до основи световните столици. В тази игра не трябва да си ловък или точен, тук е от значение стратегическото мислене. Казват, че военните много внимателно я наблюдават… и понякога добрите геймъри получават оферти да постъпят на служба в истинската войска. Някои се плашат, но повечето, тъкмо обратното, са привлечени от тази перспектива. И аз съм пробвал тази игра „на войничета“ за възрастни. Според мен тя е безобидна и спокойна. Разкарваш се с красив мундир и разнасяш чашата с кафе из щаба, гъмжащ от дисциплинирани адютанти, и казваш: „А дали да не хвърлим една термоядрена бомба върху Лос Анджелис?“.

През последната година играта леко се промени, сега се започва от лейтенант, който командва малък взвод в тактически операции, изпълнява чужди заповеди и постепенно се издига до поста главнокомандващ на своята страна. Появиха се възможности за военни преврати, предателства, партизанска война „срещу всички“… Не знам, сигурно играта е станала по-интересна. Но аз обичах старите правила.

„Mortal Kombat“ е още по-лесна и обикновена. Това е виртуален бой. Можеш да сложиш една от стотиците готови маски или да измислиш своя, и да участваш в многодневното състезание за правото да се биеш с главния злодей, който мечтае да пороби цялата Земя. Виж, тази игра е извънредно полезна. Никъде другаде не се освобождаваш така пълноценно от излишната пара и отрицателните емоции както на мрачните арени на „Mortal Kombat“, където набиваш пета в противниковото чело или го разбиваш с магически заклинания. Хубава игра. Аз се отбивам да играя един-два пъти месечно, а някои изобщо не напускат бойното поле. Казват, че ако не се злоупотребява прекалено с магията — която, уви, е недостъпна в реалността, — можеш да се научиш добре да се биеш. Но мен това ме съмнява. Все пак едно е „ударът“, усетен с помощта на виртуалния костюм, и друго — истинският прът арматурно желязо, с който са те цапардосали на улицата.

И, разбира се, „Doom“. Същата игра, влизането в която постави началото на виртуалната ера.

Основното й поле на действие се нарича без много усуквания „Лабиринт на Смъртта“. Това наистина е лабиринт — петдесет нива, като част от тях е разположена в сгради и подземия, а друга част — из улиците на Сумрачния Град, подобие на условен мегаполис, завладян от извънземна цивилизация. Дълбина в дълбината, пространство в пространството. Със свои закони и правила.

Играта започва с първото ниво — полуразрушена гара, където геймърът пристига с дрезина, въоръжен с един-единствен пистолет. Гарата е пълна с чудовища — бивши жители на Сумрачния Град, и с други геймъри. Трудно е да се каже кой е по-опасен — чудовищата са по-добре въоръжени, геймърите, разбира се, са по-умни от машините. На гарата можеш да намериш оръжие, защитна екипировка, аптечки, храна. След като се измъкнеш от гарата, отиваш на второ ниво — магистрала, задръстена с изоставени коли… е, и с чудовища и геймъри, то е ясно. За да победиш, трябва да достигнеш до петдесето ниво — древна катедрала в центъра на града, и да унищожиш главатаря на пришълците. Трудна работа. Навремето съм стигал дотам. Но оттогава „Лабиринта“ се е променял поне десет пъти — появяваха се нови сгради, оръжия, чудовища. И, разбира се, нови геймъри, за които играта е наркотик и които вече не си представят живота без престрелки по улиците на Сумрачния Град.

Играта е интересна. Преди всичко защото изисква постоянно общуване с други хора. Не „бой до смърт“, както е в „Mortal Kombat“, не размяна на дипломатически послания и заплахи,

както в „C&C“, а именно общуване. Сключване на съюзи, споразумения, някакви житейски хитрини на дребно…

Само че какво толкова необичайно е могло да се случи в пространството на „Лабиринта“?

1001

Офисите на администрацията на „Лабиринт на Смъртта“ се намират в покрайнините на Дийптаун, в двуетажна постройка с облицовка от розов черупчест варовик. От нея лъха спокойствие и уют, тя прилича по-скоро на жилищна, отколкото на административна сграда. В подобни вили вероятно живеят средно заможните американски семейства. Входът на „Лабиринта“ е малко встрани и изглежда доста по-ефектно. Стоя в градината и разглеждам охранителя пред вратата. Той е с маскировъчен гащеризон, стандартната екипировка на геймърите, с двуцевка в ръка. Физиономията му е безизразна, стои като закован. Дали е човек или не? Глупаво е да се интересувам, още повече, че добре изпипаната програма не може веднага да се отличи от човек. Подминавам охранителя и се озовавам в малка зала. През прозорците блика ярка слънчева светлина. Покрай стените са сложени масички със списания, меки фотьойли. Насред залата зад масивно бюро седи усмихнато момиче. Секретарка, при това май жив човек.

— Здравейте — казвам аз.

Лицето й леко се променя.

— Добър ден — казва тя. Гласът й е мек и приятен. Изглежда са ме пренасочили към рускиня, която сътрудничи на фирмата.

— Трябва да се срещна с ръководството — започвам без заобикалки.

— По-конкретно, моля.

Девойката е изтъкана от любезност. Но преодоляването на тази бариера не е по-лесно, отколкото чудовището на моста в Ал-Кабар.

— Притежавам поверителна информация за ръководството на „Лабиринта“.

— И все пак ви моля да изложите накратко целта на посещението си…

Какво пък…

— Бих искал да информирам господин Гилермо Агире, че съм осведомен за възникналия тези дни малък проблем и за невъзможността той да бъде решен от дайвърите, които ви сътрудничат. Възнамерявам да ви предложа услугите си за неговото разрешаване.

Секретарката кимва:

— Момент.

Тя бавно става от мястото си и излиза през една от вътрешните врати. Търпеливо чакам. Всичко е много мило и

патриархално. Никакви компютри, никакви чудовища. Сякаш не си в офиса на най-мрачната и скъпоструваща атракция в историята на човечеството, а на дребна фирмичка, търгуваща с тоалетна хартия…

Девойката липсва дълго. Писва ми да стоя и сядам в един от фотьойлите, разлиствам разхвърляните върху масичката вестници. Тишина и спокойствие. Аз съм единственият посетител, макар че в действителност сигурно има и други. Просто не се виждаме, пък и те си общуват с други служителки на фирмата.

— Господин…

— Стрелец — казвам аз и се изправям. — Наричайте ме Стрелеца.

Девойката кимва.

— Господин Гилермо Агире ще ви приеме.

В гласа й има леко любопитство. Май не е подозирала за съществуването на някакви проблеми в „Лабиринта“.

Влизам през посочената врата и замирам.

Красиво е.

Помещение във форма на неправилен триъгълник, едната стена е съвсем прозрачна и през нея от голяма височина се вижда градът, който е залят с червената светлина на залеза. Не е Дийптаун… по-скоро Сумрачния Град. Бюрото на началника на службата за сигурност на „Лабиринта“ господин Гилермо е подковообразно. Върху него са наредени само три монитора и клавиатура. Самият господин Гилермо вече се изправя насреща ми. Възрастен, слаб, много почернял от слънцето, по шорти и спортна фланелка.

— Здравейте — той пръв ми подава ръка. — Значи вие сте Стрелеца, нали? Наричайте ме просто Вили.

Така да бъде, Вили.

Стискам ръката му.

— Казали сте толкова интересни неща… нали? За проблеми, дайвъри, помощ… — Вили се смее и размахва ръце. — Бум! Бум! Такава помощ ли?

Интересна програма-преводач. Силен акцент и паразитни думи, сякаш самият Гилермо говори руски. Веднага някак ти се променя отношението към човека…

— Хайде да си говорим открито? — предлагам аз. Вили-Гилермо смръщва чело и кимва. — Аз съм дайвър.

— Нима? — учтиво се интересува Вили. — А какво е това?

Усмихвам се в отговор. Казвам:

— Предполагам, че украинецът и канадецът, които ви сътрудничат, ще могат по-бързо да ви го обяснят. Имам предвид дайвърите, работещи за вас на постоянен договор.

Вили ме гледа и мълчи. Продължително. После казва:

— Мислех, че Анатол е руснак. Украинец ли е?

Да. Човека Без Лице е по-добре осведомен, отколкото шефът на службата за сигурност на „Лабиринта“.

— Това вече са подробности — казвам.

— Седнете, Стрелец… — Вили премества към мен един фотьойл, а той самият отива до прозореца. Гледа към града, потъващ сред кървавочервеното зарево. — Значи вие сте дайвър?

Кимвам.

— Това е крайно интересно. Това е необичайно! — Вили повдига показалеца си. — Всички търсят дайвъри, всички имат молби, бизнес, въпроси… вие сам дойдохте при нас.

Мълча.

Вили се обръща.

— Имате красив костюм, Стрелец — казва той. — Добре би му пасвал… каскет! Едно малко сиво каскетче!

Ясно. Елементарен тест.

— Вики…

Вили се усмихва. Ясно. Същият номер, до който прибягна и човекът без лице. Отрязан съм от операционната си система. Тия игрички трябваше да се очакват отдавна.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Оказа се, че ме боли главата. От бирата е, значи…

Свалих шлема, пресегнах се към мишката. Пуснах „Биоконструктора“, припряно избрах в менюто „Дрехи“, после „Шапки“, намерих нещо средно между барета и кепе. Залях го със стоманеносива боя. И го нахлупих върху своята фигура — личност номер седем, Стрелеца…

deep

[Enter]

Баретата е на главата ми. Не знам дали господин Агире е имал точно това предвид. Но май го задоволява.

— Ние ценим работата на дайвърите — произнася Вили. — Но нашите постоянни сътрудници се справят с нея. Иска се време, малко. Ще ви предложим интересна работа. Нали?

Клатя глава, баретата се килва на едната страна.

— Господин Гилермо — с почит, но твърдо отговарям аз. — Става дума за един конкретен въпрос, по който ми се ще да помогна на „Лабиринта“.

Вежди му се повдигат учудено.

— Тези дни в „Лабиринта“ е станало странно произшествие…

Млъквам, чакам как ще реагира. Вили очевидно се замисля.

— Произшествие? — кимване по посока на прозореца. — Тук всеки ден има хиляди произшествия. Война! Изстрели! Веселба!

Нима човекът без лице е сгрешил? Започвам да се чувствам като идиот.

— Вашите дайвъри… — започвам. — Вчера, например, справиха ли се с работата си?

Това е единственото, което знам. Дайвърите на „Лабиринта“ не са оправдали надеждите…

— Аха! — Вили кимва. — Аха! Неудачника!

За всеки случай кимвам утвърдително.

— Това ли е проблемът? — Агире става сериозен.

— Доколкото знам — да.

Пауза. Гилермо преценява нещо наум.

— Какво ви е известно, господин Стрелец?

Безполезно е да го лъжа. Човекът пред мен не е от тия, които си струва да блъфираш.

— Съвсем малко. Уведомиха ме, че в „Лабиринта“ имало проблем. Че вашите дайвъри не могат да го решат. Помолиха ме да ви помогна.

Нова пауза. Аз съм анонимен и е рисковано да ме посвещават в неприятните страни от живота на компанията. Но Гилермо явно има нюх към неприятностите и към начините за преодоляването им.

— Ще подпишете ли еднократен договор? — тонът му става бърз и делови.

— Да.

— Никакво разгласяване на ситуацията — добавя той. — С всички възможни наказателни санкции.

— Да…

— Заповядайте, Стрелец — той посочва бюрото си. Приближавам се, като предполагам, че сега ще се подписват документите за сътрудничество.

Но Вили посочва средния монитор:

— Това е трийсет и третото ниво на „Лабиринта“, господин Стрелец. „Дисниленд“.

Гледам екрана, и нивото никак не ми харесва. Най-малкото защото изглежда доста по-различно от времената, когато съм ходил там.

— Много, много лошо ниво… — казва Вили. Следва уточнението: — Тежко е. Ето го началото. „Руските хълмове“. Това е… — той докосва с пръсти клавиатурата и изображението се мести — …демон-хващач. Лош!

Сякаш във въображението на създателите на „Лабиринта“ са се раждали добри демони…

— Това е той… — още едно докосване до клавишите. — Неудачника.

Гилермо мълчи, но паузата не е театрален ефект — на екрана няма нищо необичайно. Просто размишлява.

— Значи, точно това е проблемът, Стрелец? Нали?

1010

Нито един нормален обитател на Дийптаун не може самостоятелно да излезе от дълбината. Той просто няма да види компютъра си, няма да успее да въведе команда за изход или да се свърже гласово с операционната система. Само във виртуалните къщи, където има нарисувани аналози на истинските компютри, подсъзнанието милостиво прави изключение. От дълбината се излиза там, откъдето си влязъл. В своя измислен дом, който може да бъде дворец или колиба, но с „истински“ компютър.

Точно затова съществуват таймерите. Те са вградени във всички програми, от майкрософтската „Windows-Home“ до руските „Вирт-Навигатор“ и „Дийп-командър“[3]. Максималното време на престой в дълбината е четирийсет и осем часа. Срок, за който човек няма да умре от глад и обезводняване. Наистина, здравомислещите потребители винаги засичат по-кратко време. С два-три часа или денонощие по-малко… Маниака, който нагласява таймера си на трийсет и шест часа, вече е изключение. Пробуждането на човека, който се е разхождал из дълбината две денонощия, е зрелище, което… смърди.

Разбира се, таймерът може да бъде разбит и изключен. Или разбиването да бъде придружено с добавяне на две-три нули към четиридесет и осемте часа. Но подобни камикадзета се броят на пръсти, а участта им е направо плачевна.

Като тази на Неудачника, да речем.

„Лабиринта на Смъртта“ няма как да се мине наведнъж. Просто е непосилно. Във виртуалността сънят те напуска, но все пак издръжливостта си има граници. Затова в края на всяко ниво геймърите получават достъп до менюто на играта, където могат да запишат своите координати и да излязат в обикновената дълбина. Да излязат, за да се върнат пак.

Но се намират оптимисти, които решават да преминат „Лабиринта“ на един път. Да повторят първото, легендарно потапяне в дълбината. Те разбиват защитния таймер, понякога сами, понякога с помощта на някоя хакерска програма. Отрязват си пътя към гарантираното завръщане. И се гмурват до самото дъно.

Обратно ги измъкват дайвърите. Всички големи игрови центрове имат връзка с някой от нас. А най-големите даже разполагат с анонимни сътрудници на щат. По-евтино им излиза да плащат на нас, отколкото на родните на загиналия от изтощение геймър.

Гледах Неудачника. Той носеше обикновен маскировъчен гащеризон и шлем-маска, от всички видове оръжия имаше само пистолет. Или току-що беше влязъл в трийсет и трето ниво, или пък вече го бяха гръмвали. След гибелта си в „Лабиринта“ геймърът автоматично оживява в началото на нивото с минимум снаряжение.

— Пълен абсурд… — казах аз.

— Какво? — заинтригуван попита Гилермо.

— Отдавна ли е там?

— От трийсет и девет часа. Проследяваме геймърите от момента на влизането в системата.

Така. Значи човекът без лице се е заинтересувал от Неудачника почти веднага след влизането му в „Лабиринта“? Следял го е внимателно — и незабавно е започнал да събира дайвъри.

— Възможно е таймерът му да е бил настроен на две денонощия.

— Да. Ах, колко неприятно! — Гилермо въздъхва. — Да пишкаш и да акаш в гащеризона… пфу!

Защо ли Човека Без Лице е вдигнал тревога?

Нали засега не е станало нищо страшно? Просто още един самонадеян фен на играта.

— Отдавна ли седи така?

— Около денонощие — каза Гилермо и кимна. — Да, странно е. Той се опита да премине нивото пет пъти… после се примири. Седна при входа.

— И вие какво направихте?

— Изпратихме Анатол — Гилермо разтваря ръце. — Той умее да прави това… да извежда до края на нивото…

— И какво?

Налага се да тегля информацията с клещи. Не защото Гилермо крие нещо от мен. Той просто не разбира какво точно ме интересува, свикнал е да общува с подготвени дайвъри, които го разбират от половин дума.

— Обяснете ми всичко едно по едно, Вили.

Гилермо кимва.

— Геймърът влезе в нивото преди двайсет и девет часа. Пет пъти се опита да го премине, но го убиваха. Бързо.

— Кой, демонът ли?

— Не, той демона го… пат-пат! Убиваха го други геймъри. После Неудачника седна и не мръдна. Ние изпратихме Анатол, който го поведе със себе си. И двамата бяха убити. Анатол го поведе за втори път — пак не им провървя. Тоя път убиха само клиента, а пък Анатол много се ядоса. Изпозастреля всичко

живо — Гилермо снизходително се засмива. — Днес дайвърите трябваше да опитат заедно. Ще поискам отчет, нали?

— Да — отговарям аз, без да откъсвам поглед от екрана. Виждам младо момче с гащеризон и пистолет. От какво ли се е уплашил човекът без лице? Защо смята, че случващото се е безпрецедентно? Защо дава като награда за една толкова елементарна задача Медала за Всепозволеност? — Вили, а да са ставали други странни неща?

Плахо започнах да се надявам, че е ставало дума за съвсем друга задача.

— Не.

— Нищо?

— Нищо-нищо! — Гилермо разпервa ръце. — Ние се притесняваме за клиентите си. В „Лабиринта“ всичко е под контрол.

Гледам екрана и чакам.

— Тъй… — с любопитство казва Агире. — Тъй-тъй… Сутринта са опитали да го изведат още два пъти. И през деня… три пъти. Нищо не става.

— А вие не сте знаели, нали? — не успявам да сдържа сарказъма си.

— Ние не пречим на инициативата на служителите си — с достойнство отговаря Гилермо. — Засега ситуацията не е критична.

Прав е, разбира се. Но у мен се пробужда лека, неясна тревога. Кой е загазилият геймър? Президентът на Щатите, римският папа, Дмитрий Дибенко?

— Кой е той? — питам наслуки.

Гилермо повдига рамене:

— Не се знае…

— Не контролирате ли потребителите?

— Ние сме развлекателен център, а не КГБ — с кеф отговаря той. — Информацията може да се открадне. Как мислите, дали някой солиден директор на корпорация или арабски шейх ще се зарадва на вестникарска статия за похожденията му в нарисувания свят?

— Голяма работа…

— За вас може да не е. Ама обикновените хора ще се смеят. А солидните хора хич-хич не обичат да им се присмиват!

— Можете ли да го изключите ръчно?

— Как?

Наистина, как? Дори да проследят линията, през която геймърът е влязъл в „Лабиринта“, и да прекъснат връзката — това не променя нищо. Той или ще увисне в пустотата, или светът

наоколо ще замре като снимка, а какво точно ще стане — това вече ще реши неговото подсъзнание. Същото е като да скриеш давещия се под плътен похлупак, за да не притеснява останалите плувци.

— И все пак проследете канала му… — казвам аз.

— Твърде сложно е. — Гилермо изразително сочи към града зад прозореца. — Там геймърите са две хиляди и трийсет и шест… извинете, вече са две хиляди трийсет и пет души. Това са две хиляди трийсет и пет, не, вече станаха и седем… линии! Всичко това постъпва на двайсет и осем основни сървъра, после се разделя на нива, обработва се от наши и наети машини по всички континенти. Ние използваме четири спътника за синхронизация на обмена на данни. В „Лабиринта“ може да влезе и абонат на Интернет, и неорганизиран потребител, който е набрал един от седемстотинте телефонни номера на компанията…

— Ясно — казвам аз. Все пак Неудачника може да бъде проследен. Но това развлечение ще струва толкова скъпо, че е безполезно да навивам Гилермо. — Можете ли да викнете дайвърите си?

— В момента не са в мрежата.

Също разбираемо. Ако наистина са се опитвали да измъкнат Неудачника, сега просто къртят. Единият в Украйна, другият в Канада. Може би псуват насън.

— Добре — решавам аз. — Може ли веднага да отида на трийсет и трето ниво?

Гилермо отмества поглед.

— Отдавна ли сте играли? Запазени ли са записите ви?

— Не…

— Тогава ще ви се наложи да тръгнете от самото начало.

Виж това не го очаквах.

— Какви тия дивотии? Всички игри имат служебни канали за придвижване между нивата! Да не би вие да сте изключение?

— Да.

— Но защо?

— „Лабиринта“ има солиден награден фонд за рекордна бързина на преминаване на отделно ниво или на цялата игра.

— Спомням си, е, и какво… какъв е фондът?

— Голямата награда е половин милион долара. Парите са за онзи, който премине всичките нива и унищожи Принца на Пришълците за четирийсет и седем часа и петдесет и девет минути — в гласа на Гилермо започва да звучи рекламна тържественост.

Леле-мале…

Защо не съм геймър?

— Сумата е огромна — кой знае защо подчерта Гилермо. — Нали? Всички кодове, даващи на геймъра безсмъртие или пълен арсенал и екипировка, ще бъдат разкрити, щом става въпрос за половин милион. Всички служебни канали ще бъдат намерени и използвани. Би ни се наложило да изплащаме често тези суми… по-точно — никога да не ги изплащаме.

— Но тогава как работят вашите дайвъри?

— Те предварително са преминали „Лабиринта“. Имат записи във всички нива, на всички опасни места. Две-три минути — и са там, където се налага да бъдат.

Хубаво начало.

— Колко време отнема придвижването до трийсет и трето ниво?

— От двайсет и пет часа — до безкрайност.

На какво всъщност е разчитал Човека Без Лице? Ако за денонощие дайвърите на „Лабиринта“ не успеят да измъкнат Неудачника, спасяването му по принцип е невъзможно…

Гилермо мълчи и ме наблюдава.

— Мога ли да получа поне картите на нивата? — питам аз. — Пълните карти?

— Не. Пълни карти няма. „Лабиринтът“ се променя постоянно и самостоятелно. Защото не е филм, нито пък книга, Стрелецо. Това е цял един свят, свят на чудесата! А чудото не може да бъде статично.

ЧАСТ ВТОРА
ЛАБИРИНТЪТ

Порталът, свързващ „Лабиринта“ и останалата дълбина, е красив. Представлява исполинска, извисяваща се към небето арка от черен мрамор. По нея се приплъзват бледолилави искри, а от камъка долита неприятно ниско бучене, което се редува с тежки, нечовешки въздишки. Отворът на арката е запълнен със завихряща се на кълба аленочервена мъгла.

И към тази мъгла бавно, като хипнотизирани, се движат върволици от хора. Несекващ поток. Може би не всички участници са истински, част от тях сигурно са създадени от сисоповете на „Лабиринта“ за по-голяма тържественост. Но въпреки това е доста ефектно.

Вливам се в общия поток.

— Ей…

Хлапакът, който върви до мен ме докосва по рамото.

— Как се казваш?

— Стрелеца.

— Аз съм Алекс.

— Много ми беше приятно… — казвам аз и му обръщам гръб. Но хлапакът не изостава.

— Ти за първо ниво ли си?

— Да.

— Да тръгнем заедно, а? Доста по-лесно е, честна дума!

Оглеждам го. Личи си, че външността му е серийно производство, държи се малко нагло, но уверено.

— Ще изминем заедно първите пет-шест нива — продължава хлапакът. — Елементарни са, но така се свиква по-лесно. А после, ако решиш, се разделяме. Е?

— Става.

Пляскаме длани, тръгваме един до друг. Кървавата мъгла ни обгръща, вече нищо не се вижда. От небето долита нечий глас:

— Режим?

— Двоен вход! — казва Алекс — Алекс и Стрелеца!

— Двоен вход — повтарям аз. — Стрелеца и Алекс!

Мъглата леко се разпръсква. Стоим до дрезина, спряла върху ръждясали релси. Върху дрезината се търкалят два гащеризона и шлем-маски, два пистолета. Всичките ни спътници са изчезнали. Проверяваме пълнителите, преобличаме се.

— На гарата със сигурност ще има засада — мърмори

Алекс. — Не бива да се отпускаме… Ти откъде си, Стрелец?

— От мама и тате.

С това въпросите се изчерпват. Заставаме на дрезината, задвижваме лоста. Старата бричка бързо набира скорост, движим се през разсейваща се мъгла.

— Да не си падаш по Кинг, Стрелец?

— Това пък защо?

— Ами никът ти… или просто си добър стрелец?

— Ще видиш.

Излизаме от мъглата. Пътят минава през ронливи насипи, отпред се задава гарата — сградата е обгоряла като райхстага след щурма. Сходството се усилва от развяващото се върху купола червено знаме. Чудя се дали знамето е детайл от реквизита — много от прозападно настроените геймъри и до днес продължават да разчистват сметките си с комунизма, или обратното — някой болшевик е решил да отбележи годишнината от революцията. По-скоро е последното — след три дни е седми ноември.

— Сега гледай внимателно, приготви се — казва Алекс зад гърба ми. — Непременно ще има засада. Разбираш ли, всеки има нужда от повече пълнители…

— Разбирам — казвам аз и се обръщам. Стрелям два пъти и насоченият вече пистолет пада от ръката на кратковременния ми съюзник. Навеждам се над него. Алекс се опитва да си поеме въздух, като безсмислено ме гледа. Програмата му дава още пет секунди, за да осъзнае поражението си. — И аз обичам Кинг, между другото — информирам аз и вдигам пистолета му.

Такива ми ти работи. Имах пистолет и осем патрона, а станаха два пистолета и четиринайсет патрона.

Изхвърлям трупа от дрезината и той пада до насипа при купчината също толкова мъртви тела. Там, където според плана на Алекс трябваше да се озова аз.

— Играл съм „Deathmatch“, когато ти още не си стигал до клавиатурата — казвам му без злоба за довиждане. Трупът ще изтлее бързо, за около шест часа. Така са нагласени нещата. Иначе цялото пространство на „Лабиринта“ щеше да е затрупано с кости.

Гарата се приближава. Гледам я, опитвам се да разбера какви промени са настъпили в сравнение с предишния път. Май ей онази куличка в дясното крило я нямаше.

Дрезината преминава край застинал влак, новичък и чистичък, със седящи до прозорчетата хора. Телата им са покрити със сивкав налеп. Това е влак с бежанци, изгорен от пришълците по време на опита му да напусне Сумрачния Град. Гледам

благопристойно насядалите край прозорчетата бежанци. Да. Вие сте ламери, скъпи създатели на „Лабиринта“. Не знаете какво е истинска евакуация и истински бежанци.

Скачам от дрезината, изтъркулвам се надолу по насипа. Извозването до гарата е за нахаканите новаци. Аз предпочитам да вървя пеш… бавно.

За по-сигурно.

1

Първото ниво е лесно по дефиниция. И трябва да е такова, за да може новаците да свикнат с играта, да повярват в силите си… за да дойдат пак и пак. Приближавам се към гарата откъм лявото крило, бързо проверявам няколкото скривалища, които помня — в канализационната шахта, в трафопоста и в кабината на преобърнатия локомотив, който се търкаля напреко върху релсите. В шахтата няма нищо, в трафопоста намирам два пълнителя, а в локомотива — сандвич в прозрачна опаковка. Засега няма нито хора, нито чудовища, и това буди тревога.

Доближавам се до един от страничните входове на сградата. Изчаквам секунда пред избитата врата, после рязко се мятам вътре.

Аха.

Скачат ми два мутанта — дребни, човекоподобни демони. Обрасли са с някаква зелена и мъхеста гадост, държат винтовки с възлестите си хипертрофирали лапи. Единият носи още здрави очила със строги, „професорски“ рамки.

Разстрелвам мутантите в упор, те дори не успяват да открият огън. Сменям пълнителите, отивам при труповете. Винтовките са разнебитени от куршумите. Жалко. Само с пистолет си заникъде.

Вървя из гарата. Върволица от празни, мръсни зали, локви кръв, целите стени са изписани с някакви отчаяни призиви и проклятия… Не гара, а Брестска крепост. Според легендата на играта тук се е състояла последната схватка между градската полиция и пришълците завоеватели. Знам, че някъде в подземията мога да намеря умиращ сержант, който ще ми разправи ужасяващи истории за нашествието и преди да умре ще ми подари винтовката си. Но ме мързи да търся тази сладникава, вечно умираща програма. Методично проверявам още няколко скривалища, намирам бокс, който незабавно слагам на лявата ръка, две-три ръчни гранати, и накрая — двуцевка.

Два-три пъти в далечината се мяркат човешки фигури, но те не опитват да ме преследват и аз също ги оставям на мира. Времето е малко. Насочвам се към изхода за гаровия площад. Там, на масичката, зад която се търкаля окървавен женски труп… той винаги лежи тук… тихо работи компютър. На екрана е менюто на играта. Записвам се, отговарям с отказ на предложението да изляза от играта. Продължавам. Към второ ниво.

С винтовка в ръце тичешком излизам от гарата, доближавам се крадешком до пътя, като се снишавам и се крия зад дърветата.

Имало е защо да се крия. Стрелят по мен някъде от горните етажи. Ядец.

Вероятно е човек. Чудовищата са тъпи, но имат точен мерник.

На площада пред гарата е пълно с понапрашени, но здрави коли. Собствениците им са се качили на оня влак… Скривам се зад голям, леко чукнат форд, чакам.

Винаги чакам тук…

След пет минути от гарата изскача човек. С бързи прибежки се приближава към колите.

Ставам и насочвам към него винтовката. Човекът замира. Не е подготвен за тази засада, преди самия край на нивото…

— Качвай се! — посочвам с дулото форда. Геймърът изглежда не ме разбира. Лицето под маската не се вижда, пък и нарисуваното лице няма да ми каже нищо за националността му. Но изглежда си нямам работа с руснак.

— Качвай се в колата и карай!

Разбра. Включила се е програмата-преводач. Бавно се приближава, отваря вратата, сяда зад волана.

— Ей! — извиква някой, гласът едва се чува. Извръщам се леко, без да изпускам от поглед пленника. В пробойната на купола стои фигура, който ми се струва позната. Алекс. Виж ти, настигнал ме е. Влязъл е повторно и ме е настигнал. Изглежда точно той е стрелял по мен в гръб… — Ще те изработя! Чуваш ли? Няма да има спокойствие за теб! Ще те изработя!

Недвусмислен жест го принуждава да открие бърз огън. Но патроните са му малко, а разстоянието е голямо. Хвърля настрана винтовката и се опитва да ме нацели с пистолета, но в този миг зад него изниква пурпурна сянка. Виж ти, огнените удушвачи вече ги има и на първо ниво. Светещите лапи хващат Алекс за гърлото, той пада на колене, гърчи се, стреля през рамо. Мързи ме да изчакам края на схватката.

Качвам се в колата. Пленникът ми, който послушно чака края на разправията, подкарва колата. Шофира бавно, като постоянно се озърта, явно очаква изстрел в тила.

Пътят е оживен. На два пъти се опитват да ни настигнат и да ни блъснат огромни влекачи. Свалям стъклото и стрелям с винтовката, целейки се в гумите и предното стъкло. Това засега са дреболии, чудовища, рожби на „Лабиринта“. Не от тях трябва да се страхувам.

Мъжът отначало трепва при изстрелите, после свиква.

Истинските врагове ни чакат на кръстовището. Пътят е преграден от три коли, зад които се крият въоръжени мъже. А един тип е застанал на видно място в небрежна, уверена поза. Държи гранатомет.

Мамка му. Бях чувал, че някъде на гарата има тежко въоръжение, но така и не проверих…

— Какво да правя? — пита пленникът ми.

Само идиот би опитал да се справи с такава банда. По-добре е човек да се предаде и да жертва част от екипировката, с надеждата, че после ще го пуснат.

— Полека намали скоростта. След третия ми изстрел спираш.

Мълчаливо кимва.

Бандитът с гранатомета ни гледа с насмешка. Чака.

Дълбина-дълбина, не съм твой… пусни ме, дълбина…

Погледнах изображението, свиквайки с картината. Бандитът… колите… тилът на моя шофьор. Кръстчето на прицела е в средата на екрана.

Аз съм си подляр.

Пресегнах се, докоснах мишката, размърдах я върху подложката. Кръстчето се плъзна по екрана.

Пълен напред!

Открих огън, стреляйки с левия клавиш на мишката, а с десния презареждах винтовката. Бандитът с гранатомета така и не разбра какво става. Ярките жълти гилзи се мяркаха по целия екран, слушалките гърмяха. Видях сметката на тримата, които надничаха зад колите, после започнах да обстрелвам и старото желязо. Да уцелиш резервоара за бензин във виртуалността не е лесна работа, също като в реалния живот. Виж разстрелът на рисувани силуети си е детска играчка.

deep

[Enter]

По дяволите, нали те предупреждавах да спреш!

— Намали! — изкрещявам на шофьора.

Той спира пред пламтящите коли. Обръща се. В очите му, даже зад тъмните стъкла на маската, се четат ужас и възхищение.

— Как успяхте?

— Излизай.

Явно очаква да проехти още един изстрел, но аз недвусмислено му посочвам телата — на онези, които съм застрелял, и на убитите по време на експлозията на колите. Демек, събирай оръжието… Сега вече няма да има кураж да стреля по мен. Демонстрираните от мен скорост и точност на стрелба на практика са непостижими за обикновените геймъри. На това е способен само дайвър… и стар дуумър, свикнал да борави с мишката.

Дуумърите винаги са се делили на клавиатуристи и мишкари. Вечният спор кои са по-велики така си и остана нерешен, защото се появи виртуалността.

Сега слагам точката над „і“.

Единият от бандитите е още жив. И псува мръсно, толкова цветисто и засукано, че националната му принадлежност не буди капка съмнение. Лицето му е залято в кръв, едната му ръка е наполовина откъсната, с другата се опитва безуспешно да се докопа до аптечката. Останали са му само пет процента живот, но аптечката би го спасила…

Приближавам се. Забелязва ме, гърчи се и крещи:

— Ти кой си? Кой си, мръснико?

И избълва поредната претрупана фраза.

— Стрелеца — отговарям аз и опирам дулото на винтовката в челото на хлевоустия. Мразя мръсните псувни. В края на краищата в тялото ми можеше да е девойка или невръстно дете.

Отиват към пет минути за събиране на трофеите. Сега съм екипиран супер. Пистолети, винтовка с оптически прицел, двуцевка, гранатомет, аптечки, гранати, бронирана жилетка. Моят пленник също се екипира добре — само дето му липсва гранатомет.

В реалността е изключено да мъкнеш такава камара желязо. Но тук всички сме малко Рамбовци.

— Хайде — подмятам на пленника, качвайки се в колата. Разбира ме и без превод. Движим се по шосето, аз не се стърпявам и виждам сметката на още един влекач, като действам с гранатомета. Разбира се, първо слизам от колата… Създателите на „Лабиринта“ имат добро чувство за хумор, затова нямам никакво желание да съзерцавам собствените си черва, полепнали по тавана на купето.

Второ ниво завършва в покрайнините на Сумрачния Град. Заедно излизаме от колата и записваме постигнатия резултат в компютъра, който усърдно работи сред развалините на малка вила. Чак сега спътникът ми се успокоява. Махам му с ръка и поемам към канализационната шахта. Пътят през нечистотиите е най-сигурен за преминаване на третото ниво. Използват го единици — пътят е прекалено гнусен, нищо че в края на нивото има баня с душове. Но на мен не ми пука. Аз ще премина през канализацията, гледайки екрана и движейки мишката.

— Хей! — изкрещява след мен спътникът ми — Защо ти бях нужен? Не съм виждал по-печен от теб!

Сигурно очаква да му кажа, че като сме заедно е по-лесно, и да му предложа да се кооперираме. Но не ми хареса как едва не се вряза в горящите коли. И аз му казвам истината:

— Не умея да шофирам. А пеша пътят е дълъг.

И той остава да стои до компютъра, шашнат, пълен с впечатления. И много добре въоръжен за края на второ ниво,

между другото…

10

Минавам четиринайсет нива. За седем часа.

Днес се роди една легенда.

Зад себе си оставих трупове и руини. Позабавих се на шесто ниво — то е съвсем ново и необичайно. После заседнах на дванайсето — бил съм на подобни места, но арената винаги си е арена, така че да натръшкаш над сто чудовища не е като да натиснеш три бутона.

За щастие, другите геймъри на практика вече не се месят. Слуховете плъзват из „Лабиринта“, като пресичат нивата с недостижима дори за дайвърите лекота. Дълбината не е страшна за слуховете, тях никога и нищо не може да ги спре.

Слуховете са враг на дайвъра. Но сега те всяват страх и това работи в моя полза.

На финала на четиринайсето ниво разбирам, че не издържам повече. Изплувам за миг от дълбината и се убеждавам, че наближава седем сутринта.

За компютрите е вредно да се изключват. При хората е тъкмо обратното.

Четиринайсето ниво е градски спортен център. Компютърът с менюто на играта беше сложен на съдийската маса до огромния басейн с лениво поклащащи се в чистата вода туловища на чудовища амфибии, които мязат на крокодили. Не се трепят лесно, затова се наложи да използвам плазмагъна, за да кипна водата в басейна. Изчаквам я да поизстине, потапям се във вонящия бульон и около десет минути чакам преследвачите си — двама истерични геймъри, момче и момиче, които ме гонят вече три нива. Страшно бързаха, защото бяха сигурни, че веднага ще се спася от спортния център, и нахълтаха в залата непредпазливо, макар и ефектно. Момчето е с плазмагън на колана, момичето — с двуцевка в ръце. Както съм под водата ги нацелвам с ракета и те изчезват в огнения вихър.

Измъквам се от басейна, като се подпирам на хлъзгавото тяло на свареното чудовище, и надничам в зейналата яма. Там не е останало нищо, детонирали са енергийните клетки на плазмагъна на хлапака.

— Аз съм Стрелеца — все пак казвам аз. Това вече се е превърнало в ритуал, а аз съм привърженик на добрите традиции.

Записвам се — „Стрелец, 14“, и чуквам клавиша за изход. Нека всичко е честно и по правилата. Малко почивка… и пак съм тук.

Непременно ще се върна.

На пода до съдийската масичка се отваря люк — изходът от играта. Скачам вътре и се озовавам в съблекалнята.

Изходът от „Лабиринта“ е не по-малко тържествен и пищен от входа. Но тържествеността е друга — празнична, весела. Стая със стени от розов мрамор, ярка слънчева светлина зад прозореца на тавана, мек диван, масичка с плодове и храна, огромен шкаф от махагон с дърворезба. Свалям брониранатa жилетка, шлема, маскировъчния гащеризон, натиквам ги заедно с камарата желязо в индивидуалното си шкафче. Само аз ще мога да се възползвам от спечеленото имане при следващото си влизане в „Лабиринта“. Вземам душ, преобличам се. Край, трябва да си вървя. Не ми се иска да прекъсвам програмата, защо са ми повече главоболия, в края на краищата, отиването до хотела и излизането по нормалния начин ще ми отнемат само пет минути.

От съблекалните се излиза в просторна зала с колони, откъдето вече се виждат улиците на Дийптаун. Това е границата между Сумрачния Град и обикновената виртуалност, граница, размита като океанска звукова бариера.

Обикновено залата с колоните е празна. Поединично и на групи, геймърите излизат от своите съблекални и бавно тръгват към близкото ресторантче „BFG-9000“ или към бар „Cacodemon“, за да полеят победата или поражението.

Днес тук има поне сто човека. И това е моя заслуга. Май са се събрали всички, на които съм видял сметката. Внимателно оглеждат всеки излизащ от съблекалнята, сякаш е възможно да бъде запомнено лицето ми под шлема-маска. И в мен се взират, но явно обликът ми не се връзва с този на безпощадния Стрелец, врязал се в съзнанието им в последните мигове на играта.

Отивам при най-близката група, разговорът секва и мускулест мъж с квадратна брадичка рязко пита:

— Стрелеца?

За щастие се досещам какво има предвид и кимвам…

— Да… — на лицето ми се изписват яд и злоба. — С гранатомет… ама че мръсник! И вика: „Аз съм Стрелеца!“.

Май прекалих… Нацелят ли те с гранатомет, трудно ще чуеш каквото и да било. Но фигурата на Стрелеца вече е обвита с ореола на мистиката и думите ми за гранатомета прозвучават като обикновени оправдания на неудачник.

— Ти си стотният — казва типът с квадратната брадичка. — Казвам се Толик.

— Аз съм Льоня.

— Сто души изби тоя, чумата да го тръшне! — с възхита и ненавист съобщава Толик. — Откъде се взе… Запознай се — Жан, Дамир, Катка… Всичките ни изработи на девето ниво.

Честно казано, нямам спомен. Там беше адски шумно… когато геймърите предприеха предпоследен опит да се организират и масово да опаткат наглия Стрелец.

— А мен на петнайсето! — казвам аз. — Така добре се движех, а той…

— Чухте ли? — крещи Толя. — Стрелеца е минал на петнайсето!

Тълпата възбудено забръмчава в отговор.

Безнадеждно махвам с ръка и поемам към изхода.

— Хей! — крещи Толик. — А няма ли да го изчакаш?

— Джобовете ми не са бездънни! — отговарям аз. — Сами ще му натриете мутрата…

— Това да — кимва Толик. — Стига да го разпознаем.

Той въпреки всичко ме подозира, но не може да докаже съмненията си. Кимвам, правя още една крачка. И виждам Алекс.

Първата ми жертва стои леко встрани, мълчи и с интерес слуша диалога.

И като че ли няма намерение да се меси. Вендета, значи. Един срещу един.

Това ме устройва. Отминавам… още две-три секунди и ще изляза от залата на улицата на Дийптаун.

— Стрелец! — някой ме вика отзад по име и стотина души едновременно въздъхват.

Обръщам се. Гласът беше прекалено настойчив, няма смисъл да продължавам да се будалкам.

Не е Алекс. Гилермо е.

— Стрелец — казва той и тръгва към мен. — Извинете, че ви задържам… Вие поставихте осем рекорда за преминаване на нива, нали?

Сигурно е така. Не гледам Гилермо, а към стотината си неотдавнашни жертви. Погледите им не обещават нищо добро.

— Ръководството реши да ви уведоми, че нямате право да претендирате за обявените награди… нали? Понеже работите при нас на договор.

Слава богу, сега поне говори тихо и никой не ни чува.

— Дори не съм възнамерявал — съобщавам аз, замаян от ярост.

Гилермо май се досеща, че не е избрал най-подходящия момент за разговор. Но така са му заповядали.

— Все пак искаме да ви изплатим малка премия… двеста долара… като благодарност за интензивната работа. Направихте чудесна реклама на „Лабиринта“… едва се справяме с потока нови геймъри.

Прави пауза, оглежда залата и казва гузно:

— Можете да дойдете за парите сега, заедно с мен. Нашият офис има много изходи.

Благодаря. Ако има нещо, което не понасям, това е да ме бутнат в блатото, а после сърдечно да ми подадат ръка за помощ.

— Ще намина при първа възможност.

Гилермо въздъхва, разперва ръце — демек, аз съм само подчинен, така ми наредиха… И тръгва към отдалечения край на залата, където хлътва в някакви служебни коридори.

В мен са впили поглед деветдесет и девет чифта очи.

— Аз съм Стрелеца — казвам.

Деветдесет и девет чифта крака се отлепят от пода. Не, деветдесет и осем.

Алекс стои като закован, само измъква от пазвата си дълъг лъскав пистолет и изкрещява:

— Бягай, скапаняк!

Името не ми харесва, но съветът е разумен. Всеки от обидените, с изключение на Алекс може би, дълбоко в себе си е наясно, че е убит абсолютно честно. Но на глас съвсем други ги приказва. И затова всички са готови да отмъщават за невинно пострадалите другари, като забравят, че те доскоро са им били съперници.

Побягвам.

Зад гърба ми изплющяват няколко изстрела — Алекс отчаяно се опитва да задържи преследвачите, после изкрещява след мен:

— Сам ще те из…

Викът се прекъсва. Не само той има вирусно оръжие, пригодено за улиците на Дийптаун. А може би се е намесила службата за сигурност на „Лабиринта“.

Тичам.

Само това ми липсваше, да се разтворя във въздуха. Ако обидените геймъри разберат, че плюс всичко съм и дайвър — ловът ще прерасне в хайка.

А така ми се спи…

Пресечка, втора, трета. Намалявам детайлизацията, за да тичам още по-бързо. И насмалко да подмина сградата с надпис „Всякакви забавления“ на четирите основни езика на Дийптаун.

За щастие надписите са много големи и аз навреме схващам техния смисъл. Също така се сещам за разказа на Маниака за системите на сигурност във виртуалните бордеи.

Изборът е прост и аз се втурвам към въртящата се стъклена врата.

11

Тук е на мода стилът „ретро“. Масивна мека мебел, широки маси с издути гарафи, блюда с плодове. Брадатият мълчалив мъж в ъгъла изглежда като част от обзавеждането. Знае ли се, може и да е охранителна програма…

А по дървената стълба от втория етаж слиза тъмнокоса жена с дълга рокля. Прехвърлила е трийсетте и лицето ѝ е толкова изписано, че едва овладявам изкушението да изплувам от дълбината и да я видя по нормалния начин. За да разбера как е успяла да си придаде толкова необичаен, човешки облик.

Жената се доближава до мен. И аз най-после разбирам смисъла на израза „зряла красота“.

Наистина е много зряла. В нея няма нищо от онази младост, характерна за Дийптаун. Нещо повече, изключено е да ти мине през ум мисълта за невинност или чистота. И слава богу, че не минава. Тази жена няма нужда от това.

Мълчи и се усмихва. Чувствам, че паузата се проточва, и измънквам:

— Здравейте…

Тя кимва:

— Добър вечер.

— Струва ми се, че вече е нощ — казвам аз.

— При нас винаги е вечер.

Какво пък, вече ще знаем.

— Наричайте ме Мадам — продължава жената.

— Аз…

— Не ми трябва да знам името ви. Съвсем не е задължително.

— Аз съм Стрелеца.

Тя кимва.

— Добре. Отбили сте се при нас по работа… — усмивка — или просто се криете от досадни приятели?

Неволно поглеждам към стъклената врата. Зад нея е тихо и празно.

— Не се притеснявайте. Дошлите при нас не се виждат едни други. Никога.

— Ако става дума за второто, явно ще трябва да си вървя? — интересувам се.

— Не. Ние винаги се радваме на гостите. Можете просто да поседите, да пийнете кафе или вино.

— Кафе — решавам аз.

Мълчаливият охранител се гмурва във вратата. Отивам при диванчетата, сядам. Мадам с усмивка се настанява срещу мен.

— Не ви ли разоряват подобни случайни гости? — питам аз.

— Няма нищо по-полезно от случайностите. Освен това ние си имаме правило — гостите са длъжни поне да прелистят албумите.

Гледам я с недоумение.

— Снимките на момичетата.

— А, да, снимките… — най-после загрявам. — Разбира се. С удоволствие.

Охранителят донася малко джезвенце с кафе, Мадам внимателно го налива в малките чашки. Слагам захар колкото да не е без хич и сръбвам една глътка. Кафето е силно и ароматно, парещо. Дори сънливостта ми отминава, сякаш наистина съм погълнал кофеин.

— Всички албуми ли искате да ви покажа? — пита Мадам.

Като че ли влага двоен смисъл в думата „всички“. Но все още загрявам бавно, така че кимвам. Мадам плавно пресича залата, взима от шкафа няколко дебели албума с кадифени подвързии в различни цветове, плавно ги слага на масата пред мен.

— Ако нямате нищо против, аз се оттеглям, Стрелец. Но в случай, че изведнъж… — усмивка — нещо ви заинтересува, повикайте ме.

— Добре — съгласявам се.

Вече на стълбите Мадам сякаш се сепва и добавя:

— Да… ако си харесате някоя снимка и решите да я разгледате по-обстойно — потъркайте изображението с пръсти.

Кимвам. Пия кафе и разглеждам албумите.

Интересно, има ли тук резервни изходи? Със сигурност.

Впрочем, мога и да се престоря, че таймерът ми се е задействал, и да се разтворя във въздуха.

Във всеки случай се отървах. Натрих носа на стотина разярени дуумъри, спечелих си съмнителна слава и съм с четиринайсет етапа по-близо до Неудачника. Може би все пак ще го измъкнат по-рано, но аз направих каквото можах.

Кафето е допито. Поглеждам в джезвето… гледай ти, пак е пълно! Вълшебната каничка от „Хиляда и една нощ“. Наливам си втора чашка и придърпвам към себе си албума, подвързан с черно кадифе. Тук изглежда има негърки?

Оказва се, че няма.

На първа страница е снимката на прикована към стола жена. Зад гърба й има плътен зид, главата е отметната назад и лицето не се вижда, но полуразголеното тяло обещава доста. Веригите са лъскави, с преднамерено големи брънки. Под краката на жената, на пода, лежи кожен камшик.

Така.

Затварям албума, отмествам го към ъгъла на масата. Да си чака своите садо-мазо.

Наистина „Всякакви забавления“.

Гледам към дъгата на подвързиите. Да опитаме да отгатнем. Например, за небесносиния албум.

Виж ти, познах! От първата снимка жизнерадостно се усмихва холивудски актьор, на който вече трета година му се шири славата на секс символ. Носи кожено якенце, ботуши и дантелено бельо. Е, приятелче, ама че късмет си извадил.

Разбира се, под снимката не пише нищо. Даже ако нещастният красавец, който никога не е бил хомосексуалист, тръгне да съди бордея, ще е трудно да се докаже каквото и да било. Снимката в действителност е леко изкривена, така че никой няма да я сметне за улика. Освен тези, разбира се, които са били в дълбината и знаят как доизмисля образите възбуденият от дийп-програмата мозък. Но тези, които познават виртуалността не само от слуховете, знаят и нейния закон. Най-главния.

Свобода.

Във всичко и за всички.

Може би така е правилно…

Слагам актьора върху дамата с веригите. Нека да се забавляват, горките.

Розовият албум… нима е с лесбийки? Странно…

А, само двойки. Две хищни мадами с предизвикателни погледи, едната е коленичила, другата се е подпряла на раменете й и е впила поглед в мен. Не, не, не. Не днес. Не и след четиринайсет нива на „Лабиринта“. Я си полегнете настрана, няма да скучаете дори да си останете само двечките, усещам го с цялата си душа.

Кафявия албум. Въображението ми е пас, налага се да го отворя.

Бабишкера с провиснала рокля.

Леле божке, наистина има за всеки по нещо! Подтикнат от любопитство, потривам снимката с пръст. Бабишкерата се съживява. С кокетна усмивка започва да ситни някакъв танц и да разкопчава роклята.

Ти май си се чалнала, бабо…

Слагам кафявия албум върху розовия и избухвам в смях. Охранителят в ъгъла ме гледа накриво, но си трае. Не се стърпявам и го питам:

— Намират ли се… клиенти?

Ръгвам с пръст кафявото кадифе. Охранителят сдържано кимва.

Виолетов албум. Въртя го в ръце, но абсолютно нищо не ми

хрумва. Притеснено надниквам да видя първата страница — ами ако е с дядовци?

Козичка.

Имам предвид коза. Почти козленце. Беличка, с къси остри рогца.

Вече не се смея, не ми останаха сили. Няма начин козата да бъде потопена във виртуалността. Значи или е човек-оператор, или е програма… имитираща секс стереотипите на млада развратена коза.

Бабо, я вземи да издоиш козата.

Остават три албума — бял, зелен и жълт. Отварям белия, незнайно защо измъчван от мисли за елфи, ангели и други ефирни създания. Не познах. Просто жени. Както си му е редът, на първата страница се мъдри прочута манекенка с вечерна рокля на Карден.

Добре, роклята ще я разгледаме после. Претеглям в ръце зеления албум. Какво друго остана от онова, което е подвластно на могъщите еротични фантазии? Децата, разбира се. Отварям албума. Аха. Малолетен милионер, киноактьор и любимец на застаряващите домакини. Я помогни на бабата да издои козата, момченце…

Жълтия албум. Пак отгатнах. Лицето на девойката ми е смътно познато, май също беше актриса. Реквизитът е трепач — прострял се до хоризонта плаж, къпещ се в лъчите на изгрева. Вместо да се припичаш, малката, я вземи занеси кофата с току-що надоено мляко в къщата.

След като приключвам с „най-всякаквите“ оферти за забавления, аз си наливам чаша вино. Кимвам недвусмислено към купчината албуми с нетрадиционни партньори, охранителят мълчаливо ги взима и ги изнася.

Трябваше оня с животните да го разгледам по-добре. Интересно, дали има млади крокодилки и лебеди на зряла възраст като Мадам? Всъщност, дори да няма, въпросът ще бъде уреден по молба на клиента. Ако щеш и зелен октопод или женски питбул.

Започвам да преглеждам бялата книга, като от време на време карам девойките да правят стриптийз. Изборът е смайващо богат. Кинозвездите и манекенките се изчерпват доста бързо, после се занизват непознати лица. Непознати, но симпатични. Не се сдържам и поглеждам в самия край на албума.

Бял лист и надпис: „Нарисувай своето щастие.“

Да, оттук никой няма да си тръгне с празни ръце.

Започвам по-бързо да прелиствам албума. В края на краищата, има по-икономични начини да разглеждаш голи

мацки, не е задължително да го правиш в дълбината.

Негърка с набедрена превръзка, ескимоска с кожи, полегнала на рогозка корейка, полинезийка с пръстен на носа. Във виртуалността няма расизъм.

Прелиствам още по-бързо. Страница, втора, трета…

Вики.

Замръзвам, вперил поглед в девойката, която ми се усмихва всяка сутрин.

Мадам се появява безшумно, като призрак.

Сяда до мен и пита:

— Да ви налея ли още вино, Стрелец?

Кимвам. Сигурно доста време съм седял и съм гледал Вики. На снимката е вечерен полумрак, тя седи на парапета на дървена веранда, зад гърба й се виждат тънка ивица гора, тумбест фенер, светещ с бледа жълта светлина сред избуялата трева, черно огледало на басейн.

— При нас идват най-различни клиенти — замислено казва Мадам. — Някои си падат по кинозвезди, а някои по козичките…

Лека иронична усмивка.

— Кое е това момиче? — питам аз.

Мадам ме гледа с недоумение.

— Има ли реален прототип?

Стопанката на бордея се притиска към рамото ми и дълго гледа снимката.

— Нямам право да отговарям на такива въпроси, Стрелец. Пък и не знам. Тук има хиляди лица. Много от тях могат да ви се сторят познати, Стрелец — лека усмивка, — но това е случайно. Тя ви напомня за някого, така ли?

— Да.

— Някой реален?

— Не съвсем… — прекъсвам едностранната си откровеност. — Мадам, мога ли… да се срещна с тази девойка?

— Разбира се — погледите ни се кръстосват, лицата ни са близо, в очите й се четат ирония и присмех. — Десет долара на час. Четирийсет долара на нощ. Цените ни са умерени. Достъпни за всеки хакер.

— Вие сте жестока — казвам.

— Да. Ставам жестока, когато ми се стори, че някой симпатичен младеж започва да превърта.

Изваждам кредитната си карта.

— Четирийсет долара ли?

— Да.

Тя тегли парите. След кратка пауза казва:

— Чуйте една история, Стрелец… Имало едно малко глупаво момиченце, то ходело на лекции, подскачало из дискотеките, флиртувало с момчетата. И обичало един певец. Тоя певец често го давали по телевизията, постоянно го интервюирали и слагали снимките му по кориците на лъскавите списания. Той пеел добре, пеел за любовта. Момичето много вярвало в любовта.

— Знам как завършват тези истории — казвам аз. Не само Мадам може да бъде жестока.

— Певецът пристигнал на турне в родния й град — продължава Мадам. — Момичето ходило на всичките му концерти. Припкало на сцената с букетите цветя, получавало целувки по бузата. Разбира се, успяло да постигне своето. На втория ден влязло в хотелската му стая и излязло чак на сутринта. И спряло да ходи на концерти. Не, певецът наистина се оказал добър човек и красавец. Той бил нежен и мил, остроумен и весел. Момичето не съжалявало за нищо. Но престанало да вярва в любовта. И знаете ли защо?

— Защото е смесило илюзията и реалността — отговарям аз.

— Вие разбирате. Да, естествено. По-добре да се беше оказал тъп, грозен и прост. Щеше да е много по-добре. Момичето щеше да си намери друг идеал или просто би продължило да обича образа на певеца. А така… това приличало на огледало. Любов към отражението. Истинско и безукорно чисто. Но тя наистина е срещнала мечтата си. Намерила е идеала си. А той трябва да се обича от разстояние.

Кимвам.

Разбира се, Мадам… Естествено, мъдра стопанко на бордея. Безспорно позната живота издъно повелителко на любовта и секса.

Аз знам това.

— Мадам, подсетете ме дали ви платих вече?

Жената въздъхва.

— Да тръгваме, Стрелец…

Изкачваме се по стълбите. Коридор, врати. Мадам ме отвежда при вратата с номер „6“, докосва рамото ми.

— Всичко добро, Стрелец… Впрочем, онази история не се е случила на мен. Но аз знам много такива истории.

101

Не влизам в стая, а в градина. Нощна градина с тиха песен на щурци, свежест и прохлада, висока и гъста трева.

А какво всъщност би трябвало да очаквам?

Хотелска стая с разклатено легло и още мокри от честото пране чаршафи? Това й е хубаво на виртуалността, че можеш да докараш по желание големината на вътрешното пространство в дома си.

Тръгвам към светлината на фенера в тревата.

Движенията ми са бавни и вяли, почти не ми се спи, но ме е налегнала тежка като олово умора.

Къщичката е малка — нещо средно между хубава вила и скромно семейно жилище. Няма никой, фенерът свети самотно и тъжно. За миг ми се струва, че състрадателната Мадам е решила да ме остави насаме със себе си. Не, едва ли. Съчувствието си е съчувствие, бизнесът обаче е на първо място.

Сядам пред фенера — старинна газова лампа с мрежа на корпуса. С такива се спускат в подземията. В дълбината.

Около лампата се въртят мушици, блъскат се в стъклото, безсилни да нахлуят при светлината. Хората са доста по-глупави от мушиците. Те винаги намират огън, за да опърлят крилете си. Но нали точно затова са хора.

Не чувам стъпки, върху раменете ми просто лягат нечии длани. Несигурно, плахо. Сякаш за да свикнат.

— Тук винаги ли е толкова тихо? — питам аз.

— Не.

Потрепервам. Даже гласът й ми е познат.

— Всичко зависи от гостите.

— Харесвам тишината — казвам аз, пак без да се обръщам.

— И аз — съгласява се тя. Може би и от желание да ми се хареса. А може и да е искрена.

И аз решавам да се обърна.

Тя е същата като на снимката. С къса пола — не сексапилно къса, а просто с удобна лятна дреха. В блуза от коприна с цвят на утринна мъгла. Обута е със сиви сандали, тъмните коси са стегнати с тясна лента на челото.

Погледът й е сериозен, изучаващ. Сякаш не съм клиент, чието обслужване е задължително, а наистина съм гост, когото може да приеме, а може и да изгони в нощта.

— Днес през целия ден ми викаха Стрелеца — казвам аз. — Но ти по-добре ме наричай Леонид.

Тя кимва в знак на съгласие.

— И… ако може — допълвам аз. — Ако може, нека те наричам Вики.

Следва дълго мълчание и аз решавам, че неволно съм я обидил. Но тя само пита:

— Защо? Напомням ли ти някого?

— Да — признавам си аз. — Все едно ще забравя и пак ще те нарека така. Хайде по-добре да избегнем недоразуменията.

— Хайде — съгласява се тя, сяда до мен и протяга ръце над фенера, за да ги сгрее като над огън. — Аз лесно свиквам с имената.

— Аз също.

Седим и мълчим. Усещам, как лека-полека пропадам — все по-дълбоко и по-дълбоко…

— Вики…

— Какво, Леонид?

— Голям глупак ли ще бъда, ако заспя сега?

— Не знам — казва тя. — Тежък ден ли си имал?

— Следващият ще е още по-тежък.

— В къщата има легло… както се досещаш.

Кимвам. Не ми се става и не ми се отива от живата в мъртвата тишина.

— А ако искаш, ще ти донеса одеяло — продължава Вики.

— Благодаря. Това ще е чудесно.

Тя става и аз събирам последните си сили.

Дълбина, дълбина, не съм твой… Пусни ме, дълбина…

Първо отидох до тоалетната. Слава богу, кабелите на костюма и шлема са достатъчно дълги. После се завлякох до леглото, рухнах върху завивките, като метнах настрана възглавницата. С виртуалния шлем главата ти и без това е нависоко. До сутринта вратът ми ще изтръпне, но сега не ми се излиза.

— Вики, пускай дийпа… — прошепнах на „Windows-Home“. Цветна виелица и отново съм в дълбината.

— Какво каза? — Вики стои до мен. Онази Вики, която е жива… почти…

— Не, нищо.

Вземам одеялото, разстилам го на земята, лягам. Момичето сяда до мен.

Гледам звездите. Те са толкова близо, толкова примамливо ярки. Липсват ми само прозрачни тънки криле — за да литна и за да се разбия в невидимото стъкло…

— Не си ли самотна тук, в тоя пущинак, Вики?

— А защо реши, че е пущинак?

— Звездите са прекалено ярки.

— Не. Тук е хубаво…

Ляга до мен и аз се отмествам, за да има място и за двамата на одеялото.

— Обичаш ли небето? — пита Вики.

— Да. Обичам да гледам звездите. Само дето изобщо не знам как се наричат.

— Изтрябвали са им имената, с които ги кръщаваме… — Вики докосва ръката ми. — Виж, падна звезда. Право над нас.

— Можем да отидем да я потърсим — казвам сериозно. Вики не отговаря веднага и аз с ужас разбирам, че сега ще ни се наложи да станем.

— Не — решава тя. — Ти едва се държиш на краката си, Стрелец. Ще я потърсим сутринта. Тъкмо звездата ще е изстинала и ще можем да я вземем в ръце.

— Сутрин е прекалено светло — отбелязвам. — По-добре утре вечерта.

— Ти си странен — тихо казва момичето. — Добре. Ще я потърсим утре.

— Намирала ли си някога падаща звезда?

Вики мълчи, но аз усещам, че клати глава.

— Виртуалността ни отне небето — прошепвам.

— И ти ли си го разбрал?

— Естествено. Светът се потапя в дълбината. В отражението на реалността. Защо да летим до Луната или до Марс, ако тук вече са ни достъпни всички планети? Изчезна тръпката. Изгуби се интересът.

— За сметка на това се развиват електронните технологии.

— Нима? „Осмицата“ просто си е едно яко 686… — преднамерено наричам „пентиум-про“ с името, което не е прието да се използва. — През последните пет години нищо ново не се роди. Тъпчем на едно място.

Вики тихо се смее.

— Господи… спор за развитието на технологиите… Леонид, все пак си в бордей.

— Знам. Не ти ли е интересно?

— Интересно ми е. Аз… аз просто съм отвикнала от подобни разговори.

Тя замълчава, после леко докосва с устни бузата ми.

— Спи. Езикът ти се заплита, Льоня.

Не споря. Изобщо не ми се спори с нея.

Още повече, че има право.

Затварям очи и заспивам — на мига.

110

Присънва ми се сън. Често сънувам — през деня съзнанието така адски се изморява, че просто е необходимо да се разтовари. А сънищата идват точно за да ни спасят от пороя от впечатления, да доизкажат онова, което е останало премълчано.

Обикновено не помня сънищата си. В главата ми се въртят само хаотични откъслеци, така и не осъзнати напълно. Но сега сънят е ярък и се врязва в съзнанието. Може би защото спя във виртуалността.

Стоя на сцена, зад тежкото платно на завесите. На сцената има човек с китара, неподвижен, сякаш прикован с невидими вериги. Той пее, но думите не достигат до мен. Между нас е дълбината — оживяла, превърнала се в призрачна стена. И аз се напрягам, опитвам се да тръгна към него, да разбия стената и да чуя думите. Но дълбината е тежка и еластична като гумена плоча. Отхвърля ме обратно, падам на колене, замирам, останал без сили да помръдна.

Певецът обръща глава към мен и ме гледа. Сякаш запява по-високо. Но аз все така не го чувам. Обездвижен съм от дълбината, сякаш са ме повили в пелени. Аз съм безпомощен.

Певецът кимва и се извръща. Изведнъж разбирам, че точно това е Неудачника от „Лабиринта“. Този, когото трябва да спася… да спася, а не да се търкалям коленичил под невидимата гумена тежест.

Но все така нямам сили.

От срещуположния край на сцената, зад завесата, изниква още един човек. Носи маскировъчен гащеризон, държи в ръце уинчестър. Ухилва се, загледан в мен, вдига оръжието. Това е Алекс.

„Не!“ — изкрещявам аз, но звукът потъва в дълбината.

Алекс стреля. Куршумът пробива грифа на китарата, струните изпищяват и се свиват на стегната спирала, бариерата на тишината се пропуква. Скачам, тежестта е изчезнала и певецът недоумяващо гледа убитата китара, Алекс презарежда, а аз вече тичам, скачам, събарям певеца на земята, закривам го с тялото си.

— Казах ти, че ще те изработя — произнася Алекс.

Стреля, куршумът се забива в гърдите ми, разкъсва сърцето, пронизва ме целия и улучва певеца. Тялото му потреперва и той умира.

Това е краят. Провалих се.

Изправям се, вървя към Алекс. Сърцето в гърдите ми вече не

тупти, но какво ми пука? Аз съм дайвър. Единственият враг на дълбината, стражът между световете, онзи, който не биваше да се проваля. Свикнал съм да живея без сърце. Не могат да ме убият толкова лесно.

Залата зад гърба ми реве, аплодира, подсвирква, тропа с крака.

— Изработих те — казва Алекс и отпуска уинчестъра.

Зад гърба му излиза Вики. Протяга напред ръка — в дланта й има дебел слой сива пепел.

— Аз намерих онази звезда — шепне. Разтваря длан.

Пепелта се завихря, изтича на пода.

И тогава умирам.

Когато се събуждам, не мога да си поема дъх. Вече се е развиделило. Въздухът е опияняващо чист. Вики спи, притиснала се е до рамото ми зиморничаво сгушена.

Хубав сън, няма що…

Как беше в оня виц за Фройд… „Знаеш ли, дъще, има и просто сънища…“

А и общо взето казват, че да се спи в дълбината е лоша поличба.

— Вики… — докосвам я по рамото, тя трепва, но не се събужда.

Ставам, завивам я с края на одеялото, фенерът в тревата е угаснал, догорял. Отивам в къщичката.

Тя е мъничка, само с една стая — разкошна спалня, баня с вана, тоалетна и кухня. Изваждам от хладилника сметана, сирене, пастет. Сварявам кафе на котлончето, правя сандвичи, нареждам всичко на малкия поднос, връщам се при Вики.

Тя още спи.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

Какво пък, добре си починах. Станало е три следобед.

Отидох до банята. Вкарах се в ред, даже си измих зъбите, като преди това свалих шлема и го стиснах под мишница. Когато се върнах в стаята, извадих от хладилника кутия лимонада, кисело мляко, парче салам. Тъпо съчетание, но какво значение има какво точно ще ям в реалността? Важното е да се натъпча.

Онази Вики, която е на екрана на компютъра, също дреме. Почувствах лек срам, срам пред програмата, на която изневерявам с човек.

deep

[Enter]

Милвам косите на Вики — почти истинската Вики. Шепна:

— Време е за ставане.

Тя се събужда. Поглежда ме с недоумение, после се усмихва.

— Благодаря.

— За какво?

— Ами… чудесно си починах. Рядко ми се случва…

— Донесох закуска — казвам аз.

— Това е мое задължение — казва Вики и въздиша с престорено недоволство. — Благодаря, Леонид.

Пием кафе, ядем сандвичи. Някъде далеч в гората звъни гласът на птица.

— Сънувах лош сън — съобщава Вики.

— А сцена имаше ли? — питам аз и сърцето ми замира, сякаш в него пак се забива куршум.

— Не. Присъни ми се, че уж съм намерила падналата звезда, но тя вече беше изгоряла. Изтляла.

Сърцето ми отново трепва, отеква в слепоочията, кънтящо и мъчително.

Лоша поличба е да спиш във виртуалността.

Какви връзки са се изопвали между нас, заспалите в дълбината? Беззвучен шепот и сънени гримаси, напрегнати мускули и пърхащи мигли — всичко това се е претопявало в електронни импулси и се устремявало през дълбината.

За да докосне тази, която е била редом с мен.

И също е спяла.

За да се приплъзне в съня ѝ.

Лоша поличба е да се спи в дълбината.

— Ще я потърсим утре — казвам аз.

Вики ме поглежда с ирония. Пита:

— Да не си племенник на милионер?

Свивам рамене.

— Искам да те видя пак. Просто да те видя.

Тя се поколебава, преди да попита:

— Кажи… не те ли привличам?

— Сексуално?

Вики кимва.

— Привличаш ме.

— Тогава… защо?

— Това не бива да е толкова лесно — аз също не намирам сили веднага да завърша: — И не трябва да е стока.

— Льоня, ти полудяваш.

— Възможно е.

— Та ти не знаеш коя съм. Това — тя рязко вдига ръце към лицето си — е маска. Грим. Аз мога да бъда всеки на този свят.

Мълча. Ти си права, права си. Не споря.

— Та нали в действителност може да съм бабичка? — безжалостно продължава Вики. — Грозотия. Извратеняк. Разбираш ли?

Разбирам.

Това за извратеняка, разбира се, е съмнително…

— Не прави глупости, Льоня. Не се влюбвай в мираж.

— Просто искам да те видя отново.

Тя се решава.

— Ще дойдеш в „Забавленията“ и ще помолиш да извикат Вики. Без поръчки. Става ли?

— А Мадам няма ли да се разсърди?

— Не.

— Добре — казвам аз и докосвам ръката ѝ. — Разбрахме се.

Допиваме остатъка от кафето, дояждаме сандвичите. Вики ме поглежда, но мълчи.

Нека.

Вътре в себе си ликувам. Вътрешно съм стегнат и делови.

Отново съм двайсетгодишен хлапак, който ухажва капризна връстница.

Само че за разлика от хлапака не ми се завива свят при мисълта за леглото.

Разменяме си празни фрази и заедно вървим към изхода от градината. Вратата стои право в тревата, напомня ми сцена от някакъв стар детски филм. Вики я отваря и първа излиза в коридора на бордея, а аз я следвам.

Тихо и тъжно.

Посетителите не могат да се виждат едни други. Спокойно могат да се лекуват и зайчето, и лисицата.

— Време ми е — казва Вики. — Сега ще се задейства таймерът ми.

Кимвам. Как да не я разбере човек, таймерът е нещо свято.

— Благодаря.

— За какво?

— За падналата звезда.

Струва ми се, че тя иска да каже нещо. Но изглежда наистина времето ѝ е било на привършване.

Вики се разтваря във въздуха.

— Довиждане — прошепвам аз. Слизам по стълбата. В хола клечи вече друг охранител, намигам му и без да чакам отговор поемам към изхода.

— Стрелец!

Обръщам се.

На горната площадка стои Мадам, леко облегната на парапета.

— Струва ми се, че не биваше да идвате при нас, младежо.

— Може би — съгласявам се аз. — Но просто така се получи.

Мадам въздъхва и ми обръща гръб. Нека.

Днес не ми трябва „Дийп-разводач“. Още помня маршрута на вчерашното си бягство, а изходът от „Лабиринта“ и входният портал са на пет минути пеша един от друг. Вървя по обичайно вечерните улици на Дийптаун и се оглеждам в очакване на засада.

Но от вчера до днес я хъсът на преследвачите се е уталожил, я са поолекнали кесиите им.

— Аз съм Стрелеца! — провиквам се аз на влизане в аленатa мъгла на портала. Всички се извръщат към мен и аз се смея и простирам ръце към пронизваната от мълнии арка. — Аз съм Стрелеца! Стрелеца! Стрелеца!

111

Днес се превъплътих в смъртта, а тя се превъплъти в мен.

Случва се понякога.

Изминавам нивата на „Лабиринта“, почти без да се крия, като избивам чудовищата и заобикалям другите геймъри. Геймърите също ме заобикалят.

Освен тези, които ми имат зъб от вчера, и тези, които отколе се смятат за герои.

Тях ги убивам.

И мен ме убиваха на два пъти. Първият път изгубвам цялото си оръжие и се връщам на старта на деветнайсетото, водното ниво. Така ме подреди цял отбор, към двайсет човека, нямам представа какви са тия сървъри на „Лабиринта“, дето успяват да координират действията на подобна тълпа.

Засягам се и ги избивам всичките. Един по един ги излавям в блатистите буренаци на градския язовир, гмурвам се и ги завличам под водата, където издържам доста повече от тях, понеже излизам от виртуалността. На последния — ако не греша, това беше Толик — му прерязвам гърлото с острото като бръснач листо на чуждопланетна блатна трева. Това е нещо ново в програмата на „Лабиринта“ — има възможност да се използват подръчни предмети.

После събирам снаряжението им и продължавам по-нататък.

На двайсет и четвъртото ниво — това е мостът, който отделя промишлените от жилищните райони на Сумрачния Град, — ме настига Алекс.

Тъкмо приключвам преминаването през моста — процедура, изискваща по-скоро чувство за равновесие и здрави нерви, отколкото умение да се стреля. За щастие разполагам с начина, изпробван още на моста от конски косъм в Ал-Кабар.

Взривът изтрещява пред мен тъкмо когато скачам от последната надвиснала над пропастта греда. На моста цъфва огнена яма, ударната вълна ме запокитва върху бетонния парапет.

Алекс стои в началото на нивото. Поглеждам през бинокъла, намерен в главното скривалище на двайсето ниво и вече мога да го разгледам подробно. Снаряжението на Алекс е възможно най-минималното — двуцевка, гранатомет и чифт аптечки.

— Стрелец! — крещи той и маха с ръка.

Все още има страшно много муниции, но Алекс не стреля. Аз също.

— Ще те изработя, пич! — крещи той. — Чуваш ли? Ти си

труп!

Върви след мен от първо ниво — и почти се изхитря да ме догони. Дали и той не е дайвър? Още един претендент за Медала за Всепозволеност? Хващат ме нервите, излизам от дълбината, улавям Алекс в мрежата на прицела и изстрелвам една след друга три ракети.

Той успява да се отдръпне и взривовете изтрещяват зад гърба му, разкъсвайки на парчета някакъв нещастник, който тъкмо е влязъл в нивото. Обаче ушите на Алекс заглъхват, той клечи и тръска глава, прави опит да се изправи. Прицелвам се с гранатомета, после свалям оръжието.

Ядът е отминал.

— Живей бе, ламер! — изкрещявам аз, мятам гранатомета на гръб и напускам нивото. Ако Алекс не е дайвър, още дълго ще си остане на моста.

На трийсет и първо ниво с мен се залавят чудовищата. Тук са около двеста, като се започне от тъпите и немощни мутанти и се завърши с летящите, скачащи и заравящи се в земята и асфалта нечисти сили.

Около седем минути стоя в началото на нивото — във фоайето на небостъргача — и разстрелвам радостно прииждащите изроди. Свършват патроните за уинчестъра и двуцевката, ракетите за гранатомета. Захвърлям използваното оръжие. Раняват ме на два пъти, налага се да използвам няколко аптечки.

Стъклото на фоайето се напуква, на него цъфва някаква полупрозрачна муцуна. Изродите продължават да прииждат.

Свалям от рамото си плазмагъна и откривам огън. Имам много енергийни заряди, защото още не съм използвал най-мощното от достъпните ми засега оръжия.

Цялото ниво гори.

Сините камшици на изстрелите сриват етажите заедно с гадините и останалите геймъри. Изпепелявам целия квартал.

Изродите са вън от играта.

Вървя през руините.

Няколко атаки — вече доста по-вяли.

Излизам от нивото с празни ръце. Много, много неприятно ниво. Разбира се, чудовищата са доста по-тъпи от хората, колкото и да се напъват програмистите. Но за сметка на това качеството се компенсира с количество.

На трийсет и второ ниво ме убиват моментално. При входа стои някакъв пич с уинчестър и ме разстрелва от упор. Нямам муниции, опитвам се на бегом да стигна до врага и да го пречукам с бокса, но три последователни куршума ме лишават и

от последните остатъци живот.

Започвам нивото отначало. Без броня и с един пистолет, както си му е редът.

От ярост ми притъмнява пред очите. Разстрелвам гаднярчето, като се приближавам се към него на зигзаг, то изпуска уинчестъра и се просва по гръб. Започвам да тряскам главата му в асфалта, като изтръгвам по процент живот при всеки удар. Той даже не се опитва да се съпротивлява, само радостно мърмори:

— Убих Стрелеца! Убих Стрелеца!

Вземам всичките му оръжия — за съжаление те са малко, и отминавам, оставяйки на чудовищата да довършат полуживия идиот.

За щастие това ниво — „търговската улица“, — е доста лесно. Глътка въздух за онези, които са преминали през месомелачката в предходното. Дълги редици от супермаркети и тесни магазинчета… ако не се забиеш прекалено навътре, няма особена опасност. Набавям си двуцевка, гранатомет, бронирана жилетка и малко муниции. И избягвайки сблъсъците, се промъквам към изхода.

Към Неудачника… проклет да е.

Когато проникваме на територията на Дисниленд (до празнично украсения портал се търкаля окървавена кукла и купчинка детски кости) неволно си помислям, че вече може и да са спасили Неудачника.

Това ще е голям майтап.

Но Неудачника е налице.

Дълго се оглеждам наоколо, за да запомня обстановката. При последното ми преминаване през „Лабиринта“ този лунапарк просто го нямаше. Трийсет и трето ниво си беше кофти, но съвсем стандартно.

Неудачника седи свит до разтопената тук-таме желязна ограда на „Руските хълмове“… лично аз все пак предпочитам да ги наричам „Американски“. От едната страна го прикрива кокетната кабинка с механизмите за управление на атракцията, а от другата — стената, опасваща целия Дисниленд. Местенцето е удобно, невъзможно е да се доближиш незабелязано. И аз бих поседнал тук.

Но не чак за толкова време. Не за почти две денонощия.

Тръгвам към Неудачника — открито, с вдигнати празни ръце. Неудачника не реагира. Може би спи.

А може и да е мъртъв.

Неприятно нещо е смъртта във виртуалността. Виждал съм

такъв труп… най-страшното беше, че той беше „жив“ — продължаваше да върви по улицата, блъскайки се в минувачите, потрепервайки, възпроизвеждайки последните конвулсии на злочестия си стопанин. Изключиха го ръчно, след двучасово проследяване на входния канал. Гадна работа е по улицата да върви мъртвец.

Но Неудачника трепва и надига глава.

— Привет! — извиквам. — Hello! Не стреляй! Don’t shoot!

Той не отговаря. Но и не се пресяга за пистолета в скута си.

— Дойдох да ти помогна! — Дочувам шум зад гърба си и се обръщам. Някакъв мъжага с плазмагън ме гледа шашардисано.

Заканвам му се с пръст и му кимвам да се разкара.

Не ми се налага да го агитирам. Разпознал е Стрелеца и не гори от желание да се състезава по точност.

— Хайде да си поговорим! — казвам аз, след като се доближавам до Неудачника. — Става ли? Аз съм твой приятел! Go steady!

Изглежда няма желание за нищо. Нито за сприятеляване, нито за стрелба.

Прикляквам до него, протягам ръка и внимателно му взимам пистолета. Неудачника не се съпротивлява.

— Разбираш ли ме? — почти изкрещявам аз. И Неудачника благоволява да отговори. Устните му се помръдват, и аз по-скоро отгатвам, отколкото чувам: „Да…“

Това вече е нещо. Сънародник.

— Отдавна ли си тук? — питам предпазливо. Интересно, дали вече не е изгубил представа за времето?

Кимване. Поне това го разбра.

— Пуснат ли е таймерът ти?

Никаква реакция.

Разтърсвам го за рамото, повтарям:

— Пуснал ли си таймера? Таймерът пуснат ли е?

Неудачника клати глава. А така. Най-лошият вариант. Обръщам се — Гилермо със сигурност ме наблюдава, и крещя:

— Виждате ли? Той няма да излезе самичък! Проследете канала!

Но все пак не вярвам особено в успеха на това начинание. Значи ще се наложи да мъкна Неудачника до края на нивото и там да го кандърдисвам, да го принудя да натисне клавиша за изход.

Впрочем, в това няма нищо невъзможно.

— Сега ще станем и ще тръгнем — казвам му благо, сякаш е малко дете. Всъщност е напълно възможно Неудачника наистина да е дете, докопало се до жадуваната играчка в отсъствието на

родителите си. И това се случва. — Можеш ли да вървиш?

Колебливо кимване.

— Нека да си починем. — Наясно съм, че дрънкам щуротии, Неудачника си почива вече повече от трийсет часа, но продължавам: — Ще си починем, ще хапнем и ще продължим нататък. Нищо страшно няма да се случи. Ще те водя с мен.

Смъквам шлема-маска, в това ниво въздухът е достатъчно чист, изваждам пакета с храна. Давам на Неудачника огромен сандвич и кутия лимонада. Виртуалната храна няма да помогне на тялото му, но ще му вдъхне фалшива бодрост в дълбината.

Отхапвам от сандвича си, дъвча, гледам Неудачника. Той просто си седи със сандвич в ръка. Да. Никак няма да е лесно.

Да бях дошъл денонощие по-рано…

— Похапни… — приканвам го аз. Протягам ръка, смъквам маската му. Гумата на респиратора е оставила червен овален отпечатък, а инак лицето му е приятно, хем обикновено, хем нестандартно. Светлокосо младо момче, само дето погледът му е уморен, угаснал. — Хайде! — окуражавам го аз.

Поднася сандвича към устата си, бавно започва да дъвче. А така, моето момче. Хапка за мама, хапка за тати, хапка за чичо дайвър. Дали наистина не е дете?

— Аз съм Стрелеца. А ти как се казваш? — питам аз. Неудачника не отговаря, прекалено е зает със сандвича. — На колко години си?

Последният въпрос си е сериозна обида. Във виртуалността всички са равни. Ако Неудачника има поне малко опит от живота в Дийптаун, той непременно ще отговори… при това не както и да е.

Но той мълчи.

Тежка работа ми се отвори.

Но и наградата е голяма. Не бих я разменил и за бленувания половин милион на „Лабиринта“. Медалът за Всепозволеност не се купува — дори един-единствен подобен случай веднага би го обезценил.

— По-добре ли си? — питам Неудачника.

Той кимва.

— Чудесно. Сега се изправи.

Той послушно се изправя и аз му връщам пистолета. За трийсет и трето ниво това оръжие е чисто символично, още повече в неговите ръце. Но така Неудачника ще се почувства по-сигурен. Много ми се иска да вярвам в това.

— А сега да тръгваме — казвам. — Спокойно, уверено…

Аз съм идиот.

Забравям за демона хващач, окопал се зад ъгъла. Забравям

как Гилермо ми го показа. Вървя покрай оградата на атракцията сякаш маршируам на парад.

И демонът радостно ме сграбчва с дългата си като маркуч ръка и ме понася нагоре. Той прилича на обрасъл с пипала пън… баобабов, вероятно. Точно по средата му зее зъбата уста, а израстващата от дънера сръчна седмопръста лапа сега ме върти във въздуха и ме мачка, за да ме превърне в топче месо за една хапка.

Пистолетът на Неудачника шепти „па-па-па“, изпразвайки пълнителя в чудовището. Докато се кандилкам във въздуха, успява да ме учуди странната му стойка — наклонено тяло, изпънати рамене, пистолет в изпруженатa лява ръка.

С това оръжие не се убива демон.

Но лапата изведнъж спира да троши ребрата ми, разхлабва хватка и аз падам от височина три метра право в лакомо отворената уста.

За щастие чудовището вече не може да дъвче и гълта. Измъквам се от вонящата дупка, като правя всичко възможно да не поглеждам към десетсантиметровите зъбчета. По тях има парчета от дреха. Не от моята.

Целият съм олигавен и слюнката съска върху брониранатa жилетка. Скубя жълта, изсъхнала трева и се бърша. Отивам при Неудачника. Той отново е вял, отпуснат и полужив.

Външно…

— Благодаря — промърморвам аз. Допирам до ръката си аптечката, тя изщраква, инжектирайки лекарствата и се разпада. Здраво са ме смлели.

— Няма за какво — тихо, но ясно казва Неудачника. Всъщност, това име вече не му пасва чак толкова. Да очисти демон с пистолет!

Впрочем, на теория това може би е възможно. Създателите на „Лабиринта“ неведнъж са заявявали, че всяко едно от чудовищата може да бъде убито с пистолет или дори с бокс. На теория. Ако се знае една-единствена за цялото тяло свръхуязвима точка.

Но аз не съм чувал за подобни подвизи.

Смъквам от рамото си винтовката и я подавам на Неудачника. Той меланхолично я поема.

А пък аз се въоръжавам с гранатомет. Само с четири заряда, но сега ще опитаме да си набавим още.

— Как се казваш?

Отговор няма.

Тогава си гледай работата. Оставаш си Неудачника.

„Дисниленд“ е направен великолепно. Не знам дали копира някакъв реален парк, или е осъществена фантазия на гейм-дизайнерите. Но изродите, които се возят на виенското колело и се замерват с огнени клъбца като със снежни топки, със сигурност са рожби на нечие болно въображение. Гледката е толкова завладяваща, че зяпам две-три минути, преди да изстрелям една ракета право в оста. Взрив — и колелото се сгромолясва. Отломките се разхвърчават на двайсет метра.

Поглеждам периферно Неудачника — дали ще оцени зрелището?

Нищо подобно…

— Да тръгваме — подхвърлям аз. Май започвам вече да свиквам с мълчаливия си спътник.

Преминаваме покрай водните атракции. В басейните вместо вода се плиска кръв. Някои от плъзгащите се по гладката алена повърхност катери са пълни със седящи скелети, другите са празни. По време на движение механизмите пискливо и гнусно скрибуцат — явно не са приспособени да функционират в подобна течна среда.

Отвратително.

А ето цяло котило мутанти — семейна двойка с трите си отрочета с роклички на цветенца, — което си е спретнало пикник. Пържат на газово котлонче парче от крак с кожена обувка. Похарчвам още една ракета.

Дори не понечват да се разбягат. Това не са бойни чудовища, те са създадени само за нагнетяване на кошмара.

Прищява ми се да намеря направилия тая гадост и да му размажа физиономията. И то не във виртуалността.

— Малко ни остана — казвам на Неудачника. — Добре се справяш.

Кимва, като че ли с лека благодарност. И защо дайвърите на „Лабиринта“ толкова са се туткали? Момчето се движи супер.

Заедно отбиваме атаката на цял рояк дребни летящи твари. Неудачника стреля пестеливо и точно, кожестите криле са прекършват, телата тромаво падат и се пръскат.

— Да вървим — казвам аз.

Обаче при огромната бетонирана писта с бавно плъзгащите се шарени колички става засечка.

В една от количките се вози детенце. Малко тъмнокожо момченце. То бясно върти кормилото, за да се изплъзне на тройката мутанти, които със скърцащ смях го преследват из цялата писта. Единия път хлапенцето минава край оградата и ни хвърля обезумял от страх поглед.

Неудачника вдига винтовката си.

— Това не е играч — уморено обяснявам аз. — Част от програма е. Бонус. Спасяваш детето, завеждаш го на сигурно място, там намираш някакво оръжие или броня. Да вървим, няма смисъл да губим време.

Но Неудачника май тотално е изгубил връзка с реалността. Започва да стреля. Три изстрела — по един на мутант. Опитват да се защитят, замервайки ни с огнени топки, обаче Неудачника е по-бърз и по-точен.

В престрелката се включва изпълзял отнякъде исполински паяк и ни засипва с откоси от срасналата се с мутрата му картечница. Налага се и аз да се намеся. Две ракети под опашката на котката… по-точно под мандибулите на паяка. Настава тишина, ако не се брои плачът на малкия, който е слязъл от количката и клечи до нея.

— Да тръгваме — решавам аз. Сега вече е задължително да заведем детето в скривалището, за да си приберем честно заработените муниции.

Прехвърляме се през разкъсаната от картечния огън ограда, отиваме при момченцето. Леко изоставам и подритвам с крак останките на паяка, за да преценя дали картечницата му може да се приспособи за ръчна стрелба.

Слуз, хитин и парчета желязо. Нищо, което да върши работа.

Неудачника идва при мен, грижливо понесъл на ръце детето. И аз неволно се изпълвам със симпатия към него. Глупак е, изключил е таймера си и се е изгубил в дълбината, но все пак не е лош човек.

— Къде са родителите ти? — питам момченцето с надеждата, че програмката не е много сложна и няма да си губим времето да го придумваме и да го коткаме. Момченцето мълчаливо сочи към разположената недалеч сграда. Е, слава богу…

Вървим към сградата, държа гранатомета и съм готов за стрелба, тъй като Неудачника е небоеспособен.

Входната врата ме кара да застана нащрек. Полуоткъсната е от пантите и скърца, макар че няма никакъв вятър. Зад нея е тъмнина. Отвътре дограмата на прозорците е покрита със син мъх.

— Там ли? — уточнявам аз. Момченцето кимва.

Понечвам да престъпя прага.

— Простете ми… — ясно прошепва малкият, — те казаха, че ще пуснат мама, ако аз…

В последния миг успявам да отскоча назад и огнената струя префучава покрай мен. Вътре в сградата нещо тромаво шава и тежко се търкаля по пода. Подхвърлям в отвора последната си граната.

Но след взрива звуците само се усилват. Хлапето реве, прави опити да се изтръгне от ръцете на Неудачника. Той пък се опитва да го задържи, но малкият го одрасква по лицето, изплъзва се и хуква през вратата.

— Маменце! — чува се тънкия му вик. После нещо звучно измляскава и настъпва тишина.

— Е, поразходихме се… — казвам аз, хващам Неудачника за рамото и се опитвам да го отдалеча от сградата. Той изглежда е готов да се хвърли след момченцето, право в гостоприемната паст на неизвестното чудовище.

— Защо? — шепне Неудачника и се извръща към мен. — Защо той постъпи така?

Да му разяснявам логиката на създателите на Лабиринта е безполезно. Той очевидно приема случващото се напълно сериозно.

— Принудили са момченцето да примамва минувачите в капана — казвам аз. — Заплашили са го, че ще убият майка му. И то се е подчинило.

Неудачника мълчи, сякаш обмисля думите ми. После пита:

— А то защо изтича вътре?

Ако не друго, моят човек поне се разприказва.

— Изплашил се е за майка си.

— Трябва да им помогнем — казва Неудачника и хваща винтовката си по-удобно. Явно е готов да се напъха и в пъкъла.

— Те вече са мъртви! — извиквам аз. — Загинали са, повярвай ми!

Той ми вярва и отпуска оръжието. Слава богу, че поне не настоява да си отмъсти за нещастното детенце.

Продължаваме нататък.

Аз имам празен гранатомет, а Неудачника — винтовка с десет патрона. Няма що, добре сме въоръжени. Прекрасна разходка. А когато забелязвам с периферното си зрение, че на стотина метра от нас стои някакъв човек и ни наблюдава, настроението ми напълно се скапва.

— Застреляй го — нареждам аз.

Неудачника се обръща към мен с недоумение.

— Защо?

Правилно. Ако той вярва в случващото се, няма да започне да стреля по хора. Голям симпатяга.

— Дай ми оръжието! — заповядвам аз, като се вглеждам в непознатия. Дали не е Алекс? Ех, защо го няма сега бинокъла ми…

— Няма да го дам! — твърдо отговаря Неудачника и крие оръжието зад гърба си.

Дори не ми се спори. Стоя и гледам натрапника. Той също ни изучава с поглед, после прави крачка и изчезва зад ъгъла на сградата.

Май не беше Алекс.

— Да тръгваме, мъко моя… — казвам.

След половин час положението ни малко се подобрява. Яркочервените облаци в небето се разпръскват и оголват свирепото южно слънце. Почти сме стигнали изхода от Дисниленд, Неудачника се е изхитрил да отблъсне нападението на две паякоподобни чудовища, аз съм намерил заряди за гранатомета и плазмагън с една енергийна клетка. Животът става по-весел.

Правим почивка в сянката на разрушена пицария.

Този път не ми се налага да уговарям Неудачника да хапне. Наблюдавам как съсредоточено дъвче последния сандвич. Не че имам нужда от храна, ламер, но можеше да предложиш да си го поделим…

— Защо искаше да убиеш онзи човек? — пита Неудачника.

Не се решавам да му кажа, че чуждото снаряжение би ни свършило добра работа.

— Той можеше да ни нападне.

— Не. Дик е добър.

— Дик?

— Да. Той се опита да ми помогне. Днес сутринта.

Мозъкът ми скърца от напъване.

Значи ни следи един от дайвърите на „Лабиринта“? Без да се меси, без да помага, но и без да пречи.

Всичко това е странно.

— Анатол също ли е добър? — опипвам плахо почвата аз.

Неудачника енергично клати глава. Но не се опитва да ми обясни какви са причините за неприязънта му към втория дайвър.

— А аз? — става ми интересно.

Неудачника спира да дъвче. Размишлява.

— Още не знам — обявява той заключението си. И с извинителен тон добавя: — По-скоро си добър.

Не си струва да прекъсвам завързалия се разговор. Предпазливо хващам Неудачника за ръката и казвам:

— Ти разбираш ли, че ни заобикаля виртуална реалност?

— Да.

Прекрасно! Това вече е наполовина свършена работа!

— Момче… как се казваш?

— Не мога да кажа — с очевидно съжаление признава Неудачника.

— Сигурен ли си?

— Не мога.

— Момче, ти си във виртуалността вече денонощие и половина. Това е много, страшно много. Тялото ти е изморено, нуждае се от почивка, храна, вода…

Надявам се гласът ми да звучи омайващо като на хипнотизатор…

— Трябва да изляза — съгласява се Неудачника.

— Ще ти помогна — обещавам отново аз. — Вече сме заедно. Но ако нещо се изпорти, ще е по-лесно да ти се помогне по друг начин.

Неудачника поглъща остатъка от сандвича и ме поглежда въпросително.

— Кажи адреса си в мрежата — моля го аз. — От „Лабиринта“ ще уведомят твоите провайдъри, те ще изпратят човек и той ще те изведе от дълбината ръчно. В това няма нищо срамно, заклевам се. На всеки се случва.

— Не, това е невъзможно.

— Чуй ме… ако толкова се притесняваш от случилото се или те е страх… аз сам ще дойда при тебе. Където и да си. Аз съм частно лице. Изобщо не ми пука за „Лабиринта“. Просто искам да разреша проблема ти. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти.

— Тогава казвай адреса… — за миг ми се струва, че съм победил. Наистина съм готов да изскоча от дълбината, да купя самолетен билет и да потегля към дома на Неудачника. Ако ще на Сахалин или до Магадан.

— Не.

От яд удрям с юмрук по стената и наранявам кокалчетата на пръстите си. И командвам:

— Тогава ставай!

Изходът от „Дисниленд“ се намира във вътрешността на огледален лабиринт. Лабиринт в „Лабиринта“… завива ми се свят, когато си представям тази матрьошка от виртуални пространства.

— Значи така… — казвам аз на минаване покрай превърналото се в каменна статуя мустакато старче, стиснало с гранитни пръсти тесте рекламни листовки. Старчето наскърбено наблюдава излизащите от нивото геймъри. — Аз тръгвам пред теб. А ти се движиш плътно зад мен, ясно? И гледай пръв да забележиш врага. Имаш зорко око.

— Добре — казва Неудачника.

Влизаме в огледалния лабиринт. Отначало това е обикновен коридор с огледала по стените. После започва да се разклонява, да се редува с колони, и аз съвсем изгубвам ориентация. Наоколо

има десетки двойки дайвъри и Неудачници. Светът се раздробява, върти, плува.

Дяволска работа.

В истинските огледални лабиринти, по които толкова си падат режисьорите на евтини фантастични кино приказки, нещата изобщо не стоят така. Няма начин да объркаш реалността с илюзията, колкото и да се стараят режисьорите.

Тук няма разлика.

Замислям се дали да не изляза от дълбината. Всъщност от това не би имало особена полза. Подробната илюзия ще се смени със схематична и това е всичко.

— Внимавай, Неудачник! — предупреждавам аз, като машинално го наричам с измисления от Гилермо прякор. Неудачника не възразява.

Бродим двайсетина минути из огледалния лабиринт и накрая излизаме в голяма зала.

Също огледална. Тринайсетостенна призма.

Покрай ръбовете на стените стоят компютри. Изходът!

А под тавана има балкончета и на всяко стои по двойка чудовища. Такива още не бях виждал — огромни изпъкнали очи, дълги ръце, стиснали здраво винтовки, люспести тела. В останалото са съвсем човекоподобни.

— Назад! — крясвам аз. И Неудачника сякаш трепва в стремежа си да отскочи назад, в огледалния проход. Обаче в този момент чудовищата започват да стрелят.

Куршумите се врязват в огледалния под и в тялото ми се забиват остри игли. Стрелям наслуки в едно от балкончетата, наясно съм, че само едното е истинско, а всички останали са отражения.

Огнен ураган, огледалната зала се забулва от дим.

Гърмят изстрели. Раняват ме в дясната ръка, аз се сгърчвам от болка, прехвърлям тежката тръба на гранатомета на лявото си рамо. Няма време дори за изход от виртуалността.

И Неудачника се втурва обратно в залата.

Стоим рамо до рамо, стреляме в проклетите огледала и те се пръскат с подигравателен звън. Раняват ме още веднъж, аз изкрещявам, но продължавам да стрелям.

И последната граната не намира целта, аз хвърлям гранатомета по едно от трите оцелели балкончета и улучвам — стъкло!… после сграбчвам плазмагъна и правя труден избор между двете последни цели.

Погрешен избор.

Синият огнен бич халосва помътняващо огледало.

Енергийната клетка е празна.

Едното чудовище е мъртво, може би засегнато от енергийния разряд или пък съсечено от отломките на огледалото. Но второто продължава да стреля. Винтовката му е насочена към мен, то натиска спусъка.

Неудачника ме закрива с тялото си.

Той поема целия откос и се свлича. Чудовището презарежда винтовката — ловко, сръчно… а аз стоя вцепенен, неспособен да осъзная случилото се.

И няма как да отвърна, нямам с какво да стрелям.

Изстрелът гръмва ниско над самото ми рамо, оглушава ме. На балкончето лумва огнено кълбо, изпепелява чудовището, изплисквайки на всички страни гъвкави бичове на енергийните разряди в опит да намери още някоя цел.

„BFG-9000“.

Оръжието, с което така и не успях да се снабдя по време на препускането из нивата.

Дори не поглеждам кой е стрелял. Навеждам се над Неудачника.

Лицето му е кървава маска, гърдите са разорани от куршумите, но той все още е жив — петте прощални секунди, подарени от играта…

— Отражението… — шепне той.

С длан избърсвам кръвта от лицето му и се изправям.

Зад мен стои едър мъж с пълен брониран екип, окичен с оръжия като новогодишна елха. Лицето му е студено и спокойно, дихателният филтър е смъкнат под брадичката.

— Трудно се убива гвардейският ескорт на Принца на Пришълците — казва той. Гласът е тих, но под сдържаността се усещат бушуващи емоции.

— Ти си дайвър… — прошепвам аз.

— Ти също.

Гигантът с броня не прилича на човека, който ни следеше.

— Анатол?

Той кимва и аз си спомням за правилата на учтивостта от кодекса на дайвърите.

— Леонид — представям се аз.

Дайвърът на „Лабиринта“ кимва и мята „BFG-9000“ на рамото си. Вероятно сме се срещали на някоя сбирка. Просто е бил в друго тяло — както и аз, всъщност. Анатол се доближава до трупа на Неудачника, поглежда го в лицето и кимва.

— Както винаги.

Той лекичко подритва Неудачника с крак, сякаш за да се убеди, че той наистина е мъртъв.

И тогава аз го удрям по лицето. Удрям го толкова силно, че

Анатол отлита към стената.

1000

Разтървава ни Дик, вторият дайвър на „Лабиринта“, този, когото Неудачника нарече добър човек.

Бием се около пет минути, не до смърт, а просто за да излеем яростта и омразата си. Дик провира между преплетените ни тела цевта на своя „BGF-9000“ и тихо казва:

— Още три удара — и стрелям.

Анатол извърта очи към него, отдръпва се и отсечено ме удря в ребрата. Поемам си дъх и го ритвам в слабините. Сега е негов ред да се превие от болка.

Дик невъзмутимо чака трети удар. Но ние стоим в стойка мирно.

— Добре — решава Дик и навежда оръжието си. Говори на руски, много чисто и почти без акцент. — Д-дайвъри… ваш'та мама.

— Тоя смахнат ламер… — изсъсква Анатол. — Тоя смотаняк…

— Успокой топката — съветва го Дик. — Добре се движеше, наблюдавах го. Не винаги честно, но винаги добре.

Дик е сравнително нисък, слаб, гъвкав. Но в тази двойка той е главният. Анатол млъква и започва да бърше кръвта от лицето си.

Аз правя същото.

— Ти игра добре — казва Дик. — Но нещата не са толкова прости.

— Това го разбрах — съгласявам се аз и отмествам поглед от Неудачника. — Какво става всъщност?

— Обясни му, Ан — подмята Дик и сяда върху опушения, натрошен огледален под.

Анатол се мръщи, сякаш са му наредили да изяде шепа пиявици. Но се подчинява.

— Ти какво, чудако, да не мислеше, че ние тук се будалкаме? — пита ме той.

— Ти знаеш по-добре — озъбвам му се аз.

— Ние непрекъснато се опитваме да го изведем! — крясва ми Анатол. — Аз го водих седем пъти! Дик — осем! Разбираш ли, пън такъв! Ние познаваме всяко ъгълче тук. Надушваме, когато нещо се променя! Разбираш ли?

Започвам да разбирам.

— Гилермо каза ли ти, че се опитваме да измъкнем човека? — отегчено пита Дик.

— Да… — казвам аз и подсмърквам с разбития си нос.

— Прекрасно! — живва Дик. — Тогава за чий… — той преглътва псувнята и уморено маха с ръка.

— Той какъв ти се пада? — начумерено пита Анатол.

— Кой?

— Неудачника! — крещи Анатол. Очевидно възнамерява да ритне останките в подкрепа на думите си, но се спира навреме. — Сват, брат? Какъв ти се пада? Ти какво, мангизи ли нямаш, та си тръгнал да вършиш нашата работа?

— То си личи как я вършите!

— Анатол ти зададе добър въпрос — отбелязва Дик. — Какъв ти е той?

— Никакъв.

— Момче, ако знаеш адреса на Неудачника, по-добре го измъкни оттук ръчно.

— Не знам адреса му — казвам. — Вярваш ли ми? Той е просто клиент. Наеха ме да го спася.

— Кой те нае?

— И това не знам. Поръчителят нямаше лице.

Следя каква ще е реакцията им, но такава няма. Възприели са фразата ми за Човека Без Лице като метафора.

— Става все по-зло — казва Дик.

— Лошо — механично го поправя Анатол. — Става все по-лошо.

— Благодаря. — Дик ме поглежда накриво. — Как се казваш, мъжки?

— Леонид. Льоня.

Дик кимва.

— Ти ме познаваш под името Крейзи Тосър.

Примигвам. Крейзи Тосър е един от най-старите и уважавани дайвъри. Поостарял весел шишко… в такъв облик се явява на сбирките.

Ето къде Крейзи заработва насъщния си…

— Момчета, нямам намерение да ви вземам хляба — казвам аз. — Имам конкретна поръчка — да спася Неудачника. Не можех да откажа.

И двамата дайвъри веднага омекват. Изглежда вчерашната шумотевица и устремното изминаване на нивата на „Лабиринта“ им е внушавало някакви конкретни страхове.

— Ти си дуумър, нали? — пита Анатол. — Още от старите.

— Да.

— Ами… нормално се движеше… — казва Анатол, като се извръща. — Дочух някои неща. Дори и половината да са раздувка, все едно…

— Благодаря — казвам аз. Дори на чайниците им е приятно

да чуят блага дума за себе си.

— Невъзможно е да бъде спасен Неудачника — казва Дик.

— Какво?! — стъписвам се аз.

— Невъзможно е.

— Дик е нашият фаталист — усмихва се Анатол. — Добре, седни. Ще ти обясня.

Разполагаме се около тялото на Неудачника и Анатол започва разказа си. Слушам, като се дистанцирам от детайлите и запомням основните факти.

Неудачника не казва името и адреса си.

Неудачника е великолепен стрелец… и при малко повече късмет би изминал „Лабиринта“ за денонощие, и би прибрал всичките награди.

Неудачника никога не стреля по геймъри.

— Какво-какво? — питам аз.

— Такова. Той не стреля по геймъри. Чудовищата ги избива като пилци — мърмори Анатол. — Направо е за завиждане. Но в хора нито веднъж не е стрелял. Когато го мъкнех втория път, точно затова се прецаках. Бях сигурен, че ще ми помогне…

— Той „плува“… — казвам. — Смята случващото се за реалност… не! Не, нали той самият ми каза, че това наоколо е виртуалността!

— Аха — съгласява се Анатол. — Не е загубил ориентация. Но човеколюбието му е фикс идея.

— Вярващ? — предполагам аз. — Пацифист?

Анатол само повдига рамене.

— Значи всеки път са го убивали геймъри?

— Убиваше го съдбата — включва се в разговора Дик. — Убиваха го геймъри, чудовища, срутен таван, рикошет, потъна в разтопен асфалт и падна от високо. Петнайсет пъти умира — и всеки път с различна смърт.

— Това е невъзможно — отбелязвам аз. — Освен ако той самият не си го търси.

— Ако е самоубиец, то той е много-много хитър — не се съгласява Дик. — Всичко изглежда случайно. Само че станаха прекалено много тия случайности.

— Дик смята, че това е неговата карма — казва Анатол. — Заради нещо е заслужил такава съдба. И каквото и да правим, не е възможно да го измъкнем.

— Крейзи, това са глупости — казвам. Дик само се усмихва. — Момчета, наистина ли няма начин да се изключи геймъра принудително? Без да се знае адресът му?

Дайвърите на „Лабиринта“ се споглеждат.

— Не го усуквайте — моля ги аз. — Работата е сериозна.

— Имаше един начин — признава Дик. — Анатол го изпробва.

Поглеждам Анатол, очаквам разяснения.

— Тринайсетократната смърт — неохотно казва той. — Ако геймърът загине тринайсет пъти последователно с интервал, по-малък от пет минути, то програмата го изхвърля, без да му дава обяснения за причините. Това е бариера за абсолютните бездарници.

Все още не разбирам.

— Днес сутринта изпробвах тоя начин — казва Анатол. — Не го помъкнах през нивото. Просто застанах в началото му и се заех да убивам нашия човек. Тринайсет пъти поред. После го думнах още два пъти, реших, че съм сгрешил при броенето. И нищо!

— Спри! — крещи Дик и скача от мястото си. — Леонид, още една крачка — и ще те убия. Това е игра, разбираш ли?

Отдръпвам се от Анатол. Дик е прав, ставащото в „Лабиринта“, не бива да се мери с критериите на реалния живот или дори на Дийптаун. Това е дълбина в дълбината.

— Как се държа той? — питам.

— Обясних му всичко предварително! — Анатол също е настръхнал. — Да не мислиш, че ми беше много кеф? Всичко му обясних, стрелях с уинчестъра право в главата му. Мислех, че поне ще започне да се съпротивлява. А той отначало се опитваше да избяга, после просто седеше и чакаше!

Сега е ясно защо Неудачника има такова мнение за него.

— Леонид, това е игра — повтаря Дик. — За да преминеш седемнайсето ниво, трябва да бъде застреляно момченцето, което е завързано за вратата към тунела. Ти това направи ли го?

Направих го, разбира се… Просто не беше възможно да го развържа.

— Това беше само програма, Дик. Картинка и звуков файл. Тя ми пречеше да отида при жив човек.

— А колко души разстреля първия ден, за да си заработиш реномето? — крещи Анатол. — И не ми говори за честни двубои! Ти си дуумър от старата школа, ти си дайвър! Всичките персонажи на „Лабиринта“ нямат и половината от твоите възможности при един двубой! Ти можеш да изскочиш от дълбината и да не усещаш болката! Да стреляш като в стрелбище! Да преминеш по жица като въжеиграч!

Той замлъква, мръщи се.

— Онова в Ал-Кабар твоя работа ли е?

Кимвам.

— Красиво… — Анатол изпуска парата също толкова бързо, колкото се е разгорещил. — Общо взето нещата са такива,

Леонид. Няма да ти пречим. Опитай. Но ни остави на мира. Ние си вършим нашата работа.

— И сега е наш ред — добавя Дик. — Ела след шест часа. Ако дотогава не измъкнем момчето, пак ти ще си на ред.

Не споря. Те са домакини, аз съм гост.

Изправям се и тръгвам към компютъра до стената.

— Ей, Леонид, знаеш ли защо не изби ескорта от гвардейци веднага?

Клатя глава в знак на отрицание.

— И програмите могат да мамят. Където и да стреляш, точен ще е последният изстрел.

Какво пък, благодаря за информацията… Докосвам клавиатурата, записвам се.

— След шест часа — казва след мен Дик. — Не по-рано!

1001

Този път в залата с колоните хората са по-малко. Все пак има към десет човека, които пийват бира и явно чакат мен.

Подминавам ги.

— Стрелец!

Обръщам се. Две непознати момчета и дългокосо момиче се приближават към мен.

— Да, аз съм Стрелеца — съгласявам се.

— Кой си ти? — пита прегърбен очилатко. Мнозина си придават такава миролюбива външност, за да приспят бдителността на съперниците.

Разчистване на сметките със стрелба май няма да има. Е, добре. Вчера всички беснееха, но за денонощие страстите са се поохладили.

— Няма значение кой съм.

— Стрелец, какво се опитваш да направиш? — включва се в разговора момичето. — Просто играеш, така ли?

— Не.

— Тогава какво искаш? През целия ден са те виждали на трийсет и трето ниво. Да не си заседнал там?

— Не.

Делегацията тъпче на място, после момъкът с очилата вдига ръце.

— Мир, Стрелец?

— Мир — отговарям с недоумение.

— Народа го е страх да минава през трийсет и трето ниво — пояснява той. — На трийсет и второ са се струпали към петдесет човека. Ако не гърмиш по геймърите, те също няма да те закачат, Стрелец. В противен случай се обявява голямата хайка. И то не само в Сумрачния Град.

— Добре — съгласявам се аз. — Само при едно условие обаче… в самото начало на нивото клечи въоръжен с пистолет хлапак. И него няма да го закачате.

Цайса и момичето се споглеждат.

— Разбрахме се, Стрелец.

Стискаме си ръцете.

— Да отидем в „BFG“? — предлага момичето.

Редно е сключеният договор да се полее с бира. А аз имам шест свободни часа. Кимвам. Останалата от делегацията се присъединява към нас и сплотената ни група се изнизва от залата с колоните. Оглеждам се — Алекс не е сред спътниците ми или пък се крие в друго тяло.

— Ако някой наруши уговорката и ме нападне…

— Това ще са твои и негови проблеми — потвърждава очилатото.

— Прекрасно.

— Ти дуумър ли си, Стрелец?

— Да.

— Сигурно си играл още на „тройка“?

— На „двойка“.

— „Doom“? — с ирония пита очилатото.

— Не, разбира се. „Волфенщайн“.

Следва шумен изблик на одобрение. Повечето само са слушали за най-примитивната от триизмерните игри.

— Между другото — казва момичето, — скоро се запознах с един пич, който влиза в Дийптаун с „тройка“.

— Какво?! — очилатото е смаян.

— Каквото чу. Без шлем и костюм, на сухо. Разправяше, че е сержант на срочна служба. Работи някъде в тундрата, в станция за космически комуникации. Оборудването им било направо за музея. Но имат връзка с „Интернет“, през някаква военна локална мрежа. Качил на „386-DX-40“ дийп-програмата, влязъл в Дийптаун през някакъв гейт и тръгнал да се шляе из града. Забелязах го заради отсечената походка — веднага си личеше, че модемът му е скапан.

— Блъфира — клати глава очилатото. — Не може да се влезе във виртуалността с „тройка“.

— Защо? Ако е с „копро“, няма проблем!

Започва се дълъг спор дали става да се влезе във виртуалността с „IBM-386“ и дали за това спомага математическият копроцесор — „копро“. Не се намесвам, слушам, въпреки че знам отговора.

Става.

Самият аз започнах с „тройка“. Също без шлем и костюм, като хипотетичното войниче, предприело най-необикновената самоотлъчка в историята.

Но такава информация не се споделя наляво и надясно.

Както си приказваме, стигаме до „BFG-9000“. Постройката е малко зловеща, издържана е в стила на „Лабиринта“ или по-точно на неговия предшественик, играта „Doom“. До масивната желязна врата стоят две чудовища с ливреи и аз инстинктивно правя рязко движение с рамо, за да грабна в ръце изхлузилата се вече несъществуваща винтовка. Най-смешното е, че още няколко човека правят същото като мен.

Играта „Лабиринт“ не прощава на никого.

Избълскваме чудовищата портиери и нахълтваме в

ресторанта. Обстановката е до болка позната — това е последното ниво на играта „Doom-2“. Огромна зала, наполовина залята с блещукаща зелена течност, наполовина заета от каменна тераса с наредени на нея маси. На стената над зелената помия се мъдри муцуната на гнусен демон, от чието чело периодично изхвърчат въртящи се кубчета. Над терасата кубчетата се пукват, за да се пръкне поредния изрод, който ще броди броени секунди между масите, преди да се изпари. Никой не им обръща внимание — за разлика от играта тук те са безплътни и безопасни.

— Нивата бяха лесни — подхвърля едно хлапе от нашата група. Затрайвам си. Бих искал да го видя на това ниво, дори без виртуалност. Да погледам подвизите на младото поколение. Единици успяваха да изминат нивото честно, без да въвеждат кода за безсмъртие.

Сядаме до зелената помия, като събираме няколко маси. Пристига келнерът — също изрод, летящо алено кълбо с изпъкнали зъркели.

— Бира! — поръчва очилатото. — Маркова, за цялата компания! Аз плащам!

Чудовището отваря уста и аз инстинктивно се отдръпвам. Но от муцуната не изхвърчат огнедишащи черепи, а запотени халби бира.

Двама идиоти се изсмиват. Останалите се споглеждат с разбиране.

Каква е разликата между обикновения човек и дуумъра? Дуумърът първо наднича зад ъгъла и чак след това завива.

Дуумърът разпознава отдалеч себеподобните. Старите геймъри не се изненадват от реакцията ми.

Вдигаме халбите и се чукаме.

— За примирието! — провъзгласява очилатото. — Между Стрелеца и всички нас!

Бирата е гъста, тъмна, не е „Гинес“, а нещо със сходен вкус. И е много силна.

Интересно, каква е тая магия, с която собствениците на ресторанта са се изхитрили да направят така, че несъществуващата бира да въздейства като силна?

— Дамир — представя се очилатото.

— Стрелеца.

Дамир кимва, примирен с факта, че няма да сваля маската си. Не знам защо ми се струва, че тази му външност е пълна противоположност на реалния му облик. Сигурно е висок и як.

Обратната маскировка е нещо обичайно. Чел съм две-три психологически изследвания за дълбината, където се констатира,

че този метод се използва в две трети от случаите.

— Защо не си се появявал преди в „Лабиринта“? — интересува се Дамир.

— Не ми е интересно — признавам си аз.

Демир приема фразата ми спокойно, а младежта започва да се мръщи.

— Случайно да си бил на московския турнир на дуумърите през деветдесет и седма? — интересува се отново Дамир.

— Не.

— Все едно, твоят стил ми е познат — решава Дамир. Седим, пием си бирата. Честно казано се радвам, че редовните геймъри на „Лабиринта“ ми предложиха примирие. Ако там ми налети цялата глутница, никакви дайвърски номера няма да ме спасят.

Междувременно залата живва. Отнякъде се появява мургав и дългокос младеж с китара. Смутено се усмихва, размахва ръка за поздрав, стъпва върху помията. Течността под краката му съска. Стига до малката бетонна площадка в центъра на зелената зона, където има стол, сяда на него и нехайно започва да настройва китарата. И аз му махам с ръка, въпреки че няма начин да ме познае в облика на Стрелеца. Тази личност е легендарна в дълбината, не само е хакер от старата школа, но и бард. Отдавна не се бяхме засичали. Обикновено гастролира в „Трите прасенца“, където според слуховете даже има малък дял. Напълно е безразличен към „Лабиринта“ и отбиването му тук е рядък шанс. Той отмята коси от челото си и запява:

Влажно, сиво, каква красота,
Каква киша, каква мъгла!
Пък аз се усмихвам, бог знае защо
Като града съм — опиянен от мъгла…

Момичето потропва с длан по масата, отмервайки такта, бирата се лее като река. Запознавам се с цялата компания, като за всеки случай карам Вики да запомни лицата и имената. В суматохата един от симпатягите дълго стиска ръката ми и междувременно залепва на рамото ми най-обикновен маркер. Правя се на ударен. В избли на чувства на свой ред прегръщам хлапака и му прехвърлям маркера.

Ха сега ме проследявай, ламер.

Бродя сред мъглата сякаш съм в океан.
Може да съм лодка, може да съм кит
А може би просто нещо опулено,
Сред водорасли-дървета пълзи…

Веселбата е в своя разгар. Всички са доволни, включително и изобретателният ламер.

Не знам мелодията, нито я помня.
Забравил съм текста, пък и за какво ми е.
Ще се изпълня с тая гъста мъгла,
Стига да се побере във моята глава…

Лично аз вече съм пълен до козирката с алкохолна мъгла. Ставам, усмихвам се на геймърите.

— Време е да тръгвам.

Никой не пита защо, никой не ме убеждава да остана. Престоят в дълбината е скъпо удоволствие. Проправям си път между масичките, илюзорните кубчета над главата ми съскат и се пукат, изплювайки чудовища. Полагам усилие да не се отдръпвам.

Имам още към пет свободни часа. Сега дайвърите на „Лабиринта“ се занимават с Неудачника. Не знам защо, но съм сигурен, че нищо няма да постигнат.

Свивам в пресечката, спирам се.

Дълбина, дълбина, не съм твой…

Първото, което направих, след като свалих шлема, беше да отворя хладилника. Извадих лимонада, салам, кофичка кисело мляко. Трябва да обядвам.

На екрана всичко е наред. Стрелеца стои, облегнат на стената, редките минувачи не му обръщат никакво внимание. Някакъв странен тип се мушва във входа на „Всякакви прищевки“

— Само не при Вики! — казах след него.

— Не разбрах, Льоня — обади се „Windows-Home“.

— Нищо — отговорих аз и отместих поглед. — Всичко е наред.

Изведнъж ми призля. Ами ако при Вики — онази, виртуалната, е отишъл някой? Представих си как попилявам несъществуващия бордей и се усмихнах.

Но въпреки това започнах да ям много по-бързо.

— Льоня — каза „Windows-Home“, — длъжна съм да направя ежемесечните подсещания.

— Давай! — промърморих.

— Трябва да се обадиш на родителите си — с укор произнесе Вики. — Мога да набера номера, но това ще изисква освобождаване на линията…

— Не.

Това не е хубаво, разбира се, но по-добре да им се обадя вечерта.

— Трябва да платиш сметките…

Да, и това не бива да се протака. Че ще ми изключат телефона в най-неподходящия момент…

— Благодаря.

— Трябва да почистиш апартамента.

Бързо се огледах. Да, не е зле да измия пода. И да избърша прахта. Да боядисам радиатора там, където е избила ръжда.

— Благодаря, Вики, разбрано.

— Освен това, за пореден път ти обръщам внимание, че равнището на поставените ми задачи не винаги отговаря на обема на оперативната ми памет…

— Млък.

Сложих длани върху клавиатурата, бутнах с лакът празната кофичка от кисело мляко на пода, за да не пречи.

deep

[Enter]

Отлепям се от стената и влизам през стъклените врати на бордея.

И Мадам излиза насреща ми.

— Днес сте подранили, Стрелец.

— Но пък се отбивам за малко.

Мадам се усмихва, протяга ръка, докосва бузата ми.

— Само не баламосвайте момичетата, Стрелец.

— Ще се опитам — отговарям аз с гласа на послушно дете.

Мадам кимва, без особена убеденост. Обръща се към охранителя:

— Отведи го до служебните помещения. При Вики.

— Благодаря! — казвам от сърце. Мадам уморено маха с ръка и тръгва към стълбите за втория етаж. А охранителя кимва към мъничката врата, до която стои.

Тръгвам след него, донякъде смутен.

Право в сърцето на бордея.

Чистичък коридор, зад прозорците е лято с гора, река и ярко слънце. Аха, пък Мадам нали ми разправяше, че при тях винаги било вечер. Всеки иска да почувства слънцето, това е положението.

В коридора са врата до врата, всичките са без табелки с номера или имена, обаче навсякъде има стикери с картинки. Котета, кутрета, мишлета, зайчета. Малко като в детска градина. Но от една от вратите изведнъж се подава полуоблечена блондинка, възкликва, изразително прикрива бюста си с ръце и се шмугва обратно.

Мъча се да вървя с каменна физиономия. Зад вратите, край които преминавам, долита едва доловим шум. Знам, че ако се обърна, ще видя десетина надничащи в коридора любопитни лица.

Затова хич не се обръщам.

Охранителят спира до вратата, на която е сложена снимка на умислено черно котенце. Почуква.

— Да? — чува се в отговор и аз трепвам, защото гласът ми е познат.

— Посетител — казва гардът.

— Нека влезе.

Охранителят леко ме потупва по рамото и се отдалечава. От полуотворените врати шепнешком го питат нещо, но той запазва мълчание.

Влизам, съпроводен от присмехулния поглед на котето.

Стаята е като на планинска хижа. Прозорецът е широко отворен, отвън полъхва студен вятър. Шуми река. Вики седи пред прозореца на обикновен дървен стол и се оглежда в малко огледалце. До нея, върху грубо скована маса, стои комплект модерна козметика.

— Привет — подхвърля тя. — Почакай ме мъничко, става ли?

Кимвам и се оглеждам. На стената висят акварели, не са ми познати, почти на всичките има планини, мъгли, борови гори. На пръв поглед изглеждат еднообразни като кич, изложен за ежеседмична разпродажба. Но когато се вглеждам по-внимателно, кимвам с одобрение. Това не са щампи, рисувани от обиграна ръка, а просто цикъл.

— Как би ги нарекъл? — пита Вики, без да се обръща. Лесно й е, има си огледалце.

— Нямам представа — признавам си аз. — Винаги съм имал проблем с измислянето на имена. Ами, например…

Преминавам покрай стената, като предпазливо докосвам рамките. Планини или една една-единствена планина, но в различни ракурси, пълзящи филизи от гъста мъгла, впили се в стръмните склонове борови гори. Утринен хлад и сух втечнен въздух. Звъняща струя на поточе, шепот на вятър — сякаш картината е способна да предава звука.

— Лабиринт — казвам. — Лабиринт на отраженията.

Вики черви устните си. Замислено се съгласява:

— Може… важното е, че е неразбираемо. С такива имена са по-продаваеми.

— Това твои картини ли са?

Последните дни мисълта ми е адски бавна.

— Да. Това не ми подхожда, така ли?

— Подхожда ти. Но аз мислех, че просто си ги подбрала с вкус.

— Ама и мъжете станаха едни… — Вики най-накрая става. Носи бяла ленена рокля до коленете, сандали, сребърен медальон на верижка. — Това ли е комплиментът за първа среща?

— За втора — опитвам се да отвърна на шегата с шега.

— Не, за първа. Сутринта се видяхме по работа.

— Тогава започвам с комплиментите — мърморя аз. — Ти си умна, красива, талантлива…

— Добави — прецизна — Вики стяга косите си с бяла лента.

— Не, по-добре да добавя — щедра. Да се продават такива картини е подвиг.

— Нищо работа е — с лекота се изплъзва Вики. — Продавам реалните оригинали. А тези оставям за себе си. Те са по-добри.

Вики не забелязва каква грешка е допуснала. Това безумно ме радва. Бързам да попитам:

— В какво са по-добри?

— Те звучат.

Значи такава била работата. Шумът на вятъра и плискането на водата, долитащи от картините, не са слухова измама.

— Ражда се ново изкуство — казвам аз.

— То се е родило отдавна. При това не само едно. Просто засега не сме наясно, че става дума за изкуство. Когато пещерният човек е рисувал елени по стените, това също не е било признато веднага за творчество.

— Ако е така, то целият Дийптаун е произведение на изкуството.

— Разбира се. Не целият, но тук-таме — несъмнено. Ела тук.

Вики безцеремонно ме хваща за ръката и ме повлича към прозореца.

— Виж.

Ето какво било. Вики е рисувала от натура… Само че дали в природата съществуват такива гори?

Най-високият връх в центъра — със сигурност не. Той се издига на около десет километра в небето и се изскубва от планинската верига като горд бунтар. Край него се кълбят облаци, безсилни да го захлупят със своята шапка. Планината сякаш е нарязана на слоеве — тъмната горска зеленина, резедавата ивица на алпийските ливади, снежния пръстен и сивия, мъртъв гранит на върха.

Между нашата хижа — а тя също е кацнала доста нависоко — и върха гигант се е разпростряло езеро. Не от най-големите, но идеално кръгло, бих казал — нарисувано, ако не беше толкова живо. Водата е тъмносиня, тежка, на ръба на вледеняването.

Аз мълча.

— Не се ли страхуваш, че това е марков реквизит за капризни клиенти? — пита Вики.

— Как пък не. Изтрябвал им е.

Гледаме планините.

— Дълго ли ги рисува? — питам тихичко аз.

— Две години — безгрижно казва Вики.

Кимвам. Това си заслужава да изгубиш и повече време. Не са щампованите красиви пейзажчета, които се продават на всеки ъгъл. Струва ми се, че дори да взема много силен бинокъл, няма да ми се наложи да мислено да дорисувам каквото и да било. Картината е направена цялостно — в нея има всичко.

— Много ми се иска да се спусна там — казва Вики, като гледа езерото.

Мълчаливо кимвам в знак на съгласие.

— Страшничко е. Пътят е доста труден — казва с въздишка Вики. — Ако се завърже въже за прозореца, лесно ще достигнем до пътечката. Но на северния склон преди половин година имаше свличане. Пътечката със сигурност е затрупана.

Обръщам се към нея и я поглеждам в очите.

Не, тя не лъже и не се шегува.

— Искаш да кажеш, че всичко това е живо? — питам аз. — Мога да отида там, така ли? Да изкача върха, да се изкъпя в езерото?

— Водата е ледена, ще изстинеш.

— И всичко това живее? Пада сняг, спускат се лавини, разразяват се бури?

Вики кимва.

— За да се поддържа такова пространство, е нужен отделен сървър.

— Два сървъра. Единият е изцяло зает, а другият поддържа и заведението.

Поемам глътка студен въздух. Питам:

— Така… и защо работиш тук? Всяка фирма ще те вземе за пространствен дизайнер, стига да им позволиш да погледнат през това прозорче!

— Имам си причини — казва Вики, като леко повишава тон, и аз разбирам — въпросът е неуместен.

Свобода за всеки и във всичко.

Може би й харесва да бъде виртуална проститутка?

— Благодаря — казвам аз.

Вики са намръщва с недоумение.

— Благодаря ти, че ми позволи да видя всичко това — обяснявам аз. — Нали не пускаш всеки тук?

— Не всеки. А ти ще ми покажеш ли картините си? — с усмивка пита Вики. Трепвам. — Ти каза, че не умееш да измисляш имена. Значи си се занимавал с това.

А така. И аз съм се издънил. И също като Вики не съм забелязал грешката си.

— Отдавна съм спрял да рисувам — признавам си аз. — Така се получи. Може и да е за добро, все едно не съм способен да постигна нещо подобно.

Вики дори не се опитва да ме опровергае от учтивост. Тя добре знае цената си.

— Знаеш ли, исках да те поканя на ресторант — казвам аз. — Ако се съгласиш…

— Не.

Чувствам се като нищожество. Не знам защо, но бях сигурен, че Вики ще се съгласи, че ще й харесат „Трите прасенца“, че ще постоим над планинската река — нищо че не аз съм създавал онзи пейзаж, но аз го обичам…

— Разбирам — казвам аз.

— Не, не разбираш. Работата не е в клиентите, в момента е затишие, а момичетата ще ме сменят. Аз съм тази, която те кани. В нашето ресторантче.

Нищо не разбирам, но се съгласявам. Вики ме оглежда взискателно, оправя яката на ризата ми.

— Става — решава тя. — Да тръгваме.

— Далече ли е?

Вики само се усмихва, грабва от масата някаква велурена чантичка. Излизаме в коридора и аз забелязвам, че вратите вече не прискърцват любопитно.

— Хайде, хайде…

Вървим, благонравно хванати за ръце като възпитани деца на разходка. Коридорът свършва с виеща се стълба, ние се изкачваме по нея. Изброявам седем извивки, преди на пътя ни да се изпречат тежки кадифени пердета. За миг ми минава през ума, че пространството тук е изкривено, и ние ще се озовем в хола на първия етаж.

— Нищо да не те учудва — казва Вики и пристъпва напред.

Следвам я с пълната убеденост, че мога да изпълня тази нейна молба.

Излизаме на морски бряг.

Залезът обагря небето в оранжево и златисто. Морето диша уморено, милва брега. Пясъкът под краката ни е черен. Целият плаж е черен като антрацит. Знам, че има такива плажове. Никога не съм предполагал, че е толкова красиво.

На брега има чадъри, а на белите маси под тях са насядали

хора. Всичките са живи, а не програмни отливки, веднага го усещам. Повечето са момичета, само на масичката, която е най-близо до морето, седят двама мускулести младежи. Освен това на дългия бар плот се е настанил кльощав образ по боксерки.

— Това е зоната ни за отдих и развлечения — прошепва Вики. — Да вървим.

Сядаме на една свободна маса, Вики се навежда към мен:

— Тук сме на самообслужване. Отиди на бара да ми вземеш шампанско.

Вървя и краката ми затъват в пясъка. Трима мъже и двайсет жени ме наблюдават. Всичко изглежда до немай-къде странно — сякаш през крайбрежието е преминал чудовищен тайфун и е отнесъл хотелите и къщите, но е пощадил част от ресторантчето на открито. Впечатлението се подсилва от забулената с щори врата, през която сме влезли — тя се извисява самотно насред черния пясък.

— Привет! — казва ми образът на бара и бързо ми тика ръка.

Машинално стискам дланта му.

— Вики обича сухо шампанско — казва момъкът. — Само да не е френско, вземи „Абрау Дюрсо“, то е някъде вляво под бар плота… За първи път ли си на това място? Не съм те виждал преди. Днес е свободен ден и всички девойки са се събрали тук. Сега ще те обсъждат надълго и нашироко.

Той бърбори с енергията на Робинзон, срещнал своя Петкан. Има извънредно подвижно лице, в устата му липсват няколко зъба.

— А ти ми харесваш — казва момъкът и се почесва по лющещия се от загара корем. — Мамка му, наистина ми харесваш! Хи-хи! Изплаши ли се? Не, аз не работя тук, тоест работя, но не това. Гледай да не те харесат ония двамата там, при водата!

Вече ми се вие свят. Изцеждам жалка усмивка, минавам зад бар плота, изваждам от малка кофа с лед шампанското, вземам две високи чаши.

— Глей, вчера се препекох! — възкликва в това време момъкът и откъсва дълъг пласт олющена кожа. — Обзаложихме се с момичетата, че ще изгоря, те не ми вярваха. Идват на сутринта и какво да видят — наистина съм изгорял.

Той пъха под носа ми тленните останки на своята кожа.

— Супер, нали? Цяла нощ бачках, правих симулация на загар. Трябва да го пласирам някъде, ще се разграбва като топъл хляб право от ръцете ми! Обаче тях не си ги давам!

Припяно кимвам и се измъквам с трофеите си. Вики ме чака и се превива от смях.

— Кой е тоя? — питам аз и се отпускам на стола. Тихият шум на вълните ми се струва небивала благодат.

Вики продължава да се смее, после прави сериозна физиономия.

— Това е нашият програмен гений, хакер и охранител, познавач на харда и софта. Наричай го компютърния Маг. Или просто Мага. Той обича това. Само не му викай Зуко.

— Зуко ли?

— Да. Той обича разтворимите напитки „Сприм“, „Зуко“ и цялата останала химия. Момичетата му лепнаха тоя прякор и той много се засяга.

— А защо е толкова… странен? — питам аз предпазливо.

— Не знам. Може би за да сплаши нашите гейове, а може и по природа да си е такъв.

Поглеждам периферно младежите при брега. Те също ме разглеждат и обсъждат нещо. После единият леко пляска другия по устните и онзи обидено се извръща.

Призлява ми. Но Вики не престава да се усмихва и аз я питам с престорено любопитство:

— За какво са ви младежи? Девойките не успяват винаги да насмогнат, що ли?

— Разбира се. Нали помниш небесносиния албум?

Помня. Дяволът ме дърпа за езика и аз се интересувам:

— Ами козичките, те къде пасат?

Засмиваме се и двамата едновременно, напрежението спада.

— Това е програма — признава си Вики. — Пробвахме се да слагаме тела на животни, но не можем да докараме адекватно поведение. Клиентите за тая услуга са малко, но за сметка на това имаме всичко. Всички видове фантазии.

Разливам шампанското по чашите, чукваме се.

— Става — казва Вики.

— Да, супер е — съгласявам се аз и оставям изпразнената чаша.

— Щом е „Абрау Дюрсо“, значи няма как да е лошо. Имах предвид теб, когато казах „става“. Чудех се как ще се държиш в такава компания.

— А какво толкова има? — произнасям аз с гласа на човек, който всеки ден се весели в компанията на проститутки и хомосексуалисти.

Вики размишлява.

— Не, ти още не мислиш така — казва тя. — Но нищо. Важното е, че се съгласяваш на думи. Значи ще се принудиш да повярваш в това наистина.

— Може ли? — Компютърния Маг стои до масата, някак

невъзможно прегънат и направил умолителна гримаса. — Не говорите ли за мен? Не преча ли? Може ли да седна?

— Сядай… — обречено въздъхва Вики. Мага се пльосва на свободния стол, с фокуснически жест вади зад гърба си чаша и още една бутилка. Някакъв бананов ликьор.

— Благодаря, Викче! — казва той. — Вече си мислех, че ще тъна в самота! Искаш ли?

Вместо отговор Вики си налива още шампанско. Аз също се отказвам от ликьора. Мага го изплисква в чашата си.

— За запознанството! — казва той. — Аз съм Компютърния Маг!

— Аз съм Стрелеца — отговарям машинално.

— Оу! — Мага се отдръпва на стола си. — Не ме убивай! Нима си оня пич, дето от два дни тормози „Лабиринта“? Вики, моите поздравления, запознала си се с много як дуумър! Всички плачат от него! Той убива и убива, наляво и надясно!

— Вярно ли е? — пита Вики.

Кимвам.

— Никога не бих предположила — казва Вики.

— Трябваше и аз да те изненадам с нещо.

— Виж какво, Стрелец, не прави повече бели в „Лабиринта“! — възкликва Мага. — Че ще взема отпуска от Мадам, ще дойда там и ще помеля всичко. Общо взето съм кротък, но като ме хванат бесните — кошмар! Трябва трима да ме озаптяват, че двама са малко! Веднъж например…

— Маг — казва Вики. — Ние си говорим. Имаме сериозен разговор. Побъбри си с Тина или с Ленка.

Мага тъжно кимва.

— Ето, винаги става така… Тръгвам си, тръгвам си. Никой не ме обича…

— Знаеш, че много те обичам — казва Вики. — Но Тина е в депресия от вчера. Разсей я, ти го можеш това.

— Без проблем! — засиява Мага. Взема със себе си бутилката и с подскоци поема към масичката, на която пищна брюнетка съсредоточено пие водка.

Само поклащам глава.

— Тук си имаме собствен малък свят — казва Вики. — Достатъчно тих и спокоен. Между другото, тук всички момичета се появяват само в базисните си тела. Не в тези, които слагаме за клиентите.

— Значи това е основното ти тяло във виртуалността?

— Да.

Правя следващата крачка.

— И името също? Вики ли се казваш?

— В дълбината — да. Точно затова ти позволих да дойдеш, защото го позна.

Тя тъжно се усмихва.

— Отначало дори помислих, че си някакъв шпионин, хакер или дайвър, че си разкрил моята самоличност…

Сърцето ми започва да бие бясно.

— А сега вече не мислиш така?

Вики повдига рамене:

— Кой знае? Но ти ми харесваш. Иска ми се всичко да е съвпаднало от само себе си. Изненадващо и красиво.

Не успявам да отговоря, щорите на вратата се разтварят, за миг се показва личицето на някаква девойка:

— Наташа, Тина, хайде идвайте. Зеления и жълтия албум.

Пищната девойка, при която вече се е настанил Мага, мята бутилка към вратата. Вики се надига:

— Елис! — тихо, но ясно произнася тя. — Смени Тинка!

Едно момиче на съседната маса кимва, но Тина вдига ръцете си в знак на протест:

— Аз съм наред, Вики.

Тя говори през програма-преводач, но даже и така се долавят нотки на умора и яд.

— Ще поработя като малолетна. Всичко е наред. Вчера Каскетчо ме изкара от нерви.

Един от гейовете става, минава бързо между масите. Прегръща Тина през раменете, шепне й нещо, кара я да седне обратно. Въпросително поглежда Вики.

— Добре, Анджей — съгласява се тя. — Благодаря.

Геят и едно от момичетата излизат през вратата. Вики сяда, изпива шампанското на екс. И неочаквано казва със свистящ шепот:

— Пръчове. Всички вие, мъжете, сте пръчове.

— Кой е тоя Каскетчо? — питам.

— Клиент. Постоянен. Обикновено с него работя аз, но вчера… бях заета.

— С мен?

— Да — сурово казва Вики. — Момичетата не трябва да работят с него, после не са на себе си.

— А какво иска?

— Червения албум.

Спомням си предишната вечер.

— Не помня такъв.

— Това е притурка към черния албум. Не я показват на всеки — Вики става. — По дяволите, Льоня, извинявай…

И аз се надигам.

— Ти искаше да ме поканиш някъде?

— Да.

— Ами кани ме, де!

В хола се озъртам в очакване да видя Мадам, но тя така и не се появява. Хващам такси, и давам адреса — „Трите прасенца“… Вики постепенно се успокоява. Иска ми се да я поразпитам за червения албум и Каскетчо, но си трая.

Не бива. Поне засега.

— Ето че ти показах как живеем — казва Вики. — Интересно ли е?

— Нищо особено — казвам. — Нормално.

— Нищо особено… — Вики вади от чантичката си цигари, щрака със запалката. — Нормално…

Не ми харесва, когато момичетата пушат. Дори във виртуалността.

— Вики, а ти какво очакваше? Да вия: „леле, какъв ужас“? Не съм лицемер. Да съм във възторг? И за това не намирам причини.

Тя леко докосва ръката ми.

— Извинявай, Льоня. Малко съм разстроена заради момичетата. Разбираш ли, ти си случаен клиент. Измъкваш се от преследвачи, отбиваш се набързо в бардака, изкрейзваш по снимката ми… Извинявай. Нямаш нищо общо.

Стигаме до „Трите прасенца“. По това време има малко хора. Във виртуалността няма часове пик — поясното време е заличило това понятие. Но от време на време има случайни приливи и отливи. Ето сега, например, залата е претъпкана.

Пробиваме си път до бара и аз изкрещявам на бармана:

— Здрасти, Андрей!

— Здрасти-здрасти — казва Андрей и в същото време подава на някакъв клиент чаша с коктейл. — А ти кой си?

Брей. Това е наистина той, а не програма-барман.

— Леонид — казвам аз.

Андрей смръщва чело. Не ме е виждал в това тяло и се презастрахова.

— Човече! — казвам със страшен шепот аз. — Какво става? Пак ли те мъчат данъците? Да не са ти свили файловете рекетьори? Така кажи, ще ги намерим…

Андрей се навежда над бар плота, крещи:

— Ха! Не те познах. Глей как си пораснал! Истински мъж!

Вики търпеливо пристъпва от крак на крак до мен. Май не се чувства много комфортно.

Както и аз в зоната за отдих на публичния дом.

— За тебе обичайното, нали? — интересува се Андрей и протяга ръка към бутилката.

— Джин тоник, едно към едно — ухилвам се аз. — Аз съм, наистина. Само че ние предпочитаме да поседим над реката, сами.

Андрей леко се намръщва и бегло поглежда под бар плота — там си има терминал.

— Всичките канали ли са заети? — ужасявам се аз.

— Ще намерим един за теб — решава Андрей. Протяга ръка, натиска нещо. — Нищо работа… Какъв късмет! Прекъсна връзката и един канал се освободи! Хайде, само че побързайте!

Дръпвам Вики за ръката, повеждам я към вратата в каменната стена на ресторанта. В пристройката нареждам:

— Индивидуално пространство за нас двамата! Никакъв достъп за други!

— Прието — прошепва таванът. — Никакъв достъп за други. Вие сте гости на ресторанта. „Трите прасенца“ ви пожелават приятна почивка.

— Направо жестоко — иронично казва Вики. — А ти постоянен клиент ли си тук?

— Да.

Не навлизам в дребните детайли, като дайвърската афера с издирването и поставянето на място на рекетьорите, свили от собственика на заведението оригиналните финансови файлове. Ако не бях разубедил тая шайка недоучили хакери, Андрей щеше бая да се охарчи. Или за рекетьорите, или за данъчната инспекция на Дийптаун. А така… всичко се размина кротко, даже рекетьорите в крайна сметка останаха доволни. Че са се отървали толкова леко.

Навлизаме в есента.

Вики спира за миг и се оглежда. Вдига от земята изгнило листо, мачка го с пръсти. Докосва кората на дървото.

Чакам. И аз се колебая също като нея, когато влизам в нови виртуални пространства. Вярно, че тогава аз излизам и от дълбината, за да преценя какъв е истинският облик на местността. Това е недостъпно за Вики, но и пространствените дизайнери си имат своите методи.

— Страхотно — казва тя. — Може да е дело и на самия Карл Сигсгорд… Хваща ме завист.

— При теб не е по-лошо — утешавам я аз, но Вики клати глава:

— Не във всичко. Той има невероятно чувство за мярка. А аз се увличам…

Тя като дете подритва с крак листата, те вяло политат и падат. Вече са летели колкото им е било писано.

— Да тръгваме. — Аз я хващам за ръката и я повеждам към

реката. Масата е сервирана като за банкет. Голямо блюдо със специалитета на заведението — печено свинско „По прасешки“. Любимият ми глинтвайн плюс приличен асортимент от вина.

Вики не гледа масата, застанала е на ръба на високия бряг и се взира в далечината. Заставам до нея. До брега отсреща потокът плакне клоните на повалено дърво. Навярно е имало буря. И това пространство е живо, също като планините на Вики.

— Благодаря — казва тя и на мен ми става хубаво. Мисля, че трябва да й покажа и морския бряг, и кътчето от старата Москва, които стигат до ресторантчето. Но и това ще го отложа за по-късно. Тепърва ще имаме време, сигурен съм.

Иначе защо е всичко това?

— Знаеш ли, много рядко излизам от своето пространство… — казва Вики. — Не знам защо.

Тя се колебае, но продължава:

— Сигурно се страхувам да не видя някой от онези, които идват при нас… да не ги видя такива, каквито могат да бъдат. Весели, добри, мили хора.

— Защо?

— Тогава ще излезе, че всички хора са двулични. Нали ние сме бунище, Леонид. Бунище, където изхвърлят целия натрупан в душите боклук. Страха, агресията, незадоволените желания, презрението към себе си. В твоя „Лабиринт“ вероятно е същото.

— Не е мой. Там съм по работа.

— Тогава ти е по-лесно. А при нас идват сополанковци, които нямат търпение да станат мъже, мъже, на които им е омръзнало да бъдат такива, изтормозени от приятелките си младежи, за да се сдобият със самочувствие… Понякога идват и пробват всички албуми. Казват, че в живота трябвало да се опита от всичко.

Отново се овладявам и не я питам защо работи в „Забавленията“.

— Защо влачим със себе си в бъдещето най-лошото, което е в нас? — казва Вики.

— Защото го има. И няма къде да се денеш. Представи си, че наоколо има само джентълмени в смокинги, дами с вечерни тоалети, всички говорят умни и красиви думи, всички се държат учтиво и културно…

Вики тихо се смее:

— Не ми се вярва.

— И на мен също. Всяка обществена промяна — техническа, социална или комплексна — от сорта на дълбината, по никакъв начин не е променяла индивидуалния морал. Постулирано е всичко, каквото ти скимне — от презрението към робите до равенството и братството, от аскетизма до пълната слободия. Но

изборът винаги е бил индивидуален. Глупаво е да се смята, че виртуалността е направила хората по-лоши, отколкото са. Смешно е да се надяваме, че ще ги направи по-добри. Даден ни е инструмент, а дали ще строим, или ще си разбиваме черепите, зависи от нас.

— Не това е инструментът, Льоня. Всички разбират, че в действителност седят вкъщи или на работа, облещени в екрана или нахлузили шлема. Ето защо е възможно всичко. Това е игра. Мираж.

— Говориш като александристите.

— Не, и техният подход не ми допада. Нямам никакво желание да се превръщам в поток електронни импулси.

— Вики… — Ръката ми ляга на рамото ѝ. — Не си струва да гадаем бъдещето, нито да се тормозим. Дълбината е на пет годинки. Тя е още дете. Взима всичко, което ѝ падне, говори глупости, смее се и плаче без повод. Ние не знаем каква ще стане, когато порасне. Не знаем дали няма да се появят нейни братя и сестри, които ще са подобри. Трябва просто да ѝ дадем време.

— Трябва да ѝ се даде цел, Льоня. Гмурнахме в този свят, без да сме разбрали оня, който остана зад гърба ни. Не се научихме да живеем в единия свят, а създадохме друг. И не знаем накъде да вървим. Към какво да се стремим.

— Целта ще се появи — казвам без особена убеденост. — Все пак, дай на дълбината време… позволи ѝ да се осъзнае.

— А може би тя вече се е осъзнала? — насмешливо казва Вики. — Оживяла е. Като във фантазиите на хората, които никога не са били в нея? Може би сред нас се разхождат хора, които ги няма в реалния живот? Отражения на празнотата. Може би ти или аз изобщо не съществуваме? И всичките ни представи за реалността са фантазии на оживялата мрежа?

Изведнъж ме хваща страх.

Не, не съм склонен да мисля, че в действителност ме няма.

И за Вики съм почти спокоен.

Но ми се струва, че познавам кандидат за „отражение на празнотата“.

А Вики продължава, сякаш си е поставила за цел да ме подлуди.

— Представи си какво би могло да стане. Стотици хиляди, а може би вече милион компютри са включени постоянно в мрежата. Потоци информация се носят между континентите, настаняват се по хостовете и рутърите, утаяват се в паметта на машините. Несъществуващите пространства живеят по свои закони, променят се. Падат листа от дърветата, нашите стъпки оставят следи, гласовете ни отприщват лавини. Информацията се

дублира, обърква се, смесва се. Програмите са послушни, те създават отливки, обвивки, но кой знае кога точно обвивката ще се запълни с истински разум?

— Всеки хакер, който те чуе, ще умре от смях — казвам сковано.

— Не съм хакер. Просто наблюдавам какво се случва наоколо. И си мисля какво би видял човек, дошъл от никъде и появил се в Дийптаун с твърдата убеденост, че е истински и жив? Маниерничещи позьори? Хора, които се лутат из „Лабиринта“ и с радост се избиват помежду си? Психопати, развличащи се в бардаците? Тук има всичко, което съществува и в реалността. Слънце и небе, планини и море, градове и дворци. Пространства в пространствата, смесване на времената и народите, на достойнствата и пороците. Всичко! Всичко и нищо. А на нас ни трябва само онова, което е отвратително в реалния живот. Смърт, кръв, фалшива красота и присвоена чужда мъдрост. Така че какво ще си помисли дълбината за хората, ако се научи да мисли?

Аз мълча. Спомням си Неудачника, който убива чудовищата с пистолет, но никога не стреля в геймъри. Който не казва името и адреса си. Който вече две денонощия кисне във виртуалността — но езикът му не се заплита от жажда и краката му не се подкосяват. Който не разбира, че бягащото от мутантите дете е само стотина килобайтова програма на сървъра на трийсет и трето ниво.

Спомням си думите на Човека Без Лице — „Сега нещо се промени“. Та това си беше директно подсказване — заедно със споменаването на Невидимия Бос и Изгубения Пойнт. Случило се е нещо, което няма аналози, освен във фолклора.

И ме побиват тръпки.

Не може да има случайност петнайсет пъти подред — дайвърите на „Лабиринта“ биха измъкнали Неудачника… ако самата мрежа не пречеше на това. Неудачника няма къде да бъде измъкнат от дълбината — той живее само в този свят. Той е прикован към „Лабиринта“, към света на изстрелите и предателствата, кръвта и руините. Той умира и оживява, без да разбира какво се случва с него.

— Вики… — шепна. — Вики, да не дава Господ…

— Какво? — тя ме поглежда и отстъпва крачка назад. — Какво ти става?

— Да не дава Господ да си права… — шепна аз. — А на мен ми се струва, че си права…

Тя ме хваща за ръката, стиска я, силно, почти до болка, крещи:

— За колко часа си настроил таймера? Къде живееш? Льоня,

опомни се! Ти си жив, истински си! Говоря глупости, глупости!

Става ми смешно — Вики се е изплашила за мен.

— Добре съм — казвам аз. — Жив и истински съм. Нямам дийп-психоза. Но познавам човек, който не може да бъде жив.

Колкото и да е странно, Вики се успокоява. На нейно място бих се изплашил още повече.

— Аз също съм срещала такива… — отговаря.

Поклащам глава.

— Вики, познавам човек, който се държи като в твоята фантазия. Не различава реалността и виртуалността, не усеща границата между тях; не играе, а живее в дълбината.

Тя веднага се досеща:

— В „Лабиринта“?

— Да.

— Това се нарича загуба на чувството за реалност. Нервен срив и нищо повече.

— Виждал съм нервни сривове — казвам аз. — Това… това е друго.

— Льонка — Вики се усмихва. — Наприказвах глупости, а ти се изплаши… Знаеш, че аналогиите понякога са фалшиви.

Иска ми се да й разкажа всичко. За Човека Без Лице и за Неудачника. За случайностите, които са станали система. Но съм подписал договор, обещал съм да пазя конфиденциалност.

Освен това би ми се наложило да кажа, че съм дайвър.

А аз имам опит от подобни признания.

Досещам се за какво мислят момичетата, докато се целуват с дайвър. „Сега той ще излезе от дълбината, и лицето ми ще се превърне в маска от мънички квадратчета-пиксели. Той е свободен тук, а аз съм пленничка…“

Не искам Вики да си мисли такива неща. Не искам това да се изпречи като стена между нас.

— Права си… — прошепвам аз. Вики се сгушва в мен.

Стоим над стръмнината, целуваме се, реката реве долу в ниското, а вятърът роши косите ни. Самотен крясък на птица, секунден проблясък на слънцето в процеп между облаците, килим от листа под краката. Той е мек и тръпчиво ухае. Свалям роклята на Вики, а тя ми помага да се съблека. Целувам тялото й, устните ми докосват жива топлина, не съм в дълбината, дълбината е в мен, това наоколо е нашият свят, никога няма да си тръгна оттук, ще се изгубим в тези гори и ще намерим пътя към планините, които се виждат от нейния прозорец.

Вики шепне нещо, но аз не чувам думите й — ние сме прекалено дълбоко, ние сме извън всички пространства.

Сетне настъпва краткият миг, когато пространствата се

сливат ведно.

Ние сме заедно — през разстоянията и неизвестността.

— Не си отивай от мен, Стрелецо — шепне Вики. — Само да си посмял да си тръгнеш…

— Няма да си тръгна — казвам аз. Притискаме се един към друг, вятърът се плъзга по кожата, мократа шума студенее на гърба ми. Гледам нагоре, но облаците се струпват, въртят се под мен, още миг — и ще падна в небето, ще се изгубя сред реалностите като Неудачника…

— Кой си ти, Льоня?

Не мога да й отговоря. Отново привличам Вики към себе си и устните ни се сливат, като правят думите празни и излишни.

— Времето ми свършва — шепне Вики. — Ще трябва да излизам… ето сега…

Разбирам. Прегръщам я още по-силно, сякаш е по силите ми да спра хода на таймера на другия край на невидимата нишка, да задържа Вики в дълбината още минута, още миг…

— Ела — Вики високо вдига глава и се надига над мен на лакти. — Ела днес, ще те чакам.

Кимвам, посягам към нея, но е вече късно.

Тялото й избледнява и угасва, разпръсква се на облак от люляково лилави искри, роклята на земята се стопява, сякаш е шепа сняг. Миг — и оставам самичък под небето, което ме моли да падна в него, да се изгубя в облачната мъглявина, да стана поредния човек, който не различава границата между световете.

И Вики ще бъде с мен винаги, ние ще станем еднакви и никога повече няма да ми се налага да отговарям с целувки на въпросите й…

Клатя глава, с все сила се притискам към спаружените листа.

Случва се. Всеки дайвър е изпитал онзи миг, в който ти се иска да станеш като всички останали…

Трябва да бягам…

Дълбина-дълбина, не съм твой… пусни ме, дълбина!

Екранчета пред очите, студен полъх от климатичната инсталация.

— Похапна ли си? — попитах дълбината. — Услади ти се, а? Не те ли болят зъбките?

Дълбината мълчеше. Нямаше какво да отговори. Отново беше загубила.

Светът сякаш се разчупи на две половини. На онази, в която беше любовта, и на онази, в която се търкалях по пода и прегръщах празнотата. Проклето да е това раздвоение, след което се чувстваш пълен идиот.

Смъкнах шлема. Тялото ми беше изтръпнало, разнебитено.

Да можех да се наспя. Протегнах се, и изтръгнах кабела на костюма от порта.

— Проблеми в периферията! — изплашено каза „Windows-Home“. — Льоня, провери връзките на виртуалния костюм.

— Пауза — казах аз. Изпънах рамене, изправих се.

Трябва да изпера костюма.

Отидох в банята, разсъблякох се, влязох под душа. Постоях половин минута, подложил лице под жилавите струи вода. После вдигнах костюма от пода, взех сапуна за пране и се захванах за работа.

Така обикновено се съсипват скъпите вещи — от мързел… или от срам да ги дадеш на химическо чистене.

След като много добре изпрах костюма, аз го сложих на закачалка, която провесих на куката над ваната. Потекоха струи вода. Изстискването на тъкан с вградени в нея стотици кабели, датчици и симулатори на налягане е още по-голямо безумие от прането. Добре, ще се доверим на реномето на фирмата „Филипс“. Може би те са взели под внимание дори руското нехайство.

Старият ми виртуален костюм — китайски, но достатъчно приличен, се търкаляше в шкафа. Все се канех да го продам, но не ми оставаше време да пусна обява в мрежата. Сега се радвах, че не съм го направил.

След като намъкнах шаренкия трикотаж, се разходих из стаята. Нищо. Леко ми е омалял, но става. Люлеейки в такт кабела за захранването, аз даже си заподсвирках някаква мелодия.

Вики говореше щуротии. Тя наистина си фантазираше, а аз бях изгубил своята критичност. Мрежата — това са просто стотици хиляди компютри, закачени за телефонните линии. Виртуалността е шантава измислица на съзнанието.

Не е възможен електронен разум на базата на пентиуми и „четворки“.

Това ще ви го обясни всеки компютърджия… ако не го домързи да оспорва тази очевидна глупост.

Мушнах кабела на костюма в порта и „Windows-Home“ радостно съобщи:

— Открито е ново периферно оборудване. Да го инсталирам ли?

— Да.

Основният ми костюм ще съхне три дни. Нека „Windows-Home“ инсталира стария костюм както трябва.

— Датчици за движение… тестът е успешен… симулатори на налягане… тестът е успешен… разход на енергия… тестът е

успешен… ограничение на критическите натоварвания… тестът е неуспешен! Внимание, този модел виртуален костюм не се вмества в пределно допустимите параметри на безопасност! Възможен е дискомфорт при виртуални контакти! Не се препоръчва…

— Продължи инсталирането — заповядвам аз. Всички китайски костюми страдат от тоя недостатък — непоправим от гледна точка на западноевропейците и американците. Ако във виртуалността ме смаже бетонна плоча, костюмът може да реагира прекалено енергично и да остави синини по тялото ми.

Честно казано, това не ме тревожи особено.

— Тестването е приключено. Препоръчва се прекъсване на инсталирането на оборудването.

— Оборудването да се приеме — казах аз и нахлузих шлема си.

— Сериозно ли? — попита „Windows-Home“.

— Да.

— Оборудването е инсталирано — със скръбен глас се съгласи програмата.

deep

[Enter]

Вятърът се е усилил. Настръхвам и отстъпвам назад от стръмнината. Главата ми е мокра и не е много уютно да стоя тук.

Особено самичък.

Вземам термоса, наливам си глинтвайн. Две-три глътки, просто колкото да се стопля. Пак ще идваме тук, заедно с Вики. Много се надявам, че й е било хубаво. Във виртуалността няма чак толкова места, които ми харесват безусловно.

— Доскоро — казвам на реката, на вятъра, на есенната гора. Тръгвам към изхода.

Ако се поразходя до „Лабиринта“ пеша, поне ще убия времето, което ми остава.

А дайвърите ще приключат с опитите си да спасят Неудачника.

Не знам защо съм сигурен, че нищо няма да постигнат.

1010

Първото, което виждам при излизането ми на трийсет и трето ниво, е излегналият се върху моравата Анатол. Веднага ми минава през ума, че всеки си намира майстора. Но Анатол надига глава и ми маха с ръка.

Неудачника също е на мястото си — в своето ъгълче.

— Ей, Стрелец! — Анатол явно няма намерение да сменя хоризонталното си положение с вертикално. — Я ела насам!

Сядам до него и питащо кимвам.

— Ние искаме да се откажем от тази… — Анатол кимва към Неудачника — задача.

Мълча. Нека да се изкаже докрай.

— Не вярвам в кармата — казва Анатол. — Ако мъкнеш човека към изхода, внимателно, сякаш е кристална ваза, а той се гътне — значи той самият го иска.

— Тоест?

Анатол снижава гласа си до шепот:

— Слушай, ти си имаш свои причини да го спасиш… опитай. Но първо помисли — той вече две денонощия е в дълбината. Виждал ли си такива юначаги по-рано?

— Да.

— С пресипнал глас, походка на автомат, разбиращи всичко чак като им се повтори три пъти… Загряваш ли?

Поглеждам към Неудачника и поклащам глава.

— Значи той яде и пие. Ходи до кенефа. Ориентира се какво става.

Анатол се надига и прикляка.

— Стрелец, тоя пич ни взема за идиоти. Или е тук по заповед на дирекцията — проверява как работим, или е дайвър, също като нас. Или е и двете наведнъж.

Нямам какво да кажа — Анатол, разбира се, е прав. От гледна точка на нормалната логика не може да има други варианти. Но аз в последно време нещо не са разбирам с нормалността.

— Крейзи отиде в дирекцията — казва Анатол. — Или ще си признаят, че са организирали проверка на способностите ни, или нека не искат от нас невъзможното.

— Те ще решат, че Неудачника е дайвър — съгласявам се аз.

— Абсолютно!

— Това е много удобна версия, Анатол. Дайвър-шегаджия, който е решил да се погаври с индустрията за развлечения и с колегите си… Нали не върви да се блокира целия „Лабиринт“ заради подобна дреболия.

— Стрелец, влачих го през цялото ниво — уморено казва Анатол. — В огледалната зала избих всички гвардейци.

Кимвам. С неговото снаряжение и опит това е напълно възможно.

— Знаеш ли какво стана после? — в гласа на дайвъра се прокрадва озлобление. — Той изпусна винтовката. И тя го гръмна право в челото!

Мълча. Какво да кажа?

Неудачника не иска да излиза от нивото…

— Нямам сили вече… — Анатол плюе върху моравата. — Не мога вече да го гледам тоя скапаняк, камо ли да го спасявам.

— Нищо не се прави без цел, Анатол.

— Тогава какво цели той? А? Ще ти кажа! Иска да скъсаме договора! За да се вреди той на топлото местенце! Сам… или в двойка с още някой. С дайвър, който уж ще го спаси!

Той ме гледа в очите и аз приемам предизвикателството.

— В двойна игра ли ме обвиняваш?

Дайвърите не си подливат вода взаимно. Прекалено малко сме. Точно затова беше създаден Кодекса, точно затова се събираме три пъти годишно — като пренебрегваме предпазливостта и взаимното недоверие.

Ако дайвърите в Дийптаун започнат да уреждат сметки помежду си, ще пострада цялата мрежа. А животът на мрежата е над всичко. И без това тя си има достатъчно врагове в реалния свят.

— Не знам — Анатол извръща поглед. — Може би не. Извинявай. Но тебе също те работят. Кой ти поръча да спасиш Неудачника?

— Анонимно лице. Имам канал за връзка с него, но се страхувам, че е еднократен и прекалено добре защитен.

— Възможно ли е този анонимен да е дайвър?

Свивам рамене.

— Прави си изводите сам. Ние вече се изложихме, ти нашумя из целия „Лабиринт“, но също ще се издъниш. Тогава ще довтаса някакъв чичко от майната си, ще измъкне Неудачника и ще си уреди договора.

Анатол става, разкопчава брониранатa жилетка на гърдите си и делово предлага:

— Стреляй.

— Какво?

— Убий ме. Така ще можеш да вземеш цялото ми снаряжение. Или смяташ да воюваш с двуцевка?

Колебая се и Анатол клати глава:

— Е, Стрелец, и ти си същия като Неудачника…

Допира плазмагъна до гърдите си, стреля. Кратък взрив, плисва кръв, но той още е жив. Дайвърите на „Лабиринта“ имат огромен резерв от сили.

— Твойта мама! — хрипти Анатол и се прострелва повторно.

Брониранатa жилетка е оплескана яко с кръв, но гледам да не се впечатлявам. Свалям доспехите, нахлузвам ги, събирам оръжията, муниците, боеприпасите.

Неудачника или не гледа към мен, или не реагира на твърде странната процедура на размяна на снаряжение.

Приближавам се и сядам до него. Всичко е като първия път. Наведена глава, унил поглед изпод маската. Възможно ли е наистина да е дайвър? И да седи сега, да си пие кафето, да си хапва сандвича, поглеждайки към екрана, готов във всеки момент да се гмурне в дълбината и да започне да ме баламосва…

— Не ти ли е скучно тук? — питам аз. Минава секунда — интересно за какво е изразходвана — за обмисляне на отговора или за стартиране на дийп-програмата, — и Неудачника изхърхорва:

— Нямам друг избор.

— Защо да нямаш? Хайде да излезем от „Лабиринта“. Бил ли си в „Трите прасенца“? Или в „Стария хакер“?

Неудачника поклаща глава.

— Там е доста по-интересно — казвам. Седим един до друг, аз държа моя „BFG-9000“ на коленете си, готов на секундата да изпепеля който и да било противник. С такова снаряжение ще издрапаме. Не можем да не издрапаме. Но засега не бързам. — Между другото, благодаря ти.

— За какво?

— Ти ме прикри в огледалната зала.

Неудачника сваля респиратора си. Изведнъж забелязвам, че движенията му са много странни. Някаква необикновена мекота и пластика — сякаш всеки жест му доставя удоволствие. Така се държат понякога самовлюбените актьори. Но за разлика от тях Неудачника не буди раздразнение.

— Нима за това се благодари? — казва той с ирония.

— Да — отговарям аз. — Разбира се.

— Ти би ли постъпил по друг начин?

— Ако бях на твое място — да.

Пауза. Неудачника, изглежда, е смаян.

— Защо?

— Ти си в беда. Ти си този, който трябва да бъде измъкнат от „Лабиринта“.

— Не аз съм в беда — клати глава Неудачника.

— Дайвър ли си? — питам направо.

— Не.

— Не ме баламосвай, човече. Повече от две денонощия си в дълбината. Досега трябваше да си умрял от глад и жажда.

— Жаждата не е най-страшното.

— А кое е по-страшно?

— Тишината.

— Какво?

— Тишината, Стрелец.

Той ме гледа право в очите. Не отмествам погледа си. Лицата ни са на педя разстояние.

И неговите очи оживяват, в тях вече няма вяла немощ. Черна дълбина… безкрайна тъмнина, сякаш се взирам в нощно небе, където за миг са изгаснали всички звезди. Във водовъртеж от тъма, всмукваща и безмълвна, отвъд пределите на световете.

— Тишината — шепне Неудачника.

Чувствам я, онази Велика Тишина, за която се опитва да ми разкаже. И това, че сега мълчи, е хубаво. Думите са безпомощни, те дращят по покрова на Тишината, без да имат сили да го пробият и само ми пречат да разбера.

Тишината.

Който и да е Неудачника, той знае за нея повече от когото и да било на света.

Още миг — и ще падна в Тишината. Ще разбера Неудачника.

Не искам да го разбирам!

— Ето от какво се страхувам — казва Неудачника и натрапчивият кошмар се разсейва. Просто седим един до друг. Две нарисувани човечета, които си разменят мъгляви фрази.

Интересно, полудяват ли в дълбината? Може би аз ще съм първият?

— Защо се самоуби? — питам аз.

— Кога?

— Анатол почти те е бил извел, ти си изпуснал винтовката и си се гръмнал в челото. Искаш да кажеш, че това е било случайност?

— Няма случайности.

— Тогава защо?

— Анатол не може да ме изведе.

— Защо? — крещя аз. Разговор между глухи, отговори, които не обясняват нищо.

Неудачника не отговаря.

Добре, нека.

Стигат ми толкова загадки. Просто ще го изведа.

И той няма да има никакъв изход, освен да излезе от нивото.

— Ставай! — крещя аз. Сграбчвам го за раменете, и го

принуждавам да се изправи. Изваждам от кобура пистолета му, изпразвам го и го изхвърлям.

— Тръгваме! Марш!

Той не спори, пък и само да беше опитал… Ако трябва, ще го мъкна на гръб.

Няма да има друг изход.

Преминаваме през целия Дисниленд, разстрелвам чудовищата, без да пестя муниции. Имам предостатъчно за това ниво.

Гранатометът се нагорещява от непрекъснатата стрелба, изгарям рамото си даже през бронята. Голяма работа!

На площадката с количките едно детенце отново се мъчи да избяга от три ловки демона. Само че този път не е негърче, а латиноамериканче. Писнало ми е от тия американски расови комплекси… Неудачника се спира като втрещен и ми се налага да повторя краткия дуел с демоните и паяка-картечар. Отиваме в сградата, която ни посочва момченцето. Но този път Неудачника го държи здраво и то не успява да се измъкне. Вместо него вътре влизам аз.

Почти целият хол е окупиран от полупрозрачен зъбат мях, който се тресе като желе. Ракетите преминават през него, без да се взривят. Изпепелявам тварта с плазмагъна, като изхарчвам две енергийни клетки.

В следващата стая се гърчат омотани в слузеста паяжина мъж и жена. Пази ги някакво дребно изродче, което даже не се опитва да ме атакува, а се хвърля да довърши пленниците. Разстрелвам го с винтовката и заедно с Неудачника освобождаваме родителите на хлапето. По-нататък всичко върви по стандартния сценарий — разкази за ужасите на нашествието на извънземните, съвети за преминаването през огледалния лабиринт и тържествено връчване на дара — един плазмагън. Програмите са примитивни, те не забелязват, че вече имам това оръжие. Прозявам се, докато приемам подаръка. Семейството, щастливо, че отново е в пълен състав, се оттегля. Всичко е показно до отвращение — свидната рожба върви по средата, трогателно вкопчена в ръцете на родителите си… Демек, те ще се спасят от ужасите на Сумрачния град. Поглеждам Неудачника — той е напълно сериозен. Сякаш наистина е спасил три човешки живота.

Тръгваме към огледалния лабиринт. Така и не давам оръжие на Неудачника. Изтрябвали са ми номерата му с падащите и гърмящи пушки.

— Слушай сега — командвам аз. — Спираш до входа на залата. Чакаш, докато не те повикам. После спокойно отиваме при компютъра и се измиташ оттук право вкъщи. Ясно?

— Да.

— Разбра ли ме добре? Нали няма да правиш никакви глупости?

Неудачника ме поглежда в очите.

— Глупост е да те прикривам от изстрели, така ли?

— Да. Аз ще се оправя сам, а ти ще се измъкнеш оттук. Разбра ли?

— Разбрах.

Ох, изобщо не вярвам в искреността му… Но какво да се прави. Преминаваме през огледалните коридори, при входа на залата потупвам Неудачника по рамото. Той спира послушно.

— Чакай тук. Чакай ме и ще се върна — казвам. Правя крачка към отвора, но не издържам и се обръщам.

— Слушай… който и да си… Адски съм уморен.

Неудачника кимва.

— Писнаха ми тия глупости — казвам аз. — Обещай ми да не ставаш мишена на изстрелите. Обещай, че никъде няма да ходиш. Искам да те измъкна и да се върнеш вкъщи.

— Ще направя всичко, както го искаш — произнася Неудачника. И най-неочаквано разбирам, че му вярвам.

— Благодаря — прошепвам аз, преди да се втурна в залата.

И започва огнена въртележка.

Гвардията на Принца на Пришълците ме обстрелва от тринайсетте балкончета, аз също стрелям — наслуки. „BFG-9000“ изгаря три огледала с един изстрел. Помещението е изпълнено със сребърен пушек. Куршумите блъскат по бронята, събарят ме на пода. Стрелям, падайки, завъртам се на гръб сякаш танцувам забравения танц на младостта ми — брейк, после стрелям още два пъти. Три огледала, още три, и още три…

Последна огледална стена и идва ред на истинското балконче с двете чудовища. Те са облени в зелена кръв, „BFG“ яко е посякъл люспестите им туловища. А бронята ми все още се държи — смачкана, нажежена, но все така сигурна.

Последен изстрел — огнено кълбо, трясък на вторичните разряди… Чудовищата пищят в смъртна агония, превръщат се във вихри от черна пепел.

И настана тишина.

Огледалната зала е изпепелена и разрушена, само екранът на компютъра за изход тържествено блещука насред погрома.

— И настана тишина… — шепна аз, като се изправям на колене. Благодаря ти за бронята, Анатол, благодаря ти… — Неудачник!

Слаб звук от коридора — несигурни крачки. И два кратки глухи изстрела на двуцевка.

Не се нуждая от никакви обяснения.

От утеха — също.

Тръгвам зашеметен към отвора, прекрачвам през окървавеното тяло на Неудачника и гледам към огледалната безкрайност на коридора.

Алекс стои, заобиколен от безплътните си двойници, отпуснал двуцевката. Брониранатa му жилетка представлява жалки останки, лицето му е в кръв. Дулото на двуцевката е насочено към пода, към отражението си.

— Свърших патроните — казва той.

Хвърлям настрана „BGF-9000“, свалям пистолета от колана си. Тиквам дулото в челото му така, че той се отдръпва.

Даже не съм озлобен.

Алекс мълчаливо чака изстрела.

— Сядай — казвам аз, като отпускам оръжието. — Сядай, гад такава…

Той сяда, аз се отпускам до него на пода, а тялото на Неудачника, на когото пак не му е провървяло, гледа сляпо в тавана.

— Защо го уби?

— Аз… исках тебе да те убия — казва Алекс. — Теб те преследвах. Страхувах се да не закъснея. Не забелязах, че е без оръжие.

— А мен — защо?

Алекс изкривява лицето си в усмивка.

— Ти ме прецака на първо ниво. Да не би да забрави?

— Не. И само това ли е причината?

— Нали се бяхме разбрали да вървим заедно!

Боже, защо ме наказваш така?

— Искаш да кажеш, че лично ти нямаше намерение да ме застреляш? Заради някой друг пълнител?

— Минаваше ми през ума — спокойно си признава Алекс. — Ама нали тогава още не го бях решил. А ти ме уби.

В този момент избухвам в див смях. Тръшвам се на пода, като фрасвам шлема си в крака на Неудачника. Удрям с длан по огледалното стъкло.

— Изрод! — изкрещявам. — Дръвник!

Кой знае защо Алекс се засяга.

— Нали не стрелях по теб! — крещи той. — А ти по мен — да!

— Пич, ти явно си се чалнал! — казвам аз. — На отмъстител ще ми се правиш, мамицата ти… Зоро недоправен… Аз съм дайвър! Разбираш ли? Момчето, дето го опатка, от две денонощия е в дълбината! Таймерът му е изключен! Ако не го измъкна, може

да пукне! А ти, със своите комплекси… идиот, идиот…

— Дайвър? — тъпо повтаря Алекс.

— Дайвър! — в момента хич не ми дреме за вечната конспирация. — Пикал съм аз на тоя „Лабиринт“ от четирийстия етаж! Опитвам се да спася човека, а ти си играеш на война, хлапе! На колко години си, момченце?

Алекс не отговаря веднага. Но все пак го прави.

— На четирийсет и две.

Обзема ме нов пристъп на необуздан смях.

Това е то, царството на Питър Пан, островът на вечните деца.

Почитател на военните игри, който е поел към петдетсетака.

Във виртуалността няма възраст. Всички са равни — и солидният позастарял бизнесмен, и голобрадият хлапак, който обаче е успял да се докопа на работата до компютър и модем.

Всички имат право да тичат из нарисувания лабиринт, да си спомнят за детските закони на честта и да крещят: „Не се брои!“

Всеки може да си играе на благородни герои и храбри рицари, забравил, че животът е много по-сложен от десетте божи заповеди.

— Много съжалявам — казва Алекс. — Не знаех, че се занимавате с толкова сериозна работа…

Леле, какъв майтап… Не, нищо сериозно, просто се отбих тук да се изпишкам…

— Ако мога да помогна с нещо… — сподавено казва Алекс. — Да заплатя времето, което сте изгубили…

— Времето не се купува — отговарям аз. Все пак е за предпочитане, когато Алекс се държи като млад програмист… — Сега някъде умира от глад и жажда оня пич, когото ти светна с шибаните си куршуми!

— Много съжалявам… — Алекс става и се приближава. Гледам го, без да правя опити да се изправя. — Просто вие се държахте неетично. Стреляхте в мен без явна причина…

Няма никакъв смисъл да разговарям с него…

— Може и да не съм прав — гласът му става малко по-уверен. — Но разбирате ли, за всичко е виновна първоначалната ви постъпка. Вие, очевидно, сте по-млад от мен…

Поглеждам в тавана, към отражението на Неудачника. Към вкочаненото му, мъртво лице.

— Но вие трябва не по-зле от мен да разбирате, че се намираме в нереален, несъществуващ свят — нарежда Алекс. — Това е опасна илюзия… хората могат лесно да изгубят житейските си жалони, моралните си норми, да се поддадат на усещането за безнаказаност. Може би не постъпих съвсем правилно, но аз винаги се опитвам да запазя обикновените

човешки императиви. „Лабиринтът“ е игра, обаче в нея са въплътени вечни идеали. Идеалите на рицарството, ако щете. Борбата между доброто и злото.

Още един борец срещу илюзиите. Нагледал съм се на много такива типове — на хора, опитващи се да направят от дълбината точно копие на реалния свят. Най-смешното е, че най-много шум вдигаше един писател фантаст…

— Вие от самото начало се държахте нечестно — казва Алекс. — И ето я тъжната равносметка. Знаете ли, дайвър, ами то винаги е ставало така. Откакто е създаден този свят. Цялата история е жив пример за това.

— А в кипящите казани на отколешните кланета и размирици… — прошепвам аз. — Има толкова храна за мъничките ни мозъци![4]

Алекс млъква.

— Разчисти ли си сметките с мен? — питам го. — Отговаряй, разчисти ли ги? Или искаш собственоръчно да ме застреляш? Хайде!

Подхвърлям му пистолета. Разпервам ръце.

— Аз… изобщо не затова… — мрънка Алекс. — Ако просто бяхте признали, че не сте прав, това щеше да е напълно достатъчно…

— Признавам — казвам аз и с двете си ръце забивам в гърдите си дулото на гранатомета. — Признавам си. Трябваше да чакам, докато ти да ме застреляш. Доволен ли си?

Алекс отстъпва една крачка и размахва ръце в знак на протест. Изобщо не е доволен от този изход, не е успял да се оправдае в собствените си очи.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

А скобата на спусъка е тегава, едва смогвам да я натисна.

На екранчетата на шлема има кръв.

А вътре в мен цари тишина.

Не, аз не измъкнах от мрежата геймър без късмет и не се опитвах да надхитря безскрупулен колега. Това беше мрежата.

Самата виртуалност бе въстанала против мен.

ЧАСТ ТРЕТА
ЧОВЕКА БЕЗ ЛИЦЕ

Бях свидетел на раждането на виртуалното пространство. Аз съм сред първите, изпробвали дийп-програмата на Дибенко. И не изпитвам мистичния страх на обикновения човек от компютъра.

Няма разумни калкулатори.

Вики може да фантазира колкото си иска за самозародил се електронен разум — аз не мога да повярвам в него. Всичко случващо се в дълбината е само пресичане на различни програми. Ако ставащото там е извън пределите на възможното — значи зад всичко това стои човек.

Но кой, кой може да стои зад безкрайния низ от смърти на Неудачника?

Добрите дайвъри или печените обитатели на дълбината са способни да инсценират собствената си смърт отново и отново. Всички тези изпуснати пушки са дребна работа. Но защо самата мрежа партнира на Неудачника? Защо Алекс се изхитри да ни настигне точно в момента, в който не прикривах Неудачника? Случайност ли беше това?

И двамата професионалисти, опитващи се да изведат Неудачника, и те също да не успяват да го опазят от случайностите?

Не мога да повярвам в това.

Седя в съблекалнята на „Лабиринта“, след като пак съм влязъл в дълбината — унижен и посрамен, дайвър-неудачник, който се е смятал за по-умен от останалите. Дълбина-дълбина… колко лесно и незабележимо ме сломи. Битката е изгубена, ако врагът не е излязъл насреща.

Не напразно Човека Без Лице ми предлагаше такава награда, за да спася Неудачника. Той знаеше доста повече, отколкото каза. Точната стрелба и добрата реакция няма да ми помогнат.

Значи стига съм блъскал по несъществуваща врата. Трябва да търся истинския изход.

Хвърлям бронята и снаряжението в шкафчето, пъхам се под душа, близо минута тихо се въртя ту насам, ту натам под ледените струи. Обърквaнето и безсилието отстъпват място на озлоблението. Прекрасно. Здравей, бяс. Точно ти ми трябваше. Стига с тия игри по правилата.

Обличам се и излизам в залата с колоните.

— Администрацията на „Лабиринта“ моли Стрелеца да отиде

при началника на „Службата за безопасност“ — незабавно се разнася във въздуха. — Администрацията…

Съпроводен от погледите на всички в залата се насочвам към вратата, през която предишния път мина Гилермо. Блъскам я — не е заключена.

Този път кокетната административна сграда е оживена. Пуснали са ме в общото работно пространство на сисоповете на „Лабиринта“ — аз мога да ги виждам, както и те мен. Всъщност, тук едва ли ще съм интересен на някого. Вървя по коридорите и надничам зад стъклените врати — вътре са терминалите и младежите и девойките, седнали пред компютрите. Зад няколко от вратите има цели зали, където на огромни маси са качени макети. Макети на нивата на „Лабиринта“ — хълмове и дерета, здания и руини, реки и бушуващи пожари. Край макетите лениво се разкарват някакви хора. Ето, замислен младок се навежда над макета и излива в малката рекичка колба зелена каша. Рекичката започва да клокочи. Младокът побутва приятелчето, което стои до него, оня се заглежда в омаскарения пейзаж и свива рамене.

Ето така се конструират нивата. По точно — скелетът им, който тепърва ще заживее свой собствен електронен живот, ще се засели с геймъри и чудовища. Няколко седмици или месеца нивото ще провокира въображението на феновете на „Лабиринта“. После ще го сменят.

— Вие ли сте Стрелеца?

Девойката се приближава към мен тихо и незабележимо. Красива и русокоса.

— Да.

— Да вървим. Господин Агире ви очаква.

Тръгвам след нея. Общо взето, знам какво ще ми кажат. Но защо да не изгубя десетина минути за формалности?

Гилермо стои до прозореца към „Лабиринта“, един тъмен силует на фона на кървавочервено зарево. Всичко в триъгълния кабинет е добре обмислено — на фона на прозореца домакинът изглежда мъничък и изгубен… и приковава погледа. Влизащият се озовава на върха на пирамидата, като неволно започва да осъзнава значимостта на собствената си персона… и започва да се чувства неуютно.

— О, Стрелец! — Гилермо с енергична крачка тръгва към мен. — Седнете, седнете…

— Прекратявате ли ми договора? — питам направо аз.

Гилермо се спира. Почесва се по носа.

— Хм-м… говорихте ли с Анатол?

— Говорихме.

Сякаш не ти контролираше разговора ни…

— Стрелец, съгласен ли сте с мнението на нашите дайвъри?

— Не.

— Защо?

— Нима това ще промени нещо? — отговарям аз на въпроса с въпрос. — Вече сте взели решение да се откажете от спасяването на Неудачника.

— Аз не съм вземал никакви решения — казва Гилермо. Като леко акцентира върху думата „аз“.

— Но ще прекратите договора?

Гилермо въздъхва.

— Ние ценим опитите ви да помогнете… огромно ценим.

За първи път се изразява неправилно и аз разбирам — Гилермо не общува през програма-преводач, той знае руски. Дяволски добре го знае. Това е приятно. Но не е изненада — процентът на геймърите руснаци е доста висок. Изглежда поради факта, че прословутото ни национално нехайство е оцеляло до днес… и много фирми, без да подозират, плащат за развлеченията, а не за работата на сътрудниците си в дълбината.

— Но се наложи мнението, че сме се сблъскали с акция на враждебно настроен дайвър. Продължаването на спасителната мисия означава поддръжка на плановете му. Не е ли така?

Кимвам. В гласа на Гилермо няма увереност. Но и аз не мога да противопоставя нищо на думите на дайвърите на „Лабиринта“.

Поне за момента.

Излишно е да споря.

— Фирмата ще ви изплати възнаграждение — казва Гилермо. — Дори можем да се пазарим за сумата… мъничко.

Той лукаво и доброжелателно се усмихва.

— Оставям сумата на вашата преценка — казвам аз.

Гилермо ме поглежда изпитателно. После сяда на бюрото. Попълва чек. В ръцете си държи позлатен „Паркър“ и чекова книжка на „Чейз Манхатън“. Сумата не ме смайва така, както би станало преди операцията в Ал-Кабар, но въпреки това внушава уважение.

— Благодаря — тържествено казва Гилермо и ми връчва чека. Това е просто формалност, парите вече са преведени на тайната ми сметка, посочена в договора. Но е приятно да държа в ръце несъществуващия чек.

Кимвам, стискам ръката на Гилермо. И това е всичко, мога си да тръгвам. На малкото момченце му дадоха бонбонче и го изпъдиха от компанията на възрастните, които играят на сериозни игри.

— По чашка за на добър час? — господин Агире с усмивка изважда от бюрото бутилка. Истински френски „Арманяк“. Във

виртуалността той струва малко повече от кока-колата, но самият жест е приятен. Агире сякаш не се съмнява, че вкусът на тази напитка ми е познат.

Чукваме се и отпиваме по мъничко. Не съм почитател на коняците и брендитата, но винаги е полезно за самочувствието за миг да се почувстваш познавач на благородните питиета.

— Досещам се как ще похарчите тази сума — неочаквано казва Гилермо.

— Ще споделите ли?

— Те ще се върнат в сметката на „Лабиринта“ — Гилермо се усмихва.

— Не.

Той смаяно повдига вежди.

— Ще се откажете? Наистина?

— Ще спася Неудачника. Но за целта си имам свои пари. А чека… ще го върна. За да промените сумата.

Гилермо кимва. Той е очаквал моята настойчивост и е напълно удовлетворен от обещанието ми.

— Късмет, дайвър.

— Ако в „Лабиринта“ се случи нещо неочаквано… дали ще можете да ме уведомите? — интересувам се аз. — Неофициално.

— Адресът — делово казва Гилермо.

Давам му визитка, на която е посочен адресът ми в мрежата. Това не са моите координати, а само пощенска кутия, на която, след като въведа паролата, ще мога да получа писмо, адресирано до Стрелеца.

— Да ви извикам ли такси? — интересува се господин Агире на прощаване.

— Благодаря, Вили, няма нужда.

Спирам кола на „Дийп-разводач“, след като съм се отдалечил на два-три квартала разстояние. Не защото се страхувам да не ме проследят, а защото човек не бива да изневерява на добрите си навици.

— Квартал Ал-Кабар — нареждам аз. Този път шофира миловидна червенокоса жена със ситни бръчици около очите. Великолепно изградено лице…

— Посоченият адрес не съществува — огорчава ме тя.

— Ал-Кабар. Осем-седем-седем-три-осем.

— Поръчката е приета.

Колата потегля, улиците бързо прелитат покрай нас. Помолвам Вики да смени мъжествения облик на Стрелеца с простодушната физиономия на Иван царския син. Секунда — и в огледалцето се отразява юнак в бели дрехи.

Картинки, картинки и нищо повече. Сега програмите на

„Дийп-разводач“ прехвърлят моя канал за връзка от сървър на сървър, подготвят се да ме свържат с Ал-Кабар — да ме закарат при моста от конски косъм и неговия пазител — ифрита. Картинки, и нищо повече. Дълбината не може да има собствен разум!

И все пак не се чувствам сигурен дори в собствените си мисли.

1

Пустинята ме посреща с горещия си полъх, а ифритът — с кански рев.

— Нима посмя да се върнеш, крадец с крадците!

Добра програма… с памет…

Ифритът откъсва от пясъка каменните си стъпала, прави крачка, втора. Мостът-косъм се изопва и звънти, но засега не се къса. Това е нещо ново — през изминалите дни програмистите на Ал-Кабар са добавили към функциите на програмата и подвижност!

— Стой! — крясвам аз и вдигам ръце. — Дошъл съм при Фридрих Урман. Не съм в твоя власт!

Исполинският юмрук трепери над главата ми. Между пръстите пращят искри.

— Открит е неизвестен вирус! — тревожно шепне „Windows-Home“ — Внимание! Стартирам „уеб“!

Пространството се забулва от лека пелена. Антивирусната програма „уеб“ започва да орязва част от постъпващата информация, като се опитва да защити компютъра от действието на вируса. Защитата не е идеална, добрият вирус така или иначе ще се провре през моя канал. Но аз не спирам Вики — тя е в паника… ако, разбира се, тази дума е уместна в случая… фигурата на ифрита се деформира, става неясна.

— Кой си ти? — реве чудовището. Гласът също е изкривен.

— Дайвър! — извиквам. Сега нямам какво да крия.

— Чакай! — заповядва ифрита. Искрите по дланите му угасват, и Вики спира „уеба“.

Няма как, трябва да чакам. Чудовището е неподвижно, само очите проблясват, шарейки по мен с втренчен, почти физически осезаем поглед. Това предишния път беше направо песен — пуснаха ме в капана, защото бяха сигурни, че няма да се измъкна. Сега, след като носовете им са натрити, програмистите на корпорацията са способни да стоварят върху мен всичките рожби на фантазията си. А сред тях със сигурност има такива, които могат да хвърлят в потрес не само мен, не само Маниака, а дори самия Лозински. Не е най-подходящия момент да си спомням легендите за вируси, скапващи компютърния хардуер…

— Върви! — казва оживялото чудовище.

Стъпвам върху моста от конски косъм.

Дълбина-дълбина…

Този път ме посрещат не две карикатури на охранители, а цяла въоръжена тълпа. Ако имах такъв конвой предишния път, щях да измъкна мегабайтовия файл на куково лято.

Охраната ме води по улиците, пазейки ледено мълчание. Очаквам, че ще ме отведат в предишната беседка, но процесията ни я отминава.

Движим се към мрачна сива постройка.

Да не смятат да ме тикнат в затвора? Майтап. Дайвърите са неуязвими. Могат да ни попречат да крадем файлове, но не и да ни заключат във виртуалния свят.

Част от стражата остава пред вратата, четирима ме въвеждат в крепостта. Двама отпред, двама отзад. С извадени мечове. Уф, ако ми натресат някакъв вирус на компютъра, ще ми дойде в повече. Този, който знае какво е да ти се скапе хард диска, ще ме разбере. Веднъж, по време на дребна и почти непечеливша операция, благодарение на глупостта си хванах едно мъничко сладко вирусче, което смеси FAT-а и partitution table-а на хард диска в еднороден коктейл. Маниака цяло денонощие изчовърква от мъртвия хард остатъците от информация. Спаси почти всичко. А аз дрънках някакви простотии за пиратския диск с игри, от който бях лепнал вируса.

Щом някакви ливади се изхитриха да заразят компютъра ми с такава напаст, направо не ми се мисли какво могат да направят момчетата от Ал-Кабар.

Вратата зад гърба ми се затваря с трясък. Крепостта тъне в мрак. Вървя като слепец, побутват ме в гърба. Всичко е ясно. Максимално е свит каналът, по който информацията тече към мен. За да не открадна още нещо. Отрязана е видимостта.

— Стой! — командват зад гърба ми. Послушно спирам.

Вероятно околните ме виждат като на длан и това не ме ободрява особено.

— Имате нахалството пак да дойдете тук, а, Иване?

Разпознавам гласа на Урман — по-точно интонацията на преводача му. Обръщам се, като се опитвам да не пуля ослепелите си очи.

— Такава ни беше уговорката.

— Нима?

— Вие ми дадохте доброволно файла срещу обещание за нова среща.

Пауза. Трае дълго. Не лъжа и Урман се озовава в глупаво положение. Колко е хубаво да не лъжеш. Пък и защо ти е да го правиш? На света има толкова много истина, че лъжата е просто излишна.

— Какво искате?

— Аз ли? Нищо. Вие молехте за среща, явно имате някакви предложения?

Отново мълчание. Разбира се, Урман не е очаквал, че ще дойда след опита да ме проследят. За всеки случай допълвам:

— Между другото, не се пробвайте да проследявате канала ми за връзка. Защото ще си изляза.

Мълчанието се проточва и аз мислено виждам Урман да кимва на охранителите: „Я му разкажете играта…“

— Възстановете канала му за връзка в пълен обем — нарежда Урман. — И прекратете наблюдението.

Ярка светлина. Жумя и разглеждам вътрешността на крепостта през цепката на полузатворените си клепачи. Мрачни масивни стени, а над тях — решетки, и мънички прозорчета от огледално стъкло. В центъра на помещението има маса и кресла.

— Това е залата за съвещания — обяснява Урман. Той е с класически костюм и вратовръзка. Вероятно дрехите му автоматично се нагаждат към интериора на помещението. Чувал съм за подобни номерца. — Тук се провеждат съвещанията на борда на директорите и някои срещи.

Ясно. Най-добре защитеното място във виртуалното пространство на корпорацията. Оттук не можеш да избягаш лесно като от беседката.

Всъщност аз няма с какво да избягам — дошъл съм абсолютно невъоръжен.

— Оставете ни насаме — продължава да раздава заповеди Урман.

Охраната се подчинява безпрекословно.

— Благодаря, Фридрих — казвам аз.

Урман мълчаливо кимва и сяда в едно от креслата. Настанявам се до него.

— Пласирахте ли… ябълчицата?

— Да, благодаря.

— Радвам се за вас.

Май не умира от яд. Което ме кара да застана нащрек.

— Надявам се, че това не е обърквало много финансовото положение на корпорацията?

— Не. Не много.

Въпросително поглеждам Урман.

— Предишния път забравих да ви съобщя, че превъзходното лекарство има един недостатък — отбелязва Урман. — Страничен ефект. Открихме го съвсем случайно… предполагам, че господин Шелербах и „Транс-Фарм-Груп“ няма да се натъкнат на него.

Става ми неуютно.

— Не се измъчвайте, дайвър, проверката дали лекарството е

безвредно не е влизала в задълженията ви — казва Урман и се засмива. — Между другото, нищо смъртоносно… не е раков тумор, нито има тератогенен ефект. Но пациентите ще са недоволни.

Хората от Ал-Кабар са се застраховали… Интересно, какъв ли е страничният ефект на лекарството за настинка? Позеленяване на кожата, импотентност, оплешивяване? Урман няма да ми каже.

Какво пък, до края на дните си ще лекувам настинката с аспирин.

— Добре, да забравим взаимните обиди! — великодушно предлага Урман.

Кимвам.

— Както споменах, имам за вас интересно предложение — казва директорът на Ал-Кабар. — Постоянна работа.

— Не.

Гледаме се в очите. Казват, че те са огледало на душата. Само че имат ли души виртуалните ни тела?

— Някои дайвъри имат постоянни договори — забелязва Урман. — Значи… не е забранено?

— Не е забранено. Но има разлика дали работиш в център за развлечения или бюро за виртуално разследване, или за вас. След месец, два, три — ще откриете кой съм.

— Толкова ли се страхувате от известността?

— Разбира се. Ние сме алхимици на виртуалния свят. Магьосници. А нито един нормален човек не би пуснал алхимика от комфортната подземна тъмница. За да не изобрети барут за враговете.

— Тъжно… — Урман не се опитва да спори. — За много неща сте прав, господин руски дайвър… Че сте руснак — поне това го знам, извинявайте. Гласът ви беше анализиран — това изобщо не е програма-преводач.

И аз не споря с него. Толкова приятен и дружелюбен разговор. Толкова сме лоялни един към друг — направо красота.

— В такъв случай ви предлагам еднократно сътрудничество! — весело казва Урман. — Работата е лесна, а заплащането ще е добро.

— Мислите, че е толкова лесно да бъде измъкнат Неудачника от „Лабиринта“?

Право в целта! Стопроцентово! Лицето на Урман трепва, след което той овладява емоциите си, но не и тика под лявото око. Едно на нула, не!… пет на нула!

— Ще ми обясните ли какво имате предвид? — неубедително пита господин директорът.

— След вас.

Сега или ще ме убият, или ще сложат всички карти на масата.

Все пак Урман умее да пази самообладание.

— Една от областите на дейност на нашата корпорация е демографският контрол на Дийптаун.

Поклащам глава — не разбирам…

— Броят на населението във виртуалността — във всеки един момент. С точност до човек. По райони, здания, пространства в пространството — като нашето.

— Защо? И с какво право?

— Това беше общо решение, прието още преди година — свива рамене Урман. — Сравнение между натоварванията на отделните сървъри, съгласуване с времето на денонощието — всичко това позволява да се координира работата, да се направи по-евтино използването на виртуалното пространство. „Америка Онлайн“ е сред от основните поръчители, по-дребните компании също се присъединиха.

Отново ме подвежда пренебрежението към общодостъпната информация.

— Извършвахме контрола според броя на входно-изходните сигнали на сървърите — продължава Урман. — Много просто и сигурно. Много оперативно. Сървърите се отчитат на всеки две минути. Не се нарушават правата на никой, но знаем общото количество хора, които се намират във виртуалността. Това не е шпиониране, а просто статистика.

Кимвам.

— Успоредно с това се контролира количеството обработени от компютрите обекти във всеки район — продължава Урман. — По този начин знаем колко хора се намират в една или друга област на пространството. И това отчитане се извършва на всеки две минути. Съвсем елементарно е, че ако се сумират активно действащите обекти от всички райони, ще се получи едно вече известно число — броят на хората, влезли в дълбината.

Започвам да загрявам.

— Цифрите не съвпаднаха?

— Да. Във виртуалността се намира един човек в повече. Компютрите го разпознават, той функционира в киберпространството, но никога не е влизал в мрежата.

Урман става, размахва ръка — и на стената, върху бетона и стоманената решетка, се разгръща огромен екран. Надигам се. Това е карта на Дийптаун и околностите му, сякаш сшита от мънички парчета плат. Всяко парченце е сървър, обслужващ съответния парцел от пространството. Върху парченцата има ситни червени обриви — това са входните сървъри, телефонните линии за влизане в дълбината.

Красиво е. Всички буржоа си падат по ефектите.

— Могат да се видят данните по райони — съобщава Урман. — Ето, например…

Пристъпва към екрана, протяга ръка и тиква пръста си в квартал Ал-Кабар. Над екрана се разгръща таблица. „1036/1035“.

— Стана ли ви ясно?

— Сървърите ви поддържат във виртуалното пространство хиляда трийсет и шест човека, в това число и мен. И всички, освен мен, са се свързали чрез вашите собствени канали?

— Разбира се. Рисковано е да се пропуска секретна информация през чужди линии — дори и на най-надеждните провайдъри. Имаме собствени канали в дванайсет града, в които живеят наши сътрудници.

— Но тогава е невъзможно да откриете Неудачника!

Приближавам се към картата, откривам ресторанта „Трите прасенца“, опомням се навреме и тиквам пръста си в друго заведение, което се намира наблизо. Ходил съм там само два-три пъти, но не ми хареса. Прекалено шумно и помпозно.

„63/2“.

— Това е по-често срещаната картина, нали? В пространството на ресторанта се забавляват шейсет и три човека, но само двама са влезли от собствената телефонна линия.

Урман кимва.

— Попаднахме на „Лабиринта“ по друг начин.

Вече съм забравил, че имам пред себе си хитър и не твърде доброжелателен събеседник. Интересно ми е да разбера как са открили човека, който не е влязъл в дълбината.

— Така… да се проследява всеки отделен сигнал е немислимо. Излиза скъпо, отнема много време, пък и е забранено.

Урман ме поглежда с такова самодоволство, сякаш сам е разрешил проблема, а не е дал заповед на специалисти.

Да помислим. Понякога е полезно.

Имаме поток от електронни импулси. Засега няма значение откъде се е взел. Това е информация — простичко триизмерно изображение на човек, на Неудачника. Тя влиза в компютъра, създал трийсет и третото ниво на „Лабиринта“, който разполага изображението в началото на нивото и се приготвя да управлява движенията на Неудачника, да транслира гласа му към останалите геймъри, да изчислява резултата от изстрелите му и да премества камъчетата, които той подритва. Е, и да изпраща на Неудачника картинките, които той вижда с лявото и дясното си око, звуците, които той чува, ударите, които усеща с помощта на виртуалния гащеризон.

Стоп — къде да ги изпращам? Ами ако той не е влизал в дълбината?

Получава се нарушаване на работния режим. Компютърът обработва действията на Неудачника, но не знае откъде са се взели и къде да изпраща резултатите. Може ли това да се отрази на показателите на сървъра? Би трябвало. Но на съвсем специфичните, като, да речем, съотношението между обема на обработваните от процесора данни и количеството изпратена-приета информация. Трябва предварително да сме се интересували от тези показатели, за да може за няколко часа да разкрием сървъра, на който се е появил неканен квартирант…

— Вие сте го очаквали — казвам. — Знаели сте, че ще се появи!

— Допускахме такава възможност — уточнява Урман. — Рано или късно трябваше да се появи човек, който може да влиза в дълбината самостоятелно.

— Без компютър? — аз произнасям тази безсмислица, която, та това е смешно — изобщо не би се сторила безсмислица на човек, който не е на ти с компютрите и мрежите! Също толкова смешно е, колкото и да си представиш човек, способен да се включва в телефонна линия. Това е просто глупаво.

Обаче Урман може да е всякакъв, но не и глупак. Той е обикновен милионер, извличащ за Ал-Кабар печалба отвсякъде — от земните недра, космическите спътници-предатели и хремави носове.

— Не само ние работим върху алтернативните варианти на компютърен интерфейс — казва Урман. — Клавиатурата, мишката, шлемът и гащеризонът са само остатъци от предвиртуалната епоха. На дневен ред е директното свързване към зрителните и слуховите нерви. Слотове… — той завърта пръсти до слепоочието си, не знам дали защото се е усъмнил в здравомислието си, или защото се опитва да изобрази розетка, присъединена към ухото. — Но това изисква много сериозна работа над манталитета на обществото. По-трудно е да се пречупи психиката на хората, отколкото да се пробие дупка в черепа и да се забоде микрочип в мозъка. Ако това се окаже излишно… ако стане така, че всеки да може да влиза както си иска във виртуалността… светът ще се преобърне.

— А вие толкова ли копнеете да го преобърнете?

Фридрих е сериозен.

— Когато светът се преобръща, приятелю, най-важното е пръв да заемеш челна стойка.

Мълча — нямам какво да кажа. Ще искам ли да влизам в дълбината без компютър? Без Вики зад гърба си? Без страха от

вирусни оръжия? Без смущенията на телефонните линии и вечната надпревара за по-висока скорост на модемите?

Смешен въпрос, разбира се, че ще искам. Само че не вярвам в такива неща.

Но много искам да повярвам.

— Доколкото знаем, опитите да бъде изведен Неудачника от дълбината са правени от дайвърите, работещи в „Лабиринта“? — небрежно казва Урман.

Кимвам. Разузнаването им си го бива. Какво ли не правят доларите, употребени в подходящ момент и в необходимите количества?

— А също някой си Стрелеца — допълва Урман. — Вероятно, също дайвър?

— Да. Това бях аз.

Урман кимва.

— В такъв случай очаквам обещаните обяснения.

Сигурно ще е най-добре да прошепна под носа си „дълбина, дълбина…“ и да изчезна. Но как да го направя след откровеността на Урман. Дупка в черепа — това наистина е по-лесно, отколкото дупка в жизнените принципи…

— Скоро след първата ни среща бях принуден да се срещна с него от…

Урман повдига вежди.

— Точно така, *бях принуден* от човек, чието име не знам. Той ми предложи да се справя с възникналата в „Лабиринта“ ситуация. Не ми обясни подробностите. Едва по-късно разбрах, че е ставало дума за Неудачника.

— Ние го наричаме „Плувеца“ — отбелязва Урман. — По аналогия с вас, господа дайвъри.

— По принцип това е всичко — казвам. Не обичам да ме прекъсват.

— Обещаха ли ви награда?

— Да.

— Голяма ли?

— Много… — Не се сдържам и добавям: — Страхувам се, че не можете да ми предложите по-голяма.

Урман е много сериозен — разговорът е приел делови обрат. Но засега не спори за възможности и не се наема да доказва колко велики са Ал-Кабар.

— Как ви намери този човек? И защо избра точно вас?

— Организирал беше хайка за дайвъри. А аз се поиздъних.

— Имате ли предположения относно неговата самоличност?

— Никакви — честно казвам аз. Но явно не достатъчно честно, защото Урман мълчи и въпросително ме гледа в очите.

Възможно е думите ми да се проверяват с детектор на лъжата и някой да съобщава на Урман резултатите от проверката…

— Само една подробност. Той знаеше за посещението ми… при вас. И беше добре осведомен за нашия разговор. Знаеше и това, че искате да ми предложите работа.

Урман понесе удара. Малко ли ги е понасял през живота си? Но върху маската на спокойствие трепери един клепач. Не е приятно да разбереш, че под носа ти има шпионин.

— Благодаря ви, дайвър.

Усмихвам се снизходително. Какви дреболии… Нека двата паяка се посуетят в паяжините си…

— Можете ли да ни кажете нещо за Плувеца?

Свивам рамене.

— Нищо особено. Най-обикновен човек. Понякога се появява усещането, че има дийп-психоза, прекалено сериозно се отнася към случващото се. Но иначе е напълно адекватен.

Урман кимва. Изглежда, те са успели стабилно да се закачат за компютрите на „Лабиринта“ и наистина контролират събитията. Това ме кара да попитам:

— Опитахте ли все пак да проследите сигнала на Неу… на Плувеца?

— Няма никакви сигнали.

Или Урман също страда от болезнена откровеност, или има интерес окончателно да ме убеди…

— Сървърите на „Лабиринта“ не предават данните на Плувеца. В никоя от посоките. Той… броди из нивото самостоятелно.

Значи е истина. Това за човека, влязъл директно в дълбината?

— Администрацията на „Лабиринта“ все още се опитва да проследи канала му за връзка — подхвърля Урман. — Но след пет, максимум — осем часа, според данните на експертите ни, там ще стигнат до същите изводи като нас. Тогава ще започне истинската паника.

Представям си. Ще изолират нивото, а вероятно ще разкарат геймърите и от целия „Лабиринт“. Спешно ще пробият преки проходи до трийсет и трето ниво — това, че засега няма такива, съвсем не означава, че е невъзможно да бъдат създадени. Ще изключат всички чудовища, даже ще замразят всички здания — да не би случайно Неудачника да го фрасне някоя паднала тухла. Тълпа психолози, хакери, чиновници, Анатол и Дик — всички те ще нахлуят в опустялото ниво. Ще обсипят Неудачника с грижи и ласки, ще го понесат на ръце към изхода…

Мога смело да предположа, че моите услуги няма да им

потрябват.

— Съгласен ли сте да ни сътрудничите?

Поглеждам към Урман — май не се шегува.

— Вече работя за човека, чието име не знам.

— Възможно е да ви е обещал страшно много, този тайнствен мистър Хикс. Но оказал ли ви е поне малка помощ?

Поклащам глава.

— Ако наистина сте Стрелеца, могли сте лично да се убедите, че обикновените методи са неприложими към Плувеца. Още два-три опита няма да променят нищо. После ще изолират „Лабиринта“ и с проблема ще се заемат собствениците на… атракцията.

Последната дума е изречена с известно презрение.

— Който и да ви е нает, изобщо не го е направил заради дайвърските ви таланти.

— А заради какво?

Сега пък той ме накара да се объркам.

— Далеч по-лесно би било да се купят дайвърите на „Лабиринта“. Или да се наеме група. Да, трудна работа е да се научат истинските ви имена. Но е напълно възможно да се уреди една среща с вас и да ви се предложи работа. Нали, в края на краищата, вие живеете от това. Тайнственият ви работодател е бил привлечен от нещо по-сериозно от дарбата ви да излизате от виртуалния свят.

Май имам всички основания да се пръсна от гордост. Но само ме обзема тревога.

— И ми се струва — замислено казва Урман, — че е бил прав. Това с Плувеца е работа тъкмо за вас. Делото на живота ви. И аз мога да ви помогна да се справите.

Едва ли би могъл да ми предложи Медала за Всепозволеност. Тези неща все пак не се купуват. Но залогът е необичаен, и наградата може да бъде много, много голяма.

За какво ми е Медала, щом до края на живота си ще мога да си позволя лукса да не се занимавам с далавери във виртуалността?

— Подписахте ли договор? — пита Урман.

— Не.

— Устна уговорка ли е?

— Не.

— Тогава защо се притеснявате?

Мълча. Не знам защо съм се вкопчил в предложението на Човека Без Лице. Той ме принуди със сила да се срещнем. Изпрати ме в „Лабиринта“, без да ми обясни абсолютно нищо. И е напълно възможно обещанието му да е блъф.

— Трябва да помисля.

— Добре — съгласява се Урман. — Имаме почти гарантирани пет часа на разположение. Вие, очевидно, ще посетите отново „Лабиринта“?

Неопределено кимвам.

— Ще предприема собствени действия — казва Урман. — Вие непременно ще ги забележите, дайвър. И ще можете да направите избора си.

— Мъгляво е, Фридрих.

Урман се мръщи в недоумение, докато програмата-преводач се опитва да разбере, че не говоря за капризите на времето.

— С какво всъщност съм ценен за вас?

— Ще разберете, скъпи Иване, Царски сине. Между другото, какъв е Плувеца по националност? Как мислите?

— Руснак… — отговарям машинално.

Урман кимва насмешливо.

— Възможно е, да… Довиждане, дайвър. Помислете и вземете решение.

Едновременно с тези думи вратите широко се разтварят и се появяват охранителите. Този път не са оголили мечовете си.

— Ще ви изпратят до моста — уведомява ме Урман.

10

Или не ме следят, или го правят прекалено хитро, щом Вики не ме алармира. Изкачвам се на стената, съпроводен от погледите на охранителите, стъпвам на моста от конски косъм.

Интересно, колко метра мога да измина, без да излизам от дълбината?

Крачка, две — нишката трепери под краката ми, вие ми се свят. Стотина метра по-долу сред камарите от скали криволичат небесносините ленти на реките и блещукат нажежените до оранжево езера от лава.

— Хей, дайвър, ти залиташ! — подигравателно подвикват зад гърба ми.

Пък аз вече не залитам, а падам.

Сигурно така се сурват грешниците мюсюлмани при опитите си да отидат в своя рай, при нежните хурии и планините от рахат локум…

Подхлъзвам се, политам, вкопчвам се в нишката — и тя равнодушно отрязва пръстите на ръцете ми. Въздухът ме шибва в лицето с остър хлад, приканва ме на кратко пътешествие, скалите долу се завъртат и се уголемяват, върховете им настръхват като игли. Когато се докосна до камъните, сървърът на Ал-Кабар ще рапортува, че съм се подложил на смъртоносно претоварване — и ще се задейства дийп-програмата за изход.

Но изобщо не ми се ще да науча с каква именно болка въображението ще оцвети смъртта ми.

Дълбина, дълбина, не съм твой…

На екранчетата — кървища. Свикнали сме.

Смъкнах шлема, погледнах бюрото, изтръгнах кабела от слота.

— Прекъсване на връзката! — каза Вики. — Няма тонов сигнал в линията! Провери свързването!

— Всичко е наред — промърморих аз и мушнах кабела на мястото му. — Презареждане.

— Сериозно?

— Да.

На монитора едно малко човече пада в синевата. Чувствам се гадно.

Набъркал съм се в много сериозна каша. Ако хората от Ал-Кабар, „Лабиринта“ и онези, които стоят зад Човека Без Лице, се сдърпат заради Неудачника… Лелеее… По-добре да не се набутвам между тези воденични камъни. Сега ще е най-добре за две-три седмици да забравя за виртуалността. Ще поиграя на

обикновени игри, ще пия бира с Маниака, ще ъпгрейдна компютъра, ще замина някъде в Анталия, където все още е топло, за да се изкъпя в морето.

Разбира се, ще се наложи да забравя за Вики. За истинската Вики. При това за дълго време.

Ще трябва завинаги да се простя с мечтата за Медала за Всепозволеност.

И, разбира се, да изтрия от паметта си Неудачника.

А кой е той всъщност, че толкова да се притеснявам за него? Хомо Компютърус? Компютърен човек, който може да влиза във виртуалното пространство без никакви модеми и телефони? Е, и какво? Нереално е да се надяваме, че тази негова способност — ако тя наистина съществува — лесно може да се прихване.

Разните специалисти ще го изследват, ще записват енцефалограми и ще измерват всички видове параметри. Ще слагат Неудачника пред какви ли не компютри, ще включват и изключват модеми, ще го свързват с телефонни линии и ще го крият в подземни бункери. И ще изискват — влез в дълбината… разкажи какво чувстваш… какво усещаш с палеца на левия крак при влизане във виртуалността, как се променят изпражненията ти след три денонощия престой там. Ще прекара остатъка от дните си някъде в охранявана швейцарска вила или в пустините на Тексас, в някакъв научен център на ЦРУ. Като безценно и уважавано морско свинче.

Всъщност той е руснак, много вероятно е да е руски гражданин. Ако се подхвърли информацията за Неудачника открито в мрежата — или на съответните органи…

Даже се засмях на наивността си. Е, и какво? Старицата Русия ще изпрати самолетоносачи и танкови бригади да пазят Неудачника? Малко ли талантливи програмисти бяха изведени от страната? Четиринайсетгодишният хлапак от Воронеж Саша Морозов например, го отведоха със специален чартърен полет. У нас на никой не му трябват мозъци. Освен ако разузнаването не събере остатъците от някогашната си смелост и не се пререди, за да измъкне Неудачника. Само за да го зазида в собствен изследователски център, някъде в Сибир или на Урал…

Когато се раждаше дълбината, нейно знаме бе свободата.

Ние сме независими от продажните правителства, овехтелите религии и пуританския морал. Ние сме свободни във всичко — и завинаги. Информацията няма право да бъде засекретявана — и ние имаме право да говорим за всичко. Свободата на придвижване не може да бъде ограничена — и за Дийптаун границите няма да важат. Ние ще отстоим правото си да имаме всички права. Ще изгоним от редиците си само тези, които

въстанат срещу свободата.

Колко наивни и въодушевени сме били!

Хората на новия киберсвят, на свободното пространство без граници!

Опияняващи се от свободата, играещи си с нея като малки деца, съвзели се от дълго боледуване, радостни и горди от себе си. Интересите на дълбината — всичко за нея, всичко в нейното име, во веки веков… амин.

Но защо продължавам да вярвам в тези смешни лозунги също толкова радостно, както като малък вярвах в комунизма?

Защо толкова ми се иска да вярвам — въпреки всичко?

Да нарушавам закона, да разбивам чужди компютри, да крада „чужда интелектуална собственост“, да не плащам данъци на осиромашалата родина, да не се доверявам на никого, освен на десетина приятели — и да вярвам в нещо топло, чисто и вечно? В свободата, добротата и любовта?

Изглежда просто съм от онези чешити, които не могат да живеят по друг начин.

И общо взето никой не ми пречи да вярвам в свободата и така нататък. Стига да се спотая в реалността за десетина дни, да сменя входните канали за дълбината и мрежовия си адрес.

Много е лесно да вярваш.

Гледах триизмерната мрежа на нортъновата таблица, спретнатите редове на директориите и поддиректорите. Три гигабайта, и всичките пълни до пръсване. Служебни програми, вируси-антивируси, късчета от съзнанието на Вики, музикални файлове и игри, откраднатата информация и съвсем нови книги, които още не са излезли от печатницата. Ето я творбата на Василев „Сърца и мотори — отново на път“, тук са и току-що написаното криминале на плодовития като пираня Лев Курски и нашумелия роман на Олди. Колко добре би било сега да взема да изляза, да се запася с бира, да разпечатам на старичкия „Лазер джет“ две-три книжки и да се изтегна на дивана. И да се наспя като хората. А господин Урман, когото никога няма да видя на живо, и господинът Без Лице, когото пък е съвсем изключено да видя, нека се сражават на воля с Вили-Гилермо за Неудачника…

Никога не съм харесвал глупаците и камикадзетата.

Взех от кутията на „петицата“ ми телефонната слушалка и набрах номера на Маниака. Отново ми провървя — той не се шляеше из виртуалността и не спеше.

— Ало?

— Шура, аз съм.

— А… — сниши тон Маниака.

— Да не си зает?

— Е… малко.

— Програма ли пишеш?

— Не, беля картофи. Галя готви вечеря.

— Моите поздравления.

— За какво? — наежи се Маниака.

— По повод одобряването!

— А… айде стига.

Не си заслужава да злоупотребявам с времето му, при това на фона на скорошното сплотяване на семейството.

— Шура, кажи ми дали е възможно да се влезе в „Лабиринт на Смъртта“ с оръжие?

— С вирус ли? Не ти ли стига „BFG“-то? — На Маниака явно му става весело. — Майтапиш се. Това е пространство в пространството, конструирано с твърдо заложени цели. По-лесно е да пробуташ вирус на Пентагона, отколкото да го пренесеш през филтъра на „Лабиринта“.

— Да не би тоя филтър да си го правил ти?

— Не — със съжаление си призна Маниака. — Не съм аз. Но знам кой и как го е направил.

— И как?

— На входния портал външният ти образ се копира. Ако носиш със себе си каквито и да било програми, те се орязват. През сървъра на „Лабиринта“ преминава точното ти външно копие.

— Няма ли начин да се заобиколи? — поинтересувах се безпомощно аз.

— Помисли.

— Уф, прекалено често ми се налага… омръзна ми — промърморих аз. — Шура! Я ми кажи дали може да се пробие филтъра?

— Пробиват се само стените с глава — каза назидателно Маниака. — Какво е станало?

— Много гадна история.

— Гадна за кого?

— За цялата дълбина. И за един добър човек.

— А за тебе? — попита направо Маниака и аз неволно си спомних за „Тримата мускетари“.

— Много кофти, вярвай ми.

Маниака не отговори веднага. Даже започна да си подсвирква някаква мелодия.

— Шурка!

— „Warlock-9000“ ще ти свърши ли работа?

— А какво е това?

— Локален вирус. Както обикновено.

— Ще мине ли през филтъра?

— Може би.

— Шура, много ли те отвличам? От картофите? — попитах аз, обзет от внезапно разкаяние.

— Нищо, вече привършвам…

Не обичам радиотелефоните. Стигат ми и излъчванията от компютъра. А пък Маниака не си представя живота без тях. Ето и сега, сигурно е притиснал с рамо слушалката и продължава да бели картофите.

— Хвърли ми го.

— Направо да ти го хвърля?

— Да — помолих аз, щом понасъбрах наглост.

— Чакай, не е толкова просто. Ти какви програми използваш за създаване на облика си?

— Най-различни… „Биоконструктор“, „Морфолог“, „Маска“…

— Ясно. С коя личност ще използваш вируса?

— Личност номер седем, „Стрелеца“, „Gunslinger“…

— Какво е разширението на файла?

— А? Разширението? Струва ми се…

— Пускай терминала — уморено заповяда Маниака. — Сложи пълен достъп за парола… е, например „12345“.

— Едно-две-три-четири-пет — повторих като глупак аз.

— С цифри! — уточни Маниака. — Самичък ще настроя всичко.

— Благодаря!

— Няма да ти се размине… бирата е от теб.

Маниака въздъхна отново и преди да затвори, се закани:

— Звънкам ти след пет минути. Бракмата ти вече работи, чака ме и е послушна като гимназистка. Ясно?

Хвърлих се към компютъра. След три минути Вики се съгласи да се подчини на този, който позвъни с парола „12345“, и аз отидох в кухнята да приготвям вечерята си. Още не бях успял да напълня чайника, когато в стаята издрънча телефонът, след което засвирука свързващият се модем.

Все пак съм глупак. И камикадзе.

Впрочем, глупаво е човек да обича себе си. Значи мога да си позволя известно време да бъда глупак.

Изпих чая със залежалото в долапа сладко, после пак напълних чашата си и се върнах в стаята. Маниака тъкмо прекъсваше връзката с компютъра и насред екрана пламна в червено надписът: „Взех си неща за четене и игри от твоите боклуци вирусът пришит гласови инструкции след минута“.

Маниака нехайно е пренебрегнал препинателните знаци.

Влязох в „Нортън“, издирих файла с външността на Стрелеца

(разширението на програмата се оказа съвсем обикновено — .clt) и го сравних с другите, непроменени облици. Не забелязах да има някаква промяна.

Което и се очакваше.

След пет минути Маниака звънна и ми обясни набързо какво трябва да направя. Когато проумях какво е направил с моята външност номер седем, само поклатих глава.

„Warlock-9000“ явно беше негова отдавнашна разработка, пазена за специални случаи. Ако подобно нещо се използва поне веднъж, ще се навъдят стотици плагиатори.

— Бира, бира и още веднъж бира… — казах аз, докато изключвах телефона. Но не се знае дали ще имам възможност да осигуря тази бира.

Канех се да развихря в дълбината такава буря, каквато отдавна не е бушувала там.

Буря, каквато тя си беше заслужила.

11

— Терминалът е включен — отрапортува Вики. Щракнах с курсора върху иконата за свързване и след секунди бях на сървъра на „Русия Он Лайн“.

Помнех наизуст адреса, оставен ми от Човека Без Лице. Някакъв полски сървър, което не означава абсолютно нищо. Нищо повече от ретранслатор, вероятно по пътя към тайнствения непознат сигналът ми ще прелети през още поне два-три държави.

Сървърът не поддържаше видео. Никакви нарисувани муцунки или анимирани снимки на екрана. Строго меню на полски и английски, с възможност за поддържане на още десетина езика, сред които румънски и корейски… без руски. Уви, братският народ не е много благосклонен към нас. Отговорих на поздрава на оператора и помолих да ме свърже с „Man without face“. След половин минута операторът се прехвърли на руски драйвер за клавиатура и помоли да напиша името на абоната на родния си език.

„Човека Без Лице“ — набрах аз.

Започнаха да ме прехвърлят от сървър на сървър. Първите два бяха достъпни за всички, за следващите три не разбрах нищо. После върху екрана се показа надпис: „Моля, почакайте“. На руски, между другото.

Чаках четвърт час.

Първите пет минути тихо и скромно, после извадих една бира и пъхнах в cd-то стар албум на „Наутилус“.

Събуждам се облян в студена пот.
Събуждам се насред бълнуване кошмарно…

— пееше Бутусов. Добър певец, когато не се опитва да съчинява текстове.

Сякаш нашият дом е залят от потоп,
И само ние с тебе живи сме останали…

Спомних си за съня си с певеца на сцената и несретника Алекс. Донякъде пророчески сън. Само че защо си представях Неудачника като певец? Нямам познати музиканти, а самият аз рискувам да си тананикам само насаме.

Над нас — километри вода,
И китове удрят с опашки
И за двама ни въздух не стига — лежа в тъмнината
И се вслушвам във нашето дишане…
Вслушвам се в нашето дишане…

Харесвам тази песен. Сякаш е за моята дълбина, за виртуалния свят, който все още не е съществувал преди пет години, когато е написана песента. А аз съм този, който прави опити да се отучи да диша и не вярва в красотата на киберпространството.

„Кой е?“

Трепнах, обърнах се към екрана и без да му мисля много-много, написах:

„Аз.“

„Как се справяш, дайвър?“

„Предполагам, че знаете.“

Какво ли не бих дал, за да разбера кой е той — Човека Без Лице.

„Да.“

„Не мога да се справя.“

„Това си е твой проблем.“

„Не само мой.“

Забавяне — или Човека Без Лице мислеше, или някъде по линията имаше пропадане на информацията.

„Какво искаш?“

„Помощ.“

„Нямам с какво да ти помогна. Всичко, което ти трябва, е в теб самия.“

Ако беше до мен — реален човек, от плът и кръв, бих му казал онова, което си заслужава да бъде изречено само на глас, а по-добре да се премълчи изобщо. Така че си го казах наум. Но мрежите се имат свои норми на общуване и пръстите ми натракаха на клавиатурата:

„Кой е той?“

„Вече ти казаха.“

Паяци. Пуснали тънките си нишчици в чуждите леговища. Урман надзирава „Лабиринта“, а Човека Без Лице контролира Ал-Кабар.

„Това истина ли е?“

„Може би.“

„НЕ СЕ СПРАВЯМ!“ — написах аз.

„Жалко.“

И почти моментално в долната част на екрана се появи надписът: „Връзката е прекъсната по желание на абоната“.

— Връзката е прекъсната! — потвърди Вики. — Да те свържа ли повторно?

— Не — отговорих. Не знам защо, но изобщо не се съмнявах, че полският сървър повече няма да ме свърже с Човека Без Лице.

Може би ми се сърди, че съм разказал на Урман за него. А може и да е изгубил вяра в способностите ми. Резултатът е един и същ.

— Вики, аз умен ли съм? — попитах аз.

В „Windows-Home“ са натъпкани близо хиляда ключови думи. Понякога с компютъра могат да се водят много забавни… дори бих казал почти смислени разговори.

— А какъв отговор искаш да чуеш? — избяга по тъч линията Вики. Както го прави винаги, когато думите нямат вид на заповед, но тя не ги е разбрала.

— Искрен.

— Не знам, Льоня. Много бих искала да ти отговоря, но не знам.

— Глупачка си ти, Вики.

— А ти си грубиянин.

Засмях се. Ако ни слушаше някой, не съвсем добре запознат със съвременните операционни системи, непременно би решил, че „пентиумът“ ми е разумен.

— Извинявай, Вики.

— Нищо. Не се сърдя.

Разум — имитация на разум… Къде е границата помежду им? Ние вече разговаряме с компютрите си, те се здрависват с нас и ни пожелават приятни сънища. Мнозина, какъвто е случаят с мен, например, прекарват във виртуалното пространство по-голямата част от живота си. Но това не е победа на човешкия разум, това е само имитация на победа. Ярки знамена и фойерверки над една пустош. По-голяма честота на процесора, повече памет — и машината заприличва на човек. Но само толкова…

А Неудачника също може да е програма. Също толкова хитра, колкото и вирусът на Маниака. Промъкнала се през филтъра под формата на човек, пуснала корени в сървъра на трийсет и трето ниво. Способна да поддържа разговор и да убива чудовища.

— Мамка му! — изкрещях аз.

Та това е толкова просто! Стотина фрази, произнесени кога на място, кога ни в клин, ни в ръкав. Програма, която се обучава от собствените ти думи и ти отвръща със собствените ти мисли. Която послушно върви след наивните спасители… Тя, разбира се, няма никакви канали за връзка.

Какво говорех на Неудачника, как ми отговаряше той? Напрягам паметта си.

Не знам. Може и да е програма. В такъв случай Ал-Кабар и Човека Без Лице изобщо не са в час…

Колко хубаво би било, ако съм познал! Колко лесно се решава загадката!

Тишината, Стрелец…

Побиха ме тръпки. Спомних си пустотата, която ме обзе след думите му.

Програма ли?

Неудачника, който грижовно носи нарисуваното момченце…

Програма?

— Нищо не разбирам, Вики — казах аз. — Нищичко. И ти не можеш да ми помогнеш.

— Аз мога ли да помогна? — не на място отговори Вики.

— Не!

— А кой може?

Помълчах, преди да отговоря.

— Истинската Вики. Дълбината!

— Да стартирам ли дийп-програмата?

Вместо отговор нахлузих шлема и сложих ръце върху клавиатурата.

deep

[Enter]

Падащи звезди начертаха своите дири върху тъмнината на екраните, пред очите ми се завърти спирала в цветове на дъгата. Заличавайки реалността, водейки ме към небостъргачите на Дийптаун.

Първият момент е най-труден. Стаята изглежда същата, но аз знам — това е фантасмагория, мираж.

— Всичко ли е наред, Льоня?

Завъртам глава.

Стаята е в ред. Аз не съм същият.

— Личност номер седем, „Стрелеца“.

— Изпълнявам…

Този път външността ми се променя мъчително дълго. Какво да се прави, неизбежната отплата за оръжието.

— Всичко ли е наред, Льоня?

Ставам, поглеждам се в огледалото.

— Да. Благодаря, Вики.

Приближавам се към хладилника, търся нещо за пиене. Спрайт вече няма, останала е само Кока-кола. Става.

— Успех, Льоня.

— Благодаря.

Пия на големи глътки най-популярната напитка в света, замислена — колко смешно! — като лекарство срещу диария. Урман мислеше, че ми остават още пет часа. Сега са само четири. Почти усещам как някъде далече, из другите континенти, скърцат мозъците на различните чиновници, започващи да осмислят феномена Неудачник. Скоро ще закрият трийсет и трето ниво. Скоро ще организират хайка за Неудачника. Няма значение дали е човек, или програма. Аз ще го измъкна.

— Извикай ми такси — казвам аз и излизам от апартамента. Слизам с чистичкия светъл асансьор, отварям вратата на входа.

Причаква ме стар форд. Шофьорът е зализан младок с бяла риза. Копие на онзи, когото убих преди два дни при проникването в Ал-Кабар. Направо ме досрамява от доброжелателната му усмивка.

— Публичен дом „Всякакви забавления“! — изревавам аз.

100

Навярно Вики е убедила Мадам да ми даде особен статут. Във всеки случай, когато влизам във фоайето, там вече седят трима мъже. И тримата рязко вдигат глави — в погледите им се чете смущение и уплаха. Те не се виждат помежду си, а двама от тях дори частично се пресичат в пространството, наподобявайки уродливи сиамски близнаци.

Тези двамата са снажни синеоки брюнети — със стандартни тела от комплекта на „Windows-Home“. Очевидно, избрани за маскировка. Третият е гладко избръснат мургав здравеняк. Общото между всичките е само погледът. На човек, уловен в момент, в който си изстисква пъпките.

Май сега се ползвам с правата на служител на бордея? Виждам едновременно всички клиенти, мога да влизам в служебните помещения?

— Привет! — поздравявам аз и вяло вдигам ръка. И тримата бързо кимват. Единият с престорено-небрежен вид оставя зеления албум, другият запраща на мястото му виолетовия.

Само бръснатият здравеняк упорито продължава да прелиства черния албум и с любопитство да разглежда снимките.

Стигам до охранителя. Той послушно разтваря вратата пред мен и аз излизам от фоайето и спестявам на посетителите душевните терзания.

Никой няма намерение да ме съпровожда, но аз помня пътя. Коридорът е празен, част от вратите са отворени, част — не. Зад едната врата долита кискане. Надниквам вътре и съзирам беседка, заобиколена от цъфнали сакури. На небето грее меко есенно слънце, в далечината се забелязва конусът на Фуджи. В беседката седят две момичета и пият чай. Когато ме виждат, безгрижно ми махват с ръце.

— Стрелец, привет! Искаш ли чай?

— Н-не — измънквам аз и бързо се отдалечавам. От една от другите врати изскача абсолютно гола девойка. Но не й личи да изпитва някакъв свян.

— Пък Вики е заета — казва тя. — Защо не поседиш при мен? Толкова е скуууучно!

В думите й няма никакъв намек. И мисълта за секс я възбужда не повече от процеса вдишване-издишване. Но има нещо страшно в самата ситуация… в тези весели, дружелюбни, млади момичета…

Изведнъж разбирам за какво ми напомнят те.

За някаква стара фантастична книжка за веселата младеж,

която се занимава с любимите си неща, прекарва дните и нощите на работното си място, и всички са дружелюбни, винаги готови да помогнат на приятелите си, неспособни да си кажат нито една лоша дума…

Това е като криво огледало, фалшиво отражение. Злото е навлякло дрехите на доброто — и, странна работа, те са се оказали по мярка!

— Благодаря, но все пак ще я изчакам в нейната стая! — отговарям аз с усмивка на отчаяние. — Благодаря!

Момичето прави тъжна муцунка и изчезва в стаята си. А аз продължавам нататък.

Докато не срещаме погледи с черното котенце от снимката.

— Мяу! — прошепвам едва чуто, като побутвам вратата. Котето отваря уста, тихичко измяуква в отговор и отново замира.

Планинската хижа е празна, само вятърът развява късите перденца на отворения прозорец. Облегнат с лакти върху перваза, дълго се взирам в планината.

Не, това е невероятно. Да направиш цял един свят, съвсем сам! И не за пари или за слава, не по поръчка — просто за себе си. Не за да се преселиш в него.

Само за да знаеш, че го има. Наблизо, зад прозореца. Искрящите снежни върхове, безкрайната синева на небето, камъните по склоновете, черният мъх под боровете, реещите се във въздуха птици и сновящите по дърветата катерички. Свят на тишина, чистота и покой. Свят, в който не е измислена думичката „мръсотия“.

Струва ми се, че Неудачника може би ще го хареса.

Много се надявам, че ще го хареса…

— Льоня?

Вики влиза безшумно и ме заварва неподготвен.

— Извинявай… не те ли предупредиха?

Тя поклаща глава.

— Прииска ми се да поседя при теб. За малко — неволно започвам да се оправдавам аз. — При теб… всичко ли е наред?

Вики кимва.

— Не си заслужава така често да се гмуркаш в дълбината — казвам аз, докато вървя към нея. — Поне похапна ли?

— Мъничко. Днес е пълно с клиенти.

Не извръща поглед. Свикнала е да смята това за бизнес.

Но при мен нещо не е наред. Усещам в гърдите си студена буца, ронлива и чуплива като сняг в студа. Поемам си въздух и казвам:

— Наистина ли трябва да работиш толкова много… Мадам?

Вики се приближава до прозореца. Пита, без да се обърне:

— Как разбра?

— Почувствах.

— Върви си, Леонид. Отивай си завинаги, става ли?

— Не.

— За какъв дявол си се лепнал за мен? — изкрещява тя, като се обръща. — За какво ти е приятелка-проститутка? Махай се! Всичко това ми харесва, ясно ли ти е? Да се чукам по сто пъти на ден, да сменям телата си, да командвам момичетата и да се правя, че съм една от тях! Ясно? Ясно ли ти е?

Просто стоя и чакам да се накрещи. После се приближавам и заставам до нея при прозореца.

Сега не трябва да говоря, нито пък да я докосвам. Опасно е да мълча, но нямам друг изход и чакам. И аз не знам какво.

Планините потреперват и подът под краката ни започва да се люлее. Вики изпищява и се хваща за перваза, аз я стискам за рамото и със свободната ръка се подпирам на стената. Земята се тресе. Снежните шапки се свличат сред облаци бял дим, протягат надолу пипалца от лавини. Край прозореца с грохот префучава огромна морена.

— Майчице… — шепне Вики и сяда на пода. По-скоро е възбудена, отколкото уплашена. — Наведи се, Льоня!

Падам до нея тъкмо навреме — в прозореца се блъсва мощен залп от каменни шрапнели.

— Пета степен! — крещи Вики. — Седма!

— Осма! — подкрепям я аз. Едва ли е виждала истинско земетресение, иначе нямаше да й е толкова весело.

Подът на хижата още се друса, но вече доста по-слабо, люлеенето преминава в краткотрайни конвулсии.

— Яко! — шепне Вики, като се изтяга на пода. Срещам погледа й, докосвам я с ръка по бузата. — Не ми се сърди, Льоня.

— Не се сърдя.

— Клиентите понякога… ме изкарват от кожата.

— Каскетчо ли? — спомням си аз.

— Точно той.

— Кой е той?

Вики повдига рамене.

— Не знам. Идва с най-различни тела и не разправя нищо за себе си. Само дето… — тя се усмихва — винаги носи каскет. Затова му излезе тоя прякор.

— Садист ли е?

— Вероятно. Само че в особен аспект.

Устните й беззвучно прошепват някаква ругатня.

— Вие да не приемате всякакви клиенти? Даже такива, от които ви иде да си биете главата в стената?

Вики мълчи.

— Мислех, че отсявате най-големите идиоти. Ако бяхте усетили по-рано какъв е Каскетчо…

— Не отсяваме никой.

— Това пък защо? Заради честта на фирмата? „Всякакви странности“, а?

— Можеш да го разбираш и така.

Земетресението като че ли свърши. Изправям се и поглеждам през прозореца. По склоновете все още се спускат лавини, рекичката в ниското е преградена от свлачището и бавно се разлива в търсене на ново корито.

— Утихна… — прошепвам аз, като неволно понижавам глас. Сякаш думите ми могат отново да пробудят стихията. — Вики, защо предизвика земетресение?

— Какво общо имам аз? Този свят живее свой живот. Аз вече не мога да го управлявам.

— Изобщо ли?

Вики ми мята кратък поглед, става, разглежда променения пейзаж.

— Абсолютно. Светът става истински само когато е свободен.

— Като човека.

— Разбира се.

— Толкова ли вярваш в свободата?

— В свободата не трябва да се вярва. Когато я има, ти сам го усещащ.

Навярно очаквах да каже точно тези думи.

— Вики, ако някой човек — добър човек, е заплашен от опасност… Ако може да изгуби свободата си завинаги… би ли се съгласила да му помогнеш?

— Да, бих се съгласила — отговаря тя спокойно. — Дори да не е чак толкова добър. Това е някакъв принцип, ако щеш.

— Трябва да скрия един човек.

Вики смешно започва да клати глава, така че косите се разпръсват по раменете ѝ.

— За какво говориш, Льоня? Къде да го скриеш?

— Във виртуалността.

— Защо?

— Той не може да излезе.

— Имаш предвид онзи, от „Лабиринта“?

— Да.

— Льоня… — Вики ме хваща за ръката. — Отдавна ли си ходил в реалността?

— Преди половин час.

— Сигурно ли е? Ти самият нямаш ли нужда от помощ?

Имам… — тя прехапва устни — един познат дайвър. Те наистина съществуват, това не са празни приказки!

Колко забавно…

— Искаш ли да го помоля да се срещне с теб?

— Вики…

Тя млъква.

Честно казано, не съм свикнал някой толкова да се грижи за мен. Това е моя специалност — да се притеснявам за хора, които са се изгубили във виртуалността.

— Ще ти помогна — казва Вики. — Но не си прав… струва ми се.

Сега не ми е до спорове.

— Благодаря. Сигурни ли са системите ви за безопасност?

— Напълно. Разбираш ли от тези неща?

Кимвам утвърдително. Естествено, не бих могъл да напиша защитна програма. Но толкова пъти ми се е налагало да ги разбивам, че вече мога да се смятам за експерт.

— Вземи поразпитай Мага.

— А той ще ми каже ли?

— На теб — не. Както и на мен, но виж на Мадам…

Вики прави пауза и ми хвърля такъв поглед, сякаш ме моли да изляза. Тръгвам към вратата, но ме спира възгласът й:

— Льоня… Недей. Искам да видиш.

Тя се доближава до стената и прокарва ръка по нея. Дъските се разтварят и се показва тясна врата.

Там, зад вратата, струи светлина. Студена синкава… мъртвешка светлина. Силуетът на Вики за секунда стои пред процепа, после изчезва вътре. И аз тръгвам след нея, колкото и да не ми се иска. Като хипнотизиран.

Барака. Или морга. Или музеят на Синята Брада.

От стените стърчат блестящи никелирани куки с увиснали на тях човешки тела, чиито крака почти опират в пода. Предимно момичета, блондинки и брюнетки, няколко червенокоси и едно с абсолютно гола глава. Но има и дами на средна възраст, две-три старици, няколко момичета и момчета.

Всичките са с отворени очи и погледите им са празни.

— Тук се костюмирам — казва Вики. Аз мълча. Вече съм се досетил.

Вики тръгва край поклащащите се тела, наднича в мъртвите лица, шепне нещо — сякаш ги поздравява. Мадам виси в края на първата десятка. Вики се оглежда да към мен, убеждава се, че я гледам — и се притиска към разкошното тяло на собственичката на заведението, прегръща го — сякаш в пристъп на извратена страст.

За миг не се случва нищо. После — не успявам да забележа момента на прехода, Вики и Мадам си сменят местата. Вече не Вики, а Мадам се отдръпва от безжизнено увисналото тяло.

— Това е всичко — казва Мадам с ниския си, гърлен глас.

— Защо… е толкова гнусно? — питам аз. — Тези куки… тази морга… защо? Вики?

Мадам гледа Вики, тъжно кимва:

— Вики, защо, миличка? Да обясним ли на Льоня?

Вики, чийто тил е нанизан на куката, мълчи.

— За да не забравям, Леонид. Да не забравям нито за миг, че те не са живи.

Вглеждам се в Мадам — доста по-спокойна и мъдра е от Вики. И ако се подхожда непредубедено — много по-красива.

— Просто трябваше да видиш това — казва Мадам.

— Видях.

Излизаме от склада с човешко месо през друга врата, която води към стаята на Мадам. Това е съвсем различен свят. Шумен и претъпкан плаж зад прозореца, нажежено слънце в небето, самата стая е пълна с разкошни стари мебели, навсякъде са разхвърляни книги, отворени кутии със сладкиши, евтини бижута и златни гривни, полупразни шишенца с парфюм, карти за игра. Огромното легло под кадифения балдахин не е оправено, под него се търкаля една пантофка. В шкафа има върволица от наченати бутилки, на стената виси прашна китара, персийският килим на пода е прояден от молци и зацапан с петна от вино.

— Сега можеш да гадаеш каква съм в действителност — казва Мадам.

Нямам намерение да гадая. В света все едно няма друга истина, освен онази, в която ни се иска да вярваме.

Не се застояваме в стаята на Мадам, което страшно ме радва. Тук е доста задушно.

— Льоня, понякога ми се струва, че все още си малко момче — казва Мадам. — Не трябва да си такъв наивник.

— Защо?

— Трудно се живее така.

— Никой не ми е обещавал, че ще е лесно.

Вървя до Мадам и се питам как ли изглеждаме в очите на другите. Бледият и висок Стрелец може да бъде син на Мадам, но двамата изобщо не си приличат. Същинска визита на предрешен аристократ в евтин бордей.

— Стъпалата са стръмни — предупреждава ме Мадам.

— Спомням си.

Влизаме в зоната за отдих и развлечения и момичетата под чадърите поздравяват Мадам с одобрителни писъци. Геят, който

се плацика във водата досами брега, припряно се изправя и маха с ръка. Под бар плота се подава чорлавата глава на Компютърния Маг и веднага се мушва обратно.

— Виждаш ли, Вики я няма — високо ми казва Мадам. Покровителствено слага ръка на рамото ми: — Момичета, Стрелеца ще почака приятелката си! Не се дръжте зле с него!

Общо взето всички отговори са в смисъл, че непременно ще се държат зле с мен, но това ще ми хареса. Мадам се заканва на момичетата с пръст, после тръгва към бар плота. Магът се показва, сякаш усетил приближаването й.

— Поговори със Стрелеца — ласкаво го моли Мадам. — Той има някои въпроси… отговори на всичките.

— На всички до един? — пита Мага.

— Абсолютно.

— Е, Мадам, аз не съм ви дърпал за езика! — заявява Мага.

— Де да имаше нужда от това… — въздъхва Мадам.

Изчаквам Мага на масата, която е малко отдалечена от останалите. Няма защо момичетата да слушат разговора ни.

— Шампанско! — заявява Мага, когато стига до мен. — Здрасти, Стрелец! Ти пиеше шампанско, нали така? Аз не го пия, много е газирано, после ми къркорят червата!

Той се движи някак странно. Много равномерно, сякаш върви по асфалт. Поглеждам стъпалата му — те не докосват пясъка. Босите крака на Мага са обути с износени чехли, от които израстват миниатюрни пърхащи крилца.

— Шампанско пия само с женска компания — възразявам аз. — Там има ли водка?

— Там има всичко! — Мага трясва на масата бутилка ликьор с отровно-виолетов цвят и изчезва с отхвърленото „Абрау-Дюрсо“. След минута, все така реещ се над плажа, той се връща с водка „Урсус“, кристална кана, пълна с вода, и пликче „Зуко“.

— На, разбъркай си го!

Никога не съм опитвал „Урсус“, но съм чувал, че водката е добра. Наливам си малко с надеждата, че подсъзнанието ми ще докара вкуса до нужната кондиция. Мага грабва каната, изсипва вътре пликчето и разбърква сместа, като вместо миксер използва дланта си.

В края на краищата, сме във виртуалността… тук няма микроби. Изпивам на екс водката и си сръбвам направо от каната. Питам:

— Откъде се снабди с такива обувки?

— С чехлите ли? А, днес ги направих… писна ми да затъвам в пясъка. Разбираш ли, в Дийптаун може да се върви само по пода. Така че се наложи да залепя за подметките парчета от подовото

покритие. И сега няма проблеми — разхождай си се по въздуха, докато не се умориш!

Мага се кикоти и започва да ситни на едно място, като се издига почти до равнището на масата. После свива краката, пльосва се в креслото и отваря шишето с ликьора. С мляскане се впива в бутилката.

— Много е шик! — заявява той. — Сладко та дрънка! Истинско кюрасо!

— Целия ден ли прекарваш тук? — интересувам се аз.

— Ден ли? Ха! Излизам оттук само за да хапна и, пардон, за да отскоча до тоалетната.

— Мадам казва, че цялата защита тук се крепи на теб…

— Меко казано! Тук всичко се крепи на мен.

— Може ли да влезе външен човек?

— А как щяхме да се издържаме, ако не ги пускахме?

— Имам друго предвид. Възможно ли е да се проникне в служебните помещения на бордея.

— На заведението! Това не е бордей, а Заведение! Не, не може.

— По никакъв начин?

Мага въздъхва и става по-сериозен:

— Какъв си, хакер или ламер?

Въпросът е риторичен, но все пак отговарям:

— Чайник съм.

— Ясно… Абсолютни защити няма. Колкото повече се доближаваш до абсолютната сигурност, толкова по-неудобен става престоят ти във виртуалността. Зависимостта е обратно пропорционална — колкото по-добра става защитата ти, толкова повече намалява способността ти да приемаш и предаваш информация. Най-важното е да намериш оптималното съотношение между защитата и удобството. Охранителната ни система е с елементи на изкуствен интелект. При установяване на опит за взлом се изпраща известие, въвеждат се допълнителни пароли, включват се глупчовците…

— Глупчовци ли?

— Автономните мобилни охранителни програми, фагоцити. Аз им викам глупчовци, понеже всичките са страшно тъпи. Ти защо не пиеш?

Наливам си още.

— Ако е организирана интензивна атака — продължава Мага, — степента на защита нараства неограничено, почти до пълно капсулиране на Заведението. Разбира се, на практика нямаме такива случаи, но всичко би трябвало да работи точно така…

— Искаш да кажеш, че защитата все пак е идеална?

Мага се колебае. Суетата, която явно не му липсва, се бори с желанието да бъде обективен.

— Не… Ако проникването е замислено от голяма група професионалисти, те ще успеят да влязат преди охраната да заработи на пълни обороти. Само че на кого му е изтрябвало?

Разбирам, че би било смешно да се очаква друг отговор. За всеки щит си има съответния меч.

— Благодаря, Маг.

— А, дребна работа! — Той махва с ръка. — Искаш да нагласиш охранителната си система, така ли? Докарай ми я, ще ти помогна. Или не, по-добро да отидем у вас! — ентусиазира се Мага. — Всичко ще оправя. Тук ми е скучно!

Поклащам глава в знак, че не е познал.

— Просто се интересувам как стоят нещата тук.

— А, значи си от инспекторите? — подскача Мага. — Ш-ш-т! Разбрах всичко, тишина… Защо Мадам не ми каза веднага?

Интересно, кой може да инспектира виртуален бардак? И защо? Много интересно… но не се решавам да поразпитам Мага.

— Ще тръгвам, може и Вики вече да се е освободила — казвам аз. Мага веднага придобива тържествен и важен вид.

— Гледай да не причиниш нещо лошо на Вики! — предупреждава ме той. — Че… тя е прекрасно момиче, заради нея съм готов да фрасна всеки по мутрата!

Мага въздъхва и замечтано поглежда към морето.

— Исках да я сваля, ама ти ме изпревари… — признава си той. — Та тя беше влюбена до уши в мен! И сигурно още е… ама ти не се шашкай. Аз не отнемам момичетата на приятелите си.

Някога си мислех, че компютърджиите от телевизионните сериали са измислени образи. Де да беше така! Има ги и в живота.

— А пък до тая, русичката, хич не се и приближавай! — допълва той. — Хлътнала е по мене, вече половин година линее.

Горкото момиче, което изобщо не подозира за тежката си участ, весело се кикоти и се прегръща с приятелката си.

— Дали пък да не се пусна на Наташка… — размишлява Мага. — Всички тук са толкова влюбчиви!

Грабва ликьора си и с танцова стъпка се отправя към веселящата се блондинка. А аз използвам момента, за да офейкам.

101

Изглежда, съм направил два-три кръга повече по витата стълба, защото съм слязъл във фоайето. Предишните посетители ги няма. Навярно вече вкусват от радостите на живота.

Само някакъв младок седи на масата и прелиства черния албум. Сравнително нисък, прегърбен, с лице на прегладнял гризач, под нахлупения до очите каскет се подават дълги кичури коса.

Подминавам го и чак пред вратата, водеща към служебните помещения, загрявам кой е. А типът вече е захвърлил албума и без да бърза се отправя към изхода.

— Каскетчо! — подвиквам му аз.

Той се спира и бавно се обръща. Очите му са празни, а погледът им е жизнерадостен колкото на варена риба.

— Ти си Каскетчо — повтарям аз.

Никаква реакция. Типът се пули насреща ми с празен поглед.

— Ти не ми харесваш! — казвам с неочаквана радост аз. — Чуваш ли? Никак не ми харесваш.

— Три пъти „ха-ха“ — отговаря Каскетчо, като извръща безцветния си поглед. И отново се обръща към вратата. Любопитството изглежда изобщо не му е познато.

— Стой! — извиквам след него аз и той се спира. Равнодушно чака. — Не бива повече да идваш тук — казвам аз.

Каскетчо се ухилва. Първата емоция, изписана на лицето му — но тя е толкова механична, сякаш общувам с програма, а не с човек.

— Какво правиш тук?

Май съм налучкал въпроса, на който е готов да отговори.

— Някои проучвания на груповата психология.

— Провеждай ги на друго място.

Белезникавите очи ме обхождат от долу до горе.

— Тук ли работиш?

— Не.

— Значи си мутант.

Обърквам се от тази странна характеристика и Каскетчо пояснява:

— Загуба на социална и етична ориентация. Разпадане на личността. Неизбежна и отвратителна метаморфоза.

Вече отворил вратата, той добавя:

— Колко отегчително…

…Гласът на Вики ме догонва на изхода:

— Чакай, Леонид. Недей!

Съвземам се доста трудно. Оказва се, че дясната ми ръка е впита в колана, а лявата е свита в юмрук. Гледам Вики и усещам как яростта ми постепенно утихва.

— Каскетчо ли беше това?

— Да.

— Май започвам да разбирам вашата реакция…

— Укроти ли се? — интересува се Вики. — Добро момче. Да тръгваме.

Все още не съм се успокоил напълно след скорошното избухване. Странно, не съм очаквал, че толкова лесно могат да ме изкарат от равновесие с общо взето нищо незначещи думи.

— Кой е той, Вики?

Тя усеща, че ще се наложи да отговори на въпроса.

— Нищо особено. Просто човек, който мисли, че има право да съди другите.

— Например — виртуалните проститутки?

— Не само. Знам още две-три места, където Каскетчо провежда експериментите си.

— Говореше нещо за психология…

Не знам защо, но тези думи развеселяват Вики:

— Всяка личност, която не е способна да твори, непременно търси оправдания за деструктивното си поведение. Много често те се изразяват в отчуждено наблюдение на недъзите на света. Особено на такива като нашия бордей…

Влизаме през вратата, от която се усмихва черното коте, и Вики продължава:

— Психологията, според общоприетите разбирания, е крайно елементарна наука. Хора, които не са в състояние сами да забият дори един пирон или да римуват две строфи, нямат и сянка на съмнение относно способността си да разбират и да съдят другите. За тези, при които се стига до крайности, това се превръща в смисъл на живота и извор за самоутвърждаване.

— Каква си ти, Вики?

— Психолог. Кандидат на науките, ако толкова искаш да знаеш.

Тя изтупва от стола ситните камъчета и сяда. След земетресението стаята явно се нуждае от почистване. Понеже втори стол и така и така не се намира, аз клякам.

— А каква е темата на дисертацията ти?

— „Сублимация на анормалните поведенчески реакции в условията на виртуалната реалност“.

Сякаш за да се извини, тя добавя:

— Прието е да се формулира по такъв начин.

Ето какво било…

— Ти изучаваш такива като Каскетчо? — питам аз. — Истинският ловец дебне за ловци ментета, а?

— Не. Вече отдавна не, Льоня. Беше ми интересно да ги изучавам половин година, година. А сега всички ми изглеждат еднакви. И Каскетчо, и другите като него. Всички патологии са еднакви и ако познаваш един психопат, можеш да предскажеш поведението на хиляди.

— Тогава защо…

— Защото ги има. Тук напиращата от тях деструкция може да причини болка на един, на няколко човека. В реалния живот те оставят след себе си диря от разбити съдби, отровена любов, поругано приятелство. Може би даже белязана с кръв. А тук са безобидни. Цялото им високомерие, животински реакции, интриги и самонадеяност — всичко това е прах. Прах, носен от вятъра.

— Но нали ти тежи да си тук!

— И какво от това? Не истинската, а нарисуваната Вики изпитва болката.

— Вики…

— Моля те — не се меси в работите на заведението. Защото Мадам ще ти отнеме достъпа.

Тя се усмихва и аз се обърквам.

— Добре. Когато съм тук, няма да се меся.

— А когато не си?

— Това вече е въпрос на лична свобода.

Вики разперва ръце.

— На колко години си, Леонид?

— Става ли да направим размяна? — питам бързо. — Информация за информация?

Във виртуалността никой не афишира биографичните си данни. Но Вики дори не подозира доколко не съм свикнал да ги афиширам аз.

— Добре. Аз съм на двайсет и девет, Леонид.

Успял съм да се зарадвам, преди да отговоря.

— На трийсет и четири.

— Не е за вярване. Давах ти малко над двайсет.

Не си заслужава да споменавам, че моите опасения са били напълно противоположни.

— Виртуалността мами.

— Не. Виртуалността е като лед. Замразява ни в себе си веднъж и завинаги. Невъзможно е да свалим първата си маска. После можем да си измислим стотици тела, но онова, първото, винаги ще се забелязва.

— Първата ти маска Мадам ли беше?

Вики взема от масата чантичката си, вади цигара, запалва.

— Да, Льоня. Получихме субсидия за изследване на сексуалното поведение на хората във виртуалното пространство. Западняците бяха малко побъркани на тая тема… все пак една трета от информацията в мрежата засягаше секса. Затова и аз си измислих този образ — нахакана, вряла и кипяла, нагледала се на какво ли не притежателка на бордей.

— Сполучлив е — признавам аз.

Вики издишва дима и пита с лека ирония:

— Може би наистина съм такава? В дъното на душата си?

— Хич не ми пука.

Лъжа, разбира се. Но Вики не спори.

— Зуко успокои ли те?

— Почти.

— Той е добър специалист. Можеш спокойно да доведеш приятеля си.

Поглеждам часовника. Има време.

— Няма да е толкова лесно, Вики. Важно е да уцеля точния момент, в който да го взема.

— Смешни хора сте вие, хакерите — подхвърля Вики. Мен също ме досмешава. Ама че майтап! Да ме вземат за суперпрограмист.

— Може ли да дремна при теб?

— Моля?!

— Да дремна. Почти от денонощие съм в дълбината, а по-добре се работи на свежа глава.

Вики — каква изненада — подхожда към въпроса делово.

— Да те събудя ли?

— Да, след два часа.

— Спи. Чувствай се като у дома си. Лично аз ще те събудя.

Тя разрошва косата ми. Жестът би подхождал повече на Мадам, но все едно ми е приятно. Кимва към кревата и излиза през вратата, която води към помещението с костюмите. След минута Мадам ще излезе от стаята си и ще тръгне да командва момичетата.

Пък аз извършвам недотам коректна постъпка. Изваждам от джоба на якето макара с навита на нея тънка нишка. На края на нишката има тежест.

Вятърът зад прозореца не отслабва нито за миг, нишката се люлее, но аз все пак успявам да я отпусна до края. Когато тежестта докосва склона, поглеждам нишката: всеки метър е отбелязан с червена резка.

Седем и половина метра. Тук няма да помогнат чаршафите. Е, нищо, в бордея сигурно има някакви въжета, поне в стаите за

мазохисти ги има със сигурност.

Изхвърлям макарата през прозореца. Леко ме досрамява, но се утешавам с това, че Вики със сигурност би разрешила този малък експеримент.

Нали ми каза: „Чувствай се като у дома си“…

Пльосвам се върху тесния креват, право върху покривката. Затварям очи. Но преди да си позволя да заспя, все пак излизам от виртуалността и нареждам на „Windows-Home“ да ме събуди след два часа.

Сънят идва почти моментално. Кой знае защо се надявам, че пак ще видя нещо пророческо със завладяващ сюжет — както предишния път, когато Алекс застреля Неудачника. Но сънувам някаква пълна каша.

Над Дийптаун сияе дъга. Ослепителните проблясъци наподобяват дийп-програмата. Само че тази дъга е изградена от стъпала, това е библейската стълба към небесата. Вървя по нея, сякаш съм Компютърния Маг с неговите крилати чехли.

Оказва се, че цветовете имат различна плътност — пропадам във виолетовите и сините слоеве, леко се опирам на зелените и твърдо стъпвам по жълтите. Градът под мен е ярък и украсен, аз го виждам през цветна мъгла.

В съня си дори съм наясно защо вървя към небето. Някъде там, горе, е кристалният купол на дълбината, който е разполовил света. Трябва да го строша — или с оръжието на Маниака, или с голи ръце — както дойде. Кристалът ще се пропука и ще се излее върху града като ослепителен звезден дъжд. Нали звездите са от кристал — и това не подлежи на съмнение. От чуплив кристал, който отразява светлината на нашите очи.

И нещо ще се случи. Може би звездите ще ни изпепелят. Може би ще успеят да изстинат и ще паднат в гостоприемно разтворените ни длани. Не знам точно какво ми се иска да стане.

Главното е да не сбъркам и да ударя навреме. Той вече е предопределен, онзи миг, в който ще успея да превърна бариерата в милиони кристални звезди. Почти му е дошло времето…

— Време е… Леонид, време е…

Отварям очи под шепота на „Windows-Home“. Минават две-три секунди преди да осъзная къде се намирам.

А след още миг в стаята влиза Вики.

— Събуди ли се?

Кимвам, сядам върху смачканите завивки, разтърквам чело. Главата ми тежи. Трябваше или повече да поспя, или да не лягам изобщо.

— Ще направя кафе — казва Вики.

Облегнал съм се на дървената стена и я наблюдавам. Тя изважда от шкафа на потъмнелия не от мръсотия, а от годините бюфет платнена торбичка с кафе. Смила зърната с малката ръчна кафемелачка, чиято медна повърхност е излъскана до блясък. Сръчно разпалва огнището.

Ухае на сухи борови дърва, кипнало кафе и на някак абстрактна, нестерилна чистота… нещо средно между аромата на планински ручей и нагорещен от слънцето пясък.

Хубаво е.

Мога да прошепна моето стихче и да изляза в реалността.

Да си приготвя истинско кафе и дори да го подсиля с остатъците от коняка. Да се измия със студена вода.

Проклет да съм, ако го направя.

Тук е мястото, където всичко е истинско — чистият въздух, живата вода, утайката от кафето на дъното на чашата, загрижениият поглед на Вики. Навън ме чакат занемарената прашна стая, влагата, застоялата чешмяна вода.

…Прекалено често започна да ме обзема това самоубийствено желание — да стана като всички останали…

— Коняк? — пита Вики. Сипва ми мъничка чашка „Ахтамар“.

— Имам още пет минути — казвам аз. — После… трябва да тръгвам.

— И като се върнеш, няма да си сам?

— Надявам се.

— На влизане хвани приятеля си за ръка. Така и той ще получи привилегирован статут. Ще помоля Мага.

— Благодаря.

— Ще благодариш на Мадам. Всичко зависи от нея.

— С Мадам сме приятели, тя ще разреши — усмихвам се аз.

Успявам да изпия две кафета и две чашки коняк, преди времето ми наистина да изтече.

Трябва да потеглям.

Тръгвам да излизам, а Вики се залавя да подрежда стаята. Неволно си спомням за ерзац семействата, които се нароиха напоследък. Всички онези живеещи в различни градове двойки, които наемат общи квартири в Дийптаун. Казват, че много обичали да домакинстват, да чистят с прахосмукачка и да перат — сякаш имитирането на бита ще направи съюза им истински.

„Имате ли семейство?“

„Да. Приятелката ми е проститутка, имаме си малка планинска хижа в бордея. Наминете някой път, тя ще направи чудно кафе. При нас е винаги чистичко и уютно, дори и след земетресение!“

Хваща ме страх, че изобщо не се дразня от тази картина.

Проблемът трябва да се реши. Все едно как.

Тътря се по улицата към входния портал. Подминавам павилионче на авиокомпания с умиращ от скука оператор. До павилиончето се е намърдал някакъв просяк. И това е нещо ново — допреди месец във виртуалното пространство нямаше просяци.

Той е чист, но дрипав и мършав, фигурата му леко прозира и на моменти потреперва — така се пробва да покаже колко му е ниска скоростта на модема и колко е зле с програмното осигуряване.

— Help me… — стене просякът.

— Бог ще ти помогне — уведомявам го аз.

— Господин хакер, поне един долар — изскимтява той след мен.

Разправят, че повечето от тези просяци били руснаци. Говори се също, че никой от тях не е закъсал за пари. Било просто купон, особено развлечение на руските новобогаташи. Да похленчиш, да се туриш в кожата на сиромаха. Уж било модерна и ефикасна психотерапия. Маниака се кълнеше, че е лепнал маркер на един от тия дрипльовци и се оказало, че той е шеф на голяма банка.

— Бачках в „Майкрософт“ — бръщолеви просякът, който се мъкне подире ми — Веднъж нарекох „прозорчетата“ бъгава програма и похвалих „Полуоската“. На другия ден ме уволни лично Бил Гейтс и ме тури в черния списък. А бях много як хакер… пък сега докъде се докарах…

— На кое прекъсване виси модемът ти? — изкрещявам аз, като се обръщам. — От какво зависи появата на съобщението „натиснете този бутон за начало“ в „Windows-Home“? Кои са трите най-добри начина да увиснат „прозорчетата“? Кой е изобретил текстурната графика? Ами най-подходящият протокол за модеми марка…

Просякът вече бяга.

Сигурно Маниака не ме е лъгал.

Но в крайна сметка тия забавления са по-безопасни от уличните ралита, които бяха на мода сред новобогаташите допреди година. Заради тях забраниха използването на лични автомобили и оттогава „Дийп-разводач“ победоносно окупира пазара на транспортните услуги.

Срещата с просяка ме разведрява и стигам при портала на „Лабиринта“ в съвсем друго, бойно настроение.

Както винаги навалицата е голяма. Засега „Лабиринта“ продължава да функционира, значи съм изчислил всичко правилно. Но страхът да не закъснея и да не се озова в последния

миг пред затворена врата не ме напуска. Провирам се между геймърите, бързам.

И чак когато въвеждам кода си и излизам на трийсет и трето ниво се успокоявам.

Почва се!

Аз съм Стрелеца!

110

Ветровито е. Желязната кабина на „Американските хълмове“ се клати и скърца, наполовина излязла от релсите и надвиснала над самата глава на Неудачника.

Прекрасно, още един начин за сигурна смърт.

— Хей! — изкрещявам аз, когато стигам при него. — Това съм аз!

Неудачника вдига глава. Дали пък това не е добър знак…

— Скучаеш ли?

Сядам до Неудачника и той сам сваля респиратора си. Гледа ме уморено и безнадеждно.

— Ти програма ли си или човек? — питам без заобикалки. Той клати глава. Тълкувай отрицанието както искаш…

— Наясно ли си, че ти викат Неудачника? — казвам аз. — Ама дори на Йов му е вървяло повече от теб, да знаеш! Твоят лош късмет е нещо уникално!

Най-накрая той отговаря:

— Това не е само мой… лош късмет.

— Искаш да кажеш, че не са те спасявали добре?

Приказлив и оживен съм, сякаш съм си подпийнал. Трябва да поразмърдам Неудачника. И колкото и глупаво да звучи — да се убедя, че не е програма.

— Добре ме спасяваха. Просто никой не премина бариерата.

— Каква бариера?

— На съзнанието.

Неудачника е търпелив в обясненията си, но какво от това? Те не хвърлят никаква светлина върху проблема.

— Хайде да се махнем от тая гадория — посочвам с поглед клатещата се кабинка. — Нямаме много време.

— Така или иначе няма да успееш… — прошепва Неудачника, но послушно става и сяда по-встрани.

— Ще видим, ще видим…

Чакам и аз не знам какво. Обещаната от Урман акция, затварянето на нивото?

— Неудачник… може ли да те наричам така? Обичаш ли поезията?

Мълчание.

Една програма би могла да имитира разговор, като черпи отговорите си от моите думи.

Но не е способна да пише програми.

— „Почтен е чичо ми, признавам“[5] — декламирам аз. — Продължавай! А? Неудачник?

Той ме поглежда с такава ирония, че ме изкарва от равновесие:

— „Когато зле се разболя“… Стрелец, само Пушкин ли знаят наизуст всички руски дайвъри?

— Анатол ли?

— Да. Той пък си спомни „оня миг прекрасен“[6].

Мога само да се засмея на глупостта си. Над тези клишета, които са набити в съзнанието ми. Но вместо това питам и нещо у мен започва да се руши, може би прословутата бариера, а може би — здравият разум:

— А Дик какво ти чете? Шекспир?

— Карол — отговаря някой зад гърба ми.

Дик стои до мен. Анатол е на около пет метра разстояние, с „BFG“, готово за стрелба.

— Точно като теб седях до него — казва Дик. — Сядам…

Той сяда пред безучастния Неудачник и произнася:

> Twas brilling, and the skithy toves
> Did gyre and gimble in the wabe.

Чакам като омагьосан. И Неудачника продължава:

> All mimsy were the borogoves,
> And the mome raths outgrabe.[7]

Някъде далече-далече „Windows-Home“ надава тревожен писък и шепне:

— Непреводимо! Няма го в основния речник. Непреводимо!

Дик вдига поглед към мен и ме пита:

— Та така, значи според теб Неудачника е руснак?

Нали и Урман ми зададе същия въпрос?

— Кой си ти? — питам Неудачника. Той се усмихва и става. — Кой си ти?! — изкрещявам аз.

Неудачника казва:

> И както той задумано стоеше,
> Ей Джаберуока с огнени очи

Анатол се засмива високо и продължава:

> Цвирейки във леса довтасал беше,
> Рикае, мята снопове лъчи.[8]

Същинска лудница. И аз съм най-тъпият пациент.

— Върви си, дайвър — заповядва ми Дик. — Игрите на спасяванка свършиха. Всичко е много по-сериозно, отколкото предполагаш.

Сякаш в потвърждение на думите му над нивото изригва плътен, механичен рев на сирени, толкова силен, че ушите ми заглъхват. После настъпва тишина — само разтревожените чудовища дюдюкат, скимтят и подсвиркват. След малко от небето ги надвиква женски глас, който започва да дудне:

— Attention! Внимание! До всички, които се намират на трийсет и трето ниво на „Лабиринт на Смъртта“! Незабавно напуснете зоната на играта! Това е официално предупреждение! Имате половин минута за напускане на зоната на играта! Можете да използвате оръжието си за самоубийство и ще се върнете в залата с колоните на „Лабиринта“. Ще ви бъдат дадени всички необходими обяснения и ще ви бъдат изплатени компенсации. Внимание! До всички…

— Да ти помогна ли? — пита Анатол, като насочва към мен „BFG“-то. — Или самичък ще го направиш?

— Ще нараниш Неудачника — казвам аз. Анатол кимва, хвърля „BFG“-то и сваля от рамото си гранатомета.

Но в този момент аз изтръгвам под защитния си гащеризон кожения колан на Стрелеца. Това е най-обикновен колан — докато се намира на тялото ми.

В ръката ми ивицата кожа с бучене се свива, удължава се, обгръща се със сини искри. Маниака е конструирал „Warlock-9000“ във формата на бич.

Замах — и бичът се изопва, едвам го удържам в ръката си. Крайчецът му удря Анатол по брониранатa жилетка.

Син огнен поток заструява по бича и се излива в тялото на Анатол. Това е бойно оръжие, то не прави разлика между бронята и голата плът. Дайвърът изчезва сред вихъра на виолетов пламък, пропада в земята. Но вихърът не затихва, огнената фуния бучи и бавно се разширява.

— Ти! — крещи Дик. — Ти си пренесъл вирус!

Лицата ни са обагрени от синьо сияние. Неудачника омагьосано гледа нарастващата вихрушка. Кимвам. За какво са ни думи сега?

— Петнайсет секунди… — произнася гласът в небето.

— Ти удари Анатол! Наруши кодекса на дайвърите! — Дик не се опитва да вземе оръжието си в ръце и това ме радва. Не ми се иска да го убивам.

— Всичко е прекалено сериозно — повтарям думите му.

Нов звук — звън на пръсващо се стъкло, трясък на срутващи се стени, стържене на спаружен метал.

От яркочервените облаци пада сребрист пръстен. После става тъмно. Сякаш исполинска чаша захлупва трийсет и трето ниво. Бих си помислил, че капсулирането на „Лабиринта“ изглежда точно така, ако не са ужасът и объркването върху лицето на Дик.

От Ал-Кабар са се включили в играта.

Но Дик е склонен да обвинява за всичко мен. Той смъква винтовката и аз реагирам, без да мисля. Бичът го удря по врата и го обезглавява с ентусиазма на безработен палач.

— Едно-две-три! Тревата гори, Зиг-заг, зиг-заг мечът коси… — произнася Неудачника.

Хващам го за раменете и го блъсвам към огнената фуния. Зад гърбовете ни върху тялото на Крейзи Тосър лумва нов вихър.

— Защо? — успява да попита Неудачника.

Трябва да се бърза. Сега, когато хакерите на „Лабиринта“ и Ал-Кабар се сражават за трийсет и трето ниво, е най-удобното време да се офейка. „Warlock“ е не просто убиец. Това е и тунел, който пробива като свредел дълбината.

— За да има връщане назад! — крещя аз, блъсвам Неудачника към синия пламък и скачам след него.

Огън.

Падаме.

Спиралата от син огън е стената на тунела, а виолетовата мъгла е плътта му.

Под краката ни има замъглени огледала — чупим ги в полета си надолу. Отраженията на лицата приличат на сенки, пространствата — на бледи акварели.

Разрушената гара на първо ниво… болницата на двайсет и първо… катедралата на петдесето! Даже различавам озъбената муцуна на Принца на Пришълците, огнения отблясък на гранатомета, който е нарамил — но ние вече се носим по-нататък.

Дийптаунска улица — лицата на минувачите, капак на такси, рекламен надпис: „Само след като сте поработили за…“

Книжарница — дъга от корици, момиче с очила, прелистващо списание — шумоленето на страниците отеква като гръм, млад касиер…

По ръцете ми пълзят сини мълнии.

Неудачника е обгърнат от пламтящ тюркоазен ореол.

Супермаркет — право пред очите ми се мярва буркан портокалов конфитюр. Празен.

Магазин за животни. Бяло зайче в клетка…

Интересно, може ли да се халюцинира в дълбината?

„Warlock“ вече трябва да миряса. Има си вграден брояч на изминатите пространства, но Маниака не даде гаранция, че ще работи без грешка. Нямал е възможност да изпробва вируса…

Някаква немислимо плоска равнина, цялата е изпепелена, с четири пълзящи по нея коли…

Облаци или пък море от бял пух, кристални дървета чак до хоризонта, побелял старец с хламида[9] до петите, който ни изпраща със смаян поглед, мелодично пеят арфи…

Моравочерен вихър, нисък бучащ рев, воня на сяра и блясък на стомана в тъмата…

Небесносини разряди пронизват всяка наша клетка, всяко косъмче на кожата пращи и боцка, сякаш се забива в тялото.

Зелена поляна, по която тича оглупяло от възторг и напираща енергия кутренце. Сподиря ни джафкане…

Спри, „Warlock“, спри!

Бушуващо море, звезди в процепите на мъглата, солен вкус върху устните, мъничка яхта, спускаща се по гребена на вълната, на носа стои, здраво хванато за въжетата, голо до кръста момче с харпун в ръка…

Полумрак, кръгла зала, стени от екрани, кресло, което прилича на трон…

Това огледало не се троши, а ни всмуква — и ни изхвърля върху студен мраморен под. Нямам време да проверя дали всичко ми е здраво.

Скачам и замахвам с бича.

Но май няма никаква опасност. На креслото трон достолепно седи набит мъж на средна възраст с невероятно разкошна и същевременно полууниформена дреха. Гърдите му са окичени с ордени. Сякаш не ни вижда — цялото му внимание е приковано от някакво същество върху най-големия екран. Съществото прилича на грамадна червена мравка.

— Ние трябва да обединим усилията си! — дудне мъжът. — Обединени, нашите раси…

Помагам на Неудачника да се изправи. Изтърсили сме се на сървъра на някаква игра. Не е зле.

— Хората показаха лъжливата си природа! — изревава мравката от екрана. — Ще превърнем в прах дори и спомена за вас!

Екранът изгасва, мъжът плътно закрива с длани лицето си и замрял в тази поза, започва да се клати като махало.

— Какво е това? — пита Неудачника.

— Игра — обяснявам аз, докато се озъртам в търсене на изход. Врата има, но едва ли се отваря. Помещението прилича на

команден бункер на ракетна база от ония, дето ги показват на кино. Суровата обстановка се разчупва само от пробитата в тавана назъбена дупка — оттам все още се стеле бледолилава мъгла, ронят се и се разпадат на прах парчетата огледало. „Warlock“ продължава да работи, като по инерция се крепи на няколкото най-близки сървъра.

— На какво се играе?

— На междузвездни войни.

Отивам при мъжа. Стъпалата на трона са изработени от кристал. Хлъзгаво и адски неудобно.

— Хей, спасителю на човечеството! — потупвам геймъра по рамото.

Той се изпъва назад в креслото. В очите му напират оскъдни мъжки сълзи.

— Денеб! — гласи заповедта му. Екранът грейва, на него се появява офицер, накичен с не по-малко ордени от своя главнокомандващ. — Полковник! Изведете ескадрата на орбитата на Сол!

— Но, императоре, планетата ни е беззащитна…

— Най-важното е да бъде опазена човешката родина! — отсича императорът. Полковникът кимва, по лицето му се изписва мъка.

— Заповедта ви ще бъде изпълнена, императоре!

Закривам лицето на „императора“ с длан. Може да сме невидими за него? Но мъжагата отблъсква ръката ми и измърморва:

— Смущения… връзката е лоша…

Майко мила! Гледай само как изведнъж ми се отвори работа! Дийп-психозата му е в разгара си. Мъжът просто не желае да ни вижда — това не се вмества в стереотипите на обикновената стратегическа игра, в която се е потопил.

— Как да изляза! — крещя аз. — Къде е изходът?

Той протяга ръка, натиска някакъв бутон. Не ни възприема със съзнанието си, но подсъзнателно е готов да направи всичко, за да отстрани „смущенията“. Движенията му са апатични и неуверени. Поне от денонощие е в дълбината. Зад гърба ми с бучене се отваря врата.

— Какво му има? — казва Неудачника и се приближава.

— Дийп-психоза.

Озъртам се към вратата. Трябва да се бърза. „Warlock“ е оставил следи, които рано или късно ще бъдат открити. А несретникът-император сигурно е с включен таймер…

— Измитаме ли се? — пита Неудачника.

Да, аз наруших кодекса на дайвърите, като използвах оръжие

срещу Анатол и Дик. Но все пак съм дайвър. Пазител на дълбината.

Ако не аз, тогава кой?

— Вики! — командвам аз.

— Льоня? — гласът на „Windows-Home“ е глух и безизразен. Машината е претоварена, на програмата не са и останали сили да украсява нещата.

— Стандартен комплект екипировка.

Пауза. Много дълга. После джобовете ми провисват от тежестта на пратката.

Събличам окъсаните — нима от падането през огледалата? — останки от защитния гащеризон. Оставам с дрехите на Стрелеца, внимателно сгъвам бича — той отново се превръща в колан.

— Какво ще правиш?

Неудачника е изтъкан от любопитство.

— Ще го измъкна!

Сега трябва да прихвана канала за връзка между геймъра и домашния му компютър. И да разбия защитата — едва ли е много сложна, по всичко личи, че си имам работа с типичен чайник. После или ще стартирам дийп-програмата за изход, или ще нулирам таймера.

Изваждам от левия си джоб слънчеви очила, слагам ги. Тъмнината е почти непрогледна, само при основата на трона блещука и се извива оранжева нишка. Ето го канала. Оглеждам стаята. Виждам собствената си „пъпна връв“, чиито колелца се търкалят на пода и водят към прогризания от „Warlock“ тунел. Това е лошо, значи не сме се включили към сървъра на геймъра, а сме влезли неизвестно откъде. Сега каналът ми сигурно блуждае из континентите, прескача от спътник на спътник или се плъзга по влакнестата оптика на океанското дъно. Прекалено много бяха на брой всички тези пространства по пътя от „Лабиринта“ до тук… и сега са наоколо. В тунела проблясва светлина, от време на време изпадат гаснещи парчета от скъсани нишки.

А от Неудачника наистина не излизат никакви сигнали. Или излизат, но са прекалено добре замаскирани, за да бъдат видени с най-обикновен скенер. Представлява само неподвижен тъмен силует, който ме наблюдава как действам.

В десния си джоб имам метална кутийка. Отварям я — върху меката подложка шава и рита с крачка сияещ изумруден бръмбар. Хващам го, той енергично се опитва да се изплъзне, устремен към моя собствен канал. О, не, приятелче! Не там.

Поставям бръмбарчето при основата на трона и то замира, само главата му леко потреперва. После се мушва в оранжевата нишка.

Сега ще чакаме — и ще се надяваме, че компютърът на императора има само стандартен антивирусен комплект.

— Кой е?

Отначало ми се струва, че това е гласът на Неудачника. Също толкова спокоен и безизразен е като неговия. Но когато се оглеждам, разбирам, че в залата сме вече четирима… разбира се, ако броим „императора“ за пълноценен участник в събитията.

От дупката в тавана се спуска мъждукаща бяла нишка, в чийто край има дълга сгърчена фигура. С размити контури и конвулсивни и нелепи движения. Човекът върти глава, но май не вижда какво става наоколо. Боже мой, кой знае от колко далеч се е сурнал тук и как е издържал падането през тунела? „Warlock“-ът е поработил здраво, личи си!

— Не е твоя работа! — подхвърлям аз възможно най-агресивно. Ако непознатият е обикновен потребител на мрежата, по никакъв начин не може да ми попречи.

Но гостът не харесва реакцията ми. Той изопва ръце и към мен се насочва гъвкава блещукаща връв. По точно — не към мен, а към канала ми.

Майтап. Ама че парадокс, да се насадиш така — измъкваш неизвестно кого, наред пътя се хвърляш да спасяваш идиот с дийп-психоза и като капак отнякъде се изтриса хакер с комплект служебни програми.

Добре е, че поне каналът му е максимално тънък, едва мъждука. Изваждам „ръкавиците“, слагам ги, хващам въженцето и го завързвам на възел. После го съветвам:

— Разкарай се! Аз съм дайвър.

Обикновено това действа без грешка. Но гостът или се смята за най-якия пич в дълбината, или не ми вярва.

— Не ми дреме, ако ще да си татко Карло! — отговаря той. Второто усукано въженце е по-бързо и повратливо. В неговия край щракат малки щипки. Улавям го почти при самия ми канал и с кеф го стискам. „Ръкавиците“ безотказно зашеметяват програмата.

Ще ми се да направя същото и с госта, но „ръкавиците“ няма да го спрат, а не желая да използвам „Warlock“-а. Вирусът е прекалено мощен, не съм очаквал подобен ефект.

Пък и Неудачника, загубил всякакъв интерес към мен, непрекъснато обикаля в кръг около хакера. Онзи изобщо не го забелязва, явно също гледа през скенер, фиксиращ само каналите за връзка.

— Слушай, какво си се лепнал? — питам аз, като се приспособявам към речника на госта. — В момента работя.

— И аз.

Скованият глас на събеседника ме дразни, но е цяло чудо, че изобщо чувам нещо. Нишката на канала му е изтъняла максимално, движенията му са резки и накъсани, главата се килва встрани, носът се наслагва върху бузата, за сметка на това ръцете се удължават. Гледката е комична и ядът ми минава.

— Слушай, изрод… и тебе може да се наложи някой път да те измъквам! Разкарай се! Чайникът ще вземе да пукне!

Хакерът най-после загрява, че работата е сериозна. Престава с опитите си да се докопа до канала ми, но измъква нещо като фенерче и осветява „императора“. Някаква полуактивна сканираща програма. Нека гледа, в методите ми няма нищо секретно.

— Системата на клиента е под контрол — шепне „Windows-Home“.

Никога не се знае как ще изглежда пълнежът на чуждия компютър, гледан от дълбината. Затова избирам най-лесния начин. Блъскам чайника — той се изтърколва от трона и непохватно сяда на пода. Заемам местото му, свалям „ръкавиците“, хващам оранжевата нишка с голи ръце, дърпам.

— Вики, терминал!

Пред мен се разгръща екран. Аха. „Вирт-навигатор“. Нелоша операционна система, но предвидена за хора с инстинкт за самосъхранение, а не за чайници експериментатори. Да се изключи таймерът й е точно толкова трудно, колкото и да се изплюеш.

И ето че този нереализирал се повелител на галактиката се е изплюл… и вече двайсет и осем часа е във виртуалността!

Изобщо не ми се занимава с таймера. Намирам файла за аварийно излизане от виртуалността и го стартирам. Дийп-програмата не се подчинява веднага, иска потвърждение. И на това ако му се вика „авариен изход“…

„Императорът“ тихо простенва, хваща се за главата. Опитва се да тръгне към вратата.

Скачам от трона, с едно махване на ръката свивам терминала. Сграбчвам мъжа за врата, блъскам го към трона. Нареждам му:

— Сваляй шлема. Изключи машината.

— Аз… аз… не исках — мърмори „императорът“.

— Ще ти изпратя сметката за спасяването — отсичам аз. — Излизай, по-живо!

Ръцете на мъжа рязко се пресягат към главата му, после започват неуверено да вършеят из въздуха, фигурата му избледнява, оранжевата връв изгасва. Свалям очилата.

Хакерът под дупката на тунела вече е почти безплътен. Бавно

върти глава, оглежда се. Ето така се раждат легендите за дайвърите-чудотворци.

— Да вървим — казвам на Неудачника. Той все още обикаля хакера и поглежда към отвора на тунела, откъдето продължават да се сипят боклуци. — Хайде!

Налага се да го водя за ръка, като малко дете. Хакерът остава в опразнената зала — все още го гложди любопитство. Дупката в тавана бавно се стеснява и след около десет минути каналът му ще бъде прекъснат. Но нека сам се справя с тези дребни проблеми — нали е много велик…

Вратата ни извежда в малка заличка с още седем подобни врати и ствол на асансьорна шахта. Някъде наоколо вероятно бленува на трона си вождът на червените мравки, мъти коварните си планове властелинът на разумните медузи и се вживяват в ролите си други гейм-маниаци…

— Защо така се беше лепнал за тоя хакер? — питам Неудачника в асансьора. Но той мълчи.

Много му здраве. Омръзна ми да вниквам в приумиците му.

Важното е, че го измъкнах от „Лабиринта“! Под носа на две могъщи фирми.

Асансьорът ни сваля на една от улиците на Дийптаун. Въртя глава и се оглеждам наоколо. Ето я кулата на „Америка Онлайн“, ето ги дългите редици на хотелите, зеленината на парка „Градините на Гилтониел“. Аха. Не е чак толкова зле. Намираме се на границата между руския, европейския и американския сектор на града. Неудачника вирва нагоре глава и произнася:

— Звезди и планети: Господарят на Сириус!

Проследявам погледа му. Над зданието, от което сме излезли, проблясва в различни цветове ярка реклама: „Stars&Planets: Master of Sirius!“

Известна фирма. Заслужава си да им предложа услугите си на дайвър — работата е лесна, а доходите — постоянни.

— Неудачник, кой е роднят ти език? — интересувам се.

— Ти не го знаеш — отбягва отговора той.

Изказвам предположение:

— Може би Бейсик?

И двамата се засмиваме.

— Добре — съгласявам се аз. — Ти си жив. Не си плод на компютърен разум.

— Благодаря.

— Но кой си ти?

Неудачника свива рамене. Разглежда минувачите с любопитството на човек, за пръв път попаднал във виртуалността.

— Свали маската — съветвам го и лично смъквам от лицето

му респиратора. — Няма нужда да плашим народа.

— Ще отидем ли още някъде? — пита Неудачника.

Честно казано, и аз не знам. Страхувах се от бързо и енергично преследване, от което би се наложило да се измъкваме с шумотевица и проливане на кръв. Тогава веднага бихме се завтекли към „Всякакви забавления“.

— Ще се поразходим — решавам аз. — Бил ли си в градините на елфите?

— Не.

— Тогава да вървим. Атракцията си я бива… — започвам аз. Но явно днес не ми е писано да изиграя ролята на екскурзовод.

Във вечерното небе пламва дъга и засенчва звездите. Чува се кристален звън. Това е сигналът за общомрежово предаване. Спомням си да е имало само пет-шест такива досега.

И се досещам каква ще е новината, която ще излъчат.

— Такси! — изкрещявам и вдигам ръка. След миг до нас спира кола, аз набутвам вътре Неудачника, след което се шмугвам до него. Шофьорката — младичка къдрава негърка с усмивка се извръща към нас.

Нямам револвер, затова надявам ръкавиците и зашеметявам момичето с юмрук. Неудачника не протестира, той различава хората от програмите без грешка.

— Към публичния дом „Всякакви забавления“! — нареждам аз. Момичето се подчинява.

Колата рязко потегля от мястото си.

— Граждани на Дийптаун!

Гласът приижда отвсякъде. Няма спасение — нито в уютните утроби на колите, нито зад стените на сградите.

— Към вас се обръща Джордан Рейд, комисар на градската служба за сигурност…

Познавам Рейд. Железен е, нищо че е американец. Един от тези, които са готови да контактуват с дайвърите и да търпят дребните престъпления — заради живота на самата мрежа.

— Предава се важно съобщение… моля да обърнете внимание… — бърбори негърката.

Но аз и без това съм наострил уши.

— Преди около половин час на територията на „Лабиринт на Смъртта“ бе извършено престъпление, което заплашва съществуването на Дийптаун — казва Рейд.

Майко мила! Това пък какво е?

— Двама човека, единият от които е дайвър, са обвинени в употребата на вирусно оръжие от тип, забранен от Московската Конвенция. Това е полиморфен вирус, който е белязан с монограма „Warlock-9000“ и има неограничена способност за

разпространение…

Що за глупости? Маниака никога не би пуснал такъв вирус!

— Една от особеностите на действието му е поемане на контрол над комуникационното оборудване. Сред пострадалите са корпорацията Ал-Кабар и „Лабиринт на Смъртта“.

Сега вече вдявам какво точно става. Когато сдърпалите се противници са разбрали, че дивечът се е изплъзнал, те са се сплотили. И са обвинили за всичко мен, включително и за разгрома на трийсет и трето ниво.

Страхотно! А сега се опитай да докажеш, че „Warlock“ само е пробил за нас таен проход и после кротко е издъхнал, както подобава на един възпитан вирус, който спада към разрешените за използване. Даже да предоставя на полицията сорса на вируса, никой не би рискувал да ме оправдае. Казва ли ти някой как е могъл да взаимодейства „Warlock“ с виртуалния свят на „Лабиринта“?

— Дявол да го вземе — прошепвам аз.

— Лошо ли е? — пита Неудачника.

— Меко казано, да.

Пресягам се през рамото на негърката, вземам от таблото с уредите слушалката на телефона, набирам на клавиатурата адреса на Гилермо.

— Сега ще видите външността, използвана от заподозрените в „Лабиринта“ — съобщава Джордан. — Предлагаме на въпросните лица да се явят доброволно в управлението за сигурност на Дийптаун. Молим също всички, които познават тези хора, да се свържат с мен.

В небето грейват портретите ни. После започват да демонстрират двама ни с Неудачника в пълен ръст и в движение.

Впечатляващо е, особено когато отсичам с бича главата на Дик.

— Гадове… — измърморвам аз и се отлепвам от стъклото.

Връзката се осъществява след около десет секунди.

— Hello!

— Привет, Вили — изстрелвам на скоропоговорка. — Как да разбирам това?

Пауза.

— А! Стрелец? Къде сте?

— В една кола.

Не рискувам нищо, зашеметената транспортна програма не изпраща отчети за местоположението си.

— Станало е недоразумение — бързо казва Гилермо. — Елате, ще оправим всичко.

— Първо оттеглете обвиненията.

Вили въздъхва:

— Стрелец, това не е в моята… ъ… власт.

— Много жалко. Пак ще се свържа с вас — обещавам аз и трясвам слушалката.

Пристигаме при бордея и пред мен изниква нов проблем: какво да правя с колата? Ликвидирането на програмата е мъчна работа. Ако си тръгне по живо по здраво, „Дийп-разводач“ ще възстанови връзката с нея и ще проследи маршрута.

Налага се да прибягна до помощта на самия „Дийп-разводач“…

Изваждам от джоба си кутийката с изумрудения бръмбар и очилата. Командвам:

— Неудачник, излизай.

Измъквам се от колата след него, мятам тъпото насекомо в купето и затръшвам вратата. Резултатът следва незабавно.

„Дийп-разводач“ не охранява много-много такситата си, предпочита да се примирява с лудориите от рода на моите безплатни и недокументирани пътувания. Но безмилостно елиминира опитите за проникване на сървърите й. Такива примитивни програмки като „бръмбара“ не могат да преодолеят защитите.

Таксито избледнява и се разтваря във въздуха — каналът за връзка е бил отрязан при първия опит на „бръмбарчето“ да проникне в чуждия компютър.

— Да тръгваме — разтърсвам Неудачника и го хващам за ръката. Ако в момента във фоайето има посетители, съвсем сме загазили.

Но ни провървява — там няма никой. Дори охранители.

— Това е публичен дом — уведомявам за всеки случай Неудачника. — Можеш да прегледаш албумите.

Той клати глава в знак на отрицание.

— Защо ли не съм изненадан? Да вървим…

Почти тичаме из коридора. Очаквам, че служителките пак ще започнат да надничат през вратите, но цари пълна тишина. Абсолютно никой! Сякаш бордеят е гробница.

Блъскам вратата на стаята на Вики, вече готов за това, че и нея я няма. Неудачника пристъпва от крак на крак зад гърба ми.

— Мога ли да те поздравя, Леонид? — с леден глас пита Вики.

В хижата е чистичко, сякаш не е имало никакъв земетръс. Не знам как е при другите, но аз обикновено правя такова подреждане само когато съвсем изляза от релси. На масата се е появил малък радиомагнетофон. Вики се е преоблякла, сега носи сиви джинси и пуловер в същия цвят.

Освен това, съдейки по тона, чака обяснения.

— Чу ли какво каза комисаря?

— А има ли някой, който да не е чул? — Вики става и аз бързо правя крачка назад. Когато една жената е бясна, по-добре е мъжът да не оказва съпротива. — Значи спаси… приятеля си. Той спаси ли те, момче?

Неудачника свива рамене, усмихва се и Вики леко намалява оборотите.

— Как се казваш?

— Неудачника.

— Аха. Виж какво, приятелче, не предизвиквай съдбата, постой тихичко до прозореца!

Неудачника се подчинява, а Вики се заема с мен. Ох, не е избрала правилната самоличност — това е маниерът на Мадам.

— Значи, спаси го. Значи, прекара Ал-Кабар и „Лабиринта“?

— Вики, те лъжат! — казвам бързо аз. — „Warlock-9000“ е локален вирус, той отговаря на изискванията на конвенцията!

— А за дайвъра — също ли лъжат? — изкрещява Вики. И аз най-накрая разбирам какво я е изкарало от равновесие. — Те ли лъжат? Или някой друг… друг!

Нямам голям опит с получаването на шамари. Държа се за пламналата буза и стоя вкаменен. Неудачника послушно гледа през прозореца, но не може да не е чул изплющяването.

— Дайвър? — продължава да кипи Вики. — Дайвър, а? Пък аз, глупачката му с глупачка дори ти предлагах помощ! Не можа ли да ми кажеш, че самият ти си дайвър?

— Не… — прошепвам аз.

— Защо? Не ми ли вярваш?

Никога няма да повярвам, че бог е създал жената от реброто Адамово. Не, създал я е също като мъжа от глина, която обаче е била съвсем друга.

Прекалено различни поводи за гняв намираме.

— Страхувах се, че ще те изгубя.

— Ето че… — започва Вики и млъква.

— Невъзможно е да обичаш човек, който вижда дълбината без илюзии. Знам, Вики, опитвал съм да се разкрия. И това винаги… винаги се случва. Щеше да ме намразиш. Неусетно. Дори сама нямаше да разбереш какво става…

Говоря, вече осъзнал, че всичко е свършено. Ние можем да си останем приятели, но нищо повече. Нито една жена в света не би обикнала човек, който вижда лицето й като мозайка от цветни квадратчета.

— Да, трябваше да ти кажа — шепна аз. — Веднага. Не можах, моля те, прости ми. А ти би ли имала куража да ми

кажеш, че си дайвър?

Вики мълчи. В очите ѝ има сълзи, които в действителност не съществуват. Между нас има стена — отсега и завинаги.

— Не — тихо казва тя. — Аз също не можах. Аз… страх ме беше, че ще те изгубя.

Май съм полудял.

Само че какво от това, ако когато прегърна Вики, между нас няма стена…

— Моята работа… заради нея. Отвратително е, когато всичко е истинско. Не знам защо се получи така… беше прекалено гадно… уплаших се и изпаднах от дълбината…

— Ние казваме — изплувах…

— Изплувах…

Неудачника гледа планините. Браво на него, готов е да стои така цял ден.

— Винаги изплувам. Затова поемам най-големите изроди, защото ми е все едно…

На устните ми напира въпросът, който никога няма да задам. Но Вики сама ми отговаря:

— Там, при реката, не излязох. За пръв път в живота си. Наистина.

Вярвам ѝ, както вярват всички мъже от началото на времето.

В този свят само вярата ни се превръща в истина.

111

Вики прави кафе и дори Неудачника се оживява. Седим на масата, в малката каничка има прясна сметана, в захарницата — хълмче бял пясък, пълната бутилка „Ахтамар“ чака реда си. Впрочем, Вики веднага налива коняка в чашите.

— За успеха ти, Льоня — казва тя.

— Такива успехи нямат голяма стойност — отговарям аз.

— Защо?

— Общомрежово издирване.

— И какво от това?

— Ще ми се наложи да изляза. Този образ е разкрит, а Стрелеца са го виждали тук.

— Кой? — Вики сякаш не разбира колко е напечено положението. — Моите момичетата ли?

— Поне те със сигурност.

— Те няма да кажат на никого. Или си мислиш, че виртуалните проститутки съчувстват на силните на деня? Да ти кажа, всичките сме ги виждали какво представляват без гащи… и директорите на корпорации, и президентите на фирми. Хората, които обичат да бият жената с камшик, преди да преспят с нея, не будят съчувствие.

— Говориш така, сякаш всичките са извратеняци.

— Не, разбира се — Вики се усмихва. — Но се запомнят точно тези гости. Нито едно от нашите момичета няма да натопи Стрелеца. Още повече, че ти не си правил оргии и не те е било гнус да седнеш на една маса с нас.

— Защо си толкова сигурна?

— Льоня, целият ни персонал е от Русия, Украйна, Беларус, Казахстан. Как мислиш, процъфтява ли в тези държави любовта към правителството и едрия бизнес?

— Не съм забелязвал такива извращения.

— Точно това имах предвид. Да пием за успеха ти.

Отпиваме от коняка си, Неудачника следва примера ни. Лицето му е невъзмутимо, сякаш е дръпнал глътка чай.

— А Каскетчо? — сещам се аз. — Виж, той сто на сто ме е запомнил!

— Не е от тази порода. Ярко изразен асоциален тип… Няма да тръгне да доносничи.

— Стори ми се, че е способен на много неща.

Вики барабани с пръсти по масата.

— Льоня… Каскетчо винаги взема червения албум. Това е особена група, където е разрешено всичко. Не просто вериги,

камшици и дребните удоволствия на садиста, а всички видове зверства. Убийства, разчленяване… може ли да не продължавам?

— Имай тази добрина.

— Та така, Каскетчо не се занимава с подобни неща. Той идва при нас да общува… да разговаря.

— И с това е подлудил всички служителки?

— Льоня, когато един солиден чичко си поръча червения албум, заведе момичето в подземието, където крещи, че е вампир и се впива със зъби в гърлото й, това е гадно и гнусно, но разбираемо. Това просто е болест. Когато с нищо незабележим юноша седне пред момичето и започне да води разговори за душата… когато харчи пари, за да й докаже за един-два часа, че е мръсница и жалка твар, недостойна да живее на тази Земя… Това е още по-страшно, повярвай ми.

— Защо? — неочаквано се включва в разговора Неудачника.

— Защото това е проклятие. Правото да съдиш и заповядваш. Правото да владееш истината. Лесно е да проумееш какво представлява глупакът или звярът. Много по-трудно е с онзи, който се смята за свръхчовек. Умен, чист и непорочен. Генерали, борещи се за мир, управници, анатемосващи корупцията, извратени типове, осъждащи порнографията — господи, малко ли сме ги виждали тук? Може би над хората тегне такава прокоба? Обещават ли ти ред, очаквай хаос, пазят ли живота ти, дебне те смърт, а когато бранят морала — хората се превръщат в зверове. Достатъчно е само да кажеш — аз съм по-извисен, по-чист, по-добър — и веднага идва разплатата. Само тези, които не обещават чудеса и не се издигат на пиедестал, носят добро на света.

Усещам, че здраво ще се сдърпат. Бързо се намесвам:

— Стоп! Вики, хайде стига дискусии за доброто и злото! Така можем да изкараме и праведниците, че са убийци и крадци!

— Ти самият си крадец — отбелязва Вики.

— Аз помагам да се разпространява информацията.

— А джебчията учи хората на бдителност. Само че има ли нужда от подобни уроци многодетната майка, на която са свили портмонето със заплатата?

Имам милион възражения. Мога да обясня, че кражбата на чужди файлове не е основното в работата на дайвърите. Един хакер, без да влиза във виртуалността, може да се справи много по-успешно с тази задача. И има разлика между кражба и копиране на информацията — аз не оставям зад гърба си празни компютри. Какво го интересува човечеството кой пръв ще пусне на пазара нов вид шампоан или лекарство против настинка?

Но не искам да споря с Вики.

— Извинявай. — Тя докосва ръката ми. — Не съм права.

— Защо пък? Натри ми носа напълно заслужено…

— Извинявай… Разбираш ли, Неудачник, ние попаднахме в чисто информационен свят. Свят, в който всичко е позволено. Може да се стреля, да се развратничи, да се хулиганства. Няма подготвени закони, а най-важното — не е подготвена и човешката психика. На практика в дълбината няма наказания — дори да те отлъчат от мрежата, имаш право да влезеш под друго име. Можеш да си докараш ядове, ако крадеш информация, но и тук нормите за забрана са мизерни. Опитай да докажеш на дванайсетте съдебни заседатели, че именно мистър Джон Смит е свил новата игра от сървъра на „Microprose“ и я е предал на Ваня Петров, който пък с помощта на Ван Хо пиратски я е пуснал на пазара. Свят на недоказуеми престъпления и мнима смърт. Само болката в душите ни остава истинска — но кой ще измери болката, плъзнала се по кабелите и стиснала сърцето ти? Нищо не ни е останало, освен морала. Смешен, остарял морал. И се оказа, че е много по-удобно да си негодник или праведник, отколкото човек… просто човек, истински човек.

— А какво е това човек? — казва Неудачника. — Просто човек, истински човек?

— Бих ти обяснил — отговарям. — Ако бях Бог. Спрете се, а?

— Ама на мен наистина ми е интересно — Неудачника продължава да говори със спокоен, даже равнодушен глас, но в очите му припламва любопитство.

— Ти си човек.

— Защо?

Наистина, защо? Та нали бях готов да го нароча, че е само хитра програмка. Обърквам се, но Вики също ме гледа в очакване на отговор и аз казвам:

— Не знам. Ти не стреляш по хора в „Лабиринта“, спасяваш несъществуващо дете. Но това са пълни щуротии… Цитираш Карол в оригинал, но нали човекът не е запас от назубрени знания… Вече трето денонощие си в дълбината, и нищо — държиш се…

Вики поглежда Неудачника смаяно.

— И не е ясно как си влязъл в дълбината… само че това надали показва, че си човек, а тъкмо обратното…

Той чака търпеливо.

— Знаеш ли, това сигурно е вътре в нас — казвам неочаквано за мен самия. — Лично аз те смятам за човек… защото бих искал да ми станеш приятел.

Неудачника май се обърква.

— Тук, в дълбината, всички сме с маски. Може така да е и по-

добре, по-истинско. Не знам. Когато излезеш в реалния свят, можеш да се окажеш адски неприятен тип. Но тук и сега те смятам за човек. И нямам никакви обяснения защо.

— Може би тогава е по-добре, че не мога да изляза в реалността? — пита Неудачника. Поглежда към Вики, усмихва се смутено. — Аз наистина не съм човек.

Дойдохме си на думата.

Безумие, част втора.

Вики разглежда Неудачника и се усмихва, а аз усещам хладен повей в сърцето си.

— Вики… той не лъже. Той никога не лъже — казвам аз и ставам. — Ако не иска да отговаря, просто си мълчи… — Хващам я за ръката и я дръпвам от масата. Неудачника ни наблюдава тъжно и спокойно.

— Шегуваш ли се? — Вики въпросително кимва на Неудачника.

— Не.

— Той не умее да се шегува — потвърждавам аз. — Не можеш да излезеш от дълбината, нали?

— Не мога.

— Човек ли си?

— Не.

— Тогава кой си?

Мълчание.

— Виждаш ли? — почти изкрещявам аз. — Той не отговаря!

— Преди минута ме нарече човек — казва Неудачника. — Дори допълни, че искаш да станем приятели. Истина ли беше това?

Мой ред е да си замълча.

— Ти каза, че истината е тук и сега — продължава той. — В дълбината всеки може да бъде себе си, без грим. Само душа… ако има вяра в душата.

— Да — казвам аз. — Да! Не лъжех!

— Тогава от какво си изплашен? От моето признание?

Кимвам. Вики се притиска към мен и аз усещам как потреперва.

Не очаквах, че тя чак толкова ще се уплаши.

— Защо не го каза по-рано? — изкрещявам аз.

— Казах ти достатъчно, Леонид.

В този момент Вики започва да се смее неудържимо.

— Вие сте полудели, и двамата! Не си човек, така ли? — тя се отскубва от мен, приближава се до Неудачника, хваща го за ръката. — Отговори!

— Какво влагаш в понятието човек?

— Двуного без пера!

— Не съм човек.

Кошмарът продължава. Неудачника играе своите си игри, Вики е объркана, а аз вече не знам как да разкъсам веригата от недомлъвки и загадки.

Компютърният разум е невъзможен! Рано е, прекалено е рано да се появи. Но не е по силите ми да сметна думите на Неудачника за лъжа!

Спасението идва с телефонния звън, който разкъсва тишината.

Вики се отдръпва от Неудачника, отваря вратичката на бюфета, протяга ръка. Там сред малки и големи кутии и пакети се търкаля радиотелефон.

— Да? — произнася тя, без да откъсва поглед от Неудачника.

Гласът в слушалката е силен и уверен, той достига до мен и аз веднага го разпознавам.

— Дайте ми Стрелеца.

— Кого? — много искрено се смайва Вики.

— Стрелеца. Кажете му, че Човека Без Лице иска да си поговори с него.

Правя крачка напред и вземам слушалката от ръката ѝ.

— Казвай.

— Първо, искам да ви поздравя, Стрелец. Второ — предлагам да излезете.

— Няма начин — отговарям кратко аз.

— Стрелец, нямаме време за игрички. Аз съм пред главния вход. Но този път съм изпреварил конкурентите само с две-три минути. В Ал-Кабар са проследили маршрута ви. Излизайте.

— И какво следва?

— Вие ще получите обещаната награда, а аз — Неудачника.

Гласът в слушалката звучи силно, прекалено силно. Поглеждам към русолявия тип, който не се смята за човек. И към мръщещата се Вики.

— Мисля, че той не иска да дойде с вас — отговарям аз. — Извинявайте.

— Стрелец, имахме договор…

— Не съм обещавал да ви давам човека. От „Лабиринта“ го изведох, останалото си е наша работа.

— С много голяма тежест се нагърбваш, дайвър.

— Все някой трябва да взема решения.

— Какво пък, ти решаваш.

Гласът изчезва. А след секунда подът потрепервa, подмята ни към тавана, сглобените от греди стени скърцат и се огъват. Върху мен пада картината с водопада — и ромоленето на водата до

ухото ми ме кара да дойда на себе си.

Надигам се и запълзявам по надипления под. Това не е земетресение. Разрушават стените на бордея. Разбиват защитата, наивно превъзнасяна от Компютърния Маг.

Между другото, ако още не са нахлули в хижата, значи защитата не е чак толкова лоша.

— Вики!

Помагам й да се изправи. Лицето й е окървавено, единият ръкав на пуловера й е разкъсан.

— Мръсници… — шепне тя.

Само Неудачника не е паднал — той стои, долепен до стената с разперени ръце, за да запази равновесие.

— Ще изляза от сгра… — започва той, но грохотът на следващия взрив прекъсва думите му. — Това е неизбежно…

— Искаш се предадеш ли?

— Не, но…

— Тогава мирувай! — Леко разтърсвам Вики за раменете. — Има ли въже в стаята?

Тя объркано клати глава.

— Трябва ми въже!

Вики мести поглед върху прозореца. Разбрала е.

— Може да се скочи…

— Седем и половина метра, ще се пребием!

За щастие тя не обръща внимание на точната цифра, иначе щеше да вдигне скандал, на който не му е времето сега. Жените са изваяни от друга глина.

— На третия етаж… — започва тя, но в този момент вратата се отваря широко. Изтръгвам от кръста си колана, който с шумолене се превръща в бич. Но под касата не стои Човека Без Лице, нито някой негов наемник. Там се клатушка Компютърния Маг, балансирайки благодарение на крилатите си чехли. Коридорът зад гърба му е обгърнат от разноцветни блещукания, от взривове светлина и когато поглеждам към тази карнавална мъгла ми става нещо — движенията ми се забавят, губят точност…

— О, деветохиляден Warlock! — радостно изкрещява Мага при вида на бича в ръката ми. Доплува в стаята, затръшвайки вратата след себе си, и неочакваното забавяне на движенията ми преминава. — Вики, къде е Мадам?

— Аз я заместват!

— Атакуват бордейчето! — продължава да се весели Мага. — Помляха първия етаж, отиде на майната си. Включи се пречилката, но те продължават да напират.

Той долита при мен, хваща ме за ръкава и възбудено пита:

— Видя ли каква илюминация? Толкова излишна информация се бълва към модемите им, че всеки компютър би се задавил! Е, освен добрите… Та къде е Мадам, Вики?

— Ще устоим ли? — пита тя.

— Майтапиш ли се? Не. Работят много яки специалисти. Но нищо, всичко се записва, такова оплакване ще изпратим, че ще им се разкаже играта! Къде е Мадам, няма да стартирам активните системи без нейна заповед!

Тялото на Вики затрептява, разширява се в гърдите и бедрата, лицето се топи като восък. Ето как изглежда отстрани дайвър, който е изплувал от дълбината и сменя тялото си…

— Стартирай всичко, което имаме — командва Мадам.

— Ох! Леле! — Мага широко разтваря очи в израз на театрално учудване. Интересно дали може да спре да маниерничи? — Знаех си, знаех си аз!

Впрочем, ръцете му не играят театър — те изваждат от джоба малък пулт и започват да набират някакви команди.

— Само че все едно няма да устоим, Мадам Вики!

— Трябва да се измъкнем, Маг!

— Мадам! — Мага притиска ръка към сърцето си. — Аз не мога да помогна ей така, отведнъж. Тук трябва дайвър!

— Дайвърите нямат нищо общо — аз махвам с ръка към прозореца. — Трябва ни въже!

— За да се обесите? — кикоти се Мага. Свива крака, пада на пода и понечва да свали чехлите си, без да спира да бърбори: — На третия етаж, егати майтапа, оня тъпанар, дето си пада по шведските тройки, оня де, дето си трае кой е, така се уплаши, че скочи от прозореца! Цопна в басейна, започна да се дави и да крещи, че не можел да плува и че бил депутат от Държавната дума, та трябвало да го спасяват…

Той ми мята чехлите си.

— Дръж! Няма ограничение на мощността, и тримата ще се спуснете. Мадам, а ти защо не ми каза, че Вики е твоя маска, знаеш, че не съм клюкар, щях да си трая!

Обувам чехлите. Крилцата възбудено потрепват и ме удрят през пръстите. Смешно е: за Мага Вики е маска на Мадам, за мен е тъкмо обратното.

— Леле, какви скандали ще има сега! А ти пък кой си, приятел?

Неудачника не отговаря. Може би и той се е шашнал като мен? Компютърния Маг прилича на многофункционална операционна система, която едновременно върши и палячовщини, и сериозна работа.

Аз не мога така.

— Благодаря — казвам аз и се опитвам да се изправя. Мага ме хваща за лакътя, придържа ме докато балансирам във въздуха, за да свикна. Усещането е направо шантаво, не е като да се придвижваш във въздуха с реактивната раница, която се използва на някои нива на „Лабиринта“.

— Като по стъпала — шепне Мага. — Сякаш вървиш нагоре-надолу по стълби.

— С колко време разполагаме, Маг? — Мадам делово оглежда хижата, слага на рамо чантичката на Вики, после започва да вади от шкафа кутии и пакети и със замах на баскетболистка ги хвърля през прозореца. Съмнявам се, че ще имаме време да ги съберем, но не споря.

— Само за прощална целувчица!

— Тогава ще я отложим за следващата ни среща. Маг, моля те, задръж ги колкото можеш. Забаламосай ги с приказки или нещо подобно!

— Ще опитам — неочаквано се притеснява Мага. — Ама… не знам, не умея…

— Вики, върни се в предишното си тяло — помолвам аз, като оглеждам мощните габарити на Мадам. Отивам при Неудачника — той все още е прилепен към стената.

— Все едно ми е кой си. Човек или програма. Приемам и едното, и другото!

Той мълчаливо ме гледа в очите.

— Не искам да те давам на тези изроди. Ще се опитам да те спася. Вярваш ли ми?

Неудачника мълчи.

— Все така искам да съм ти приятел — казвам аз. — Който и да си.

Той прави крачка към мен. Допълвам:

— Моля те… нека лишим тези мръсници от удоволствието да ни хванат.

Изглежда съм казал не каквото трябва.

— Добро — въпреки злото? — интересува се Неудачника.

— А как иначе? — неочаквано се намесва в разговора Мага. Той се е пльоснал в креслото с кръстосани крака и е станал неочаквано сериозен. — Ако няма някаква начална точка — всичко губи смисъла си.

Неудачника млъква и послушно отива с мен при прозореца. Вики — не Мадам, а именно Вики — вече се е качила на перваза и с особен израз на лицето гледа надолу.

— Да не те е страх от височината? — питам я със закъснение.

— Не се бавете, става ли? — крещи зад гърба ни Мага. Хвърлям поглед към него — пръстите му удрят по пулта и зад

стената долита рев, сякаш там се засилва преди излитане „Боинг“. Ревът почти заглушава нечий вик. По дървената врата пробягват огнени езици.

— Ами ти, Маг?

Компютърният Маг се усмихва и изважда от джоба си някакво подобие на кокоше яйце.

— Аз имам това.

— Какво по-точно?

— Ще видите — обещава Мага.

Вики и Неудачника увисват на раменете ми толкова синхронно, че няма нужда от команди. Прекрачвам перваза и стъпвам върху въздуха.

Въздухът държи.

Вятърът ме удря в хълбока, реката шуми на стотина метра под мен. Вие ми се свят. Трябва да изляза, да се измъкна от дълбината.

Само че… не искам да видя лицето на Вики като квадратчета от разноцветни пиксели.

Първоначално възнамерявах да се спусна по склона, но сега разбирам, че е безсмислено. Пътечката е затрупана с морени… проклет земетръс!

Вървя напред и надолу. Над склона, над отвесната скала, над ревящата планинска река — към противоположния склон, гъсто обрасъл със зеленина.

— Даже със самолет ме е страх да летя… — шепне Вики. С мъка откъсвам поглед от ширналата се долу бездна и я поглеждам.

— Дръж се, миличко…

— Ти… изплува ли?

— Не!

Тя затваря очи за миг, после рязко вдига глава:

— Льоня, изплувай! Не се мъчи!

Аха. Ще има да чакаш.

Аз съм направен от друга глина!

— Успех, момчета! — крещи след нас Мага. Сигурно се е показал от прозореца.

— Момчета… — възмутено шепне Вики. — Всички мъже сте еднакви!

— А на тебе, Викче, хиляда и половина целувки! — продължава Мага.

Сега се радвам на бъбривостта му.

Остават ми още стотина метра.

Хвърлям поглед наляво — лицето на Неудачника е абсолютно спокойно. Гледа пропастта под нас с детско любопитство. Ето кой

трябваше да обуе крилатите чехли.

Не знам защо Вики се самоподценяваше, когато възхваляваше Сигсгорд. Нейното пространство с нищо не отстъпва на неговото.

Може би дори е по-истинско.

В лицето ме удрят борови клони, пред очите ми прелита светлолилава шишарка. Колкото и да е странно, сега съм сигурен, че има такива.

Обикалям по спирала бора, като се спускам все по-ниско и по-ниско. Скалата, на която е кацнала малката хижа, остава от другата страна на пропастта. Мага вече го няма на прозореца.

— Льонка… — шепне Вики, когато до земята остава към метър и половина, и разперва ръце. Не биваше до го прави. Тя успява да скочи нормално, обаче ние с Неудачника изпадаме в неприятно положение. Килвам се наляво, чехлите трескаво ритат въздуха, но не могат да ни удържат.

Падаме един върху друг.

Не бяха ли прекалено много паданията днес? Още повече, че съм с китайския костюм, с неговите слаби ограничения на силата на ударите?

Смъквам чехлите, увиснали пред мен, надигам се, жадно вдишвам въздух и потривам натъртения си хълбок. Неудачника със стон се изправя в клекнало положение.

Вики ни гледа смутено.

— Боли ли ви, момчета?

— Не, всичко е наред! — измърморвам аз и помагам на Неудачника да се изправи. Над нас има гъста зелена завеса, на пет метра от пропастта сме. Бученето на водата заглушава шумоленето на окапалите иглички под краката ни. Колко е приятно да стъпиш на твърдата земя.

— Льоня…

— Да потегляме — прекъсвам я рязко. В края на краищата, много добре знам какво е страх от високото. Нали и аз не успях да премина по моста на Ал-Кабар в дълбината.

Измъкнахме се от бордея, което е най-важното. Вече не сме в пространството, атакувано от хората на Човека Без Лице. Заобикалят ни планините, създадени от Вики за лично ползване. Планините, където никога не е имало хора. Пространство в пространството, скрит свят, живеещ по свои закони. Единствената врата към него е хижата на склона…

От прозореца на хижата изригва гъст оранжево-черен пламък и дървените стени моментално лумват, обзети от опустошителен огън.

„Ще видите“ — каза Мага. И е прав, трудно е да не се види как действа файлът-бомба. Единственият проход до нормалната

дълбина догаря пред очите ни.

— Надявам се, че ти си там… Човеко Без Лице — казвам аз.

— Какво ти беше обещал в замяна за Неудачника? — пита Вики.

Хвърлям кос поглед към обекта на пропадналата сделка и признавам:

— Медала за Всепозволеност.

— Какво?

— Наистина ли не си чувала за него? Дибенко е получил същия за това, че е създал дълбината. Право на всякакви действия във виртуалния свят.

Вики се усмихва.

— Това струва повече от парите — казвам аз. — Това е индулгенция за всички грехове…

— Излъгали са те, Льоня.

— Защо?

— Медалът за Всепозволеност е уникален тъкмо защото съществува в един-единствен екземпляр. Всяко създадено копие автоматично се смята за фалшификат и се унищожава. Знам го, защото… познавах един образ, който се опитваше да го изкопира.

Най-смешното е, че не изпитвам и грам учудване. Намигам на Неудачника и казвам:

— Ти наистина си важна птица. Щом дори Димка Дибенко е готов да даде за кожата ти най-ценното си съкровище.

Неудачника поклаща глава.

— Не, аз съм още по-важен.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ДЪЛБИНАТА

От изхвърлените през прозореца продукти сякаш напук на законите на физиката са се запазили цели-целенички само стъкленият буркан със сладко и хартиеният плик с крекери. Всичко останало е цопнало в пропастта или се е размазало върху камънаците. Според мен все едно е безсмислено да се запасяваме с храна, но въпреки това взехме буркана.

Сигурно е израз на инерцията на съзнанието. За паническата лакомия на разума, озовал се сред дивата природа.

— Имаш ли някакъв план? — питам Вики.

— Защо питаш мен? Нали ти предложи да избягаме през прозореца — справедливо възразява тя.

— Нямаше друг изход.

— Имаше. Нали си дайвър?

Кимвам към Неудачника.

— А той какъв е?

Само един час беше достатъчен, за да се умори Вики от този въпрос. Сядаме на меката морава, в сянката на дърветата. Над останките на хижата продължава да се вие бял дим.

Мълчаливо наблюдаваме Неудачника — той броди по склона, докосва боровете, събира от земята някакви иглички и камъчета. Градско чедо, което за пръв път се е озовало сред природата. Заточеник, офейкал от подземията на замъка Иф.

— Леонид, аз май прекалено се увлякох, когато ти разправях за компютърното съзнание — започва Вики. — Та така — той е човек. Обикновен човек, който те води за носа.

— От три денонощия е в дълбината.

— Стимулатори. Или също е дайвър.

— Не се проследява каналът му за връзка.

— Добра маскировка.

— Преследват го две големи фирми и Дибенко.

— Навсякъде е пълно с глупаци.

Прекрасно нещо е бръсначът на Окам. Отрязва до корен всичката мистика. До кожа.

— Вики, ти си психолог… има ли тестове за разкриване на хора?

Тя тихо се засмива.

— Не, разбира се. Досега не е имало нужда от тях.

— Срещал съм в някаква фантастична книга начин за

проверка…

— И вярваш, че една схема, измислена от писател на чаша кафе, може да работи реално?

— Все пак трябва да се опита — упорствам аз. — Нали има институти, занимаващи се с проблемите на изкуствения интелект? Би трябвало да съществуват разработки по въпроса. Има фенове, които измислят абстрактни тестове… за бъдещи нужди. Ще изляза от дълбината и ще пообиколя Интернет.

— А как ще се върнеш? Вече няма вход за това пространство. — Вики горчиво се засмива. — Страхувам се, че то е загубено изобщо, завинаги. Превърнало се е в затворена система, която ще живее на компютъра сама за себе си.

— Някой добър хакер ще пробие проход.

— Това вече ще е друг свят. Планините ще се съпротивляват до последно. Проникне ли някой тук, те губят свободата си.

Разбирам я, и то чудесно, но мразя подобен предвидлив песимизъм.

— Ще нарисуваш нови планини.

Вики не се обижда.

— Следващия път ще измисля море. Море, небе и острови.

— И не забравяй за резервния изход.

— Пространствата живеят по свои закони… — Вики става. — Може и да има изход, Льоня. Когато създавах тези планини, програмата търсеше други ландшафти, на всички достъпни сървъри. Крадях отвсякъде по парченце… — тя смутено се усмихва. — И оставях пролуки. Съвсем малки. Намерим ли една от тях, ще можем да излезем.

— Това звучи по-добре.

В най-краен случай имам „Warlock“-а. Но е рисковано да го използвам — враговете ще открият следите на вируса.

— Трябва да се махаме оттук — решава Вики. — До здрачаване остават около пет часа. Ако нападателите успеят да възстановят хижата, по-добре е да сме колкото се може по-далеч от нея.

1

Спираме едва когато слънцето изчезва зад планинските зъбери и оранжевият отблясък върху облаците угасва. Изминали сме към десет километра и това е много, страшно много път. А нощем из планините бродят единствено самоубийците.

Изразходваме последния четвърт час за събиране на нападали клони. За щастие ги има в изобилие, защото сме на границата между гората и алпийските ливади. Заедно с Неудачника довличаме повалено от вятъра борче и аз си одрасквам ръцете, докато отчупвам клоните и майсторя от тях пирамидка за лагерен огън.

— Достатъчно, момчета — решава Вики. Пали цигара, после бързо и сръчно запалва и огъня.

Вечерята е символична — малиново сладко и сухи бисквити. На Неудачника му е все едно — той дъвче с апетита на електрическа месомелачка. На мен всяка хапка ми присяда. Яде ми се пържола с пикантен сос и зелен грах, пие ми се студена бира. А всичко е на две крачки оттук! Просто трябва да изляза от дълбината, да вляза отново в нея, да се отбия в „Стария хакер“ или „Трите прасенца“…

Погледите ни с Вики неволно се срещат.

Не знам дали си мечтае за свинско с бира или за пъстърва с бяло вино. Но сто на сто не е закопняла за бисквити със сладко. И двамата не ставаме нито за Карлсон, нито за Лошото Момче.

— Вкусно ли е, Неудачник? — интересува се Вики.

— Ъхъ.

— А какво ядеш обикновено?

— Всякакви гадости.

Търпението ѝ секва внезапно.

— Чуй ме, момче…

Неудачника отдръпва ръка от бисквитите и въпросително поглежда Вики. Ние сме от едната страна на огъня, той от другата. Противостоене.

— Имаме проблем — започва Вики. — И този проблем си ти. Може би не разбираш напълно възникналата ситуация… затова ще се опитам да я конкретизирам. Ако сбъркам някъде, поправи ме, става ли?

Неудачника кимва. Притискаш ли един човек, най-важното е да му дадеш възможност да възразява. Или поне да се престориш, че му я даваш…

— Ти се озова в „Лабиринта“ и не можеше да излезеш самостоятелно. Нали така? Леонид изразходва голямо количество

време и пари, за да те измъкне. И го направи. Нали така?

Не е съвсем така — нали тези от „Лабиринта“ първо ми плащаха за тая работа… Но си замълчавам, а Неудачника послушно кимва.

— Льоня те спаси, доведе те при мен. Щеше да получи награда, и то много голяма, ако те беше предал, но той не го стори. В резултат на това са го обявили за престъпник, търсят го из цялата мрежа. Така ли е? После сринаха заведението ми, докато се опитваха да те изловят. Не е трудно да се възстановят програмите, обаче „Забавленията“ изгубиха завинаги реномето си. Ще ми се наложи да започвам всичко от нулата.

— Много съжалявам… — тихо казва Неудачника. — Аз… изобщо не съм смятал да ви създавам подобни проблеми…

— Чакай малко. Сега продължаваме да сме бегълци. Ако още не си загрял, ще ти обясня — от това пространство е невъзможно да се излезе по нормалния начин. Може да има изходи. Но не се знае дали ще ги намерим в близките години. Ние с Льоня сме дайвъри. Способни сме всеки момент да излезем оттук. Но вече няма да можем да се върнем обратно и ти ще останеш сам. Вероятно завинаги. Ето това е положението… от морално-етична гледна точка.

— Много съжалявам — повтаря Неудачника.

— Сега да поговорим ли за теб? Все пак ти си причината за всичко, което се случи.

Неудачника настръхва, но продължава да мълчи.

— Ти или си човек, или си рожба на компютърен разум. Но второто е твърде съмнително. Ако си човек, вероятно можеш самостоятелно да излизаш и да влизаш в дълбината. Като дайвърите, даже си по-печен. Така ли е? Иначе нямаше да си такъв свежар след четири денонощия престой във виртуалността. Можеш ли да ми възразиш?

Тишина.

— Момче, аз допускам такава възможност — казва Вики. — В края на краищата, цялата маса сиво вещество е далеч по-голяма загадка от грамовете силиций в някаква микросхема. Мога да си представя човек, който е способен да влиза във виртуалността, без да използва шлемове, модеми, дийп-програма… и дори си представям възторга му… донякъде и шока от това събитие. Защо пък да не баламосаш околните, да не се заобиколиш с тайнственост? Всичко е напълно обяснимо… Но разбери, сега вече не се шегуваш с нас, а ни караш да страдаме. С всяка измината минута затрудняваш разрешаването на конфликта. Разбери, ние не можем да се занимаваме с теб постоянно!

— Аз… се изморих… просто се изморих… — Неудачника ме

поглежда, сякаш очаква подкрепа.

А, не е познал.

— И последно — как да се оправи положението — отсича Вики. — Да продължаваме в този дух е нелепо. Проточването на конфликта няма да ни доведе до нищо добро. Ако не искаш да се разкриваш, не ни доверяваш или не искаш да разваляш една красива легенда кажи ни, и ще си отидем. После чайниците ще има да съчиняват приказки за изгубилия се в дълбината… Ако според теб заслужаваме доверие, тогава ни обясни — кой си и защо си започнал всичко това. Имаш два изхода — и това не е никак малко.

Тя млъква и аз крадешком взимам нейната длан в своята, за да й стисна ръка. Никога не би ми достигнала твърдост да доведа ситуацията до такава яснота, до положението „или-или“.

— Аз… — Неудачника млъква, загледан в огъня. Съчките тихо пращят, към тъмното небе подскачат искри. — Аз съм виновен. Уморих се, уморих се от тишината… Не биваше да постъпвам така…

— За какво говориш? — пита Вики. Навярно прекалено рязко. Но Неудачника сега е объркан и деморализиран.

— Прекалено тихо… — измърморва той. — Това никога не можеш да го разбереш преди да го изпиташ. Звуците станаха мъртви, цветовете избеляха. Секундите станаха като векове. Милиарди векове. Предупреждаваха ме, но не вярвах.

Той поема дъх и протяга длан към огъня. Пламъците докосват пръстите му.

— Нищо — нито болка, нито радост. Велика тишина. Навсякъде. Вечното Нищо. А Нищото няма граници. Аз… не издържах…

Дланта му нежно гали пламъка.

— Не мога да ви обясня нищо. Вървете си.

Поглеждам Вики — сега ще му разкаже играта. Но в очите й има само отблясък от огъня, черна нощ и червен пламък. Докоснала я е Тишината, за която говори Неудачника. Както и мен първия път.

Ставам и издърпвам Неудачника встрани от огъня. Самовнушението е могъщо нещо. Ако се изгориш в дълбината, очаквай истински мехури по кожата. Карам го да клекне над ручейчето и да потопи ръка в студената вода.

— Значи така — решавам аз. — Сега ще спим. Просто ще спим, без да се баламосваме взаимно. Ние с Вики ще изплуваме, трябва да хапнем по нормалния начин. А ти… прави каквото знаеш. Утре ще решиш какво, в края на краищата, искаш.

Неудачника мълчи, плакне длан в поточето.

Отивам при Вики. Тя вече е наред, но настойчивостта й се е изпарила някъде.

— Податлива ли си на хипноза? — интересувам се аз. Тя хмъква пренебрежително. Въпросът е риторичен, след дайвърите няма такива. Щом преодоляваме дори упойващото въздействие на дийп-програмата, то с думи не могат да ни повлияят.

— Това е то — казвам аз. — Всички можем да се правим на глупаци. Ама когато трябва да потопиш събеседника си в тишината?

— И аз се уморих — шепне Вики. — Знаеш ли, след още един час ще започна да говоря с такива гатанки, че и Неудачника ще ми завиди…

— Сега лягаме да спим. После изплуваме, без да прекъсваме канала. Похапваме. У вас ще се намери ли нещо за ядене?

— Разбира се.

— Прекрасно. Ядеш и спиш. На сутринта се връщаме и решаваме всичко.

Така и правим. Карам Неудачника да ми помогне, спретваме с него три наръча клони, оставяме ги близо до огъня.

Тази постеля от хвойна се оказва толкова удобна, че едвам преборвам желанието си да се откажа от вечерята.

Дълбина… дълбина… не съм твой…

Клепачите ми тежаха като олово и с мъка ги отлепих. На екранчетата танцуваше огън, в слушалките шумоляха смърчовите клони — Вики се въртеше, за да се настани по-удобно.

— Льоня, прекъсваш ли потапянето? — попита „Windows-Home“.

— Не.

Свалих шлема, погледнах часовника.

Късна вечер. Но не чак толкова, че да ти е неудобно да се отбиеш при съседите. Бирата мъничко ще почака.

Измъкнах кабела на виртуалния костюм, успокоих уплашения компютър и се огледах в огледалото.

Клоун. С щепсел на колана. Дали да не стреснем някоя бабка?

Трикото се търкаляше в легена за пране. Нахлузих го върху виртуалния костюм, навих кабела и го пъхнах под колана, облякох отгоре якето. Не изглеждам зле, направо съм готин, е, леко съм подпухнал…

На стълбите на входа тихо подрънква китара. Погледнах през шпионката и една по една отключих бравите.

Компанията на тийнейджърите се е разположила на площадката между етажите. Единият тормози струните и тихо пее:

— Самотна птица, ти летиш високо…

При вида ми публерите кой знае защо се смутиха. Само съседът ми от горния етаж бързо попита.

— Льоня, да ви се намира някоя цигара?

Поклатих глава. Забелязах, че младокът поглежда накриво издутината на хълбока ми. Досущ като от пакет цигари. Едва ли се досеща, че някои живеят с розетка на колана.

След като позвъних на съседната врата, търпеливо изчаках приближаването на тътрещите се крачки и подозрителното: „Кой е там?“. Бабката няма доверие нито на шпионката, нито на собствените си очи.

— Людмила Борисовна, извинете, за бога — казах на вратата. — Може ли да позвъня от вас? Повреди ми се телефонът.

След минутно колебание допотопните брави се разщракаха.

Промъкнах се през тесния процеп и вратата незабавно се затръшна.

— Младежта пак ли е на седянка? — поинтересува се Людмила Борисовна. Вече е прехвърлила седемдесетте и не рискува да влиза в пререкания с невръстни хулигани.

— Да.

— Поне ти ги засрами, Льоня. Че няма мира от тях!

В апартамента не достига шумът от стълбището, вратата е масивна, но аз не споря:

— Непременно ще го сторя, Людмила Борисовна.

— А защо ти се повреди телефонът? Не си платил навреме и са ти го спрели?

Кимнах покорно, възхитен от нейната досетливост.

— Обичаш да си бъбриш по телефона — мърмори бабката. Навремето бяхме дуплекси, но разбира се, направо не се живееше. Платих за обособяването на номерата, които станаха директни, освен това я субсидирах, защото предишният телефон й излизаше малко по-евтино. Сигурно ме сметна за малоумен.

Обаче за сметка на това ни се оправиха отношенията.

— Хайде, звъни, че става късно… — Людмила Борисовна кимна към телефона. Явно няма никакво намерение да се отдалечи.

Любопитството не е порок…

Набрах номера на Маниака, като гледах да не обръщам внимание на мръсната телефонна шайба и лепкавата слушалка.

— Ало?

— Добър вечер, Шура.

— Аха… — с доволен глас произнесе Маниака. — Появи се… престъпникът.

— Шура, те…

— Добре, ясно ми е. Имам си лиценз за производство на локални вируси, тука няма за какво да се хванат.

— Регистрирал ли си „Warlock“-а?

— Разбира се. При самия Лозински. Всички сорсове отговарят на Московската Конвенция, така че ония да се ритнат отзад.

Постепенно се успокоявам. Ако вирусът не беше регистриран при някой от създателите на антивирусни програми, Маниака щеше да си има големи ядове. Разбира се, могат да ме обвинят за непредпазливо използване на оръжие, за нанасяне на щети… но за целта първо трябва да ме издирят.

— Питаха ли те кой е купил вируса?

— То се знае. Дадох им твоя адрес. Оня, дето е пълно менте.

Още преди две години, когато започнах да балансирам на ръба на закона, някой от дайвърите ме посъветва да си купя два-три адреса и никога да не ги използвам. Тези мъртви души опираха пешкира заради всички вируси, с които се сдобивах от Маниака.

— Казах им, че си се ръснал за вируса хилядарка в зелено — продължава Шурка.

— Знаеш ли, ще е редно аз да…

— Споко. Вече имам пет поръчки за закупуването на „Warlock“ на тази цена — Маниака доволно се изкикоти. — Супер яко! За такава реклама съм готов да черпя Джордан с бира. Целият Дийптаун е бръмнал!

— А не са ли забранили продажбите?

— Засега не. Ровят се в сорса. По-добре кажи къде беше преди час — час и половина.

— Ами… както обикновено.

Людмила Борисовна се поизкашля. Любопитството й се бори със старческата стиснатост. Заплащането на импулси е най-големият враг на компютърджиите и бъбривците.

— Ясно, в дълбината. А аз идвах. Исках да пием по бира.

Маниака изведнъж започва да се колебае.

— Ти… я погледни пред вратата.

— Защо?

— Звъннах на звънеца, слязох, поседях долу на пейката, пийнах бира. Пак се качих и звъннах. После оставих пред вратата ти две бутилки „Холстен“. Светло. Погледни, още ли са там?

Издадох звук, подобен на скърцане на стар грамофон.

— Шура, да не би от сутринта да са въвели комунизма? Какво ти става?

— Погледни, може и да са там… — измънка Маниака.

— Не, не са там! Звъня от съседите.

— Ами… майната им — каза Шурка.

Все пак понякога разумът ми е пас, когато общувам с истински компютърджии. Може би Маниака е объркал реалния свят с дълбината, където цената на бирата е съвсем символична?

— Това ако го разкажа, няма да ми повярват…

— Е, тия, които са изпили бирата, ще ти повярват — мрачно отбеляза Маниака.

— Намини утре към десет — помолих аз. — Трябва да си поговорим за това-онова.

— Само да не забравиш да изплуваш. Ще намина.

— До скоро, Шурка.

Затворих телефона и засрамено погледнах Людмила Борисовна.

— Извинявайте, май прекалих.

— Няма нищо — махна с ръка тя. — Бизнес, аз ли не ги разбирам тия работи? А какво продаваш?

— Бира — изръсих първото, което ми дойде на ум.

— Обичах да си пийвам бира навремето. Но сега, при тая мизерна пенсия…

— Людмила Борисовна, хайде да ви почерпя, а? — предложих радостно аз. — Тъкмо в момента имам мостри у дома!

Това е идеалният изход от ситуацията. Иначе бабката задължително ще ми се натресе и ще звъни от моя телефон… за да компенсира щетите. А в апартамента ми не е препоръчително да влизат хора със слаби нерви.

— Може би само една бутилчица… — оживи се домакинята.

Когато минах покрай площадката с бутилката „Ораниенбаум“, младото поколение ме изпроводи с хищни погледи. Какво да се прави, като две бутилки слаба бира са несериозна работа за четирима яки хаймани.

10

В снежните недра на хладилната камера намерих вкочанен кренвирш. От консервите е останала само кутията цаца, купена или в период на пълно безпаричие, или от носталгични подбуди.

Умирах за сън, но все пак затоплих нещастния кренвирш, взех ножа за консерви, сложих на масата две бутилки пилзенско „Уъркуел“. Вечеря на свещи — именно запалени свещи трепкат върху монитора на компютъра. Включил се е скрийнсейвърът — пазителят на екрана. Пращенето на огъня, което долиташе от слушалките на шлема, беше съвсем на място.

Я да върви по дяволите тая дълбина! Заедно с Неудачника! Сега, в реалния свят, всичко ми изглеждаше като пиеса на абсурда. Ако утре сутринта Неудачника не изплюе камъчето — излизаме с Вики от пространството на планините. Завинаги. Нека да разказва небивалиците си на скалите и на боровете — те ще ги оценят по достойнство.

Отпих от студената бира и изстенах от удоволствие. Залових се с отварянето на консервата. Внимателно срязах капака, повдигнах го с вилицата…

И едва не паднах от стола.

От отворената консерва ме гледаха с укор стотина рибешки глави.

Някъде във виртуалността подобна шега не би ме изненадала. Но виж, в истинския свят…

Разрових залетите с доматен сос глави в търсене на поне една цяла риба. Нищо. Майсторска работа, няма що. Представих си консервния завод… такава една плаваща канара… дали пък не обработват цацата на брега? Конвейера с долнокачествената продукция. Оглупелите от вонята на риба и от монотонната работа момичета край поточната линия. Ето едното взима от лентата празна кутия и здраво я натъпква с рибени глави. Майтап.

Наистина се засмях и с тръпка на отвращение захлупих кутията. Нямаше какво да вечерям, но не ме беше яд на работничката. Напротив. Всичко се оказа съвсем уместно.

Надигнах бутилката и на екс опустоших първия „Уъркуел“.

Приискаха ти се чудеса, а, дайвър? Машинен разум и хора, самостоятелно влизащи във виртуалното пространство.

Съвземи се, дайвър! Ето ги достъпните за съвременния свят чудеса! Откраднатата бира, главите на цацата с пълнеж от очи, задухът и мръсотията в апартамента на бабката, малолетните хулиганчета на стълбището, отегчително капещият кран на

кухненската чешма.

Животът е това. Колкото и да е глупав и скучен. А там, в шлема, е създадената от машините и подсъзнанието приказка. Нашият електронен ескейпизъм.

Отворих втората бира, взех консервата, излязох на балкона и изтръсках главите от цаца в посърналата градинка. Скитащите котки ги чака пир тази нощ.

— Неетично е! — смъмрих се сам. В мозъка ми е загнездено също толкова здраво, колкото във Викината програма, желязното правило, че боклукът не бива да се изхвърля през прозореца.

Но за разлика от машините, ние можем да плюем на забраните. От балкона.

Без да изпускам бутилката с остатъка от бирата, отидох в тоалетната. Разкопчах гащеризона и погледнах бутилката. Вече не ми се пиеше.

— За какво е този дълъг и уморителен процес? — попитах риторично и излях остатъка от бирата в клозетната чиния.

Дотътрих се до леглото, изгасих лампата. Докога ще спя, превит над бюрото, с електронна тенджера на главата? Беше тихо, много тихо. И хлапаците на площадката се бяха уморили да мъчат китарата.

Само компютърът бръмчеше равномерно и свещите върху екрана трептяха.

Преобърнах се и забих лице във възглавницата. Но сънят беше отстъпил. Там, в дълбината, лежи неподвижното мъртво тяло на Стрелеца. Дали му липсвам? В това има нещо, съвсем мъничка частица предателство.

— За последен път! — изстенах аз и се надигнах. Нахлузих шлема, включих кабела на костюма в порта. Сложих ръце върху клавиатурата.

deep

[Enter]

В съня си се притискам към Вики и тя промърморва нещо, като се обръща на другата страна. Колкото и да е тих гласът й, все пак се събуждам.

Значи тя също спи в дълбината.

Огънят вече догаря. Сигурно наближава утрото, но тъмнината засега не е отстъпила. Блещукат само червените отблясъци на гаснещия огън. Неудачника лежи встрани неподвижно като чувал. Ами ако взема да те сритам, приятелче? Дали си тук, с нас, или си излязъл от дълбината и сладко си отспиваш в топлото и меко легълце?

Гледам в небето, в черния искрящ кристал. Как го бях казал на Вики? „Откраднаха ни небето.“…

Да, откраднаха го. И колкото повече хора дойдат тук, толкова по-далечни ще станат звездите.

Между другото, проблемът не е само в звездите. Винаги ще ги има онези, на които е недостъпен този свят. Обърканите юноши, които не могат да си намерят работа, момичетата от консервните заводи… В началото — подреждане на рибешки глави в кутията. Шега или безмълвен вик, протест. В началото са рибешките глави. Чак след това ще се търколят от раменете и човешките.

Чака ли ни ново пришествие на лудитите[10]? Бунт против машините, които стават все по-чужди и плашещи за еснафите? Или все пак ще се намери изход?

Обръщам се, вглеждам се в Неудачника. Ако ти си разумът от мрежата или си човекът, покорил виртуалността, тогава ти можеш да станеш този изход. Пробив в бариерата, излаз от задънената улица. И Дибенко, ако Човека Без Лице е наистина той, добре разбира това.

Струва ли си да си играем на благородство, укривайки Неудачника?

Ами ако той е спасението, сливането на световете?

Аз не знам. Аз съм най-обикновен човек, по случайност надарен с глупава устойчивост към дийп-програмата. Благодарение на това припечелвам за моето си парче хляб, а понякога и за сандвич, богато намазан с масло и черен хайвер. Но не аз съм този, който ще спаси света и ще реши кое е добро и кое е зло за него.

Нямам нищо, освен този смешен старовремски морал, който будеше такива емоции у Вики. А моралът е хитро нещо, никога не дава отговори, тъкмо обратното — пречи те да бъдат намерени.

По-лесно е да си праведник или подлец, отколкото човек.

Все повече се изпълвам с горчивина и погнуса. Може би така се чувства спортистът от затънтената провинция, когато го включат в олимпийския отбор и му наредят да се пребори с шампионите. Не е за мен тази съдба…

И в този момент в небето се ражда някакъв звук.

Отново се обръщам по гръб, вглеждам се в черния кристал. А той се е пропукал — тъмносиня ивица пресича целия небосклон. Ослепителната стрела лети право надолу.

— Какво е това, Льоня?

Вики вече е седнала, отмята кичурите коса от лицето си. Кога се е събудила?

Или кога аз съм заспал?

Какво е това наоколо — сън или действителност?

— Метеорит — отговарям аз.

Небесносинята стрела пада все по-надолу, тънката мелодична нота е нейният шлейф, пламтящата капка в края е нейното острие.

— Падаща звезда — съвсем сериозно казва Вики и аз разбирам, че все пак спя.

А Неудачника не помръдва.

Пукнатината пресича от край до край небосклона и се забожда в земята. Небесносинята ивица угасва — небето умее да лекува раните си. Само там, където звездата е докоснала планините, лумва блед огън.

— Обеща, че ще намерим звезда — казва Вики.

Насън всичко е лесно. Ставам, подавам й ръка. Прекрачваме през Неудачника и се спускаме по склона. Всичко е объркано, към звездите се върви нагоре, но със сънищата не се спори.

Небесносиният пламък блести ярко сред тревата, без да изгаря и без да образува сенки. Звездата е паднала в долчинката между два хълма. Малко по-нататък има струпване на скали, напълно необичайно за това място, сякаш изтръгнато от друг свят. Поради някаква причина това е страшно важно, но в момента ние гледаме само звездата.

Чист пламък, пухкаво огнено кълбо, толкова мъничко, че се побира в дланите ти.

Протягам ръце, докосвам звездата и усещам топлина. Нежна, сякаш сгрявам дланите си на пролетно слънце.

— Сега вече знам какво са звездите — казва Вики. — Отломки от дневното небе.

Понечвам да вдигна звездата, но Вики ме спира.

— Не бива. Тя и бездруго е уморена.

— От какво?

— От самотата, от тишината…

— Но сега ние сме при нея.

— Все още не сме. Извървели сме своята пътека, но това е само половината от пътя. Нека първо повярва в нас.

Свивам рамене, аз не умея да споря с Вики. Искам да й се усмихна, но вече я няма при мен. Останал е само гласът й.

— Льоня, събуди се!

Що за глупости, защо…

— Льоня, Неудачника е изчезнал!

Отварям очи.

Утро.

Розова светлина от изток.

Уплашеното лице на Вики.

Неудачника го няма при огъня. Сънищата мамят.

— По дяволите! — изкрещявам аз и скачам като ужилен. — Кога си е тръгнал?

Вики оправя косите си със същия жест като в съня.

— Не знам, Льоня. Току-що се събудих, а него вече го нямаше.

— Ето го и отговора — шепна аз и се оглеждам наоколо. — Ето го и отговора…

Неудачника е избягал. Офейкал е от дълбината. Значи всичко е било напразно?

Не, не всичко. Благодарение на него срещнах Вики.

— Той ни запозна — повтаря мислите ми тя. — Поне за това трябва да сме му благодарни.

Прегръщам я, заравям лице в косата ѝ. Стоим така дълго, около нас се разгаря изгревът, снежната шапка на планинския исполин заблестява и разпорва небето. Тук няма птици, сигурно Вики е забравила да ги направи. Но планините оживяват и без тях, изпълват се с шумоленето на вятъра, листата и тревите.

— Ще направя птици за тези планини — прошепвам аз. — Ако все пак успеем отново да построим твоята хижа…

— Не искам да променям планините, те са свободни! — веднага протестира Вики.

— И птиците са свободни. Просто ще ги пусна да литнат през прозореца. И ще кажа: „Плодете се и се множете!“

Вики тихо се засмива.

— Добре. Опитай.

— Какво сложно има? — перча се аз. — Елементарна програма… Ще разуча енциклопедията на Брем, ще съставя алгоритъм на поведението. Отначало ще нарисувам различните чинки и врабци, а после каните. Биогеоценоза… нали така се казваше? Забравил съм, май това го учехме в пети клас в часовете по естествознание.

— Биолог такъв. Може би ще пуснеш на свобода и чехлите на Зуко? Льоня, хайде да изплуваме сега. И да отидем в някой ресторант. Бил ли си в „Розовия Атол“?

— Не.

— Красиво място е. Шулц и Бранд са го рисували. Каня те.

— Добре. Само че първо да потърсим…

Вики се отдръпва от мен и рязко пита:

— Кого?

— Неудачника.

— Но той е излязъл от дълбината, нима не разбираш!

— Разбирам. Но нека все пак го потърсим? Може пък да е отишъл да пишка и да се подхлъзнал в пропастта?

— Така му се пада… — мърмори Вики, но си личи, че вече се

е съгласила.

Отначало вървим покрай ръба на най-близката пропаст и се вглеждаме долу в ниското. После Вики се залавя да претърсва долината отляво на поточето, а аз поемам вдясно от него. Погледът ми неволно се насочва към долчинката, където в съня си намерих звездата. Там наистина се виждат някакви скали.

Но работата преди всичко. Трябва да се убедя, че Неудачника вече не е с нас.

Даже се изкачвам малко нагоре, по нашите следи. Просто за да ми е чиста съвестта.

И в мъничката пукнатина, която с лекота бяхме прескочили в светлината на догарящия ден, откривам Неудачника.

Мълчаливо стоя над пукнатината и гледам Неудачника от издатината, която се намира на три метра над него. Минават поне две минути, преди той да разбере, че го наблюдавам, и да вдигне глава.

— Добро утро, Стрелец.

Мълча. Не са ми останали сили даже да се ядосам.

— Много лошо се вижда в тъмното — изрича Неудачника потресаващо гениална и свежа мисъл.

Не е паднал от много високо, но не му е провървяло. Даже отдалеч виждам, че десният му крак е подут и че Неудачника седи, внимавайки да не се допира до него.

Изваждам от колана си чехлите, обувам ги и слизам долу.

— Извинявай — казва Неудачника, когато го взимам на ръце и го изнасям горе.

— Защо? — питам го само.

— За да не се колебаете. Аз все едно нищо не мога да обясня.

— Ти си глупак… През нощта из планините бродят само самоубийци… или Черния Алпинист.

— Никога не съм бил на планина. А кой е този Черен Алпинист?

До мястото на бивака има още доста спускане. Успявам да му разкажа легендата за Черния Алпинист и за компанията, която мъкнела в планината вечерни рокли и смокинги. После и няколко истински истории.

Когато се доближаваме до Вики, целият ми запас от планински легенди е изчерпан. Под ледения й поглед слагам Неудачника върху разхвърляните край огъня елхови клони и казвам:

— Има ли нещо по-хубаво от разходка в планината без екипировка? Само разходка със сакат в ръце.

Много ми е интересно какво ще направи тя сега.

— Дай ми колана — командва Вики.

Дори аз не съм очаквал подобна агресивност.

— Вики, за да се употреби „Warlock“…

— По дяволите! Дайвър недоправен! Трябва ми бинт!

Никога не съм си задавал въпроса дали виртуалната дреха може да се разкъса на части. И не искам да проверявам — планинското слънце е жестоко. Затова се отказвам от мисълта да разкъсам ризата на ивици и подавам на Вики черния шал, който нося на врата си.

Тя дълго се суети около крака на Неудачника и мрачно клати глава, когато той стене при всяко леко докосване на ръката ѝ.

— Счупване на пищяла — поставя тя диагнозата. — Изглежда няма разместване. Колкото и да е странно.

— Ти и лекар ли си?

— Не. Медицинска сестра, но със стаж. Трябва ми още бинт.

Все пак се налага да пожертвам ризата си, а това, че ще нося сакото на голо, е проява на изключително лош вкус. Фиксираме крака със самоделна шина.

— Досега нито един идиот — едва сега Вики дава воля на гнева си, — нито един кретен в света не е успявал да счупи крака си във виртуалността! Как си в реалността? А? Има ли счупване?

— Не… — мънка Неудачника.

— Е, слава богу.

Споглеждаме се. От снощното бойно настроение не е останала и следа. Едно е да изоставиш измамник във виртуалния свят, а съвсем друго — ранен в планината. И това, че планините не са истински, вече не променя нищо.

— Да отидем при онези скали — предлагам аз.

— Хайде. Аз ги сънувах.

Достатъчен ни е само поглед, повече нищо не казваме.

Няма закони за нереалността.

Насън или наяве — ние заедно сме се спускали към падналата звезда.

11

Скалите наистина не са на мястото си в тази долина. Ледникът би могъл да докара морени, но не и такива исполински канари.

— Изглежда, това наистина е изход към друго пространство — съгласява се Вики, като ме поглежда. — Не се ли умори?

Поклащам глава. В действителност ръцете ми са уморени от носенето на Неудачника. Но сега не ми е до дреболии.

— Ако на това място програмата е пробила до някой друг сървър — разсъждава Вики, — то каналът ще бъде еднопосочен. За влизане — ще влезем, но виж, да избягаме, ако се наложи…

— В краен случай имаме „Warlock“ — казвам аз. Но не долавям убеденост в гласа си. Не ми се иска отново да попадам в сините тунели. Прекалено странни са пейзажите по пътя.

— Хубаво, да потегляме тогава. Може и да няма нищо тук. — Вики с въздишка поема напред. Аз се мъкна след нея. Неудачника мълчи. Или се чувства виновен, което е добре, или не иска да пречи. Което също е добре.

Вървим по стесняващия се каньон. В един момент вдигам глава и се опитвам да определя височината на скалите. Тя явно е по-голяма, отколкото изглежда от долината.

Обнадеждаваща гледка.

Проходът е все по-тесен, двама не биха се промъкнали. Започвам да се движа странично, за да намаля риска от закачане на счупения крак на Неудачника за някоя скала. Дали пък не трябваше да обуя крилатите чехли? Но вече е късно, сега няма как да се извъртя. Отпред Вики ругае полугласно, на нея също не й е лесно. Със злорадство си мисля, че Мадам, с нейните внушителни габарити, вече щеше да е заседнала.

Става все по-студено. В скалния процеп отнякъде нахлува леден вятър. Това е хубаво, това е прекрасно!

— Льончик! — сподавено произнася Вики. — Йе?

Пред нас има светлина, препречена от силуета й. Вики се премества някъде встрани и аз излизам на нейното място. При последните крачки все пак закачам с тялото на Неудачника някакъв камък и той простенва.

Клисурата ни извежда в странна местност.

Също планини, но други. Не просто безлюдни — диви. Сякаш някога тук е имало живот… но впоследствие нещо го е убило. Цари сумрак. Сигурно все пак е ден, но небето е затулено от гъсти оловни облаци. Лениво се сипе мокър сняг. Всичко е

запустяло и обзето от тиха тъга. Надолу по склона, между черните зъбери на скалите, се извива пътечка.

— Какво е това? — тихо пита Вики. — А, Льоня?

Оглеждам се. Определено сме излезли в друго пространство. И то май ми е познато.

— Елфите — казвам. — Това е някой от сървърите на ролевиците. Те играят тук.

— Като в „Лабиринта“ ли? — обажда се Неудачника.

— Не, по друг начин.

— Тук няма да оцелеем дълго — навъсено казва Вики. — Или ще замръзнем, или ще ни застреля пътьом някой елф.

— Първо ще замръзнем — казвам аз. Ризата ми отиде за превръзки, а сакото лекомислено го изхвърлих.

— Нищо, затова пък голият ти торс прави незабравимо впечатление — иронизира Вики. Тя си е добре с нейния пуловер. А и Неудачника си има маскировъчен гащеризон, който топли достатъчно.

— Поне да имаше кого да впечатлявам — казвам аз и соча с ръка. — Пред нас има пътека, Вики. Трябва да се измъкнем оттук и да търсим хора.

— Елфи.

— Хора, елфи, джуджета. Когото и да било.

Снегът е почти до колене, придвижваме се бавно. Неудачника виновно шепне:

— Все пак не разбирам…

— Знаеш ли кой е Толкин?

— Авторът на…

— Само недей да цитираш „Властелинът на пръстените“ наизуст. Та това е виртуално пространство, създадено от неговите поклонници — ролевите играчи. Те се събират тук, навличат тела на герои от книгата и разиграват разни сценки. По Толкин, или по други писатели.

— Театър — решава Неудачника.

— Ами… донякъде, да.

Неудачника млъква, напълно задоволен от обяснението. Аз съм далеч от яснота по въпроса.

Какъв е този сървър?

Какви са законите на тукашния свят?

Къде се намират легалните изходи, през които можем да измъкнем Неудачника?

Страх ме е дори да мисля по въпроса какво ще правим после.

Пътечката е добре утъпкана, сякаш наскоро по нея е маршировала цяла армия. Снегът се топи, едва докоснал земята. Сигурно се дължи на магия. Светът на ролевиците живее по свои

закони, тук има магии.

— Накъде да тръгнем сега? — с тази фраза Вики ми възлага командването. Доверието е нещо много приятно… стига да мога да го оправдая. Опитвам се да си спомня картите на ролевите пространства, но веднага се отказвам от намерението си. Тях ги рисува всеки, който не го мързи.

И в този момент чувам тропот, долитащ зад най-близката скала. Полудял кон с кастанети на пищялите или пък великан с тракащи от студ челюсти.

Няма време за размисъл.

— Насам! — прошепвам аз и се шмугвам сред посърналите ели. Полагам Неудачника върху снега, като допирам показалеца си до устните: — Ш-т!

Вики и Неудачника не се виждат от пътечката. Заемам разкрачена стойка и издърпвам каиша. С шумолене „Warlock“ се разгръща в огнен бич.

Видът ми би трябвало да е достатъчно страшен. Гол до кръста мъжага с леко заснежени рамене. Моделирал съм тялото на Стрелеца жилесто и здраво, веднага се вижда, че е на могъщ боец. Пък и светещият бич в ръката… всеки трол би се изплашил.

Тропотът наближава все повече.

Кривя лицето си в кръвожадна усмивка и чакам.

Зад скалите се появява мъничка фигура, която стига едва до гърдите ми.

Ето ти великан с тракащи челюсти!

Лицето и тялото на пътника са като на дете. Само че нещо с хормоните му не е наред — голите до коленете крака са обрасли с гъста козина. Какво пък, с такива лапи е уютно да стъпваш бос и по снега. На гърдите на пътника има барабанче, по което той удря с малки палки, докато върви.

Хобит.

Това е добре.

Когато ме вижда, хобитът замръзва. Дори изпуска едната палка на снега.

— Хо-хоо! — казвам зловещо аз.

Хобитът вече не удря барабана, за сметка на това наистина започват да потропват челюстите му.

— Кой си ти? — питам аз и посягам към хобита с „Warlock“-а. Бичът започва възбудено да се изопва, налага се да го отдръпна.

— Хардинг, съ-ър! — прошепва хобитът.

— Кой? — уточнявам аз, вече с нормален глас. Но горкият хобит съвсем се е паникьосал, дори не се опитва да извади мъничкия кинжал, небрежно втъкнат зад колана му.

— Х-хардинг, любезни сър. С-сам роди Фродо, Фродо роди

Холфаст, Холфаст роди Хардинг…

— Тебе, така ли?

— Мене, любезни сър!

— Напразно!

— Да, любезни сър — смирено се съгласява Хардинг.

— Не съм ти никакъв сър! — изкрещявам аз. — Още по-малко любезен! Аз съм… — Осенява ме вдъхновението и казвам — Конан! Безстрашния кимериец Конан!

Хобитът е чувал за Конан, той започва бързо да кима, без да пита по какъв начин персонажът на Хауърд е попаднал в света на Толкин. Впрочем, ролевите играчи са от хората, които се увличат, така че не си налагат дребнави ограничения. Можех да се нарека и Кашчей Безсмъртни, само дето нямам подходящото телосложение.

— Къде отиваш? — продължавам своя разпит и тръгвам да обикалям хобита. Той се върти, старае се да не ме изпуска от поглед.

— Догонвам а-армията.

— Каква пък е тази армия?

— На елфите. Отиваме да се бием с орките и джуджетата!

— Защо?

— Защото те са лоши!

Все повече и повече ми се струва, че в тялото на хобита се крие дете. Един възрастен би намерил по-сериозни аргументи, пък и би скочил да се бие.

— Армия… — казвам замислено. — А! Спомням си. Имаше такава…

Очите на хобита се изпълват с ужас. Той поглежда накриво бича, вече не се съмнява в печалната съдба, постигнала армията на елфите.

— Говори се, че вие, хобитите, сте двуутробни — съобщавам. — Вярно ли е?

Хобитът шашардисано клати глава и притиска ръка към корема си.

— Има ли кльопачка?

Храбрият Хардинг ми предава раницата си. Намирам в нея две-три питки, пълна манерка, парче сушено месо и омеквам.

— Предвидлив си, хобите… А това пък какво е?

От дъното на раницата изваждам „Снийкърс“.

Хобитът незабавно се разревава. Да. Със сигурност е дечко.

Късам със зъби обвивката на шоколадчето, късам половината, протягам на хобита остатъка. Той престава да плаче.

— Как мислиш, ще разбиете ли джуджетата? — питам аз. Не е хубаво да го ограбя и после просто да го пусна. Защо да не

поговорим?

— Ще ги смажем! — кимва хобитът. — Те правят стрелите си от тис, а стрелите от тис не са хубави. И се строяват в хирдове[11], а това не е хубаво построяване.

Нямам ни най-малко желание да вниквам в детайлите на разногласията между джуджетата и елфите.

— Далече ли е градът?

— Лориен е на пет мили…

Нещо не е съвсем наред с географията тук… Но нищо, няма значение. Да можех само да науча кое е името на сървъра…

— А кой управлява тази страна?

— Светлият елф Леголас!

Добре. Информацията е достатъчна.

— Тръгвай — казвам аз и мятам на рамо раницата на хобита.

Хардинг не протестира против грабежа. Нещо повече, пита плахо:

— Може ли да вървя с вас, Конан? Джуджетата и без мен ще ги разбият.

Само това ми липсваше. Отново надявам мутрата на звяр и шепна:

— А ти знаеш ли, че хобитът е не само скъпа кожа? Това са и трийсет-четирийсет килограма вкусно и лесносмилаемо месо!

Книгите не лъжат, хобитите наистина умеят да тичат бързо. Само косматите му пети се мяркат в далечината сред снежния прах.

Връщам се при Вики и Неудачника в най-добро разположение на духа. Те са чули разговора, не се налага да го преразказвам.

— Ето ти храна. — Връчвам раницата на Неудачника. — Сега ще ти направим леговище и ще излезем от дълбината. Ще се върнем по честния начин, през Лориен, с нормално снаряжение. И ще те измъкнем оттук. Съгласен ли си?

Неудачника кимва.

— Ще почакаш три-четири часа — разсъждавам аз. — Става ли?

Всъщност, и без това нямаме друг изход. Не мога да го нося както съм полугол пет мили в тоя снеговалеж.

Двамата с Вики му приготвяме под една стара ела постеля от клони, настаняваме го, връчваме му раницата с трофеите. В манерката има слаб алкохол. На истински студ не си струва човек да се сгрява с него, но във виртуалността — защо не?

— Ще изплуваме ли? — питам Вики. — Ще се срещнем след три часа… например при входа на леголаския сървър?

Тя кимва. След миг фигурата ѝ се разтваря във въздуха.

— До после, Неудачник — казвам.

Дълбина-дълбина, не съм твой…

100

Излязох навреме. Часовникът показваше десет без четвърт сутринта.

— Потапянето е приключено — изкомандвах „Windows-Home“ и нападнах хладилника. Естествено, без резултат.

— Приемам поща — съобщи компютърът.

Облякох се бързо и изхвърчах от къщи. В магазина зад ъгъла за щастие почти нямаше хора и към десет се бях прибрал. Тъкмо навреме, за да тупна по рамото Маниака, който унило звънеше на вратата.

— Ще ядеш ли? — попита Маниака, като хвърли периферен поглед на пакета.

— Ъхъ. Ти няма ли?

— И аз ще ям. Ама по-късно. — Маниака ме изпревари и се промъкна през вратата. Докато се събувах, той вече беше при компютъра. Когато застанах до него, вече беше разкарал „Windows“ и сновеше с курсора из нортъновия куб и маркираше файл след файл.

— Какво правиш? — питам смаяно аз.

— Опитвам се да те измъкна от ямата на дълговете — откликна Маниака, докато изтриваше файловете. — Реабилитираха „Warlock“. Чист вирус, не се размножава и не трие информация. Разрешен за употреба във виртуалността. На свой риск, но разрешен…

Компютърът ми се лиши от още два-три файла. Изглежда, заминаха и крилатите чехли.

— Затова пък от „Лабиринта“ и Ал-Кабар ти натресоха иск за материални щети за два и половина милиона долара.

От тази сума даже ми става весело.

— А защо не милиард? Все едно е, и без това няма как да спечеля, нито дори да откраднa толкова пари.

— Можеше да е и милиард… — съгласи се Маниака, докато шареше с мишката по подложката. — Кога си чистил мишката за последно? Общо взето, нещата стоят така. Стрелеца вече не съществува. И никога не е съществувал — на твоя компютър. На седма позиция ще запишеш друга личност. Ако има възможност, осигури си алиби… С какво толкова ги вбеси, Льонка?

— Измъкнах под носа им едно момче. Спасих го.

— Това е хубаво, разбира се…

Маниака пъхна във флопито дискета и стартира някаква програма от нея.

— Сега така ще почистим хардовете ти, че на физическо ниво

няма да остане и следа — закани се той. — Но още по-добре е да ги продадеш и да си купиш нови. Или ги метни от някой мост в Нева.

Побиха ме тръпки. Маниака никога не се паникьосва без причина.

— Има ли водка? — попита Шурик.

— Коняк…

— По-кофти е, но става — недоволно каза той.

Дадох му бутилката, морално подготвен за това, че той ще плисне от алкохола вътре в кутията на компютъра. Като пълна гаранция за успех. Но той отпи, после измъкна топчето на мишката, духна го и го избърса с ръкава си, след което го пъхна обратно. И ме уведоми:

— Ще отпразнуваме продажбата на три бройки от вируса. Добре реклама на „Warlock“ направи.

— Шура, време ми е да се връщам…

— Какви ги дрънкаш, дайвър? — засмя се Маниака, като продължи да седи с гръб към мен. — Сега ти е време да кротуваш на сигурно място!

— Не мога. Изключено е.

Той само сви рамене и ме посъветва:

— А хардовете все пак ги продай.

— Искам да ъпгрейдна целия компютър.

— Така ли? Тогава го продай заедно с всички чаркове. Или го подари на някой детски клуб. Няма да изкараш много за тая бракма, а и дечицата точно за една седмица ще й разкажат играта. Никой няма да може да я възстанови.

Спомних си за ограбения хобит и колебливо кимнах.

Дали наистина да не ощастливя младото поколение с остарелия си комп?

А как се гордеех с него, когато го купувах… пентиум! Два мегабайта видео-RAM! Шестнайсет мегабайта RAM!

— Как живееш с тая видеокарта? — откликна на спомените ми Шурка. — Мамка му! Това не поддържа дори ти-ви!

Около пет минути изслушвах лекция за най-новите разработки в областта на хардуера. После Маниака ме прати да приготвям закуската, а той продължи да почиства компютъра.

Приготвих пържени яйца — може би за десетхиляден път в живота си. Време е да започна да измислям разни ергенски юбилеи — хилядната консерва, стохилядният хляб със суха храна…

— Шурка, разполагам само с два часа и половина! — извиках от кухнята. — После ме чака работа.

— Имаш време…

— Освен това трябва да си нарисувам нова личност!

— Каква — заинтригува се Маниака.

— Приказна… елф или джудже… Не, по-добре елф. Джуджето веднага ще отнесе боя.

— Откога си се сдушил с ролевите играчи?

— По работа е — казах аз и сложих тигана до клавиатурата. — Трябва да се поразходя из сървъра им.

— Господи, от тях пък какво може да се откраднe? Та те всичките са голтаци! — Маниака поклати глава. — Пфу! Текстовете на елфически химни? Тайната на изработката на дървени мечове?

— Ами… забравих при тях едно нещо.

— А… — Маниака кимна. Сигурно реши, че „Warlock“-а е пробил проход директно до сървъра на ролевите играчи. — Само не ги тормози, става ли? Те са забавен народ, няколко пъти съм се отбивал при тях.

— Защита ли им инсталира?

— Аз? На тях? Хайде стига, те си имат достатъчно свои спецове! — Шурка махна с ръка. — Там е пълно с яки програмисти.

Тази новина определено не ми хареса.

— А как изглеждаше „Warlock“-а в действие?

— Ами… синя фуния, искри и огледални подове с отражения от други сървъри.

Маниака вдигна глава.

— А асансьор нямаше ли? — смаяно попита той.

— Какъв ти асансьор! Дупка в пода…

— Винаги така става — измисляш едно, а се получава… — промърмори Шурка. — Мамка му. Само коняк ли имаш?

Сипахме си по малко, чукнахме се, пихме по чашка. В компютъра все още шумоляха програмите на Шурка.

— Вчера изпробвах… стихчето — каза Маниака след втората чашка. — Ами онова: „дълбина-дълбина…“

Не се поинтересувах за резултата. Ако Маниака беше успял да излезе от дълбината, щяхме точно това да поливаме.

— Льоня, ако някога разбереш каква е работата… — започна Шурка.

— Веднага ще ти кажа.

— А каква лудница стана вчера в един бордей — смени темата Маниака. — Не чу ли по мрежовите новини?

Чак се стъписах.

— Не.

— Някакви боклуци се опитали да пробият защитата на публичния дом „Всякакви забавления“. Има такъв… — Маниака

сладко примижа.

— Опитали се?

— Е, насмалко да успеят, но после защитата орязала тотално всички канали. Битката е била много яка, стига Зуко да не менти…

— Кой?

Очевидно изразът на лицето ми е станал прекалено глупав. Маниака ме изгледа втренчено, после тихо каза:

— Аха… Ето какво било…

— Ти познаваш Зуко… Компютърния Маг?

— А ти да не би да не го познаваш?

— Само в дълбината — изобщо не се опитах да лъжа аз.

Шурка поклати глава.

— Така ли мислиш? Това е Серьога. Който преди работеше в банка.

Виж, това се казва новина.

Познавам Серьога от сто години. Когато се подвизавах във фирмата за изработка на игрички, той също работеше там. Но изобщо не можех да направя връзка между мълчаливия флегматичен програмист и шумния Компютърен Маг.

— За същия ли става дума?

— Да.

— Е, бива си я маскировката… — беше единственият ми коментар.

— Я си представи, ако беше си признал, че работи в публичен дом? Нямаше ли да го скъсат от бъзици? Той и досега лъже всички, че прави програми за банката.

— Не му казвай, че аз съм аз — побързах да го помоля аз.

— Няма. И той не ми е разказвал никакви подробности. Само за „Warlock“-а ме разпитваше.

— Зуко позна твоя вирус! — възкликнах аз, спомняйки си за радостния възглас на Мага.

— Ами да, аз му го показах преди около месец… — Шурка присвива очи. — Секретност… дявол да го вземе…

— Има ли опасност той да се раздрънка?

Маниака поклати глава.

— Не е там работата. Информацията, Льоня, притежава свойството да се разпространява. Всякакви глупави дребни пропуски, съвпадения — като това… Ще те намерят.

— Нека се опитат да докажат нещо.

— Льоня, ако толкова здраво си ги настъпил по опашката, хич няма да се занимават с доказателства. Прекалено тясно сме обвързани помежду си. Някой знае, че Леонид и Стрелеца са едно и също лице. Някой се досеща, че Леонид е дайвър. Някой

подозира, че Леонид е руснак. Виртуалността живее благодарение на информацията. На истината, слуховете, догадките. А най-важното е, че цялата информация лесно се събира и обработва. Ако хвърлят малко повече усилия, ще изяснят всичко.

— И какво предлагаш?

— Чупи се — предложи Шурка, докато наливаше в чашите остатъка от коняка. — Ще ми е адски криво, че няма да си пием бирата заедно, но… ако си мъртъв, ще ми е още по-криво… Дявол да го вземе, какви ги забъркваш?

— Спасявам човек.

— Заслужава си да го правиш, докато ти самият не го закъсаш!

Кимнах. Маниака беше прав. В думите му се усещаше логиката на обикновения хакер, а не на нахаканията дайвър, който умее да изплува от дълбината.

Къде ще се гмурна, ако ме пипнат в реалния свят?

При всички виртуаладжии са много силни комплексите за физическата слабост. Усещането, че в компютърния свят си бог, а в реалния — един от милиардите обикновени граждани, е прекалено гадно. Ето защо всички ние толкова обичаме бойните изкуства и военните игри, купуваме си газови и въздушни пистолети, упорито ходим по спортните клубове и размахваме вечер нунджаците си. Страшно ти се иска и в живота да се чувстваш толкова неуязвим, колкото в задекранния свят. Ама не става.

И понякога в дълбината звучат думите: „Този помниш ли го? Някакви боклуци го заклаха на улицата… отрови се с водка менте… скочи от прозореца, без дори да остави бележка… изпречи се на пътя на мафията…“

Ние помним, ние знаем.

Богове сме само в света зад екрана.

— Сигурно ще ми трябва още едно денонощие — казах тихо. — После ще офейкам нанякъде… в Сибир или на Урал.

— И не казвай на никого къде се спасяваш. — Маниака кимна. — На мен също недей.

Чашите бяха празни и той предложи:

— Да отскоча ли до магазинчето?

— Тепърва трябва да си рисувам тяло.

— Мамка му. Пускай „Биоконструктора“.

След минута седяхме, като издърпвахме мишката един от друг и тракахме по клавиатурата. Наложи се да бракуваме първото тяло, което нарисувахме — прекалено беше предизвикателно. Двуметров дървеняк с грамаден меч на кръста. Тип, за когото ще се лепят всички авантюристи. Такава беше

забележката на Шурка и бях принуден да се съглася.

Следващата личност беше безобидна, дори жалка. Парцалив старец просяк… Може и никой да не го закача, но няма да е в състояние и да мъкне Неудачника пет мили. Тук пък аз наложих вето, без да обяснявам причините.

Виж, третият опит се оказа успешен.

Младежът на екрана беше достатъчно як, но с такова бебешки невинно лице, че направо да ти се доповръща. Облякохме го със светлозелена туника до петите и окачихме на рамото му парцалива торба.

— Лечител! — със задоволство обобщи Маниака. — Човек, лечител. Без сериозна причина никой там няма да те закачи — нито елфите, нито орките. Тя, медицината, е нужна на всички.

Той започна да слага в торбата разни кутийки, колби, сушени билки, избирайки ги от каталога с аксесоарите.

— В света на ролевите играчи ще умея ли да лекувам?

— Разбира се. Там ситуацията е следната — пристигаш в тоя или оня облик и владееш определена сила. Например бойни изкуства, мъдрост или умение да цериш. Колкото по-дълго живееш в техния свят, толкова повече се засилват дарбите ти. Щом се представяш за лечител, веднага ще можеш да лекуваш леки рани, счупвания, изкълчвания…

— Колко интересно — казах аз, загледан в новата си личност. Тя дори започна да ми харесва. — Благодаря. Лично аз със сигурност щях да се издокарам като воин.

— И веднага щеше да получиш меч по кратуната от някое старо куче.

— А ти като какъв ходи там?

Маниака се засмя.

— На никого нито дума, нали?

— На никого.

— Аз бях елфическата жена-воин, Ариел.

— Защо?

— Исках да сваля Горомир.

За миг онемях. Разбира се, това не е моя работа, но…

— Горомир е момиче — бързо поясни Маниака. — Там при тях е пълен бардак, момичетата често играят мъжки роли и обратно. Половин година я свалях…

— И какво?

— Нищо. Горомир се събра с Дианел.

Не рискувам да уточнявам каква е била в действителност Дианел — момче или момиче. Тонът на Шурка е прекалено мрачен.

— Ако срещнеш там Горомир, предай поздрави от Ариел —

допълва Шурка. — Разделихме се спокойно. Приятелски. Мамка му.

— Трябва да стигна до оня сървър с града Лориен, където царува Леголас. Твоят Горомир там ли се подвизава?

— Не „твоят“, а „твоята“! — срязва ме Маниака. — Не знам, отдавна не съм се вясвал. Сега ще го издирим.

Той подкара Вики и започна да ровичка чрез терминала по сървърите. След пет минути търсенето се увенча с успех.

— Ето! „Светозарният Леголас кани мъдри елфи, храбри хора и ловки хобити във великия град Лориен, защото настъпиха дните на последната битка на силите на доброто с орките и джуджетата!“ Ще те посрещнат с разтворени обятия.

— Това е излишно.

— Хм… по бутилка бира? Имаш още цял час и половина.

Бира след коняка? Но аз наистина имам доста време. С помощта на Шурка личността беше нарисувана достатъчно бързо.

— Става — решавам аз.

101

Затворих вратата след Шурка, много внимателно сложих верижката. Надникнах в кухнята, за да се убедя, че газта е изключена.

Не се чувствах пиян. Четири бутилка бира са нищо работа. А коняка изобщо не се брои.

По пътя към компютъра под краката ми непрекъснато се озоваваха разни кабели, стари чехли, съборени от рафтовете книги. Понеже Шурка се спъна и се хвана за полицата, за да не се изтърси. Какво му стана?

— Вики, има ли поща? — измърморих аз.

— Не те разбрах, Леонид.

— Има ли поща? — повторих бавно аз.

— Да.

Може би два литра тъмна бира, изпити в ударно темпо, не са чак толкова малко? Ако Вики не може да познае гласа ми…

Подтиснах пристъпа на разкаяние и започнах да прехвърлям пощата.

Всякакви глупости.

Трябва да хвърля поглед и на „таблото за обяви“.

Разбира се, никой от моите работодатели или приятели не знае истинския ми адрес. Ако някой иска да се свърже не просто с Леонид, а с дайвъра, има само един начин — да се остави съобщение на анонимен сървър във Финландия, където може да надникне всеки желаещ и да прочете обявите. Защитите не позволяват на ламерите да фалшифицират чужди съобщения, а мъгливите фрази на самите писма са разбираеми само за получателя им. Пълна анонимност и надеждност. Нека някой се пробва да извлече секретна информация от любовните интриги, дребния бизнес и празните дрънканици.

На „таблото за обяви“ не намирам често писма, адресирани до мен. Но сега имаше две.

> „Иване! В навечерието на пътешествието из гората ще те чакам там, където беше подялбата. Сивия.“

Това е Ромка. „Подялбата“ стана в „Трите прасенца“, а навечерието на операцията в Ал-Кабар е започнало преди четвърт час.

Неочаквано изтрезнях. Защо ли ме търси Ромка — при това толкова спешно? Писмото е писано тази нощ. Интересно дали го е писал сам или под диктовка… на Човека Без Лице, например?

Второто писмо не ме изненада, защото го очаквах.

„Седемдесет и седем. На обичайното място, в обичайното време. Братята.“

Аз съм седемдесет и седми номер. Братята — това са побеснелите дайвъри.

Както повелява Кодекса, аз казах на Крейзи Тосър и Анатол своето дайвърско име — между другото това е и истинското ми име.

Както повелява Кодекса, те са подали срещу мен оплакване. Аз нахълтах в периметъра на тяхното работно пространство. Отгоре на всичко употребих оръжие.

Такива неща не се прощават.

— Неудачник… — промърморих аз. — Майната ти… какво ми причиняваш?

Проклет да е мигът, в който се полакомих за Медала за Всепозволеност и хукнах да те спасявам!

— Вики, потапяне — заповядах аз. — Личност номер седем… Лечителят.

Знам три от личностите на Ромка. Ако броим и вълка — дори четири. Но днес е дошъл с нова — кльощав чорлав пубер с очилца. Стои до самия бар, блещи се насам-натам и с нищо не напомня за подредения Ромка. Познавам го само защото изпива на екс чаша перцовка.

— Ромка?

— Льоня?

Стискаме си ръце.

— Ще пиеш ли? — интересува се той.

— Не. Аз вече такова… в реалността.

— Алкохолик — мърмори Роман. Кой ми го казва! Като се има предвид устойчивостта му към алкохола… — Льоня, ти в час ли си, че си загазил?

— Да. А в какво по-точно?

— Има оплакване срещу тебе. От някой си Анатол и от Тосър. Засега не са съобщили подробности по обвинението.

Кимвам.

— За това знам.

— И други неприятности ли се очакват?

— Милион.

Често работим заедно. Върколакът ми е симпатичен, а изглежда и аз на него.

— Какво става, Льоня?

— Ами помисли.

Роман се мръщи, и изведнъж нервно сваля очилата.

— Това с „Warlock“-а… твоя работа ли е? — прошепва той.

— Позна…

— Значи… „Лабиринта“…

— Ш-шт! — Спомням си думите на Шурка за изтичането на информацията. — Да сменим темата.

Ромка вика бармана — днес той не е човек, а стопроцентова програма, и отново е с пълна чаша.

— Е, т’ва е яко, Льонка… — тихо бърбори той. — Загазил си. Затънал си до ушите в неприятности.

Изведнъж разбирам, че върколакът изобщо не е стреснат от мащаба на връхлетелите ме неприятности и хич не се притеснява за мен. Той е възхитен! Във възторг е от нажежаването на страстите, от това, че и лично върху него падат отблясъците на скандалната ми слава. Ако ние, дайвърите, дето сме егоисти до мозъка на костите, сме способни да възприемем себеподобния си като кумир, тогава аз съм станал такъв за Ромка.

— Ако при разбора ти потрябва помощта ми — казва той, — ще я получиш. И не само от мен!

Може и да ми потрябва… може и да я получа. Роман е контактен човек и общопризнат лидер в тесния кръг на дайвърите върколаци.

— Все едно ще ми се наложи да изчезна. За дълго време — честно си признавам аз. Роман мига на парцали.

— Какво? От мрежата ли? Сериозно?

По-сериозно не може да бъде… Аз кимвам утвърдително.

— А как ще живееш? — недоумяващо пита Ромка.

Само ние, обитателите на виртуалния свят, можем да се разберем взаимно.

Нима е възможно да се живее без компресираното от дълбината време, светкавичните премествания от прохладата на ресторанта върху нажежения пясък на плажа, без нарисуваните джунгли и измислените планини, без безкрайния кипящ поток информация, без едновремешните вицове и току-що дописаните книги, без маскарада на костюмите и телата, без стотиците и хилядите приятели и познати от всички ъгълчета на Земята?

Нима това е възможно?

Трябва да си се отбивал до Дийптаун, за да разбереш какво губиш.

— Не знам, Ромка. Но от „Лабиринт на Смъртта“ и Ал-Кабар…

Той кимва. Какво има да се разбира толкова — слоновете ги е страх от мишки само в приказките. А пред тези корпорации ние

не сме мишки дори, а листни въшки.

— Льоня, ако ти трябват пари… — неочаквано казва Ромка. — Мога да ти дам моя дял. В края на краищата, ти свърши почти цялата работа и ти си този, който пострада. Ще ти потрябват, ако ще се криеш.

Поклащам глава.

Ромка е страхотен, но не ми трябва такава саможертва.

— Ако можеш… по-скоро бих те помолил за друго.

— Всичко, което искаш!

— Ще ми се наложи да офейкам. Да прикривам следите си. Не искам да отсядам в хотели… ще може ли да поживея при тебе месец-два, докато нещата се укротят…

И аз не знам защо го моля за това. Може би не ми се иска да се откъсна напълно от дълбината? Поне през погледа на Ромка да наблюдавам виртуалния свят. Да усещам туптенето на електронния пулс, да поглъщам информацията…

— Няма да ти бъда в тежест… — допълвам аз.

Но по лицето на Ромка вече се изписва отказът на молбата ми.

— Не.

— Извинявай — аз свивам рамене. — Разбирам.

Все пак ние се страхуваме един от друг. По-лесно ни е да пожертваме огромни пари и така да успокоим съвестта си, отколкото да разкрием своята самоличност.

— Нищо не разбираш… — измърморва Ромка. — Искаш ли да ти кажа адреса си? Реалния! Град, улица, номер!

— Недей.

— Не мога да те приема — той отмества погледа си встрани. — Просто… семейни проблеми.

В дълбината си строим дворци. А как е в истинския свят?

Да предположим, че въпреки габаритите на апартамента ми, аз спокойно мога да приемам гости. Но ако у Ромкини същата площ е заселена и от жената, тъщата и трима сополанковци?

— Ясно — слагам ръка на рамото му. — Наистина те разбрах. Изобщо не се сърдя.

И все пак Ромка не ме гледа в очите.

— Да потеглям, а? — питам аз.

— Ще дойдеш ли на събирането?

— Разбира се.

— А сега накъде?

Изкушението да си затрая тайнствено е голямо. И така би било най-разумно от моя страна. Но все пак отговарям:

— Да постресна едни елфи. Потеглям, Ромка. Ще се видим.

Когато излизам от „Трите прасенца“, той си поръчва още една

водка. Не, това е чудовищно! Или е толкова силен дайвър, че не му действа виртуалният алкохол?

Ролевите играчи не се афишират особено. Има и изключения, като „Елфическите поляни“, но това са по-скоро туристически атракции, където приказните герои припечелват за насъщния… по-точно за да покрият сметките си за ток и телефон.

Сървърът, на който е построен Лориен, е собственост на някой от Русия, това е всичко, което успявам да науча, без да нарушавам законите. И компанията, която се шматка там, е предимно рускоезична.

Може да нахълтам при Леголас, дегизиран като турист, но казва ли ти някой какво ще стане? Все едно в Мека да довтаса християнин и да се изтресе директно при Черния Камък, с все обувките, шапката и позлатения кръст на гърдите.

Не, по-добре да съм новак, който е прекалил с четенето на Толкин, Хауърд, Перумов и останалите писатели, които отдават дължимото на романтиката на мечовете и драконите!

Измъквам се от таксито край леко килната съборетина. Трябва да се признае, че мизерията на сградата е предадена великолепно. Да се имитира нищета и занемареност е далеч по-трудно, отколкото богатство и разкош.

Впрочем, и цялата улица не блести с красота. Някакви обезлюдени постройки, складове, офиси, затворени до по-добри времена. На ролевите играчи не им допада шумът. Кой знае защо, Вики я няма. До входа пристъпва от крак на крак само някакъв елф — крехко златокосо същество с неясен пол и възраст. Носи впити бледозелени панталони и зелено палтенце. Нарамило е лък и колчан със стрели.

Спирам се пред вратата и чакам. Елфът ме поглежда накриво, после пъха ръка в пазвата си, измъква цигара и запалка. Припалва, после изпуска тънка струя дим.

Пушещите елфи не са гледка за хора с разклатени нерви. Имам чувството, че ще хвърли топа още след първото всмукване, за да илюстрира нагледно вредата от никотина… По дяволите!

— Ви… — започвам аз и се запъвам. Ами ако не е тя?

— Ви, ви! — жизнерадостно казва елфът. — И ви, и ми… Льоня?

Гласът на Вики също е променен, сигурно работи програмата за корекция на звука. Човек може да си помисли, че във виртуалността е попаднал Робертино Лорети.

— Ти ли си? — уточнявам все пак.

Вики разбира съмненията ми.

— Хобитът не е само ценна кожа! — весело съобщава тя. — Позна ли ме?

— Защо точно елф?

— Все пак сме на тяхна територия. Така ще е по-безопасно.

— А как се казваш?

— Макрел[12].

— Какво?

— Не ти ли звучи като елфическо име? Аз съм от шотландските елфи.

Започвам леко да подозирам, че и Вики е ударила нещо за повдигане на настроението.

— Ами… а какво си — той или тя?

— Нямах време да изпипам детайлите — заявява небрежно Вики-Макрел. Захвърля цигарата. — То ще си проличи — в зависимост от ситуацията.

Глупаво е да продължаваме да стърчим пред сградата, затова влизаме. Тесен тъмен коридор, стените са изрисувани с някакви графити от баталните жанрове. В края на коридора пламти бяло сияние, зад което смътно се мержелее човешка фигура.

— Кои сте вие? — подвикват ни.

— Чухме призива на светлозарния Леголас и се притекохме на помощ! — крещя в отговор.

— Спрете там, където сте! Имената ви?

— Макрел, от светлите елфи на езерото Лох Нес! — заявява Вики.

— Лечителят Елениум[13], от страната Транквилия!

Вики ме смушква в ребрата, но нищо не мога да направя, името вече е измислено и изречено.

Човекът, скрит зад сиянието, размишлява.

— Заедно ли дойдохте?

— Да — отговаря Вики. Тя поема инициативата и това ме радва. Не съм в настроение задълбочено и сериозно да баламосвам някого.

— И как стана така, че светлият елф и лечителят човек са се сприятелили?

— В сражение с орките предателски ме рани с тисова стрела! — възкликва Вики. Тя продължава да избягва афиширането на половата си принадлежност. — Ако не беше чудотворната сила на Елениум, ти нямаше да ме видиш сега, непознати човече.

Стоя с каменна физиономия, но това ми струва кански усилия.

— А ти, Елениум, какво ще кажеш?

— Шайка гнусни джуджета, строени в хирд — спомням си

разказа на детенцето-хобит, — предателски се нахвърлиха върху мен! И ако не беше безстрашието на Макрел, аз… аз…

Не знам как да завърша и закривам лицето си с ръце. Беззвучният смях много прилича на ридание.

Сиянието се разтваря и в коридора излиза старец. Движенията му са толкова енергични, а гласът е толкова младежки, че едва ли е на повече от двайсет.

— За мен е чест да поздравя мъдрия лечител и безстрашния… безстрашната… — той се поколебава — безстрашния елф! Сега вече сте в безопасност!

— Благодаря — прошепвам аз.

— Ти, мъдри Елениум, получаваш десет точки за майсторство, пет — за издръжливост и пет за сила — съобщава стареца. — А пък ти, ъ-ъ… Макрел… получаваш десет точки за майсторство, десет — за издръжливост, десет за сила и десет за храброст.

— А аз защо останах без храброст? — възмущавам се.

— На хората не им отива да плачат! — важно съобщава старецът. Но за мен се застъпва Макрел, на която — или на когото — портиерът явно симпатизира.

— Елениум пролива сълзи за по-големия си брат, Седуксен[14], загинал от лапите на джуджетата.

Ох. Май Вики попреиграва.

За щастие младият старец или не е запознат с фармакологията, или има чувство за хумор.

— Добре, ти получаваш пет точки за храброст — великодушно решава той. — Заповядайте в славния град Лориен и съберете сили преди решаващите битки!

Подчиняваме се на жеста му, навлизаме в сиянието и в края на коридора откриваме масивна желязна врата.

— По-голям брат Седуксен, казваш? — прошепвам зад гърба на Вики.

— Добре де, не се сърди…

И ние излизаме на улиците на Лориен.

Около две минути стоя на едно място и се оглеждам. По дяволите, наистина е красиво!

Исполински дървета с бяла като сняг кора. Тъмнозелен и пурпурно-златист листак. Пътечки, павирани с бял камък. По дърветата са изградени някакви площадки и жилища с малки дървени стълби помежду им.

— Здраво са работили — професионално коментира Вики. — Браво. Да построиш такова нещо с гол ентусиазъм…

Можех да отбележа, че и тя от чист ентусиазъм е създала света на планините. Но не искам да й напомням за тази може би завинаги изгубена прекрасна страна.

— Трябва да намерим изхода — решава Вики.

Вървим по белите пътечки и се наслаждаваме на околната благодат. Въздухът е свеж и сладък, лекият мраз ни пощипва по бузите. Няма сняг, очевидно магията на елфите прогонва облаците. Едва-едва, на границата на чуваемостта, звучи средновековна музика. Жалко, че има толкова малко народ. Явно всички са отишли да се бият с орките и джуджетата.

Под едно от снежнобелите дървета е разпален огън и стои шлифовъчен диск. Под надзора на един елф някакъв космат здравеняк се опитва да наточи меча си.

— Не подминавайте така, пътници! — повиква ни елфът и ние се спираме. — За пръв път ли сте тук?

Вики кимва.

— Не сме ли роднини, о, благородни? — пита елфът Вики.

— Не, чудни ми братко! — отрязва му квитанциите Вики. — Кажи ни как да напуснем стените на града и да настигнем армията.

Елфът се начумерва.

— Нямате достатъчно майсторство. Постойте при мен, научете се да острите мечове. Само три часа — и точките на майсторството ви ще нараснат с пет!

Голям кеф, няма що. Да въртиш несъществуващ шлифовъчен диск, за да се сдобиеш с несъществуващо умение.

— Бързаме — отказва му Вики.

— Тогава се покатерете на този мелорн — елфът кимва към едно от дърветата. — Само след шест часа физически упражнения на стълбите ще получите по седем точки за сила и издръжливост!

Струва ми се, че на елфа точилар просто му е скучно. Неговият чирак явно скоро ще се сдобие с петте точки майсторство и на елфа ще му се наложи да си седи тук сам.

— За нас е наслада да слушаме думите ти, благородни елфе — заявява Вики. — Но ние изгаряме от нетърпение да се сражаваме в битката.

— Тогава вървете ей натам! — елфът мрачно маха с ръка, след което се нахвърля върху мъжагата с меча: — Как остриш? Как? Това да не ти е кухненски нож? Ще ти взема точките за майсторство!

Бързо поемаме накъдето са ни упътили. Много им е строга дисциплината.

Очарованието от Лориен постепенно се разсейва.

— Пък аз си мислех, че тук само размахват мечове… —

учудено шепне Вики.

— Не. Те изучават и езиците на елфите и джуджетата, и средновековна икономика, острят мечове и кинжали, съчиняват балади и легенди.

— Много полезен опит трупат, няма що…

— Де да можеше да закриеш всичките RP-сървъри… — подсказвам ехидно.

— Не, това е тяхно право — не се поддава на провокацията Вики. — Просто ми е малко тъжно. Още една мозъчна дъвка.

— Да не би да са малко подобните субкултури? Тези тук поне не се друсат и не вдигат революции.

— Аз не копнея за еднообразие, Льоня. Всеки си намира развлечения по вкуса. Но това си е чист ескейпизъм. Бягство от действителността.

— Разбира се. И колекционирането на марки, и играта на покер, и голямата политика, и малките войни със съседите — всичко това е бягство от живота. В света няма общовалидни ценности. Налага се да търсим малки, ама съвсем мънички цели. И да си жертваме живота за тях.

— Знаеш ли, така ще вземе да ти се прииска да повярваш и в комунизма.

— Защо пък не? Красива и голяма цел. А пък саможертвата в нейно име си е направо в традициите на…

Безстрашният елф Макрел ме гледа с мрачна тъга.

— Льоня… Елениум… а ти имаш ли цел в живота? Каквато и да е? Не става дума за кражбата на някоя хилядарка в зелено или за купон с приятели в някой ресторант, а точно за Цел?

— Имам — честно си признавам аз.

— Тайна ли е?

Замълчавам за миг.

— Знаеш ли, ще ми се, когато се прибирам у дома, да не ровя за ключове из джобовете си.

Вики, както си е с маската, отмества поглед.

— Това е нещо съвсем дребно и смешно — казвам. — Това дори не е като остренето на несъществуващи мечове… и не е като изучаването на психопатите във виртуалното пространство. Да не говорим, че не е комунизъм или световна революция. Но ми се иска просто да позвъня — и някой да ми отвори вратата.

— И на мен понякога ми се иска същото — отговаря Вики след дълга пауза. — Но вече ми се е случвало да се връщам вкъщи, когато са можели да ми отворят вратата. И това… невинаги беше забавно.

Получи си го, дайвър…

В лицето, право по физиономията…

— Да тръгваме, Льоня, трябва да спасяваме Неудачника — казва безстрашният воин Макрел.

И закрачваме към стената, обграждаща Лориен.

Тук има повече народ. Наглеждани от елфически мъдреци, десетки новобранци заработват точки за сила, като се бият с мечове и пускат стрели по мишени. Покрай подредените в редица дюкянчета, в които търговците печелят точки за майсторство, се разхождат купувачи. И те също гледат да постигнат нещо. Дрипав художник рисува портрети на всички желаещи, някакъв фокусник — сигурно дребен магьосник, жонглира с огнени кълба. Животът кипи. Младеж с китара, човек, но предрешен в зелено като елфите, свири и пее:

Пътуващ бард по портите на замъка потропа,
И тутакси слугиня млада му отвори…

Малката групичка слушатели не проявява ентусиазъм и бардът прекъсва баладата, след което се озърта и преминава на някакви зловещи местни частушки[15].

Елфът с прякор Леголас
Назгула в окото уцели от раз!
Назгулът цопна във водата,
за малко да потъне във реката!

Тълпата приема тази непретенциозна песничка доста по-добре. Аплодират барда, подхвърлят му дребни монети, кикотят се.

Тихичко се отдалечаваме.

— Имаме ли нужда от нещо? — Вики посочва с поглед дюкянчетата.

— А пари?

— Потърси в джобовете.

Бръквам в джоба на дрехата си — там наистина има пет медни монети.

— Дават се автоматично на всеки влязъл — обяснява Вики. — Чувала съм, че го правят.

В едно от дюкянчетата след разгорещен пазарлък с продавача купуваме две манерки местно вино и два къси кинжала. Не че имаме намерение да се сражаваме, изтрябвали са ни мечовете, копията и алебардите, с които е заринат местният пазар. И все пак слабостта към оръжието е нещо генетично заложено в мъжкия организъм. Съпровождан от неодобрителния поглед на Вики, аз

обикалям дюкянчетата, разглеждайки оръдията за изкореняване на себеподобни. Вътре цари полумрак, само под стъклените похлупаци редом с изложените оръжия горят свещи. Отблясъците на пламъка върху остриетата са обагрени в кървавочервено. Спомням си за продавачите на цветя, които през зимата поставят свещи в аквариумите със своята стока.

Животът и смъртта — те толкова си приличат. Дрехите им са почти еднакви.

В ъгъла на дюкянчето, зад малка маса седят двама човека. На пръв поглед са ми непознати, първо ги подминавам и чак после се спирам.

Набития здравеняк в бели дрехи не съм го виждал. Но…

— Драйфа ми се — произнася той зад гърба ми. — Безвкусица. Кич. Пълно израждане във всичко.

Обзема ме същото отвращение, което бях изпитал някога, много отдавна, в детството, когато след като изплувах от реката, видях на брега, точно на пътя ми, да седи една тлъста жаба.

Здравенякът зад гърба ми е с ниско нахлупен каскет. Леко го намества и кара нататък:

— По-рано твоите ролеви игри бяха необикновени. С полезни елементи. Сега са чисто грухтене и плюскане.

— Виж какво, направо прекаляваш… — отговаря на Каскетчо типът, който седи до него. — Нали младежите трябва да купонясват…

— Винаги казвам това, което мисля. Казвам истината — безапелационно заявява Каскетчо. И аз изведнъж разбирам — това не е преувеличение. Не е грешка. Той наистина мисли така. Не разграничава себе си от истината.

Леле-мале…

— И точно затова не те обичат — възразява на Каскетчо събеседникът му.

— Ха. Любовта също е лъжа. И това става очевидно, когато обхванеш всички събития в тяхната динамика.

Търговецът зад тезгяха вижда, че съм замръзнал пред витрината, и се оживява. Приближава се и тика пръст в стъклото, зад което лежи меча.

— Много, много добро оръжие! Но можете да го купите само ако сте спечелили сто точки за майсторство.

Зад гърба ми Каскетчо продължава да си дудне:

— Играта е изпаднала до нивото на простака. Изгубила е развиващата си роля. Точки за сила, бардове, фокусници… Грухтене! Помисли върху това.

— Искате ли да подържите меча? — любезно ми предлага търговеца.

Хвърлям поглед към Каскетчо. Събеседникът му, явно някой от известните ролеви играчи, пита:

— Та какво предлагаш?

— Ситуацията вече е съвсем ясна — заявява Каскетчо. — Предпочитам да видя дали ще намериш адекватно решение…

— Не, благодаря — отговарям на продавача. — Все още съм много далеч от стоте точки.

Излизам от дюкянчето. На чист въздух, при чакащата ме Вики. Тя май не е забелязала бившия си клиент.

— Какво търсеше там?

— Живот.

— И намери ли?

Свивам рамене.

— Изглежда не.

Когато вървим към градските порти — покрай барда-куплетист, фокусника и фехтуващите новобранци, изведнъж осъзнавам едно странно нещо.

В думите на Каскетчо — независимо дали говори на девойките в бордея или на лориенските елфи — има много верни работи. Истината е маскировъчна дреха на цинизма.

Сигурно и това е цел. Да се изживяваш като истина. Да вървиш през дълбината като горд глашатай на истината, гнусливо отърсвайки от белите си маншети си мръсотията на човешките пороци. Да страдаш за истината и да изобличаваш лъжата.

И всичко това по една-единствена причина.

Защото не умееш да обичаш хората.

Аз виждам този свят и ми става смешно като гледам как момчетиите острят нарисувани мечове, изучават езика на джуджетата и търгуват с пустота. Но това не е всичко… Трябва да се направи само още една крачка… мъничка, съвсем мъничка крачка, за да се стигне още по-далеч. Дотам, че да не обичаш.

Тайнствения Неудачник, глупавия малък хобит, виртуалната проститутка Вики, търговеца в дюкянчето, барда с китарата, върколака Ромка, Човека Без Лице.

Никого.

Та това е толкова лесно — всички те си имат цял куп недостатъци. На всеки от тях можеш да се ядосаш, можеш всичките до един да презреш… Не, не е това… Не да се ядосаш, а просто — да не ги обичаш…

И аз сякаш отново отварям някаква тясна и тежка врата и надничам в един друг свят. Стерилно бял, изстуден до абсолютната нула. Мъртъв и чист като машинен процесор.

— Вики — шепна. — Вики…

Защо отиваме да спасяваме Неудачника? Защо ни е целият този дълъг и изморителен процес?

— Вики…

Тя ме поглежда в очите — и аз я съзирам зад облика на елфа със златни къдрици и бледо аристократично лице.

Обикновената, истинската.

Моята Вики.

Която няма нужда от никакви обяснения.

— Кажи „обичам“ — помолва ме тя.

Поклащам глава. Не мога, нали съм все още там, сред студената белота на присмехулната истина. Истината и любовта са несъвместими.

— Кажи „обичам“ — повтаря Вики. — Ти можеш.

И аз правя избора си.

— Обичам — прошепвам аз едва чуто.

— Приятелите и враговете…

— Приятелите и враговете… — повтарям покорно.

— А аз обичам теб — казва Вики.

Приказен град е този Лориен.

Никой не се присмива на човека и елфа, че се прегръщат пред градските порти.

110

Приятно е да се върви, ако преди теб по зимната пътека е трамбовала цяла войска.

Снегът е добре утъпкан, няма как да сбъркаме пътя.

И навред личат дребните белези на многото шум и суетня за нищо.

Бор с множество стърчащи от него стрели. На елфите или им се е привидял някой шпионин, или са се сдърпали чий поглед е по-орлов и чия десница е по-нетрепваща… По-скоро второто.

Следи, които се отбиват леко встрани. Две купчинки тютюнева пепел. Веднага си представяш двамата старци-водачи, които малко са кривнали от пътя, за да изпушат по лула. Единият вероятно е бил маг и е държал в ръка тояга. А другият — воин с меч. Ето ги и следите — кръгче от тоягата и резка от ножницата.

А тук е имало кратка почивка. Вляво от пътеката снегът е утъпкан, отдясно е само леко слегнал. Ами да, отдясно са стояли елфите, нали те стъпват толкова леко, че не пропадат в снега. Явно тук двете части на армията са били инструктирани от водачите си…

В реалността пътят от пет мили би бил дълъг за изминаване. За щастие, ролевите играчи не са милионери, за да пъплят с месеци до враговете си. Пътеката се разстила под краката с чудесна бързина.

Сигурно играчите са се споразумели да броят това за ефект от магическо заклинание…

Изкачваме се към скалите, започваме да криволичим заедно с пътечката. На няколко пъти ми се струва, че сме на същото място, където наскоро плаших хобита, но всеки път се оказва, че бъркам. Рисували са пътя надве-натри, сглобили са го от повтарящи се елементи.

Най-сетне Вики забелязва стъпки, които се отбиват встрани, към елховата горичка. Лошо сме скрили Неудачника — всеки изостанал от армията пишман-воин би могъл да го забележи. Без да се наговаряме, и двамата ускоряваме крачка — ами ако вече го няма там?

Но Неудачника е налице, нещо повече — не е сам.

Седи, облегнат на дънера на дървото, и разправя нещо на един хобит, като си сръбва от манерката. Хобитът е клекнал пред него и се смее в захлас. Когато ни вижда, скача на крака и със замах изважда малкия си кинжал.

Гледай ти. Този мъник можел да бъде храбър. Поне когато зад гърба му лежи безпомощен човек.

— Ние сме приятели — казва Вики и вдига ръце. — Дошли сме с мир.

— Аз съм лечителят Елениум — подкрепям я аз. Интересно, дали ще ни познае Неудачника?

— Здрасти, Льоня — казва той с усмивка.

— Аз съм Хардинг — съобщава хобитът и крие кинжала си. — Да сте виждали тъдява Конан? Един такъв висок, с огнен меч?

— Този Конан е ограбил мъничето — много сериозно казва Неудачника. Само очите му се усмихват.

— Ама иначе не е чак толкова лош! — неочаквано се застъпва за своя душманин хобитът. — После е оставил всичките ми запаси на Ейлиън[16]. Разбрал е, че са му нужни!

— На кого? — питаме едновременно аз и Вики.

— На Ейлиън — без да подозира нищо, отговаря хобитът. — Ето на него. Кракът му е счупен.

Мноооого интересно.

Отивам при Неудачника и махам шината от лико. Изтърсвам върху снега всичко от лечителската си торба. Нямам капка понятие как трябва да се лекуват пациентите в този измислен свят.

— Значи се казваш Ейлиън? — питам аз. Неудачника мълчи.

Отварям една от падналите кутийки. От блатистозеления мехлем ме лъхва смрад. Навивам крачола на Неудачника и обилно наклепвам болния крак. След кратък размисъл го облепвам със сухи листа и заявявам:

— След пет минути счупеното ще зарасне.

Ситуацията е съвсем елементарна. В този свят притежавам дарбата да церя рани. Неудачника се е появил тук със счупен крайник. Сега, след като съм отворил торбата и съм изразходвал част от аксесоарите за крака на Неудачника, компютърът, който поддържа Лориен и околностите му, е длъжен да възстанови функциите на нарисуваното тяло.

— Ами ако не подейства? — с интерес пита Хардинг.

— Тогава ще занесем твоя… хм… приятел в града.

— Благодаря — от все сърце казва хобитът. — На мен силата ми е само три точки, не бих могъл да го довлека чак дотам.

Колебае се за миг, после пита:

— Ще се справите ли сами?

— Разбира се.

— Тогава да бягам, а? Обратно към града. Че много се забавих, ще ме накажат.

Точно така, дете е.

— Бягай — казвам аз, като пак ме загризва съвестта. Хардинг в ситен тръс изтичва на пътечката, след което се обръща и крещи:

— Само да се пазите от Конан, че от него всичко може да се очаква!

Вики прошепва в ухото ми:

— Конан, страшилището на хобитите!

— Стига — примолвам се аз. — И без това ме е срам.

Мълчаливо изчакваме няколко минути, сякаш сме се наговорили да поотложим разговора с Неудачника. Първо трябва да изчакаме какви ще са резултатите от лечението.

— Хайде, ставай — командва Вики.

Неудачника неуверено се подпира на болния си крак, изправя се. Прави крачка, втора.

— Боли ли? — питам с любопитството на истински лекар.

Той клати глава.

— Тогава да тръгваме към града.

— А после? — Неудачника хвърля кос поглед на Вики, тя мълчи. Налага се да отговоря аз.

— После все пак ще ти се наложи да направиш избор. Нямаме повече време да си играем на гатанки.

Завръщането в Лориен не може да се нарече триумфално. Охранителите при градските порти ни поглеждат с презрение — излезли сме преди два-три часа и явно не сме настигнали войската. Вярно, че си спестяват ехидните реплики по наш адрес, но аз все пак решавам да им обясня:

— Той ни склони да потренираме — кимвам към Неудачника. — Щото сега нямало голяма полза от нас.

Обяснението не е по-лошо от което и да било друго. Нека да ни смятат за самонадеяни, но овреме разкаяли се новаци.

— Това ли е Лориен? — пита Неудачника, когато се потътряме край белоснежните дървета, оплетени със стълбички като с коледни гирлянди.

— Точно той е. Сега ще излезем на улицата и окончателно ще си уредим сметките.

— Все едно нищо не мога да обясня — казва Неудачника.

— В такъв случай се разделяме. Завинаги се разделяме, приятел — аз не го лъжа, нито го шантажирам. Трябва да се укрия. Да се укривам дълго нейде в затънтените изпаднали градчета, където на компютрите им викат калкулатори. А Вики трябва да възстановява бизнеса си.

Вики ме поглежда накриво, но мълчи. Тя разбира. Тя знаеше, че ще ми се наложи да си тръгна.

Неудачника отмята глава и поглежда пронизаното от короните на мелорните небе.

— Ако искаш — остани тук. Нали не е наложително да плащаш телефонни сметки? — питам аз.

— Не е.

— Не е наложително и да излизаш в реалността, за да похапнеш?

Той мълчи.

— Ще натрупаш хиляда точки, ще станеш много як и уважаван тип — разсъждавам на глас. — Някой ден ще дойда тук, ще почукам и тихичко ще попитам: „Как да намеря мъдрия Ейлиън?“ И може би тогава ще рискуваш да споделиш с мен истината.

— Аз също нямам много време, Леонид.

— Я стига си ме баламосал! Какво са за теб година-две? След стотици години… тишина?

Неудачника се заковава на място. Гледаме се очи в очи.

— Момчета, изведнъж май станах най-неинформирания човек в компанията.

— Ами всичко е просто, Вики. Адски просто. Когато отхвърлиш невъзможното, в истина се превръща невероятното.

Дори Неудачника е в смут.

Все още нещо липсва в дългата верига от условия, които му позволяват да говори.

— Да вървим — моля ги аз. — Не бива да притесняваме горките елфи… ние никога няма да станем част от тяхната приказка.

Изходът от Лориен е пак там, откъдето влязохме. Само че този път портиерът не ни тормози с въпроси.

— Решавай, Неудачник — казвам аз и отварям вратата. — Защото не се шегувам и наистина ми писна от ребуси.

И едва когато се озовавам на улицата, разбирам, че все пак ще се наложи аз да решавам.

Човека Без Лице стои на около пет метра разстояние. Скръстил е ръце на гърдите си, мъглата се пули под пепелявите му коси. Черният плащ се развява над мръсния паваж.

И не е сам.

Трима охранители с автомати стоят зад гърба му. Още двама се реят във въздуха малко по-встрани. Полетът им не е реализиран с толкова ирония, колкото този на Зукините крилати чехли — на гърбовете на охранителите бучат реактивни раници. Увиснали са само на два-три метра височина над земята и сцената ми напомня на някаква древна, още предвиртуална игра…

— Браво, дайвър — произнася Човека Без Лице.

Вики първа се окопитва.

— Твоите гадове ли разбиха заведението ми? — агресивно подзема тя.

Мъглата над яката на черния плащ се разлюлява.

— Провери банковата си сметка, малката. И после решавай дали да се сърдиш.

Поредно бълникане — несъществуващото лице се извръща към мен.

— Складът, където си поприказвахме с теб за първи път, е разположен на Нюкейм стрийт, четирийсет и две. Иди и си вземи обещаното.

Трепач.

Камшикът и поничката.

Много, ама много вкусна поничка.

Човека Без Лице прави крачка напред. Протяга ръка на Неудачника.

— Да вървим. Трябва да обсъдим много неща. Аз знам кой си.

Неудачника не помръдва.

— Можем да се споразумеем. Длъжни сме да се споразумеем. Не знам какви ще са твоите условия, но всичко може да се уреди… — с подмилкващ се, пленителен шепот говори Човека Без Лице. Той вече не ни гледа — ние сме купени, вече не сме в играта.

Според него, разбира се.

— Прекалено отдавна си напуснал Русия, Дима — казвам аз и Човека Без Лице замръзва. — Окачи медала си над клозетната чиния.

— Искаш да кажеш, че не се продаваш, така ли, Леонид?

Квит сме. И той знае името ми. Може би знае и адреса ми.

— Да.

— Не се самоубивай. Предпочитам да плащам добре за добре свършена работа… и на това, между другото, не съм се научил в Русия.

— Не съм работил за тебе. Ти също рискуваш.

— Интересно, какво?

— Ами ако те издам на Урман? Лично на Фридрих Урман? Той също жадува да се приобщи към тайната!

Човека Без Лице се разсмива.

— Хей, дайвър, та ти си просто глупав. Лично на Урман? Никой от хората от неговия ранг не се занимава с работите, които стават във виртуалността. За целта съществуват референти. Секретари, двойници, факсимилета, ако щеш. Добре подготвени помощници… за управляване на бизнеса във виртуалното пространство.

Понасям с достойнство удара. Шамара си го бива, дори не

подозирах за тия тънкости. Смятах, че бизнесмените трябва да се стремят към дълбината със същия хъс, с който го правят обикновените хора. Но аз не се огъвам, защото няма друг изход.

— Каква е разликата, Дибенко? Аз мога да уведомя за теб хората от Ал-Кабар. А ти не можеш да ми сториш нищо, защото съм дайвър.

— И дайвърите си имат уязвими места.

Блъфира. Не може да не блъфира. Обръщам се към Неудачника и питам:

— Искаш ли да тръгнеш с него?

— Това ти го решаваш — отговаря Неудачника. Само той не изпитва в момента никакъв страх. Същото важи и за мутрафоните на Дибенко, но при тях случаят е съвсем друг.

— Да изчезваме — казвам аз и хващам Неудачника за ръката. Колкото и да е странно, аз съм абсолютно сигурен, че Дибенко няма да се опита да ни попречи. В края на краищата, той не е идиот! Ако разбира какво става…

— Убийте тези двамата — заповядва Човека Без Лице.

Прекалено близо един до друг сме и охраната се въздържа от стрелба. Изглежда е наредено Неудачника да бъде опазен на всяка цена. Двамата във въздуха продължават да се реят, а тримата, които се намират на земята, се втурват към нас.

Колко му е да се справиш с двама невъоръжени? Няколко удара с прикладите — няколко вируса, вкарани в компютрите ни — и сме елиминирани от бойното поле. Може би през сляпата стена сега ни наблюдават храбрите елфи на Лориен, но те няма да се намесят. Те си имат достатъчно свои грижи и битки.

Но се оказва, че ни следят не само елфите.

Изплъзвам се от първия удар, подлагам крак на охранителя, той пада. В Дийптаун те са принудени да се подчиняват на общоприетите правила… Опитвам се да му измъкна автомата, с плахата надежда, че този набор от вируси е оформен като автономен файлов обект…

И в този миг от покрива на елфическата съборетина скача източена сива сянка.

Вълкът се хвърля върху един от хвърковатите охранители, с лекота го поваля върху паважа, сякаш той е картонена кукла на конци. Челюстите щракат — и човекът замира. Вълкът отскача встрани, съвсем навреме — колегата на потърпевшия открива от въздуха стрелба в тяхна посока.

Куршумите накълцват равнодушното тяло, което започва да се издига нагоре — реактивната раница продължава да действа. А вълкът се втурва към нас.

Човека Без Лице с плавно движение са отдръпва от пътя му.

Но вълкът не е бързал към него — той впива зъби в гърлото на един от противниците ни. Времето сякаш се сгъстява и аз виждам как третият охранител се бори с Вики — и тръшвам моя противник върху нейния.

С едно изщракване на челюстите си вълкът прерязва шията на охранителя и скача върху последните двама. Върколакът е прекалено увлечен, за да имитира чисто вълчи нрави — той разкъсва противниците си със зъби и ги удря с лапи както правят котките. От ноктите му се сипе искрящ зелен прах — вирусното оръжие се задейства.

Автоматът се търкаля в краката ми, аз го вдигам, но в програмата, разбира се, има детектор за потребителите. Спусъкът под пръста ми е неподвижен. Просто запокитвам оръжието по летящия към нас охранител и той машинално започва да стреля. Прекалено бърза и безсмислена реакция.

А в конкретния случай и опасна. Залпът шибва премятащия се автомат и защитата на бойната програма не издържа. Взрив — и всички вируси в пакета, сглобен под формата на автомат, се задействат едновременно. Най-близо до това безпрецедентно меле се оказва злочестият хвърковат охранител — така че именно той си го отнася. Пламва и още във въздуха се разпада на безформени парцали.

— Бягайте! — изръмжава вълкът и отскача от неподвижните тела. От зъбите му капе кървава слюнка, козината му е настръхнала. Отивам с твърда крачка при Ромка, слагам ръка на гърба му, прошепвам:

— Благодаря.

Само Човека Без Лице е останал жив от противниковия лагер. Той спокойно стои и гледа разгромената си гвардия.

— Бягай! — отново изръмжава вълкът, без да откъсва поглед от Дибенко.

— Дайвърското братство? — подигравателно казва Човека Без Лице. — Не очаквах.

Прекалено спокоен е. Кимвам на Вики и Неудачника и те послушно започват да се отдалечават. Аз и Роман оставаме — двама срещу един.

Но този един е прекалено невъзмутим.

— Отново ти предлагам да се опомниш, Леонид — казва ми Дибенко.

— Хайде тръгвай вече! — просъсква ми вълкът. Зелените му човешки очи проблясват, той се хвърля върху Човека Без Лице.

Прекрасен скок, даже по-бърз и по-точен от онзи, от покрива. Челюстите изтракват, стискат шията на Дибенко, предните лапи драскат гърдите му. Сега, както е застанал на задни лапи,

върколакът е доста по-висок от човека.

— Пале — казва Човека Без Лице.

С едната си ръка го сграбчва за врата и го запокитва към елфическата хралупа. Ударът е толкова силен, че стената се продънва и вълкът достига в полет средата на коридора. Но веднага се окопитва, отърсва се и пак се нахвърля върху Дибенко. Последвалият удар не е просто удар — кожата на вълка пламва с бледо сияние.

Все пак успяха да натресат вирус на Ромка. Сигурно е изключил защитата си — за по-голяма бързина и точност на движения. Но дори сега, когато вирусът смила компютъра му, той продължава да се бори.

Аз бягам. Всичко останало е от лукавия. Ромка ме е проследил — как ли е успял? И се хвърли в боя, за да ми даде шанс.

Глупаво е да губя този шанс.

На около десет метра по-надолу по улицата Вики спира кола на „Дийп-разводач“, набутва вътре Неудачника, маха ми с ръка. После лицето й се изкривява от ужас.

Гърбът ми настръхва от дращещия слуха жален, стихващ вой, а в следващия миг Човека Без Лице ме сграбчва за рамото. Трудно е да се надпреварваш с някого, чиито домашен компютър е прототип на „осмица“. Удар — и падам на паважа. Човека Без Лице, който е измислил дълбината, се навежда над мен.

— Аз бях достатъчно търпелив — казва той.

Плюя в сивата мъгла на маската. Жестът е чисто символичен — във виртуалното тяло не е предвидена възможността да се плюе. Трябва да подхвърля идейката на Компютърния Маг…

Дибенко прокарва длан по липсващото си лице, сякаш за да изтрие храчката. Но той не е толкова гнуслив. Пръстите му загребват шепа мъгла, мачкат я, сякаш правят топка от мръсен градски сняг.

— Дръж, дайвър. Приятни сънища — казва той.

И снежната топка лети към лицето ми, за да се разгърне като безкрайно платнище. То вече не сиво, а ярко, искрящо, огледално, празнично, шарено.

Прекалено късно разбирам с какво ми е позната тази пъстра дъга.

Дълбина-дълбина…

Прекалено късно.

Дийп-програмата започва да ме захлупва и нямам сили да се отскубна.

Дълбина-дълбина…

А платнището продължава да пламти, няма намерение да угасне, както се полага на всяка честна дийп-програма, която спазва законите…

Дълбина-дълбина…

Гмурвам се все по-дълбоко, пропадам в тази многобагрена бездна, в безкрайната върволица от фалшиви отражения, в цветния лабиринт, в лудостта и забравата.

Моят компютър е без таймер и никой няма да отвори вратата ми със своя ключ.

Дълбина-дълбина…

Не мога да изплувам със същата скорост, с която ме увлича водовъртежа на цветовете!

Дълбина-дълбина…

111

Преди всичко — спокойствие.

Говори се, че това е любим лаф на един от нашите космонавти. Но кой ли помни сега героите от миналото?

Спокойствие.

Паниката убива по-бързо от куршум.

Заобиколен съм от безкраен калейдоскоп. Дъга, фойерверк, работеща дийп-програма. Колко просто — и колко неочаквано. Дайвърът може да изплува на повърхността, но какво ще направи, когато водата приижда по-бързо от неговия устрем нагоре?

Още не знам.

Правя крачка — и колкото и да е странно, успявам. Светът е станал нереален, превърнал се е в картина на побъркан абстракционист. Покрай мен прелита оранжева въртяща се лента, увива се на кълбо, опитва се да завърже за главата ми. Отскубвам я — ръката ми не се вижда, но лентата обидено отлита настрани. Под краката ми, които също не се виждат, избиват фонтани от бял прах. Завалява изумруден дъжд, всяка капка е ситно кристалче, което болезнено се впива в тялото.

И тишина, мъртва тишина, почти като тази, за която говореше Неудачника…

Спокойствие.

Къде съм сега? Скитам се из улиците на Дийптаун с протегнати напред ръце, вперил сляп поглед в нищото? Или съм паднал някъде в дълбината на Дибенковския компютър? Или може би, подобно на митичните персонажи, съм се разлял из цялата мрежа?

Спокойствие.

Преди всичко — нали съм си у дома. Вкъщи, пред старичкия компютър. С шлем и костюм. Някъде пред мен е клавиатурата, вдясно е мишката. Ако напипам клавиатурата и ръчно набера командата за изход…

Не, невъзможно е. И работата дори не е там, че няма да почувствам клавишите под пръстите си. Съзнанието много отдавна е свикнало да имитира движенията. Аз не протягам ръка — просто леко я мръдвам, не скачам, а се приповдигам от стола, не вървя, а местя крака по пода. Илюзия. Дълбина.

— Вики! — казвам. — Вики! Изход от виртуалността! Вики, прекъсвам потапянето! Изход!

Нулев ефект.

Приемах като даденост възможността да общувам с „Windows-Home“ от дълбината. Да получавам и да свалям

файлове, да излизам от дълбината, да се интересувам от свободните ресурси на компютъра. Ако всичко беше толкова просто… каква щеше да е ползата от дайвърите? Сега, когато съм в кожата на обикновен виртуаладжия, аз имам обичайните способности.

Не усещам реалния свят.

Не мога да повикам на помощ.

Потъвам.

Спокойствие!

Опитвам се да смъкна шлема, който не усещам. Безполезно. Тичам, рязко дръпвам напред — с надеждата да скъсам кабела.

Едва ли съм се придвижил дори и метър.

Затварям очи. Трябва да се изключа от дийп-програмата. Да не я виждам. Да спра да потъвам.

Дълбина-дълбина, не съм твой, пусни ме, дълбина…

Повтарям го стотици пъти — двойкаджия в училището за дайвъри, който унило пише в тетрадката си едно и също изречение.

Дълбина-дълбина, не съм твой, пусни ме, дълбина…

Нищо не се променя.

Там, в безкрайно далечния истински свят, вцепененото ми тяло седи пред компютъра. И в отворените му очи се отразяват убийствените дъги на дълбината.

Дибенко ме спипа.

Случайно ли е измислил тази клопка? Опитвал се е да се научи да изплува, изобретявал е спасителен пояс, а е измислил нещо като кофа с цимент, вързана за краката? Или стремежът му е бил точно такъв — не да издигне всички виртуаладжии на дайвърско ниво, а да ни смъкне до общото равнище?

Може би вече никога няма да разбера това.

Какво се е случило с Ромка? Успяла ли е Вики да се качи в колата — или също блуждае из многоцветната виелица, а пък Неудачника върви с Дибенко — покорен и мълчалив?

За да разбера, трябва да се върна.

Светът наоколо се поуспокоява. Или буйстването на багрите е придобило някаква система, или аз съм се нагледал, привикнал съм към ставащото. Ще смятаме, че изумрудеият дъжд се сипе отгоре — вече имам ориентир. Да опитаме да вървим. Бавно, спокойно. Например към тази упорита оранжева лента, която се върти и преобръща пред мен…

Лентата ме допуска почти плътно до себе си и отлита. Успявам да забележа, че изумрудеият дъжд я е насякъл, изпокъсал е краищата й. Оранжевата лента е свита в Мьобиусов кръг сякаш… сякаш тя е независима от околното пространство!

Нещо прекалено сложно, за да е част от дийп-програмата…

Отново се придвижвам към лентата — и тя отново ми се изплъзва, отлита нататък.

Какво всъщност се случва? Около мен ли се е формирал този безумен свят, или всичко, което става, е шега на подсъзнанието ми?

Вървя към лентата. Всяка една посока би могла да е правилна — ако тук съществуват посоки. Дъждът се усилва, кристалите изтъняват, превръщат се в игли. Навеждам глава, за да предпазя очите си, и продължавам да вървя. Не знам защо, но случващото се ме радва. Някой се бори с някого.

Значи все още има шанс.

Няма нито разстояние, нито време. Всички мерки са се слели ведно. Може би е изминал час, може би съм изминал три километра.

Може би е дошла лудостта.

Лентата хвърчи пред мен, но движенията ѝ са все по-бавни и несигурни. Това вече са някакви оранжеви, изпокъсани от дъжда дрипи. Последен устрем — и тя пада долу, за да изригне гейзер от бяла прах.

Край?

Стоя над останките на своя странен водач. А сега какво? Други ориентири няма. Затварям очи — и чувам слаб, далечен звук.

Дийп-програмата не оперира със звуци. Казват — въпреки че това може да са само слухове — че на компютъра на Дима Дибенко е нямало звукова карта.

Тръгвам.

Звукът става по-силен, но не и по-ясен. Така може да ромони горско поточе или да шуми далечен прибой, или да пращи пламъкът на свещта. Все едно, дори и да е ехото от Големия Взрив — трябва ми този звук, това отсъствие на тишина!

Крачка, още една.

Дори през затворените клепачи долавям, че нещо се е променило.

Отварям очи. Светът сякаш е избелял. Изумруденият дъжд е изгубил яркостта си, посърнал е, от небето вече не се сипят смарагди — а мръснозелено стъкло от счупени бутилки. Бялата прах под краката ми едва се вижда.

А пред мен гори небесносиня звезда.

Отломка от дневното небе.

Не знам дали тя е наедряла, или аз съм се смалил — но сега блещукащото огнено кълбо се извисява над мен. Протягам длани, докосвам топлите лъчи.

И падам към звездата.

Вятър.

Студен вятър ме удря в лицето.

Станах от земята, посипана с тънък слой сняг. Докъдето стига погледът — плоска като маса равнина. Няма хоризонт. Небето е покрито с плъзгащи се, преплитащи се оранжеви нишки, през които струи синя светлина.

Има и струи мъгла, които текат над земята. Те менят своята яркост и плътност, носят се срещу вятъра и се издигат към оранжевата решетка на небето.

Отупах снега от коленете си, погледнах дланта. Странен сняг — прекалено големи кристали, които са ронливи и не се слепват. Те съскат върху ръката ми и отлитат като лек дим.

— Радвам се, че стигна дотук, Льоня — каза зад гърба ми Неудачника.

Не успях да се обърна — той почти изкрещя:

— Не… не трябва!

Обгърната от мъгла равнина, студен вятър, ронлив сняг… Преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми.

— Неудачник… благодаря ти.

— Длъжен бях да ти помогна — много сериозно отговори той. — Или поне да се опитам. Та нали ти ме спасяваше!

— Без особен успех…

— Но ти ме изведе. А на мен ми беше много зле… там.

— Досещах се. Но ти би могъл да преминеш „Лабиринта“ за час… за десет минути…

— Льоня…

— Би могъл просто да излезеш, а можеше и да биеш всички рекорди.

— Не, не можех.

— Но защо?

— Още ли не си разбрал? — в гласа му се мярна учудване.

— Не искаше да убиваш?

— Да.

— Но нали нещата там не са истински! — възкликнах аз.

— За теб.

— Никога няма да мога да съм същият като тебе.

— И не трябва, Стрелец.

— Знаеш ли — казах аз, борейки се с изкушението да се обърна, — веднъж ми се стори за миг… само за миг… че ти си Месия. Разбираш ли?

Неудачника е много сериозен.

— Не, Леонид. Не бих искал да бъда ваш бог. Нито един от измислените ви богове. Те са много жестоки.

— Като нас.

— Като вас — повтори като ехо Неудачника и в гласа му звучеше тъга.

— Това сън ли е — попитах аз след кратко мълчание. — Всичко наоколо?

Той много дълго мълча, онзи, който стоеше зад гърба ми и ме беше помолил да не се обръщам.

— Не, Льоня. Дори да е сън, не е твой.

Разбрах.

— Благодаря.

Не ми беше студено, вероятно защото той искаше да е така. Не ме изгаряше сивият зърнест сняг под краката ми, не ме изпепеляваха и струите мъгла. Може би за него това беше дреболия, а може би му костваше невероятни усилия? Не знам.

— Успяхте ли да се измъкнете? — попитах аз.

— Да. Сега се движим из града. Вики дава на шофьора адрес след адрес… според мен тя не знае какво да прави.

За момент Неудачника се запъна, после добави:

— Освен това тя плаче.

Оранжевите ленти се вият в небето. В безкраен танц под жаркото синьо слънце. Все пак това сякаш е красиво…

— Кажи й, че при мен всичко е наред.

— Това истина ли е?

— Не знам. Ще ми помогнеш ли да изляза оттук?

Неудачника не отговори.

— Ще успея ли да изляза?

— Да. Може би.

— Кажи на Вики, че всичко е добре.

— Няма да повярва.

— Ще повярва. Тя също почти е разбрала. Кажи й, че в руския квартал на Дийптаун има компания „Поляна“. Която притежава една-единствена сграда. Скучна дванайсететажна панелка. Чакайте ме там, на втория етаж, на стълбището, точно след час.

— Нещо друго, Леонид?

— Не. Това е всичко.

— Ще ти бъде много трудно, Стрелец — Неудачника се запъна. — Ти си свикнал да се бориш с дълбината. Сила и устрем. Добър плувец си, винаги си се измъквал от водовъртежа. Но сега това няма да ти помогне.

— Ти не си ли свикнал да разчиташ на силата?

— Зависи каква сила, Стрелец…

Нещо лекичко докосна рамото ми. Не знам дали за сбогом,

или за да ми вдъхне бодрост.

И небето от оранжеви нишки се сгромоляса върху заснежената земя…

Изправям се — сред цветните пръски, сред калейдоскопа от искри. Дийп-програмата работи. Продължавам да не виждам тялото си.

И само едва доловим спомен за докосването живее у мен.

Аз все още помня този свят, все още живея в него. В чуждия далечен сън…

— Какво всъщност се опитваш да направиш, Дибенко? — прошепвам в безумната тишина. — Не бива… не бива да се постъпва с него по нашия начин.

Той не ме чува, случайният творец на виртуалния свят, той продължава своето преследване на Неудачника, своя лов на чудеса. Но аз трябва да го намеря и да му обясня колко много греши…

Затварям очи, разпервам ръце. Цветни избухвания зад клепачите — дийп-програмата продължава да обгръща мозъка ми.

Преди всичко спокойствие. В нея няма нищо демонично. Бляскава дрънкулка, която са завъртели пред очите на пациента хипнотизаторите — ето какво е дийп-програмата. Дрънкулка от електронния век. Няма граница между съня и сън в съня. Аз сам изграждам тези бариери. Сам убеждавам себе си, че потъвам.

Но сега е време да изплувам.

— Дълбина… — прошепвам почти нежно. — Дълбина-дълбина…

Ние я строихме, като слагахме тухличките на компютрите върху цимента на телефонните линии. Ние сглобихме един много голям град. Град, в който няма нито добро, нито зло — докато не се появим ние.

Беше ни трудно в реалността. Там, където не разбират страстта на многодневното пробиване на чуждите програми и на многомесеченото написване на своя собствена. Там, където говорят не за падането на цените на мегабайт памет, а за покачващите се цени на хляба. В онзи свят, в който убиват наистина. В онзи свят, в който е трудно и за грешниците, и за светците, и за обикновените хора.

Ние построихме град без граници. Повярвахме, че е истински.

Време е да изплуваме.

Искахме чудеса и населихме с тях Дийптаун. Елфически поляни и марсиански пустини, лабиринти и храмове, далечни звезди и морски дълбини — за всичко се намери място.

Но сега е време да се изплува оттам.

Уморихме се да вярваме в доброто и любовта, написахме на знамето думата „свобода“ с наивната вяра, че свободата стои по-високо от любовта.

Време е да пораснем.

— Пусни ме, дълбина — примолвам се аз. — Дълбина-дълбина… аз съм твой.

ЧАСТ ПЕТА
НЕУДАЧНИКА

В началото е тъмно.

Всички багри на света са изчезнали за един миг.

Не съм забелязал кога и как е станало. Току-що ме заобикаляше дийп-програмата, а сега няма абсолютно нищо.

Може би точно така загиват дайвърите? Когато паднат на самото дъно на виртуалното пространство? Когато мозъкът им изпуши и вече нищо не възприемат?

Но тъмнината се раздробява на мрежа от мънички квадратчета, променя яркостта си. И цветовете се връщат.

Стоя, притиснал чело към стената. Нарисувана стена на нарисувана къща.

Странно. Сякаш съм влязъл във виртуалното пространство, без изобщо да включвам дийп-програмата. Но аз не гледам в екранчетата на шлема, май наистина съм си тук! Само че светът е престанал да бъде реален, нарисуван е, също като в анимационен филм.

Дръпвам се от стената, квадратчетата се сливат, превръщат се в кафяви правоъгълници. Тухли. Поглеждам небето — тъмна синева тук-таме със звезди. По улицата се нижат къщи и дворци, подобни на детски рисунки: ясни контури, запълнени с боя. Тази мъничка къщичка е тухлена, този стобор е дървен, в градинката с оградката има елхи… По улицата, от край до край — стоманени тръби с жълти петна при отворите, фенери…

Условно, всичко е съвсем условно. По-приличните квартали са нарисувани по-добре, но сега съм някъде в покрайнините. Светът наоколо е създаден с простички програми и се поддържа от слаб хардуер.

А най-смешното е, че аз съм абсолютно истински. С разкъсан по време на сбиването ръкав на ризата, с изподраскани ръце… Поднасям длан към лицето си — вижда се всяко косъмче, вижда се мръсотията под ноктите и ожулената кожа върху кокалчетата на пръстите.

Човек, попаднал в анимационен филм.

Побиват ме тръпки. Това е нещо ново, това не ми се беше случвало досега. Какво е направила с мен дийп-програмата с хилядите си превъртания?

Какво съм й сторил аз, щом съм изплувал от безумието?

Зад гърба ми постепенно се усилва някакъв звук. Обръщам

се — по улицата се движи автобус. Огромна двуетажна бричка, почти изцяло направена от стъкло. Автобусът е нарисуван достатъчно прецизно, дори колелата му се въртят. Към прозорците са се долепили карикатурни лица — възрастни, деца, старци. Отстрани се мъдри емблемата на „Дийп-разводач“.

Стоя и се мъча да си поема дъх, докато разглеждам неподвижните лица. Естествено, от какъв зор ще са различни — мимиката се предава само от добрите, изпипани, предвидени за постоянно ползване програми. А това са само туристи.

Автобусът спира, от него тромаво слизат пътниците. Най-отпред е екскурзоводът — елегантен господин с яркочервен гащеризон. Всички мъже са изтупани с костюми и вратовръзки, без да се брои единственият в групата негър, който е по джинси и фланелка без ръкави. Лицата са невъзмутимо правилни, като на второстепенни злодеи от детски анимационен сериал. Жените са облечени с разкошни рокли, чиято изработка е далеч по-добра от лицата, носят бижута. Ето цяло ято деца с карикатурно големи очи. Група дядовци и бабички по боксерки и бермуди, всичките са с фотоапарати.

Последен, с помощта на останалите, слиза младеж в инвалидна количка.

— Хей! — подвиква екскурзоводът и ми махва с ръка. Устата му се отваря, но пак няма мимика.

— Привет… — усмихвам се насила. Удовлетворен, служителят на „Дийп-разводач“ се обръща към екскурзиантите:

— What attracts you most…

Слабо съскане — и гласът на екскурзовода става едва доловим. Заглушава го сух, някак познат глас, който дудне:

— Какво най-много ви интересува в този район на Дийптаун? Можем да разгледаме известния… — пауза, сякаш нещо заяжда, — знаменития, прославения център за търговия с книги, където на вниманието ви ще предложат всякакви литература… — отново пауза, — всякакви книги, списания, вестници, хартиени носители на информацията, издадени от времената…

Примигвам като дете, изкормило любимото си плюшено мече и намерило вътре мръсни парцали, смачкани хартии и непран чорап.

А аз толкова ценях програмата-преводач на „Windows-Home“! Възхищавах се колко бързо и точно превежда на всеки от петте езика на Дийптаун!

Бързо — да, така е. Но цялата точност се дължи на нашите собствени мозъци, които изгребват от словесната каша адекватни словосъчетания.

— Също има разположени известните, популярните

ресторанти „Меч на Артур“ и „Четирийсет“. Ако изминем по четирийсет и три улица още сто метра или едва повече, то ще се приближим до района за развлечения за възрастни, пълнолетни.

Лек шум сред туристите — демек, започнали да се усмихват.

— Имате два часа свободно време — оповестява екскурзоводът.

Май разбирам къде съм попаднал. Ето този безличен сив купол в близката далечина е „знаменития, прославения“ книжен център. Кръстен е на някакъв американски президент, който е субсидирал построяването му.

Ако съм на четирийсет и трета стрийт, значи съм се озовал в срещуположния край на града. Хубава разходка съм си направил! Уплашено поглеждам часовника и паниката ме отпуска.

Излезли сме от владенията на елфите само преди двадесет минути!

Туристите се разпръскват. Семейните двойки — из ресторантите, по-голямата част от единаците — из увеселителните заведения за възрастни. Младежът в инвалидната количка, съпровождан от побеляла старица и негъра, се отправя към книжния център. Екскурзоводът изважда пура с внушителни размери, явно не от евтините, нарисувана по-добре от лицето му, отхапва крайчето и я пали. Тръгва към мен.

Нима вече винаги ще бъде така?

Исках ли такава победа над дълбината?

Не.

Готов съм да продължавам да се самозалъгвам. Да виждам град и хора, а не кръстоска между детски рисунки и примитивна анимация. Аз не съм съдник на този свят, не съм равнодушен страничен наблюдател. Аз съм част от дълбината, плът от плътта на Дийптаун…

Закривам лицето си с ръце, гледам тъмнината. Не знам на кого да се моля, на дълбината или на себе си. И все пак се моля.

Стани част от мен, дълбина…

— Искаш ли пура, момче? — добродушно ме пита екскурзоводът.

Усмихва се и ми подава табакерата. Яката на червения гащеризон е полуразкопчана, от джоба се подават капачка на автоматична писалка и ъгълче на бележник. Мога да се обзаложа, че допреди малко ги нямаше. Лицето е честно, предразполагащо, благо. Точно такива трябва да са хората, които развеждат из дълбината неопитните новаци.

— Благодаря, не пуша.

Всичко е наред. Всичко е както преди.

Даже още по-добре.

Аз съм твой, дълбина. Аз мога да бъда истински човек в един истински Дийптаун, или да съм истински в един анимиран град. Като нищо бих могъл да стана и рисунка, която се разхожда сред истинските жители на Дийптаун.

Благодаря ти, Димочка Дибенко. Ти искаше да ме изхвърлиш от играта. Може би дори да ме убиеш.

Но нещо се обърка.

Даже се досещам какво точно. Неудачника все пак ми помогна. Даде ми част от силата, която владее.

И аз съм му благодарен — от цялото си сърце.

— Е, както искаш — екскурзоводът не се обижда от отказа ми. Прибира пурите в джоба си. — Ти си старо куче, нали?

— Да — признавам си аз.

— Аз съм Кърк — представя се мъжът. — Приличам ли си?

Вероятно има предвид някакъв играл ен или кънтри персонаж? Никога не съм се интересувал от непретенциозната американска масова култура.

— Не особено — отвръщам напосоки.

— Така и трябва! — подкрепя ме Кърк. — Приликата трябва да е вътрешна!

Той издухва към небето струйка дим и ловко прехвърля пурата от единия в другия ъгъл на устата.

— Аз съм от Сиатъл — решава да продължи общуването той, въпреки че аз така и не съм се представил в отговор на неговата любезност.

— А аз съм от Санкт Петербург.

Кърк радостно ме тупа по рамото.

— Да! Знам го! Бил съм при вас!

Приятно изненадан съм, но продължението ме разочарова:

— Хубаво градче — споделя Кърк впечатленията си. — Имах си приятелка… едно такова резервирано момиче. И ето на — счупи ми се карбураторът, когато минавахме една вечер през Санкт Петербург. Наложи се да пренощуваме там.

Намига ми хитро.

С удоволствие бих посетил родината на Том Сойер, но в момента това тяхно самодоволство ме вбесява.

— Аз съм от другия Санкт Петербург. Който е в Русия.

— Русия! — Кърк е приятно изненадан. — И вие ли имате Санкт Петербург?

— Имаме си. А Сиатъл къде е? В Канада или Мексико? — интересувам се аз.

Кърк дъвче пурата и се чуди дали се шегувам, или наистина не знам къде се намира този толкова забележителен град.

— В Америка!

— В Южна или Латинска?

Въпреки че е типичен, пълноценен американец, той не е лошо момче. Захилва се и ме смушква в корема.

— Браво! Хитро! И при вас ще дойда. По-късно. Планирам като стана на четирийсет и пет да посетя Европа, ще намина и при вас!

— Заповядай.

Толкова съм изцеден от дийп-програмата, че с удоволствие си стоя тук и водя този нелеп разговор.

— Аз пък развеждам туристи — продължава Кърк. — Семеен бизнес. Забавно е! Като правихме обиколка на града, едно от момичетата все ме молеше да му покажа някой дайвър. Посочих някакъв хлапак, казвам: „Дайвър!“ За малко не преобърнаха автобуса, когато се втурнаха на тая страна да гледат.

Смеем се заедно.

— Рядко идваме тук — Кърк примлясва с пурата. — Но Сам все ме молеше да му покажа панаира на книгата, та решихме да спрем тук… и на него му е близо, и ресторантите са наоколо… и всичко останало… Сам е оня високия, с джинсите и фланелката с къс ръкав…

— Кой, негъра ли?

Кърк се задавя от този отявлен расизъм. Как може да наричам негъра негър!

— Е, аз ще тръгвам, чака ме работа — промърморва той, и бързо, без да се сбогува, се отправя към автобуса. Да знаехте само, скъпи граждани на великата страна, колко смешни и глупави са комплексите ви…

И на мен ми е време да вървя. Вдигам ръка — и от ъгъла моментално потегля едно такси.

— Компанията „Дийп-разводач“ се радва да ви поздрави! — казва шофьорът. Като по поръчка — той е чернокож, и аз с тих смях се качвам в колата.

1

Пътуваме доста дълго, „Дийп-разводач“ се свързва с компанията „Поляна“ през цял куп междинни хостове. Компютърът ми не е чак толкова мощен, че да поддържа пълноценно цялата сграда, където съм наемател на самия себе си, затова „Поляна“ е разположена на някакъв нает сървър в Белорусия, струва ми се. Не е много скъпо и е достатъчно сигурно, нямам намерение да променям това положение дори след като сменя „пентиума“ с пълноценна машина.

По пътя се забавлявам, като правя заобикалящия свят ту истински, ту нарисуван. Това ми се удава вече без каквито и да било усилия. Нещо повече — аз започвам да променям възприятието си за пространството на фрагменти. Нарисувана кола изпреварва нашата, истинската. Истинско момиче върви по нарисувана улица. Стоят и разговарят двама младежи — единият е жив човек, а другият — анимация.

Дори да е лудост, това ми харесва.

Превръщам волвото, с което се движа, в нарисувано и показвам ръка от прозореца. Леко налягане върху кожата — и дланта усеща вятъра.

Невероятно!

Светът наоколо принадлежи на чужди сървъри. Аз съм транзитен пътник, пък и нищо чудно дори да е невъзможно да се стигне тук по обичайния начин… ала аз мога всеки миг да изляза, да изпадна от движещата се с бясна скорост кола! Нещо се е изместило, нещо се е преобърнало с главата наопаки. Вече не се потапям в дълбината, а живея в нея!

На един квартал разстояние от дома си моля шофьора да спре. Добре познавам района, той е притежание на две-три големи руски банки. Разбира се, неофициално, финансистите не намират особен смисъл в този род „инвестиции“, което обаче не пречи на програмистите от банковата сфера да си уреждат апартаментчета, чиито разноски се поемат от работодателите. Пък и кой шеф от кастата на руските новобогаташи ще се усети, че неговите компютри не само изравняват дебитите с кредитите, но поддържат и част от площта на Дийптаун?

Няма по-подходящо място за проверка на новопридобитите ми способности.

Гъмжи от хора. Освен че е сърцевина на града, на две крачки оттук са и жилищните квартали, и центровете за развлечение. Вървя по тротоара и се оглеждам за някое по-тихо кътче.

Ето нещо, което май ще ми свърши работа. Градинка с

фонтанче и две-три пейки до калкана на някаква много висока сграда. Всичко е обикновено, но направено с вкус. По моравата, без да обръща внимание на табелата „Забранено за кучета!“, се разхожда червенокосо девойче с коте на каишка. Хм. Какво пък, логиката е неоспорима — за техния случай забраната не важи. На котето явно му е омръзнала противната каишка, то непрекъснато спира и прави опити да я махне, дращейки с лапичка. Усмихвам се в отговор на строгия поглед на девойчето и след едносекундно усилие го превръщам в рисунка.

Котето остава истинско. Наперено и жизнено, с рижа козина, също толкова слънчева на цвят, като косите на стопанката му. Бизнесът с виртуални животни е сред най-печелившите в Дийптаун, след този с игрите, разбира се. Японците ги обожават — може би в техните квартири-кутийки е невъзможно да се отглеждат истински. Нарисувани кучета и котки си купуват и онези нещастници, които много обичат животните, но страдат от алергии…

Сядам на пейката до някаква шепнеща влюбена двойка. Под акомпанимента на шумолящия фонтан оглеждам бетонната стена. Ако не греша, зад нея се намират компютрите на много известна банка.

Дали да не опитам?

Какво пък, вече съм се накиснал. И без това съм обвинен в нанасяне на щети за милиони. Отрежеш ли главата, няма смисъл да плачеш за косата…

Народната мъдрост ми действа успокояващо, но не мога да събера достатъчно смелост. Двойката се прегръща, като пет пари не дава за моето присъствие. Иска ми се това да са истински влюбени, разделени в реалността от хиляди километри, а не търсачи на безопасни авантюри…

При калкана изтичват някакви деца — едно момиче и две момчета. Те държат в ръце цветни тебешири и въодушевено започват да покриват стената с графити. Разнасят се радостни викове: „Янка, виж, че чудовището на Андрейчо стана по-страшно!“, „Севка, дай червения тебешир, дай го, де!“. Изглежда някой е довел чедата си на разходка във виртуалността. Най-после децата се умълчават и се залавят здраво за работа. Момичето рисува самурай с меч, който е почти като истински. Пълният очилатко Сева — нещо като боа, глътнала слон. Но боата се сдобива с дуло и става ясно, че това е просто танк. Слабичкият мургав Андрей усърдно сумти, докато се труди над невъобразимото си чудовище. Може това да е замисълът, а може би и да е искал да нарисува човек…

Ставам и тръгвам към децата.

— Деца, а можете ли да нарисувате врата? — питам и тримата.

Идеята явно ги озадачава, но след кратко обсъждане, те съвместно се залавят за реализацията ѝ. Действат ентусиазирано, издърпват един от друг тебеширите и спорят: трябва или не трябва вратата да има ключалка?

Търпеливо чакам. Най-накрая рисунката е завършена и младите дарования ме гледат взискателно, питайки се дали ще оценя работата им.

— Прекрасно — честно казвам аз. — Много ви благодаря!

Вратата наистина е чудесна. Разположена е между хобота на слона… тоест дулото на танка, и самурайския меч. Има си и ключалка, и дръжка, дори панти.

— Страшно ми помогнахте — признавам аз.

Децата упорито чакат.

Тогава аз превръщам заобикалящата ме улица в нарисувана. Вдишвам дълбоко, после се отпускам — и правя вратата истинска.

Това е само илюзия и нищо повече от илюзия, разбира се…

Протягам ръка и дръпвам вратата към себе си. Веднъж, още веднъж.

Никакъв ефект. А какво, всъщност, очаквах?

Ядосано ритам истинската врата върху нарисуваната стена. И тя широко се отваря.

Отваря се навътре…

Не може да бъде — получи се!

Децата зад гърба ми се разпищяват — нито уплашено, нито учудено, по-скоро радостно. Съпроводен от крясъците им хлътвам в непроницаемата стена.

И се озовавам в баня.

Древните римляни, които са разбирали от тези неща, заедно с икономичните финландци и ентусиазираните руснаци — всички те, взети накуп, биха се пръснали от завист. Огромна мраморна зала, залята от студеното зимно слънце, което блика през тънкия слой сняг върху нейния стъклен купол. В центъра на залата има кръгъл басейн, в който се разхлаждат десетина яки мъжаги. През прозорците се виждат планини и склон, по който бързо се спускат, вдигайки фонтани от сух снежен прах, още няколко курортисти, очевидно най-безстрашните. Рязко се отваря масивната дървена врата и от сауната с крясък изскача кльощав юноша. Скача в басейна, образувайки приливна вълна, започва да подскача на едно място. На бара пие бира някакъв дебел плешивец и хвърля снизходителни погледи към басейна.

Много се изкушавам да се разхвърлям и да се присъединя

към компанията. Браво на тия банкови програмисти, голяма работа са! Добре са се уредили! Само се питам дали не се обливат с пот в реалността, докато се налагат с метличките в сауната?

И все пак успях да вляза!

Обграждащите басейна колони засега ме прикриват от чуждите погледи, но това не може да продължава дълго. В една баня облеченият, безспорно, е видна фигура. Обръщам се към стената — вратата вече я няма.

Изтрябвала ми е.

Хлътвам в стената. Банята е хубаво нещо, но мен ме интересува нещо друго. Онова, което изобщо не намира израз във виртуалността…

Но изглежда пак съм попаднал не където трябва. Мрачно безлюдно помещение с наредени в центъра бидони, в които шумно се плиска вода. Покрай дългата им редица пълзи конвейерна лента, а от дупки в тавана право в бидоните се сипе нещо наподобяващо прах за пране.

Всичко това прилича на някаква адски автоматизирана перачница от стар фантастичен роман. Вече се готвя да продължа пътя си, когато единия бидон се накланя и излива съдържанието си върху конвейера.

Голямо количество мръсна вода и два-три килограма пари.

Така се шашвам, че изскачам от виртуалността, като дори забравям да промърморя стихчето за дълбината.

Върху екранчетата на шлема имаше цифри. Елегантни колонки с цифри, таблици, неразбираеми фрази. Свалих шлема.

Разбира се, на никой не му е изтрябвало да оформя графично прехвърлянето на парите от сметка в сметка, а още повече — процеса на тяхното пране. Виж, умничкото ми и свикнало с картинките подсъзнание обаче направо се е престарало!

Адски ме цепеше глава. Резултат от многократното превъртане на дийп-програмата? Или последица от изживяното току-що свръхнапрежение? Не е ли все едно.

Извадих от бюрото започнатата опаковка аналгин, надникнах в хладилника. Вътре по някаква случайност беше останала една кутия кола. Сдъвках, давейки се, няколко таблетки, веднага надигнах колата. Горкият ми организъм, дано има още малко търпение. Най-важното тепърва предстои.

Преди да се върна в пералнята, погледнах часовника си. Два без четвърт. Не е зле да похапна.

В бидоните отеква плющенето на перките, които перат парите. Върху пълзящата лента на конвейера се нижат долари, марки и рубли. Гледам този безкраен поток, зад който стои или нечия пот, или нечия кръв.

Какво ще стане, ако взема от конвейера два-три милиона? Не знам защо, но съм сигурен, че те ще се озоват в моята сметка. Може би ще се свържа с изолирана банкова мрежа и неясно как и за мен самия ще натракам на клавиатурата заповед за трансфера на парите. Може би компютрите на банката сами ще осъществят всички операции, подчинявайки се единствено на желанието ми.

Сега не съм просто крадец, устойчив към хипнозата на дълбината. Аз съм самата дълбина. Част от нея…

Навеждам се, вдигам една стодоларова банкнота. Може дори да се запомни номерът ѝ. Може да се направи така, че според банковата документация тази банкнота изобщо не се е появявала тук.

Сега всичко е възможно — или почти всичко.

Хвърлям хартийката обратно върху лентата на конвейера, отивам при стената. Правя крачка — и светът избледнява, пропада, превръща се в плоска схема под краката ми. Огромен лист, разточен сред пустотата, аз се рея над него и се вглеждам в нишките на улиците.

Ето го и моя дом.

Гмурвам се към него, като пробивам плоскостта на схемата, усещам асфалта под краката си. Никакви усилия вече, никакви стихчета и молби към дълбината. Нали не моля тялото си да диша!

Вики и Неудачника стоят пред входа и разговарят за нещо. После Вики ме забелязва и смаяно млъква.

Махам с ръка, вървя към тях, а Вики се затичва насреща ми.

10

Заключвам вратата на входа, дълго си играя с ключалката. Вики се е вкопчила в дланта ми, а пускането на всички системи за сигурност с една ръка е трудна работа.

Най-накрая събирам кураж и просто нареждам на вратата да се заключи. Механизмът на ключалката изщраква, сигнализацията на охранителната система започва да примигва. Неудачника рязко вдига нагоре глава — изглежда е усетил какво става.

— Той направи ли ти нещо? — пита Вики. Тя се отпуска едва сега, когато сме отрязани от външния свят. Навярно не бях прав, че не побързах да дойда при нея веднага.

— Дийп-програма — намирам просто оправдание, за да й обясня случилото се. — Зациклена дийп-програма, безкрайно потъване.

Вики присвива очи, разбрала е.

— Беше невъзможно да се изплува.

— Но ти…

— Намерих обиколен път — казвам, като поглеждам Неудачника периферно. — Вики, как изглеждаше това отстрани?

— Дибенко запокити нещо по тебе… — тя смръщва чело, докато си спомня. — Нещо като кърпа… и ти пропадна в нея. Приличаше на много мощен вирус.

— А Ромка?

Вики ме поглежда с недоумение.

— Вълкът. Това е Ромка, дайвър-върколак. Приятел ми е…

— Той го изгори. Напълно. Просто го стисна за гърлото и оня пламна.

Мълча. Пък и какво има за казване — външните ефекти на вируса могат да бъдат най-различни, главното е как е подействал на машината на Ромка. Винаги ми се е струвало, че компютърът му е слабичък, също като моя. Вероятно няма дори магнитооптика. Ако Човека Без Лице е употребил грубо оръжие, на Ромка ще му се наложи да преинсталира целия софтуер.

— Льоня…

Кимвам. Не е време да съчувствам на чуждото нещастие.

Всъщност за това винаги не достига време.

— Да вървим — кимвам и на двамата. — Живея на единайсетия етаж.

— Кой друг живее тук?

— Никой. Сега — никой — отговарям и се вмъквам в асансьора. Натискам бутона, кабинката рязко потегля, понасяме

се нагоре. Вики се мръщи, тя наистина се бои от височината. Дори от такава…

— А преди пак ли е било така?

— Ами… в известен смисъл — увъртам го аз. Вратите се отварят, излизаме на площадката. Неудачника с любопитство се оглежда.

— Ето го и моя дворец… добре дошли… — казвам им, докато отключвам вратата. И допълвам, вече обръщайки се само към Неудачника: — Ответна визита?

Той кимва.

Вики влиза първа. Поколебава се на прага, сякаш се чуди дали трябва да се събува. Разбира се, не трябва и тя го схваща.

— Вдясно са банята, тоалетната и кухнята. Вляво — стаята и балкона — уведомявам ги любезно аз.

Вики предпазливо надниква в стаята. Погледът ѝ пробягва по избелелите тапети, задържа се на бюрото с компютъра, дивана, хладилника, шкафа. Сигурно е разочарована. И още как.

— Странно… — казва Вики. И усещам как тя излиза за миг от дълбината, за да погледне жилището ми без никакви емоции.

Нека. Само дано аз не се мерна пред очите ти в този момент.

— Хайде — леко дърпам Неудачника за ръката. — Да те науча ли да правиш кафе?

Вместо отговор той преминава в кухнята, бързо избира сред пакетите най-скъпото, при това, колкото и да е странно, и най-хубавото кафе на зърна. Изважда едно от по-големите джезвета. Взема солницата.

— Аха — успявам да изрека.

— На стотици сървъри са качени кулинарни рецепти — забелязва Неудачника. — Преди пет минути едно момиче от Ростов добави още една. Много интересна. Ще рискуваме ли да я опитаме?

Прекалено би било да се надявам, че мога да го науча на нещо. Освен на умението да стреля по хора.

Но си мисля, че не това е умението, което той е в състояние да възприеме.

— Чувствай се като у дома си — това е всичко, което му казвам, и се връщам в стаята. Вики седи на дивана и разглежда рафта с книгите.

— Върнах се — съобщавам аз и Вики затваря очи. Само за миг, за да се върне в дълбината.

— Странно — повтаря тя. — Льоня, не знам защо, но очаквах…

— Да видиш дворец?

— Не, не непременно, но поне нещо…

— Подобно на твоята хижа?

Тя мълчаливо кимва. Напълно разбирам притеснението ѝ. Нали тя се убеди, че и аз съм пространствен дизайнер. А видя мизерно апартаментче, макар и добре нарисувано, но явно недостойно за честта да бъде увековечено във виртуалността.

— Да вървим — казвам аз. — Неудачник, излизаме за минутка. Ако има нещо — във входа сме.

Вики послушно тръгва след мен.

На площадката отвън е тихо и чисто. Допирам пръст към устните си:

— Шш-т! Не бива да вдигаме шум!

— Но нали каза, че в сградата няма никой… — прошепва Вики.

— А ако не е така? — отговарям тайнствено аз. Приближавам се към отсрещната врата, изваждам от джоба си огънато парче тел. Горе-долу така си представям, че трябва да изглежда един шперц.

Вики чака, тя вече е заинтригувана.

Ръчкам с телчето в чуждата ключалка. Разбира се, тя се поддава. Нали такъв беше замисълът. Влизаме.

Това е голям тристаен апартамент. На закачалката има дрехи, шлифери, якета. На стената е облегнат детски велосипед. Обувките са разхвърляни покрай стената. Подавам едни чехли на Вики, аз също се преобувам, казвам:

— У тях е прието всеки да се преобува. Семейството е голямо, с четири деца, иначе много ще се цапа. И подовете са студени…

Вики мълчи, тя е приела правилата на играта.

Надникваме в кухнята. Стара полска гарнитура, още от съветски времена. Страшно много кутии с подправки, разни туршии и сладка в буркани. На печката има гореща тенджера с борш и тиган с кюфтета. През прозорците се вижда тиха зелена уличка и Вики веднага се залепва за единия. На площадката крещят деца, пълна жена разхожда до самия вход стар муден пудел.

— Кой живее тук? — пита Вики.

— Познавам ги само по имена. Виктор Павлович и Анна Петровна. Най-голямата дъщеря — Лида, завършва училище. И три хлапета — Олег, Костя и Игор.

След кратко колебание добавям:

— Пуделът се казва Герда. Общо взето не одобрявам да се дават на кучетата човешки имена. Но те така искаха.

— А кой град е това?

— Витебск. Витебск, струва ми се.

Вики се обръща с гръб към мен, казва строго:

— Не ми се мяркай пред погледа.

За минута оглежда кухнята, изскачайки от виртуалността. После, след като се е потопила обратно, се извръща към мен и пита:

— И навсякъде ли е така?

Кимвам.

— Стопаните не са си в къщи, но апартаментите живеят — шепне Вики. — Небрежно захвърлена на стола риза, разхвърляни по пода играчки, капеща чешма и боклук, който някой ерген е смел под дивана си… Така ли?

Мълча.

— Льоня, ти в ред ли си? — тихо пита Вики. — Аз изграждах планини, където няма и не би трябвало да има хора… което също е странно може би. Но аз не обичам особено хората.

— Не лъжи — моля аз.

— А ти си построил къща, в която никога няма да се живее. Не, къща, в която почти се живее. Димяща лула в пепелника и горещ чайник на печката… Панелна „Мария Селеста“. Защо, Льоня?

— Нямах право да ги заселвам наистина. Да измислям лица и характери, мъка и радост. Нека да е така… само вещите. Те също могат да разкажат много неща.

Все ми се струва, че тя не разбира. Не може до край да ме разбере и аз изговарям припряно, на един дъх:

— На долния етаж живее едно момче, меломан. От Подолск е. Понякога се увлича и пуска магнетофона си толкова силно, че се налага да тропам по пода. Но той е добро момче, веднага намалява звука. Има чудна колекция — и касети, и грамофонни плочи, и дискове. От всичко по малко. Най-вече плочи, които сега струват копейки, никой не ги търси, а той има грамофон „Вега“, старичък, но още го бива. А на шестия етаж има един много странен тип, инженер, струва ми се, работи в завод в Тула, преди е правил оръжия, а сега — всякакви стоки за масова употреба. Мечтае да пише любовни криминалета, ето какъв жанр си е измислил… И той ги пише, трака всяка вечер на машината, но не ги показва на никого. Наясно е, че са гола вода, рядък тип графоман е — от безобидните. Понякога съм взимал ръкописите му, хвърлях им по един поглед, наистина са голяма боза, но са някак добри, наивни, той е трябвало да се роди през осемнайсети век…

Вики не отговаря и аз не спирам да говоря, вече знам, че съм сбъркал и не е трябвало да й показвам този празен апартамент, а най-вече да й разказвам за другите, тя не може да разбере тази странна прищявка, тази безсмислица, която съм изграждал две

години…

— На третия етаж живее една бабичка, сама е в тристаен, животът й е труден, знам. Отгоре на всичко и защото е някъде от Украйна, май от Харков. Пуска телевизора само за да гледа някоя сапунена опера, обаче намалява яркостта — мисли, че така се харчи по-малко ток и не се скапва кинескопът… Но я е страх да пуска квартиранти или да направи замяна, може би с право. Рядко се отбивам при нея — с нищо не мога да й помогна, а и тръпки ме побиват като я гледам как живее. Особено преди празници, знаеш ли, най-страшната мизерия е онази мизерия, която се мъчи да посрещне Новата Година като хората. Децата й са я забравили, а може и да не е имала деца или пък са загинали във войните, на стената у тях има снимка — младо момче с руска военна униформа…

Вики мълчи.

— На втория има една двойка, много са смешни. Едва от година са женени. И двамата са от град Уфа. Постоянно се карат и сдобряват, понякога се чува на стълбите… после или у тях се чупят чаши, или така тряскат вратата, че се рони мазилка. Но въпреки това ми се струва, че няма да се разведат. Има нещо, което ги държи заедно — някаква тайна или пък любовта, а може би и двете; любовта също е тайна. А тристайният на този етаж е празен… съвсем. Там живееше едно еврейско семейство, заминаха си, а апартамента го продадоха на някаква посредническа фирма, която все не успява да го препродаде. Сигурно яко са надули цената, нали разбираш, един апартамент в Москва, в хубав квартал…

Задъхвам се в тази тишина, в това нейно мълчание.

— На първия етаж живее старец-инвалид, с патерици е. Може би най-шумният и хаплив човек в Курск. Прави скандали в магазините, разправя се със съседите и затова винаги гледам бързо да подмина първия етаж, страх ме е да не се спречкаме, няма да е редно, нима той има вина, че е станал такъв… това е животът. Животът…

Сам разбирам колко нелепо звучи речта, която дрънках.

Животът ли? Какъв живот в празните апартаменти на една нарисувана сграда, в тези гробници от бетон, където само вещите помнят хората. Би ме оценила неутронна бомба, а не жива жена.

А аз наистина съм идиот. Клиничен случай. Какво пък, все ще има полза, Вики може да разработи друга тема.

— Льонка… — казва тя. — Господи, Льонка, какво се е случило с теб?

Ето на…

— Прости ми — произнася Вики. — Всичките тия вопли… за

работата с психопати… за мръсниците… ако животът ме бе зашлевил като теб…

— Вики… — вече нищичко не разбирам.

— Някой те е изоставил, някой те е предал? Изгубил си идеалите, в които си искал да вярваш? И си се предал? — пита тя тихо. — Ти не вярваш, че си способен да помогнеш на някого, да направиш поне мъничко добро? И си избягал тук, в дълбината, в приказката? Ти наистина умееш да обичаш, но се страхуваш от любовта си, така ли?

— Тук мога да помогна. Но само тук. Поне с това, че ще измъкна от нарисувания свят тези, които са е изгубили. Но знаеш ли, та те потъват не защото не умеят да плуват. Потъват, когато нямат сили да останат на брега. А брега… той вече не е в моята власт.

— Никаква надежда ли не виждаш? Там, в реалността?

— Сега вече виждам. Сега се появи Неудачника.

— Льоня, ти криеш нещо! Знаеш ли кой е той?

— Да, знам. И следователно надежда има. Щом те са успели да станат такива — значи ще успеем и ние.

— Но кои са „те“?

Как да й обясня? Как да я накарам да повярва в невъзможното, в това, чието място е единствено в жълтите хроники на булевардната преса?

— Вики, той почти го каза… там, в града на елфите. Техните машини не поддържат английски език, това там си е чисто руско място. Той се нарече Ейлиън. Чужд.

Вики клати глава. Тя е разбрала, но не иска, не може да повярва.

— Той е чужд, Вики. Пришълец. Не е от Земята.

— Той е човек…

— Донякъде — да. Човек е в доста по-голяма степен от всички ни. По-добър е от нас и може да бъде такъв, каквито ние не можем да станем.

— Льоня, защо мислиш така?

— Той даже няма тяло… тук. Да, той е летял, по най-скучния и обикновен начин. От звезда до звезда. Помниш ли думите му — за тишината?

Вики потреперва.

— Нас ни е страх да си го представим, но той е преминал през това. Стотици, хиляди години. Пустота и тишина, мрак, в който няма нищо. Мисля, че дори и корабът му е нематериален…

Вики клати глава и изведнъж замира. Обръщам се — Неудачника стои в коридора.

— Виках ви — казва той. — Излязох на стълбищната

площадка и ви повиках. После влязох тук, вратата беше отворена.

Мълчим. После Вики пита:

— Не си човек, нали?

— Да. Не съм човек. Хайде елате, кафето е готово.

11

Опитвам кафето. Рецептата на момичето от Ростов не ми допада. Но най-странното е, че изобщо съм в състояние да усещам вкусовите нюанси.

— Преценката на това кафе е въпрос на вкус — казва Неудачника, като отмества чашата. — Сигурно е така.

— Усещаш ли вкуса? — интересува се Вики.

— Да.

— По кой начин? Във виртуалността той е само спомен за нещата, които сме опитвали в реалния свят! Ако ти не си човек, тогава…

Усещам, че агресивността й нараства, но нищо не мога да направя.

— Опитвам се да си представя дали такова количество сол може да подобри вкуса на кафето. Май не може.

— Пробвал ли си преди нещо аналогично на кафето?

— Само като твой гост. Аз… — Неудачника ме гледа, колебае се. — Дори не мога да кажа, че изобщо се храня.

Очевидно това е някакъв праг, отвъд който Вики губи търпение.

— Лъжеш — казва тя убедено. — Ти просто лъжеш! Знаеш ли, размърдай се до площад Винер, там има клуб на UFO-маниаци. Те ще ти се зарадват! И ще ти повярват!

— Аз не моля никого да ми вярва — отговаря тихо Неудачника.

Скачам от мястото си:

— Стига! Спрете и двамата! Вики, аз му вярвам!

— Льоня, ти се самонавиваш! — Вики подчертано игнорира Неудачника. — Та ти не си експерт по компютърни технологии, нали? Не си могъл да проследиш сигнала му и си повярвал! Какво ти става! Той е човек, той притежава човешки познания и поведение. Човек е! Можеш ли да ми докажеш обратното?

Неудачника гледа стената.

— Аз — не. Той може — поглеждам Неудачника в лицето. — Кажи й, моля те. Докажи го.

— Не мога нищо да докажа.

— Ти ми помогна да изляза от капана — прошепвам аз. — Не знам как го направи, но ти ми даде част от своите способности, от силата си. Помниш ли? Ами направи същото и за Вики!

Неудачника вдига очи.

— Леонид, не съм ти давал нищо. Нямам право да се намесвам във вашия живот.

— Но…

— Ти се справи. Сам. Не ти достигаше единствено вяра, че това е възможно. Необходима ти беше цел, за която да се бориш. Ти срещна мен и намери тази цел. Повярва, че всичко тепърва предстои, че светът няма да се срути като картонена къщичка, няма да пропадне в дълбината. Аз ти помогнах да намериш вяра.

Клатя глава. Не, не бих могъл! Не бих могъл да направя това сам!

Неудачника не свежда поглед.

— Нищо не съм ти дал, Леонид. Нищо, освен неприятности. Извинявай. Нямам право да правя такива подаръци.

— Момче, моля те, не го баламосвай! — казва рязко Вики.

— Неудачник… Ейлиън… — слагам ръката си на рамото му. — Но нали на теб така или иначе ще ти се наложи да доказваш кой си. Да обясняваш, ако не на нас, то на учените и политиците…

Млъквам по средата на изречението. Неудачника поклаща глава.

— Нищо няма да обяснявам на никого. Това е безсмислено и не е нужно.

— Но контактът…

— Що е контакт? — усмихва се той. — Сияещ звездолет на поляната пред Белия Дом? Дългокрака блондинка, поднасяща цветя на виолетов крокодил със скафандър? Трюмове, пълни с машини и прибори, галактическа енциклопедия, записана върху хиляда и един синтетични елмази? Лекарство против рака и средство за управляване на метеорологичната обстановка? Или не, по-скоро е друго… летящи чинии изпепеляват градове, човечеството води партизанска война срещу разумните медузи? Та нали вие по-скоро ще повярвате в тези истории, Леонид. Спомни си човека, който командваше междузвездните армии! Спомни си за „Лабиринта“! Това ли са контактите? Ти повярва в мен. Ти реши, че съм пришълец. Че е настъпил мигът на контакта…

— Но щом си дошъл тук при нас — изкрещявам аз, — значи има нещо! Ти искаш да ни кажеш нещо!

— Не.

И това е всичко. Разбирам го и не виждам смисъл да продължаваме разговора.

— Аз просто живея тук. Ти не можеш дори да си представиш, Леонид, колко различни сме с теб. Аз никога няма да стъпя на земята — нямам с какво да стъпвам по нея. И не мога да ти стисна ръка, защото нямам ръце.

— Но тук ти си човек! — казва Вики.

— Да. Ако искаш да опознаеш небето, стани небе. Ако искаш да опознаеш звездите — стани звезда… — Неудачника ме поглежда накриво, и се усмихва: — Ако искаш да опознаеш дълбината, стани дълбина. Аз станах човек, доколкото това беше възможно.

— Това ли е твоят метод на познание? — иронично пита Вики.

— Да.

— Защо, щом като сме толкова различни? Щом като не сме си нужни?

— Уморих се. Прекалено дълго бях сам — не е ясно дали Неудачника се извинява, или се опитва да я убеди. — Нуждаех се от тези спомени… градът и хората, вкусът на кафе и миризмът на накладен огън. Това ми беше нещо чуждо, но сега ще ми остане завинаги. Твоето недоверие, и вярата на Леонид. Тези, които ме убиваха, и тези, които ме спасяваха. Не исках да ви причинявам неприятности, не исках да преча. Това е принцип… който не може да навреди.

— Принцип за теб… — казвам аз.

— Да. Вие живеете по други закони. Не съм аз този, който ще съди кои са по-добрите.

— Тогава ти си намерил най-доброто място да се появиш на Земята — кимвам на Неудачника. — Свобода и ненамеса. Всичките цветове на живота — от белия до черния.

— Разбира се.

— А на мен не знам защо ми се стори друго — казвам аз. — Че си способен не само да вземеш от нас… ароматите и вкусовете, думите и цветовете. Но и да ни научиш на нещичко… е, разбира се, не как се разпръскват облаци или се лекува грипът… но поне на доброта.

— Леонид, добротата е само дума. Аз не мога да убия живо същество, но това не е морал. Това по-скоро е физиология.

Това вече наистина е краят.

Искаше ми се да намеря отговор, да намеря идеал. Да намеря чудото, за което от много отдавна няма място на Земята. Няма значение дали ще е дошло от звездите, или ще е родено от мрежата. Навярно Човека Без Лице е знаел това, когато ми предложи да отида в „Лабиринта“.

Но чудото не го е грижа за нас, то е съвсем чуждо. Неговата доброта не е по-възвишена от уригване след ядене.

— Ако се опитам да обясня своята етика — казва Неудачника, — ще ми се наложи да премина на езика на физическите закони и математическите формули. Ако се опитам да ви представя моята наука, ще трябва да пиша поеми и да

рисувам картини. Разбираш ли? Разликата не е в нивото на развитие. Разликата е в самата основа. Ние не можем да си дадем нищо и не можем да вземем нищо един от друг. Това, което получих, са само спомени. Емоции. Но нима мислиш, че са се запазили в човешкия им вид?

— Да, така мислех.

— Ти грешеше, като мислеше така, Леонид. Скоро ще си тръгна от вас и всичко ще се промени. Ще се променя аз самият, спомените ми също.

Отдалечавам се от масата, поглеждам през прозореца, където проблясват илюминациите на Дийптаун. Може би ти беше прав, Човеко Без Лице? За Неудачника не бива да се съди с човешки мерки. Ето на — аз се опитах, и какво излезе?

— Да допуснем — казва зад гърба ми Вики, — че ти не лъжеш. Ти наистина си ни чужд. Да речем, че си пришълец от звездите. И нямаш нищо общо с хората. Разкажи ми тогава…

Може би Вики започва да вярва. Сега, след като се е скрила зад израза „да допуснем“, ще започне да разпитва Неудачника за неговата етика и култура, за конструкцията на кораба и принципите на междузвездното пътешествие.

И това също е идея…

— Оставям ви за минута — казвам, без да се обръщам.

Вики не протестира, сигурно е решила, че временно ще изляза от дълбината.

Не…

Нарисувана стена, нарисуван прозорец — пробивам ги с ръка, пристъпвам — и се озовавам над града. Сгради, реклами, пешеходци, коли…

Вече ме няма, тялото ми е изчезнало. Просто се плъзгам по въздуха.

Сякаш са се осъществили хакерските мечти и фантазиите на холивудските режисьори. Виртуалността, такава, каквато трябва да бъде. Свобода на посоките и формите.

По-нататък.

Описвам кръг над двореца на „Майкрософт“, огромно, чудовищно разпростряло се здание, щедро обсипано с прозорци. Снижавам се, опитвам се да определя местонахождението на сървъра на елфите.

Надолу по ето тази улица…

Със сигурност съм невидим за околните. Нося се над главите на минувачите по-бързо от колите на „Дийп-разводач“, като се прехвърлям от сървър на сървър.

Какво търся всъщност? Следите от битката, утихнала преди два-три часа? Виртуалното време е сгъстено, едва ли ще намеря

нещо. Но все пак трябва да го сторя.

Ето…

Къщичката на елфите, опустялата улица. В далечината се мярка такси и изчезва.

Стъпвам на тротоара и се превръщам в човек.

Труповете на охранителите на Дибенко вече са изчезнали. Или са ги вдигнали, или те сами са се разпаднали. Но на мястото, където се бяха хванали гуша за гуша върколакът и Човека Без Лице, асфалтът все още е разтопен и вдлъбнат. Единствената следа.

Само че какво ми дава това?

Обикалям край вдлъбнатината и преценявам струва ли си да тегля от къщи търсещи програми и да сондирам пространството. Не, разбира се, това е безсмислено. Обичайните методи няма да помогнат.

От пресечката бавно излиза такси и потегля в посока към мен. Прекалено бавно, за да е случайност. „Дийп-разводач“ са прословути със скоростта си.

Какво пък, струваше си да се очаква засада.

Толкова съм сигурен, че от таксито ще слезе Дибенко, че не познавам веднага мъжа насреща.

— Стрелеца? А? — жизнерадостно възкликва Гилермо и се запътва към мен. — Ти ли си, Стрелец?

Мълча. Началника на отдела за сигурност на „Лабиринта“ продължава да ми е симпатичен. Много жалко.

— Ти Стрелеца ли си? — пита Гилермо. — Искам да съм сигурен, кажи ми!

— Здрасти, Вили — казвам аз. Върху лицето му веднага разцъфтява усмивка:

— Здрасти! Знаех си, знаех си аз… — Гилермо поглежда косо разтопения асфалт и цъка с език: — Яко! Напечено беше, а?

— Да.

— Стрелец… — Вили разпервa ръце. — Страшно ми е неприятно, наистина! Аз дори бях против това да ви обвинят в нанасяне на щети! Но там — обиден поглед нагоре — решиха да ви сплашат. Това е неправилен метод!

— И сега какво?

Гилермо въздъхва и без да щади шикозния си костюм, сяда върху асфалта. Настанявам се до него. Седим при остатъците от Ромкиния погребален огън, сякаш сме две хипита от различни поколения, едното улегнало, но все така демократично, а другото — в самия разцвет на протеста си.

— Подозирах, че това произшествие е дело на вашите ръце — казва Вили. — Много необичайна и кръвопролитна схватка. Да…

чаках ви на свой… ъ-ъ… страх и риск.

— Защо? — питам аз. — За да се опитате да ме приберете на топло? Няма да стане. И преди нямаше да ви се уреди въпросът, а сега пък изобщо няма да стане.

Гилермо застава нащрек, но не прави опити да ме разпитва.

— Не, не, Стрелец. Изобщо не съм сигурен, че точно вие сте виновен за нашите ядове. Може би вината е в недоразуменията с Ал-Кабар? А?

Намига ми заговорнически. Някакъв тих бунт срещу ръководството на „Лабиринта“.

— Стрелец, бих искал да подновим сътрудничеството си. В края на краищата, вие пръв заподозряхте необикновеността на Неудачника. И не бива да страдате заради това!

— Благодаря.

— Но и ние не можем да останем настрана! Нали проникването стана на наша територия! От правна гледна точка въпросът е много сложен, по-лесно е да го разрешим с добро… по човешки. Нали сме хора!

Не очаквах от „Лабиринта“ подобна експедитивност. Явно бързо са се светнали какво става!

— Вили, — казвам аз — няма никаква полза от цялата тази работа. Знаете ли кое е общото ни нещастие?

— Ал-Кабар? — бързо пита Гилермо. — Или мистър Хикс?

— Не, Вили. Ние всички искаме по нещо от Неудачника. Аз мечтаех за някакво благо за всички. Е, нали знаете, някакво общо, абстрактно щастие, което той би могъл да ни даде…

Гилермо кимва с разбиране.

— Вие, очевидно, искахте да се сдобиете със слава, със своя дял при разпределянето на технологиите, които той би могъл да даде…

Махване с ръце в знак на протест. Да бе, да, „Лабиринта“ не е комерсиална организация, слушали сме ги тия песни…

— Вили, той няма намерение да общува с нас! Изобщо. Ние не му трябваме.

Изглежда наистина го шашнах.

— Не му трябваме? — възкликва Гилермо.

— Абсолютно. Той се е спрял тук, за да си отдъхне. А сега възнамерява да продължи пътя си сред звездите.

Гилермо бавно прави две-три дъвчещи движения и пита:

— Пътя си сред звездите?

— Да…

— Какви звезди?

Изглежда никой не разбира другия…

— Вили, Неудачника е чужда форма на живот, струва ми

се — енергийна, разумът му кардинално се различава от…

Млъквам.

Някак нелепо звучи всичко!

Сега, когато Неудачника го няма наблизо, изпитвам почти същия скептицизъм като Вики.

— Енергийна форма на живот… — много учтиво, любезно, сякаш общува с болен, повтаря Гилермо. — Да. Интересно.

Кой от двама ни е по-голям идиот?

— Вили, хайде да обменим информация. Като начало на нашето сътрудничество.

— Май вече знам вашата информация — Вили хитро намига. — А?

— Затова пък аз мога във всеки един момент да се срещна с Неудачника и да си общувам с него. А?

— Той при вас ли е? — бързо пита Гилермо.

Мълча.

— Като знак за сътрудничество… — мърмори Вили. Да, не по собствена инициатива е дошъл тук! Или поне не само по собствена! Сега ръководството на „Лабиринта“ в паника решава — дали да му позволи да бъде откровен, или да не…

— Мога да си отида — отбелязвам аз.

— Добре! — Вили вдига ръце. — Предавам се! Вие победихте, Стрелец! Както винаги — победихте!

Не реагирам на комплимента, но Вили не го и очаква от мен. Потрива се между веждите и тържествено произнася:

— Ние не оценихме веднага феномена Неудачник. Това ни е голямата грешка. Обаче вниманието на „Лабиринта“ към клиентите изигра позитивна роля… Когато вашите усилия и усилията на нашите дайвъри не дадоха никакъв резултат, започнахме да издирваме входния канал на Неудачника. Търсихме, търсихме… и не го намерихме.

Чакам продължението. Гилермо хитро ми намига я кара нататък:

— Запознат ли сте с теорията за паралелните светове, Стрелец?

— Само от фантастиката.

— Това е съвсем сериозна теория, Стрелец. Паралелно с нашия могат да съществуват и други светове. Невидими, недостижими… но напълно реални. Не е по силите ни — засега — да взаимодействаме с тях по обикновения начин. Но виртуалността е друго нещо. Потоците информация живеят по свои закони. Компютърната мрежа е най-мощният в историята на човечеството механизъм за намаляването на ентропията. Независимо от нашата воля, от желанието ни, тя влияе върху

физическите закони на света. Потоците информация пътуват по мрежата, натрупват се, създават центрове, в които се трансформира самата природа на Вселената.

— Информацията не може да променя природните закони — бързо казвам аз.

— Така ли? Когато в ограничен обем пространство става усложняване на структурата — това се отразява на цялата Вселена. Доста слабичко, разбира се. И все пак мирозданието се поразклаща. Всеки предмет, създаден от човешки ръце, носи в себе си както положителен, така и отрицателен заряд. Дървената тояга не е била само оръжие, не! Тя е била аномално явление, подредена структура в един хаотичен свят. Но това се е компенсирало — ако не с друго, то с купчина стружки и стърготини. По-сложно явление става книгата. Обемът информация и хаосът при създаването ѝ вече не са били съвсем равностойни. И все пак това явление също е било компенсирано — ако не с друго, то поне с факта, че повечето книги не стрували дори колкото дърветата, отсечени за изготвяне на хартията. Изплащали са се преди всичко онези книги, които са съдържали ненормално усложняване на информацията. Не говоря за справочниците, отразяващи известните и предимно излишните знания, а за книгите, пораждащи нова етика и разбиране за света. Те започвали да оказват влияние върху живота на хората, да водят до ентропия, да рушат. Нещо като прокоба — колкото по-натоварена с информация била една книга, толкова по-силно е разтърсвала света. Човекът нямал сили да създава ред и същевременно да не внася хаос в света. Компютрите са съвсем друго нещо. Това е информация в чист вид. Тя се стича от различни посоки, натрупва се, множи се. Тя не изчезва безследно — да дадеш някому файл с информация съвсем не е същото като да дадеш скъпоценен камък или любима книга. Тя разкъсва пространството на Вселената, нарушава равновесието между реда и Хаоса.

Гилермо млъква, поема дъх. Възбуден е, явно е искал да се изприказва.

— И тъкмо в тези точки, където човешките постъпки пораждат новото разбиране за света, където се променя самият поглед на хората върху живота — именно там се случва необикновеното. Там се разкъсва границата между световете, там се ражда чудото. И същество от друг свят — дали човек, дали нещо друго, нали?… би могло да дойде при нас. Да се сблъска с нашия морал, култура, с мечтите ни… да вмести в себе си всичките знания на мрежата… да се ужаси и да се смрази…

Какво бих могъл да му отговоря?

Да му разкажа съня за падналата звезда?

— Доколкото разбирам, Неудачника ви е заявил, че е пришълец от друга планета? — пита Гилермо.

Кимвам.

Макар че, може би, не съм съвсем прав. Той всъщност не го каза пряко, а просто не опроверга думите ми.

— Това негова собствена версия ли беше, или го е казал, за да потвърди вашите подозрения?

— Потвърди ги… — промърморвам.

— Нормална постъпка — решава Гилермо. — Да признаеш чуждостта си, но да насочиш мислите на другите в погрешна посока. В правото си е да се страхува от нас. Неговата цивилизация навярно е миролюбива, а ние не сме от най-добрите същества…

Отдавна не са ми натривали носа така.

— Анализирахме различни теории — продължава Гилермо. — Взехме под внимание версиите на Ал-Кабар за възникването на машинен разум, за мутацията, създала човек-компютър. Но… нашите специалисти са склонни да гледат с усмивка на подобни неща. Мислехме и по въпроса за пришълец от звездите. Красиво е, вярно… прекалено е красиво, за да е истина. Имаме добър екип от психолози, те умуват над данните, с които разполагаме, програмистите ни са отлични, те също действат по въпроса. Но засега най-достоверна е теорията за паралелните светове. Ал-Кабар работи малко с хора. Подходът им е механичен, а Урман е прекалено далеч от съвременните технологии. Не и не. Не е компютърен разум, не е и симбиоза между човек и компютър. Може би… — снизходителна усмивка — е извънземно. Може би — лицето на Гилермо става сериозно — същество от паралелен свят. Хайде да го установим заедно. Никаква принуда. Никакви… сражения… — Гилермо гнусливо сочи зяносания асфалт. — Да седнем заедно и да си поговорим. Да забравим грешките, обидите, претенциите. Ще обясним, че не сме чак толкова лоши, че не бива да се страхува от нас. Ще протегнем ръка…

Дланта му посяга към моята. А аз мълча и нямам сили да я стисна.

Който и да е Неудачника, той правеше всичко, за да ми помогне.

Той беше — и продължава да е — много по-добър от повечето от истинските хора.

— Не мога да приема предложението ви, Вили — казвам. — Извинявайте. Може да сте прав. Но аз нямам право да решавам.

— А кой има това право, Стрелец? — тихо пита Гилермо.

— Единствено той самият. Неудачника. Той не иска да казва нищо. Той сам се нарече чужд и гостенин, който е уморен от самотата — и сега иска да си тръгне. Това е негово право. Това е негово решение. Никому нищо лошо не е сторил, просто се е изгубил в нашия абсурден свят. Помогнах му да се измъкне. Показах му… надявам се… че дълбината не се свежда само до кървави схватки. Ако това е малко — какво пък. Нека си върви. В своя паралелен свят или към далечните звезди. Свободен е, също като нас.

Лицето на Гилермо сякаш се изопва. Гледа ме тъжно и уморено. Сигурно е казал истината. И едва ли желае зло на Неудачника. Просто разлика в подходите.

— И вие ще му позволите да си отиде, Стрелец? — пита той. — Тайната ще изчезне за много дълго време, а може би завинаги… и никой няма да разбере какъв е бил Неудачника.

— Свободата, Вили.

— Вие, руснаците, винаги сте поставяли държавата и обществото над човека — казва Гилермо. — Това е неправилен подход, да, ама нали вие сте руснак!

— Аз съм гражданин на Дийптаун. В дълбината няма граници, Вили.

Гилермо кимва и се изправя — бавно, тромаво. Поглежда към чакащото го такси. Там като нищо има няколко бойци от Ал-Кабар. Може би моите приятели Анатол и Дик…

— Лично на вас Неудачника даде ли ви поне нещо, Стрелец? — пита Вили.

— Сигурно.

— Мога ли да науча или да видя какво по-точно? — изненадващо срамежливо пита той.

Заглеждам го, после се навеждам над вдлъбнатината върху асфалта.

Преди повече от два часа тук загина дайвърът върколак, моят нещастен партньор, Ромка. Не видях как точно е станало, но мога да си го представя.

Пламъкът обхваща туловището на вълка — това означава, че вирусът на Човека Без Лице е проникнал в компютъра на Ромка. Хард дискът на компютъра му скрибуца, докато изтрива информацията и скапва служебните програми, после връзката се прекъсва, Ромка изпада от дълбината, от своята отчаяна и безнадеждна схватка.

Усещам миризмата на обгорената козина, виждам бледия огън, тялото, което се гърчи.

И в същия миг изчезвам, хлътвам в нарисувания асфалт, в отдавна затворилия се канал за връзка.

100

Полет.

Фонтан от искри пронизва тялото ми.

Спираловидни мълнии ме шибат в лицето.

Усещам болка и за пръв път, откакто съм във виртуалността, разбирам — болката не е измислена. Тя е слаб отглас на онази, която измъчва тялото ми в истинския свят. Правя това, което един човек не може и не бива да прави. Общувам директно с компютъра. Придвижвам се из мрежата, като дърпам информация от отдавна прекратили действието си програми.

Трудно ми е и боли, но трябва да издържа.

Като че ли издавам стон. Изкрещявам и притискам несъществуващи длани към челото си. В очите ми са забити нажежени пирони, сякаш някой стърже кожата ми с шмиргел.

Това е цената за невъзможното…

Когато идвам на себе си, пред мен има врата. Търкалям се в коридор, дълъг и мрачен, в който има стотина такива врати. Дали не съм в някой виртуален хотел?

Болката още не е изчезнала, но е намаляла, станала е по-милостива. В състояние съм да се надигна от пода — много предпазливо. Да притисна чело към студеното дърво на вратата.

Значи и ти, Ромка, влизаш във виртуалността с еднократни адреси?

Побутвам вратата, без за миг да ми мине през ума, че може да е заключена, и хлътвам в стаята. По стените има плакати на полуголи хубавици, а до едната от тях стои масичка с много и различни питиета. Всичко изглежда някак странно… С гръб към мен седи непознат мъж, трака по клавиатурата на компютъра и фалшиво си подсвирква някаква мелодийка. Под ръка са му една полупразна бутилка джин и препълнен с угарки пепелник. Мъжът тъкмо допива жадно чашата си с евтин „Хогард“.

— Привет, Ромка! — промърморвам аз и се подпирам на стената. Мъжът, който светкавично се е обърнал, ме поглежда объркано, после скача, хваща ме под мишници и ме помъква към креслото.

Сега вече мога спокойно да припадна…

Ромка поднася към устата ми пълна чаша джин и миризмата на хвойна окончателно ме свестява.

— Разкарай това, ще повърна — отблъсквам ръката му.

— Льонка, ти ли си? — недоверчиво пита дайвърът.

— Аз съм…

— Пийни си, де, ще ти олекне!

— Пиянде — прошепвам думата, с която никога преди не съм се решавал да го нарека. — Само ти можеш да лочиш чист джин…

— Да добавя ли тоник? — досеща се Ромка. — На мен и така ми харесва…

Той лисва почти цялата чаша на пода, допълва я с тоник и отново ми я подава. Този път не отказвам, отпивам и усещам как тялото ми блажено изтръпва.

— Как влезе? — пита Ромка. — Нали вратата беше заключена?

Прекалено трудно е да му обяснявам защо вече не ми пречат заключените врати. Махам с ръка и си допивам питието.

— А как ме намери?

— Ами… успях някак… — отговарям неопределено. Но Ромка изглежда е прекалено щастлив от появата ми, за да тръгне да ме разпитва.

— Успя ли да се измъкнеш от оная гад? — интересува се той.

— Да…

— Ама че мръсник! — изругава Ромка. — Задръсти ме тотално.

— Как се измъкна?

— Вирусът беше чист. Блокира ми машината, ама след рестартирането сдаде багажа. Всичко беше в рамките на конвенцията… ама си беше яко, дявол да го вземе! — Ромка се смее, но насила. — Бива си ги враговете ти, Льоня!

— Завиждаш ли ми?

— Ъхъ! — искрено си признава Ромка. — Страх ме беше, че няма да се измъкнете…

— Измъкнахме се.

— Имаш разкошна приятелка — намига ми Ромка.

Кимвам и се оглеждам, вече по-внимателно.

Наистина жилището на Ромка е странно. С всички тези красавици по стените… с масичката, затрупана с цигари и бутилки алкохол, със захвърлените на леглото последни два-три броя „Плейбой“ и младежкото вестниче за поп-музика…

Ромка извръща поглед.

— Май ти прецаках работата, а? — питам аз.

Върколакът хвърля кос поглед към монитора, по който се нижат редове от някаква елементарна програма…

— Не особено… готвя се за контролно… дребна работа.

— Какво контролно?

— По информатика.

— На колко години си, Ромка? — питам аз, защото ми

просветва.

— На петнайсет.

Започвам да се кикотя, като нехая, че мъжът срещу мен мрачно стиска челюсти. Продължавам да се смея, а Ромка става, пали цигара, плисва си джин в чашата и накрая пита:

— И какво е толкова смешно?

— Ромка… — усещам, че не се държа по най-добрия начин, но нямам сили да се сдържа. — Да си пил някога чиста водка или джин?

— Не.

— Не ти и трябва да опитваш. Ромка, аз съм дърво, че не се досетих веднага. Ти… се държиш прекалено мъжествено, за да си мъж на възраст!

— Толкова ли си личи?

— Не, не особено. Някак е необичайно…

— Защо да е необичайно? Има много върколаци на ученическа възраст.

— Откъде знаеш?

— Ами… ние май повече си споделяме. Попрехвърлилите осемнайсетте рядко съумяват да приемат нечовешки облик. А при учениците се получава естествено.

Пластичност… пластичност на психиката. Гледам Ромка и си мисля, че сред моите приятели дайвъри, които с прекалена разпаленост разправят мръсни вицове или все се изтъкват колко са велики, сто на сто има много тийнейджъри. На тях им е по-лесно да преминават през бариерата на дийп-програмата. Колкото и да е странно, наистина им е по-лесно. Съзнанието им е възпитано от филмите и книгите за виртуалния свят, те знаят, че Дийптаун е нарисуван не само с разума, но и със сърцата си. Те не биха потънали.

Може би техният брой ще нарасне и дайвърите ще престанат да се крият.

— Ромка, от своя компютър ли влизаш?

— От компютъра на баща ми. Винаги си патех, когато ме заварваха във виртуалността. Баща ми мисли, че тук има само разврат и насилие. Така че ми се наложи да влизам някак… ами така, че да забелязвам какво става в апартамента. Чувам когато вратата се отваря.

— Радвам се, че всичко при теб е наред, Ромка.

Върколакът кимва:

— А да знаеш аз колко се радвам! Имам си стриймър, но да възстановявам целия диск е сложна работа. Ти ме търсеше само за да разбереш как съм, така ли?

Много ми се иска да кажа „да“, но ще е лъжа.

— Не само за това. Исках и да се посъветвам за нещо…

— А сега взе че размисли?

Той е прав, размислих. Но след тези думи не ми остава изход.

— Ромка, случи и са нещо странно… — ставам, наливам си два пръста джин, добавям тоник. — Натъкнах се в мрежата на един човек… който не е съвсем човек.

Ромка търпеливо чака.

— Дори не знам кое е истина, а кое — лъжа — казвам. — Може би е пришълец от звездите, а може би — гост от паралелен свят. Или пък рожба на компютърен разум, или мутант, който влиза в мрежата директно, без компютър. Търсят го. Поне две големи фирми…

Върколакът кимва. Не е необходимо да уточнявам, че става дума за „Лабиринта“ и Ал-Кабар.

— И Дмитрий Дибенко.

— Дибенко?

— Същият. Те искат да извлекат от него поне някаква полза. А той смята да си отиде. Завинаги.

— И ти се чудиш дали си заслужава да го предадеш?

— Никой не би могъл да го задържи насила. Абсолютно. Но все пак… нали това е друг свят, Ромка. Други знания, друга култура. Може би ще успеят да го склонят. Да научат поне нещичко. Само трохичка от неговите знания би могла да стане нов етап в развитието на човечеството.

— Би могла — на драго сърце се съгласява Ромка.

— Та нали той успя… някак си… да ме промени. Не бих открил следите ти, ако нямах тия нови способности. Не знам дали имам право да мълча и да го укривам.

— Искаш аз да те посъветвам, така ли? — с някак изненадваща уплаха пита Ромка. — Сериозно?

— Да, Ромка. Точно защото си още хлапе, а пък аз съм закоравял циник. Кажи, има ли само един човек права над чудото?

— Не.

Кимвам, друг отговор не съм и очаквал. Но Ромка още не е казал всичко.

— Никой няма право над чудото. То винаги е само за себе си. Именно затова е чудо.

— Благодаря — казвам аз и ставам от мястото си.

— Засегна ли се? — пита Ромка.

— Не, тъкмо напротив. Ще си тръгвам. Чудесно е, че при теб всичко е наред…

Вече при вратата, за миг спирам и допълвам:

— И не наблягай толкова на алкохола. И без него си

възрастен, Ромка, не се опитвай да го доказваш. Късмет на контролното!

— А дано! — вика Ромка подире ми.

Чудото е само за себе си…

Вървя по коридора на хотела и се усмихвам на думите на Ромка.

Това нетърпение на разума, тази велика и неутолима жажда…

Да разбереш, да си обясниш, да покориш!

Чудото трябва да бъде опитомено и покорно. Дори и Бог го направихме човек и чак след това се научихме да вярваме. Ние принизяваме чудесата до своето ниво.

И сигурно това е хубаво. Инак досега щяхме да си клечим в пещерите и да подхранваме със сухи клони Червеното Цвете, запалено от мълния.

Браво на тебе, Ромка. Въпреки погрешния път, ти успя да стигнеш до верния извод. Сякаш си вървял из Огледалния Лабиринт, натъквайки се на стъклените му стени — и все пак си стигнал до изхода. Още не мога да проумея защо си прав, но въпреки това ти си прав, Ромка…

Подминавам безразличния портиер, отварям вратата. Дийптаунска улица, хора, коли, светлини на реклами. Аз зная нещото, което е способно да промени света. Аз мога да подаря на света чудото.

Но нямам право, защото то е живо.

То е само за себе си — не е подплатено нито с нашия живот, нито от нашите радости и скърби. Какво ли ме дели от Неудачника — космическият студ или невъобразимата бездна на чуждото пространство? Но има ли някакво значение, все едно е жив!

Вървя по улицата и за радост на „Дийп-разводач“ не вдигам ръка. Това е руският квартал, познавам го като петте си пръста, ще се оправя и пеша. Трябва да разбера Неудачника докрай. Преди да си отиде завинаги. Трябва да успея да кажа нещо, да направя нещо.

Това е кварталът на църквите — с позлатените куполи на православните храмове, с катедралите на католиците, скромните синагоги и мюсюлманските минарета. Дантелата на храма на александристите, черната пирамида на сатанистите и като най-великолепната от всички иронии — огнената реклама над пъба, леговището на добродушната и страдаща от леко затлъстяване секта на Поклонниците на Бирата.

Бих могъл да ти покажа много неща, Неудачник. Зоологически градини със стелърови крави и мамути.

Литературни клубове, където се спори за хубави и мъдри книги, изложби на пространствен дизайн, където се раждат нови светове, лекарска конференция на медици от цял свят, свикана с цел е да бъде консултиран болен от забравена от бога провинция… На конференцията няма да ни пуснат просто така, но аз щях да проникна през вратата, за да постоим мълчаливо встрани и да погледаме как американският анестезиолог и руснака хирург планират операцията на чернокож миньор от Заир… Бих те завел на опера, където всеки музикант е гражданин на света, и на спектакъл, чиито зрители до един са участници в пиесата. В храмовете щяхме да се поклоним на всички богове, забравяйки за злината им. Бихме постояли на детското игрище, където хлапетиите се возят на „истински“ състезателни коли, а бихме могли и да посимпатизираме на хората от Грийнпийс, спасяващи таралежите по европейските автомагистрали. Картинната галерия на Дийптаун щеше да ни отнеме цял месец — същото е, като да разгледаш поред Ермитажа и Прадо, Третяковската галерия и Лувъра. Е, да не е цял месец, но можеше да жертваш за това поне един ден, вместо да беше стоял под пурпурното небе на „Лабиринта“. В студентския квартал ти щеше да помогнеш на първокурсника от Вологда да навлезе в тайните на съпромата, пък аз щях да обясня на оня художник от Канада защо не бива да се детайлизира изображението на есенната гора. Тя, дълбината, изобщо не е свят на злото. Нито е „гнездо на разврат и насилие“. Нима съм виновен, че пътят ти е преминал през бойни арени и публични домове, с преследвачи по петите ти и дебнещата те отпред на пътя неизвестност?

Но това едва ли е било случайно. Ти сам избра този път. „Лабиринта“, „Звездите и планетите“, „Всякаквите забавления“, елфическия Лориен… Вмести в себе си дълбината и показа — не на теб самия, а на мен — какво в същност представлява тя. Цялата ни нетърпимост и глупост. И ти знаеш не по-зле от мен, че не само от тези нишки е изтъкан светът на виртуалността.

Колко жалко, че все пак имаш право, Неудачник. Когато се отсъжда какъв е светът, не се изхожда от най-добрите му качества. В противен случай фашизмът щеше да е символ на техническото развитие, маневрените самолети и мощните мотори, а не на газовите пещи в концлагерите и на сапуна от човешка мазнина.

Ти ни издаде своята присъда и обясни защо е такава.

Имаме ли право да се засягаме?

Имаме ли право да се бием в гърдите и да крещим: „Ние сме добри!“

Но ти не можеш, не бива да си вземеш оттук само това!

Човешката калтащина и красотата на безлюдните планини, технологията, превърната в слуга на порока! Иначе — за какво сме дошли в дълбината? И колко струваме?

…Стоя пред вратите на католическата катедрала, разкошна и подтискаща, хем величествена, хем абсурдна. Мога да отида и да се помоля на древния бог, който все пак не съществува. Мога и да се върна у дома и да стисна ръка на Неудачника за сбогом.

И нито едно от тези решения няма да е правилно.

— Леонид?

Човекът, който се е доближил до мен, ми е напълно непознат. Нисичък, с безизразно, скучно лице, носи стари джинси и развлечен пуловер. Много е скучен и обикновен, мястото му не е във виртуалността, а на опашката за наливна — „Жигульовска“ — бира. Но знае името ми, следователно е враг.

— А вас кой ви праща? — питам аз. — Някой от Ал-Кабар?

Човечецът не отмества поглед.

— Леонид, ти си ме виждал в друг облик. Без лице.

— Дмитрий?

— Да. Може би все пак ще минем на „ти“?

— Ти си боклук — съгласявам се аз.

— Леонид, моля те да си поговорим. Отдели ми само пет минути.

Нима това е основният облик на Дмитрий Дибенко? Виждал съм негова снимка, но много отдавна, на нея беше прекалено млад. Значи той е невзрачен и обикновен? Кучето дребна порода си остава до края глупаво малко кутре. И този юнак е измислил дийп-програмата и без да иска е изпуснал света в дълбината? Гушнал е милиони и е получил дял от „Майкрософт“ и „Америка Онлайн“? Пръв е разбрал, че Неудачника е пришълец от други светове?

— Но само пет минути.

— Нека се дръпнем по-настрана, Леонид…

Този глас все пак не пасва на външността му. Дори навремето да е умеел да говори с умолителен тон — това е вече минало…

Заобикаляме катедралата, Дибенко изважда някакъв ключ с особена форма и отключва малката порта на градинката. Тук е тихо и спокойно. Върби, тополи, прави алеи… камъни… с позната форма.

— Мамка му — не намирам други думи аз.

— Да, това е гробище… — измърморва Дибенко. — Аз… обичам да идвам тук. Някак си успокоява… настройва на философска вълна.

Може би в това няма нищо необичайно. Но аз гледам надгробните паметници, алеите, момичето, поседнало на тревата

до малкия бюст в далечината и закрило лицето си с длани. Това не е скърбящ човек, а рисувана оплаквачка, нещо като електронен еквивалент на ангелчетата от мрамор.

Виртуалността е животът. А животът е немислим без смъртта. И приятелите погребват тук онези, които никога вече няма да се гмурнат в дълбината, никога няма да сложат виртуалния шлем.

„Той вярваше в чудеса“ — гласи кратката като проклятие фраза, изписана върху най-близкия надгробен камък.

Прости ми, непознати човече. Ти си вярвал в чудесата и си скачал презглава в дъгоцветието на виртуалния свят. Но ето, споменът за теб лежи тук, а някъде в реалността гробът ти буренясва. Приятелите ти идват тук, изхарчвайки половин долар, а земята, приела праха ти, ражда нов живот. Дали не би било по-честно от страна на приятелите ти да загубят някой и друг час от живота си, за да пият по водка на твоя истински гроб?

Свобода! Не съм аз съдникът!

— Слушам те, Дима — казвам аз.

Очите на Дибенко са зачервени, като от недоспиване. Фасонът му е смачкан. Той ме въвлече в чудото, на което хич не съм му изтрябвал, той се справя с дайвърите като със слепи котета. Но пак той е създал този свят и аз съм длъжен да го изслушам.

— Не те питам как се измъкна, Льоня — произнася Дибенко. — Разбирам, че все пак си получил наградата си…

— За каква награда говориш? Награда за какво?

— За предателството — Дибенко ме гледа право в очите. — Какво, думата ли те отвращава? Но това си е точно предателство! Към всички нас, към всички хора, които живеят сега! Ти успя да му станеш приятел. Знаех, че ще успееш, знаех си, затова наех теб, именно теб! Май напразно го направих. Онова, което можех да ти предложа, бяха само грошове…

— Ти разбираш ли в какво се превърна виртуалността, Дима?

— В свобода!

— Тогава в какво ме упрекваш? Нямаме право да искаме от Неудачника нищо! Ни-щи-чко!

— Защо пък да нямаме право? — Дибенко се подпира с лакът на надгробието на „вярващия в чудеса“ и се усмихва: — Добре, нека да не са формули и чертежи… да не са ваксини и рецепти за справедливо общество. Но поне надежда би могъл да ни даде! На всички ни! Ако той е дошъл — значи всичко ще е наред! Ако го има — значи не сме се задавили със свободата!

Струва ми се, че пак нещо не съм разбрал!

Но Дибенко продължава и аз мълча.

— Мислиш си, че знаех какво правя! Тогава… Не! Напих се!

Натаралянках се, освиних се, насвятках се до козирката! Бях се залепил за компютъра, обаче хем не ми се спеше, хем не ми се играеше, пък от работа ми беше писнало, та се заех да подбирам цветовата палитра, ритъма на изображението и… страшно ми се прииска да сложа и музикален фон, ама машината ми беше скапана, без саундкарта!

Значи легендите не лъжели…

— Не зная как стана! — крещи Дибенко. — Всъщност тя пожела да се роди, а не я родих аз по своя воля. Тя, дълбината, самата тя премина през мен, за да навлезе в света! Аз го разбрах, почувствах го, но не се смятам за творец! Само за проводник, за перо, движено от нечия ръка! От далечни далечини, през мрака, през тишината — тя сама се е докоснала до мен и ме е накарала да я създам. Нея! Дийп-програмата!

Побиват ме тръпки, при това не защото Дибенко спомена за тишината. Просто и на мен ми е познато същото чувство. Ужасът на твореца, който не разбира как и какво е създал.

— Едни ме наричат гений… — човекът със сенки под очите ме хваща за ръката. — Други — тъпак, намерил бисер в купчина тор! Но всичко това не е вярно! През мен в света дойде дълбината. Значи някой е имал нужда от това! Не сега… после…

Дибенко ме поглежда с възторг и копнеж. Прошепва:

— Той не ти ли каза поне нещичко? Не намекна ли… откъде е? Година, век, хилядолетие?

— Дима… — измънквам аз. — Откъде ти хрумна?

— Когато ти си отиде… — прошепва Дибенко. — Ти падна в клопката, ти нямаше как да се изплъзнеш от машината ми. Ама успя да се спасиш… свали цялата информация от дисковете и се чупи! Той ли те научи на това, дайвър? Той ли?

Да ти е жал да го гледаш. Толкова мразя съжалението — то убива не по-зле от омразата, но ми се ще да съжаля Дибенко.

Само тоя негов глас, гласът му не звучи както подобава. Така може да се унижава само прочут актьор, играещ трагична роля…

— Не можеш да си представиш — казва Дибенко — колко сили съм хвърлил за целта! Какво рискувах… положението си в съвета на директорите на Ал-Кабар, агентите в „Лабиринта“… Ти не можеш да разбереш, вие в Русия и досега не сте наясно… А нали аз те изчислих! Проследих канала ти! Знам кой си! Леонид, аз знам адреса ти в Дийптаун! Компания „Поляна“, апартамент четирийсет и девет. Ти си ми в ръцете! Мога да издиря и истинския ти адрес! Но нали не те заплашвам! Аз моля… хайде да се обединим!

Сякаш времето зацикли в кръг — вече не Гилермо, а Дмитрий Дибенко ми протяга ръка.

— Те не могат да разберат — шепне той. — Каквото и да е. Пришълци от паралелни светове, извънземни, машинен разум… Това го няма! Няма нищо друго, освен нас! Вчера и в онзи ден, който ще настъпи тепърва, сме си само ние!

Разбирам…

— Ако искаш ми вярвай, ако искаш се смей! — Дибенко удря с юмрук по нещастния паметник. — Но единственото, което няма граници — това е времето. Компютърната мрежа живее и ще продължава да живее, и споменът за това момче ще надживее всички ни! Информацията няма граници във времето. Неудачника е надникнал в миналото на човечеството. От онова прекрасно далечно бъдеще, до което ние не ще доживеем, от бъдещето на Земята — той е влязъл в детството на виртуалния свят. Нека, нека сме грозни и диви! Но поне нещичко не би ли могъл да ни каже? Да ни даде… вяра…

— Дмитрий, но защо? Защо реши, че е така?

— Защото знам! — Дибенко ме поглежда в очите. — Не може случайно да съм създал дийп-програмата! Това е все едно да стреляш със завързани очи — и да уцелиш хиляда мишени последователно! Аз не съм никакъв гений, аз съм обикновен човек. Просто там, в бъдещето, са решили да създадат виртуалността. Може би това е било предопределено. Може би просто им е трябвал плацдарм… наблюдателен пункт, от който да надникнат в света ни. И аз съм станал… перо в нечия ръка…

— Плацдарм? — питам аз. — Плацдарм — това означава война.

— Да! А на война трябва да се убива… и да се взимат пленници.

— Знаеш ли колко версии за Неудачника има?

— Да.

— Ами ако не е дошъл от бъдещето? А от друг свят?

— Нека! Тогава — още повече е така! Той е в нашия свят, и тук важат нашите закони! Ние сме длъжни да разберем кой е той.

Но какво всъщност иска от мене той?

Гледам Дибенко — трепереща устни, уморени очи, зле облечен, със занемарена външност. Какво иска да постигне? Да размисля? Да му предам Неудачника? Така или иначе, това не е по силите ми. Само си губим времето…

Времето…

Той знае името ми и адреса ми. Знае къде живея във виртуалността.

Дори е успял да ме проследи при Ромка.

А сега печели време.

Рязко се отдръпвам се, хвърлям се към малката порта.

Дибенко ме изпраща с поглед, не се опитва да ми попречи. Само на лицето му се появява усмивка — самодоволната усмивка на актьор, който е изиграл ролята си и се опива от аплодисментите.

101

Таксито преминава покрай мен — сякаш вдигнатата ми ръка вече не означава нищо в Дийптаун. Хвърлям се след колата, отново махам с ръка…

Безполезно.

Това е война.

Как Дибенко е успял да ме отреже от транспортната мрежа на Дийптаун? Може би има дял и в този бизнес?

Съвсем забравих, че вече нямам нужда от „Дийп-разводач“…

Вече ми е познато усещането, когато градът, който ме заобикаля, се сплесква. Рея се над града, проточвам се през далечината, през чуждите компютри — към своя дом.

И се удрям в стена.

Виждам населената с вещи многоетажна сграда — но нямам сили да проникна вътре. Нещо се е променило в самото пространство.

Правя се реален — не в самата сграда, а тук, на тротоара.

Сградата гори.

Не е пожар, а по-скоро невиждана досега тържествена заря. Стените променят цвета и яркостта си, всяка песъчинка сияе като скъпоценен камък. Сградата прилича на нескопосано шлифован правоъгълен брилянт в лъча на прожектора.

И хора, страшно много хора. Униформени от градската служба за сигурност, охранителите на „Лабиринта“, стражниците от Ал-Кабар… Пространството около сградата е отцепено, снайперисти с винтовки, хора с автомати зад прозрачни щитове, реещи се във въздуха стрелци с реактивни раници. Появявам се вътре в обръча на обсадата и към мен се насочват стотина дула.

Паяците са се споразумели и са хвърлили заедно паяжината.

— Леонид! Вдигнете ръце и се приближете! — проехтява над улицата нечий глас. Зад стената на охраната, озарявана от дъгоцветните отблясъци, стои група хора. Урман, Вили, Човека Без Лице, комисарят Джордан Рейд.

Виж ти!

Каква чест за мен! Къде да се дене горкият дайвър? Официалните и неофициалните властелини на дълбината са се събрали пред дома му!

— Леонид, приближете се бавно! — повтаря Рейд. Ехото от гласа му отеква надолу по улицата.

Поне се опитват да спазят видимостта, че всичко е в рамките на закона. Операцията се провежда от полицията.

Вървя, под прицела на дулата, под надзора на стотици

компютри, всяка моя крачка е претеглена и оценена, всеки байт информация тече под невидим надзор…

Охраната пред мен се отдръпва и ми сторва път. Гилермо извръща поглед. Урман, който в действителност е само някой от секретарите на Урман, ехидно се усмихва. Дибенко, надянал отново маската си от мъгла, е безучастен.

Обръщам се към Рейд, като игнорирам всички останали.

— Какво става?

— Обвинен сте в незаконно проникване в чуждо информационно пространство, в употреба на оръжие, довело да значителни материални щети, в укриване на информация, жизненоважна за Дийптаун — отсича Джордан. — Задържан сте за изясняване на обстоятелствата.

— А в какво е обвинен домът ми? — питам аз.

Но Рейд се чувства в свои води:

— Провежда се издирване на улики.

Поглеждам горящата сграда. Издирване ли? Как пък не. Консервация. Замразяване. Пренасищане на каналите с информация. Ще успее ли Неудачника да отрази атаката — или дори и неговите сили няма да стигнат?

— Предавам се — казвам аз. — Признавам се за виновен във всичко. Моля да прекратите… това.

Джордан поклаща глава. С леко съчувствие в погледа, но с непреклонна решимост.

— Не се опитвайте да се измъкнете в реалността — предупреждава той. — Помолихме Интерпол да ви арестува физически.

Обзема ме страх — и ме лишава от воля, стопява силите ми. Може би там, в реалността, зад гърба ми вече стоят намусени командоси от руския спецотряд с особено предназначение ОМОН с черните си платнени маски?

Истинският затвор, истинският разпит — това не е като въодушевлението от виртуалните схватки. Нещата вървят към прогнил матрак, разводнена затворническа супа, чиято рецепта не се е променила още от сталински времена, прозорче с решетки и конвой, необременен от интелект.

Или родната ми полиция, при цялата й готовност да замени руски гражданин за десетина бракувани портативни радиостанции, още не се е научила да действа бързо?

Дълбина-дълбина… и да бягам?

Взирам се в нарисуваните лица, във въоръжените охранители. Няма граници за ловците на чудеса. От всички краища на земята са се гмурнали в дълбината — за да откъснат, да отдерат късче от тайната — откъдето и да я е довяла съдбата в нашия свят.

И ме обзема бяс.

— Джордан… давам ви десет секунди… — прошепвам аз. — На всички ви. Десет секунди, за да се ометете.

— Опомнете се, Леонид… — това е Рейд.

— Стрелец, хайде да направим взаимни компромиси… — това е Вили.

— И твоите сили имат предел… — Човека Без Лице.

Господи, та те се страхуват! Страх ги е от мен! Всички срещу един, хванат в клопка, с древен компютър зад гърба си и с празни ръце!

Защо?

— Не знам как успяваш да се държиш все още — започва Дибенко, — но…

— Пет секунди — казвам аз.

И охраната започва да стреля. Или без заповед, или не съм забелязал кога е била дадена…

Огън и болка.

Всичко, което е измислено за годините съществуване на дълбината, най-изпитаното и най-секретното — всичко в моя чест…

Стоя сред огъня, а по лицата наоколо има страх, дори в сивата мъгла на Човека Без Лице има страх…

Защо все още съм тук, защо оставам във виртуалността, а не свалям шлема си пред посивелия екран на убитата си машина?

Пресягам се към охранителите — не с ръце, а само с поглед. Телата се огъват като парцалени кукли под тока на обувка, разпадат се на пепел, изпускат пара, застиват, свиват се в точка, разтварят се във въздуха. Сякаш погледът ми отразява цялата гадост, която се изсипва в моя посока.

Петте секунди, отпуснати на враговете ми, изтичат, и улицата е празна. Само домът ми пламти и до мен стоят тези, които са го подпалили…

— Ти си бог само в дълбината — казва Човека Без Лице. Не заплашва, а само напомня…

— Нима? — приближавам се по-близо до него. — Рейд, сега компютрите на данъчната полиция ще научат, че си си присвоил два-три милиона… Урман! Цялата информация на Ал-Кабар е достъпна за всички. Вили! „Лабиринта“ е мъртъв! Нивата са изтрити, картите са изгубени, чудовищата са се разбягали! Дима! Отпечатъците на пръстите ти принадлежат на сериен убиец!

Давам им две-три секунди, за да осмислят чутото, и допълвам:

— Само още минута… и това ще се случи!

Не знам дали това е възможно. Не познавам силите си. Дори

не знам откъде са се появили.

Но те ми вярват.

— Какво искаш, дайвър? — крещи Урман. Рейд го блъска и изревава:

— Условията ти!

Може би познах нещо за данъците?

— Прекратявате лова.

Пред тях е чудото. Но те има какво да губят.

Урман и Гилермо се споглеждат, директорът на Ал-Кабар кимва.

— Ние оттегляме обвиненията си, Джордан — казва Вили. — Не си струва… да се привлича Интерпол.

Той едва доловимо ми кимва. Значи просто са ме сплашвали?

Лъжи. Навсякъде — лъжи.

С крайчеца на окото си виждам как по улицата се приближават хора. Сега, когато блокадата е разбита, те, обикновените граждани на Дийптаун, могат да задоволят любопитството си.

Нека гледат.

Джордан хваща Дибенко за рамото, леко го разтърсва:

— Чухте ли? Операцията е приключена! Дотук! Изключете системите си.

Значи Дмитрий е замразил сградата? На полицията не са й стигнали силилите?

Човека Без Лице се отскубва от комисаря. Гледа само в мен. Единствено на него не му пука от моите заплахи. Не защото не вярва в тях и не защото е готов да си премери силите с американското правосъдие, което отдавна и изцяло се е сраснало с компютърните технологии.

Той не е готов да се откаже от чудото. Все пак ние сме сънародници. И на двамата висшата идея ни е повредила мозъците — макар и в различни посоки. От маската от мъгла се разнася шепот:

— Ти предаваш целия свят…

— Аз го реабилитирам.

— Ти не искаш да делиш с никого, дайвър. Ти получи наградата си… и ни предаде. Да не забравиш да си приберeш Медала. Ще има с какво да се оправдаваш.

Спомням си склада, кутиите със софтуер, масата, на която остана медалът за всепозволеност.

Протягам се — през разстоянието, което вече го няма. И тежкият жетон ляга в дланта ми.

Разглеждам го за секунда. Бял фон и кълбо с цветовете на дъгата. Паяжината на мрежата, обгърната от невинност и чистота.

— Това е твое — казвам аз и подхвърлям медала на Човека Без Лице. Жетонът докосва черната тъкан на плаща му и се залепва. Красиво е… — Не успях да го заработя. А ти… ти си създал дълбината. И не повтаряй, че не е било по силите ти да го направиш. Било е. Създал си я. Сам. Благодаря ти. Но не мисли, че сме ти задължени с нещо. Този свят ще живее, ще пада и ще се учи да става. Но той няма да принуди да се разприказва онзи, който иска да мълчи. Няма да затвори устата на онзи, който иска да говори. И може би ще стане по-добър…

Извръщам се и тръгвам към своята жилищна кооперация.

Дибенко така и не е спрял програмите си, сковали сградата с елмазна кора. Но аз нямам намерение да моля за каквото и да е. Дърпам вратата и влизам във входа, сияещ като Аладиновата пещера на чудесата.

Само че зарята зад гърба ми гасне, започва да се топи. Разкъсвам чуждата програма, като воювам за всяка следваща крачка.

Поемам нагоре по стълбите. Това са само някакви си двеста и петдесет стъпала.

Зад всяка една врата долита шумолене и тихо потрепване. Нарисуваният ми мъничък свят оживява, когато преминавам покрай него. Подире ми се носят откъслеци от музика и неясен шум от разговори, звънтене на чупещи се стъкла и ритмични удари на чук, шляпане на боси крака и виене на бормашина.

Сега дори и не си спомням кога и какво програмирах, за да се заобиколя с несъществуващи съседи. Странен тип съм аз. Както и всички останали хора…

Знам, мога да отстраня замразяването веднага, с едно-единствено усилие. Но не го правя. Нека пътят нагоре бъде бавен, крачка по крачка. За да помета от стените целия фалшив блясък и за да пробудя живота в празните жилища. Никога повече няма да вляза в тази сграда.

Бебешки хленч и бучене на развален кран, лай на куче и звън на чаши. Няма нищо за запомняне и няма за какво да тъжа. Това бяха моите патерици, но се научих да вървя сам.

Последен завой на стълбите, спирам за миг пред вратата, изваяна от елмазени зърна. Във всяка една песъчинка е мъничкото ми лице. Едно от многото лица, които съм си слагал в дълбината.

Издишвам към вратата — елмазите помръкват, угасват, превръщат се в парченца лед, стичат се като водни капки. Поплачи вместо мен, дълбина. Аз нямам за какво да плача.

Влизам — и веднага виждам, че в апартамента нищо не се е променило. Тук програмата на Дибенко не е наложила властта си.

Неудачника и Вики стоят до прозореца и гледат към улицата.

Приближавам се, Вики мълчаливо ме хваща за ръката и продължаваме да гледаме Дийптаун — тримата.

Улицата е задръстена от народ. Плътна тълпа от долепени едно до друго тела. Малко по-далеч, край уличните тротоари, са замрели колите на „Дийп-разводач“, а хората продължават да прииждат, за да спрат пред сградата с втренчени в нея погледи.

И само под самия прозорец хората са сторили място. Там има кръг от пустота, който заобикаля Човека Без Лице. Той също гледа нагоре, сякаш е по силите му да ни види.

— Той изобщо не е зъл — казвам на Неудачника. — Просто е нетърпелив.

— Аз не обвинявам никого — съгласява се Неудачника.

— Тогава си върви — моля го аз. — Точно сега е моментът.

110

Той ме гледа много дълго време, онзи, който е дошъл в дълбината в облика на Неудачника. Сякаш иска да разгледа истинското ми лице, да разбере какво чувствам.

— Обиден ли си? — пита ме най-сетне.

— Не. Разстроен съм, но това е съвсем друго нещо.

— Страхувах се, че ще се засегнеш. Та нали аз разруших мечтата ти.

— Коя мечта?

— Ти мечтаеше, че виртуалността ще промени света. Ще го направи по-чист. Ще даде на хората доброта и сила. Търпеше това, което те възмущаваше, усмихваше се на онова, което те дразнеше…

Неудачника протяга ръка и я полага върху сключените длани на двама ни с Вики.

— Ти вярваше в мига… в онзи единствен миг, който ще изкупи всички грехове и грешки. Аз убих тази вяра.

Дори ми е смешно да слушам думите му. Нима наистина мисли така?

Нима и аз си мислех същото?

— Работата не е в дълбината, Неудачник — казвам. — Не в тази дълбина.

Той кимва.

— Помниш ли огледалния лабиринт, Леонид?

Разбира се, че го помня…

— Дълбината ви даде милиони огледала, дайвър. Вълшебни огледала. Можете да видите себе си. Да погледнете света — всяко негово кътче. Можете да нарисувате свой свят — и той ще оживее, когато се отрази в огледалото. Това е прекрасен подарък. Но огледалата са прекалено послушни, дайвър. Послушни са и лъжат. Надянатата маска става лице. Порокът се превръща в изисканост, снобизмът — в елитарност, злобата — в откровеност. Пътешествието из света на огледалата не е обикновена разходка. Прекалено лесно е да се изгубиш.

— Знам…

— А аз разговарям с теб само защото знаеш. И аз също бих искал да ти стана приятел, Леонид.

Тъжно се усмихва, после допълва:

— Но това би било доста странно приятелство…

— Вечна дружба между братята пришълци и руснаци? — интересува се Вики.

Значи Неудачника не я е убедил. В нищо. За нея той е човек,

хитър хакер, който баламосва всички…

Не ми е весело. Но казвам:

— Аз не те питам кой си. Ако искаш ми вярвай, но ми е все тая… Пришълец от звездите или от друго измерение, машинен разум… Но така или иначе ти знаеш повече от нас. Кажи, какво ще стане?

— Зависи в кое от огледалата гледаш, дайвър…

— Тогава ще избирам, Неудачник. Много внимателно. А сега си върви.

Той отдръпва ръка от дланите ни.

Една секунда не се случва нищо. После стената зад гърба му започва да се огъва, усуква се във фуния.

Неудачника прави крачка назад. В сиянието на тунела, водещ към неизвестността. Към небесносиньото слънце, под което се диплят оранжевите ленти. В своя свят.

Тялото му трепери и се размива, фонтани от разноцветни искри бликват от кожата му. За миг ми се струва, че виждам — виждам онзи, който е идвал в нашия свят.

Но по-скоро просто ми се иска да дам име на чудото.

— Не ни забравяй… — казвам след отплуващите светлинни отблясъци. — Помни ни такива, каквито сме.

Сградата започва да се полюшва. Стените стават прозрачни, после бледозелени, после тухлени, после хартиени. Таванът се приплъзва нагоре и се огъва като купол. Подът се превръща в огледало, светлината зад прозореца обхваща всички части на спектъра и прогаря върху хартиената стена силуетите ни.

Апартаментът се превръща в огромна зала, сякаш всички посоки са се удължили с един порядък.

Тунелът бавно се стеснява, но все още мога да успея. Да скоча след Неудачника и да видя откъде е дошъл. Да смъкна маската на чудото.

— Льоня, какво е това?! — крещи Вики.

— Информация — отговарям аз. Из жилището започва да вее вятър, в саксията на перваза разцъфтява стайният нар, купчината компактдискове на рафта припява всичките си песни в хор. — Той тегли информация! Отнася всичко, което е научил!

През нас префучават полупрозрачни сенки. Притичва Алекс с винтовка в ръце, бързо мести лапи и се изнизва като стрела чудовището-паяк, после хлътва в тунела измисленото семейство, което спасихме в „Лабиринта“. Прелита въртящо се като исполинска перка дърво, ситни хобитът с изплашената муцунка, с огромни скокове се придвижва хвърковатият охранител на Човека Без Лице, нарамил огнедишащата си реактивна раница.

После преминаваме ние с Вики. Хванати за ръце.

— Помни ни… — повтарям аз. — Не ни забравяй…

Тунелът започва да се свива като диафрагма на фотоапарат. В последния момент вътре се провират, пляскайки с крилца, летящите чехли на Компютърния Маг.

И стаята отново става същата.

— Все едно, не вярвам, че е пришълец — казва Вики. Неуверено, но упорито. — Ако е добър хакер, то би могъл всичко…

Тя замлъква, когато я прегръщам през раменете.

— Недей, Вики — мълвя аз. — Нали той си отиде. Завинаги. Сега не е задължително да спорим. Сега бихме могли и да вярваме.

На улицата се вдига шум, обменят се мнения. Дали са видели поне нещичко от онова, което се разкри пред нас? Все едно. Дълбината роди нова легенда.

— Той си отиде, но ние останахме — казва Вики. — И теб те преследват.

Кимвам и внимателно разтварям прегръдката си. Доближавам се до прозореца, поглеждам надолу. Човека Без Лице е все така неподвижен.

— Дайвърът Леонид също трябва да си отиде — съгласявам се аз.

— Ще тъгуваш ли по дома си? — пита Вики. Колко е хубаво, когато не ти се налага да обясняваш.

— Мъничко. Както за детския си велосипед с три колела.

Връщам се при нея, прегръщам я. Устните ми намират нейните.

И това е нещото, което вече никога няма да си отиде…

Дълбина… — мълчаливо отправям своя зов.

Сградата отново потреперва, когато в далечния Минск наетият сървър приема командата. Магнитната глава се плъзва по диска и започва да трие информацията.

Оборот — и изчезва първия етаж с пенсионера скандалджия. Нов оборот — и изчезва шестият етаж с кроткия графоман, още един оборот — заминава десетият етаж с колекционера на грамофонни плочи от винил.

Компютърът ми оживява и стените на апартамента помръкват. Не поглеждам към бюрото, но знам, че нарисуваната Вики ми се усмихва от екрана — усмихва ми се за последен път. Програмите не тъгуват, когато ги изтриват. Тъгуват хората, но аз нямам друг изход. Ако се изгубиш сред огледален лабиринт — чупи огледалата. Излез на светло…

Тълпата се разкрещява, когато сградата заедно с моя дом се стапя във въздуха. На горкия Джордан тепърва ще му се наложи

да доказва, че не той е свършил тази работа.

Носим се във въздуха над Дийптаун, прегърнати, загледани в очите на другия.

— Велико е… — шепне Вики.

— И аз не знам как го правя…

— Не знаеш ли как се целуваш? — учудено ме пита тя.

…Не, никога няма да проумея женската логика.

При супермаркета, на границата между украинския и прибалтийския квартали, откривам тихо кътче: между телефонните будки и фонтана. И оттам точно излизаме. Наистина, не веднага.

— Следите си ли заличаваш? — интересува се Вики.

Мълчаливо кимвам.

— Надяваш се, че няма да те намерят?

— Ще опитам. Може би ще успеят да определят града… но едва ли. По-добре е дори толкова да не разберат.

— А на мен ще ми се довериш ли?

— Санкт Петербург — казвам аз. Много ми се иска да чуя в отговор, че сме земляци. Но Вики се намръщва.

— Петербург… Льоня, почакай ме тук, става ли?

Чакам. Тя изтичва до супермаркета, а аз пак се пресягам към минския сървър и проверявам дали не е останала още някоя следа. После преглеждам всички резервни адреси, даже онези, които никога не съм използвал, и нанасям удар по тях, като безмилостно изчегъртвам цялата информация. От стриймърите и от магнитооптиката, от запаметяващите устройства на Бернули и оптичните дискове. Най-накрая разчиствам хард диска на своя интернет провайдър. И това е всичко. Сякаш никога не съм влизал в дълбината.

Вики се връща.

— Представяш ли си, наложи ми се да чакам на опашка — със смях казва тя.

— Спешно ти се наложи да правиш покупки?

— Само една.

Тя размахва пред лицето ми предвидливо сгънат самолетен билет. Виждам само къде възнамерява да отиде.

— Свободен ли си сутринта?

— Нали те беше страх от самолети?

— Няма как, при тези дълги разстояния… Ще ме посрещнеш ли?

— С кой полет пристигаш?

— Чакай ме в десет сутринта до информацията.

Малки игри на самостоятелност… мога още сега да достигна до касата и да науча кой и откъде е купил билет до Петербург.

Но аз, разбира се, няма да го направя.

— Как ще те позная?

Вики свива раменцата си.

— Ще видим. А аз как ще позная?

— Ще съм захапал червена роза — съобщавам мрачно аз.

Прекрасно я разбирам. Едно е да се влюбиш във виртуалния свят. Съвсем друго е да се срещнете наяве. Хваща те страх.

Не знам дали на мен би ми стигнал куражът пръв да предложа такава среща.

— Тогава в десет при гишето — решава Вики. — Ще гледаме да не се припознаваме, нали?

— Ще се опитаме.

— Тръгвам? — хем пита, хем ме уведомява тя. — Трябва да се приготвя…

— При нас вече е студено — предупреждавам аз.

— И при нас също…

Вики става полупрозрачна и се разпада на купчина искри. Излизането ѝ от дълбината е красиво.

И на мен ми е време да си вървя.

Намигам на минувача, който се е поспрял, загледан в оттеглянето на Вики. И изчезвам от виртуалността.

На екранчетата бе тъмнина. Пълна.

Свалих шлема.

Върху монитора блестеше златистият фон на „Windows-Home“. Вики вече я няма. Стига сме обичали нарисувани хора.

Ще излизаме от Интернет ръчно…

Разтворих прозорчето на терминала и недоумяващо се втренчих в примигващия надпис:

No dial tone!

Телефонните сметки трябва да се плащат навреме.

Все пак взех слушалката и се вслушах в тишината. После проверих логовете — изключили са телефона ми преди три часа. Преди самия край на работното време, както е прието при пощенските служители.

Ти беше прав, виртуални секретарю на Фридрих Урман… Във виртуалността може да се влиза и без каквито и да било технически приспособления.

Смъкнах гащеризона и се затътрих към леглото.

111

Събуди ме телевизорът. Лежах, завит с одеялото — още не бяха пуснали парното и беше студено, слушах брътвежите на водещите. Политика, икономика, валутни курсове… Интересно, ще влезе ли вчерашната виртуална суматоха в днешните информационни емисии? Може и да влезе. Някъде между анонса за турнето на популярен певец и спортните новини. Сред останалите куриози. Телевизията обича да прави репортажи за Дийптаун. На еснафите им е забавно да гледат анимираните пейзажи и нарисуваните хора. Това, че ни се присмиват, сигурно е добре. Само да не се страхуват… да не завиждат… да не ни мразят…

Вирнах глава и стреснато погледнах часовника. Беше спрял, може би още вчера. Както обикновено, винаги забравям да го навия. Напипах търкалящото се на пода до леглото дистанционно и погледнах колко е часът на телевизионния екран.

Седем. Всичко е наред, ще успея.

Усещах се отпаднал, главата ми тежеше, както винаги след серия продължителни и чести потапяния. Човекът не е много приспособен към виртуалния свят. Може би след някоя и друга година за всички граждани на Дийптаун ще настъпи часът за разплата. Някакви параличи, слепота, инфаркти. Тогава името на Дибенко ще бъде зачернено, компаниите, заложили на виртуалността, ще фалират, а сериозните учени ще съобщят, че отдавна са предвидили всичко и неуморно са отправяли своите предупреждения…

Нека поживеем — и ще видим. Във всеки случай ще имам шанса да стана един от първите, които ще изпитат лично сполетялото ни нещастие.

А може би, тъкмо обратното, той ще се състои — пробивът, за който толкова съм мечтал и който очакваше Дибенко. И вчерашното ми постижение ще стане достъпно за всеки. Двата свята ще се слеят в едно цяло. Виртуалността и настоящето, когато правиш само една крачка — и си вътре в дълбината. Без всякакви патерици…

Станах и оправих леглото. Измих пода, избърсах прахта, после награбих всички дрехи от шкафа и към пет минути се рових, за да си избера поне нещо по-свястно. Трудно се да поддържа гардероба, когато си свикнал да рисуваш всичките си дрехи — от банските до смокинга.

Джинси и пуловер. Става.

След като се облякох, още веднъж овършах апартамента, като

все хвърлях коси погледи на компютъра, не спрял да работи цяла нощ. По екрана бавно преминаваше надпис: „Льонечка, дълбината чака!“

Нека си чака.

Не, опитите ми да вкарам в ред моя ергенски бардак не дадоха резултат. Закоренялата ергенска немарливост само се подчертаваше от чистотата на пода и разкараните далече от погледа боклуци. Какво пък… ще се явим в целия си блясък. Ако Вики поне малко е общувала с хакери, няма да се стресне особено.

Изключих компютъра. Вече на прага със закъснение се сетих, че дори не се опитах да разтребя кухнята… не, стига, този подвиг не е за мен.

Припряно заключих вратата, извиках асансьора. Пластмасовият бутон с дупка от изгасена в него цигара едва мъждукаше под пръста ми. В асансьора кой знае защо беше пълно с тютюнев дим.

Не е толкова красиво, колкото в дълбината, разбира се, не е същото.

Асансьорът бавно ме потътри надолу покрай десетте етажа, покрай съседите по бетонна кутийка, които не познавах, а не правих и опити да опозная. Можем да измисляме чужди съдби, да скърбим и да се присмиваме на несъществуващи хора… Но колко трудно е да опознаеш тези — живите и истинските. Да направиш поне една насрещна крачка.

Може би Вики няма да дойде? Ще размисли, усетила в последния момент същото, което чувствам и аз — че не бива да се смесват двата свята?

Представих си как стоя на летището. Нелепа фигура, беглец от виртуалния свят, изпълзял в света на живите. Бледа, не видяла слънце физиономия, дрехи, които няма нужда да се гладят с ютия, зачервени като на наркоман очи. И се появява Вики, красива и стройна, модерно облечена… или не, може и да е по-лошо. Появява се прегърбено очилато момиче с развлечена рокля…

А кое ще е по-зле — казва ли ти някой…

Тихичко изстенах, изживявайки предварително общия ни позор и взаимното ни разочарование. Точно тогава вратите на асансьора се разтвориха и едно момиченце с хванат на верижка ердел-териер уплашено отстъпи крачка назад.

Ето, дори децата се стряскат, като ме видят…

Изнизах се покрай жизнерадостния пес и се затътрих надолу.

— Добро утро! — тихо каза момиченцето подире ми.

Отвикнал съм да поздравявам…

— Добро утро — казах аз със закъсняла усмивка и изскочих от входа.

Не знам защо, но съм сигурен, че Неудачника не би забравил да поздрави. Освен това би потупал ердела по шията и песът би се търкулнал на пода от удоволствие.

Ако имах достатъчно пари в себе си, може би щях да пристигна триумфално с такси на летището, но не ми се искаше да бързам. Страхувах се от това очакване, леле как ме беше страх… Спрях се при някакво павилионче и закусих хамбургер, който беше притоплен, но в никакъв случай — пресен. Пиеше ми се бира, но когато срещнах снизходителния поглед на продавача, имах куража да си поръчам само лимонада.

Автобусът за летището беше почти празен. Някаква сънена компания с огромни куфари, млади момичета, много ярко намацани с грим, явно по последната мода. Седях отзад и гледах как се плъзга лентата на пътя.

Дали да не се откажа да ходя…

В десет без четвърт автобусът спря на летището. Изпълзях навън с оптимизма на осъден на смърт и малко постоях под пръските на дъждеца преди да вляза в сградата.

Може би времето е прекалено лошо за полети…

В сградата на летището беше топло и шумно. Край родителите си тичаха натам-насам възбудените поради предстоящия им полет деца, намусени куфарни търговци влачеха багажериите си, опашка от граждани с летни дрехи се извиваше за регистрация на някакъв полет на юг. Проучих таблото с номерата на полетите — нямаше отложени.

Ами ако Вики не пристигне изобщо…

През последния половин час са се приземили четири самолета. Вики би могла да долети от Ташкент, Рига, Хабаровск или Москва… Ами ако е определила часа на срещата с резерв, на нейно разположение е трафикът от цяла Русия и от почти всички чужди държави.

Тръгнах бавно към информацията. Там стояха няколко човека, но нито една от жените не приличаше на Вики. Почувствах го от пръв поглед.

Всички лица са толкова различни! Колко много са грозните, уморените и угрижените. Това го няма в дълбината и може би напразно…

Чаках, облегнат на стената. Половин час — това е неизбежната ми отстъпка пред женската неточност… Но за Вики ще направя изключение. Ще чакам час. Или два. Ще се залепя за тази стена, докато не ме отлепи милицията.

Защо нямам сега в себе си добър ноутбук, с радиомодем. Ще

изкарам дийп-програмата, ще се потопя, ще разровя всички файлове на авиокомпаниите…

Затворих очи.

Дълбината лежеше пред мен.

Черно кадифе, бездънна пропаст, пронизана от разноцветни нишки. Мъничкото кълбо на Земята, сложило нова премяна. Дълбината чакаше. Виждах искрите на самолетите, излитащи и кацащи от пистата, водовъртежите от информация, обработвани от компютрите, виждах далечните здания на Дийптаун. Само се пресягам — и съм вътре. Вече не са ми необходими машини.

Някъде наблизо, в самата сграда на летището, някой използваше компютъра не по предназначение. Влизаше в дълбината. За миг застанах зад гърба му и погледнах с неговите очи.

Това е моят свят.

Щедър и безграничен, шумен и нехаен. Човешки. Той ще стане по-добър, ще се промени заедно с нас, само трябва да вярваме в това. Да не блуждаем из лабиринтите, когато изходът е на крачка от нас. Да не се влюбваме в отражения, когато до нас има живи хора.

И може би следващият гост в дълбината няма да се превърне единствено в Неудачник, който не умее да стреля по хора.

Излязох от мрежата. На електронния часовник се сменяха цифрите — точно десет е.

— А къде е червената роза?

Това беше най-страшно от всичко — да се обърна и да погледна Вики. По-трудно от всичките ми подвизи във виртуалния свят.

Това беше точно същото момиче, което бях нарисувал. Тази, която сутрин ми се усмихваше от екрана. Тази, която живееше в сънищата ми.

Само косите й са малко по-светли и по-къси, и очите не се смеят — в тях има уплаха… също като в моите сега. Но това е моята Вики. Притеснено до смърт момиче с джинси и яке, с чанта през рамо.

Когато сме се потапяли в дълбината, и двамата сме живели в истинските си тела. Най-хубавата маска на света е собственото лице.

— Тази роза още я отглеждат — казвам аз.

Вики леко се отпуска.

— Страх ме беше… да не ми обещаеш, че ще я нарисуваш.

— Не, изключено — прошепвам аз. — Край на рисуваните цветя…

Хващам я за ръката. Ще постоим за миг така, ще се погледаме

в очите.

Преди да си тръгнем към нашия дом.

notes

1

Термин, останал от Фидонет, приет по-късно и в Интернет. Буквалният му смисъл е „Не е по темата“, което в клубове по интереси е абсолютно недопустимо. — Бел.пр.

2

Това е истинското заглавие на играта, макар че правилното изписване на английски е „Combat“. — Бел.пр.

3

Алюзия с DOS-Navigator и Norton Commander. — Бел.пр.

4

Цитат от „Балада за борбата“ на Владимир Висоцки. Бел.Mandor.

5

А. С. Пушкин — „Евгени Онегин“, издателство „Хемус“, 1947 г., под редакцията на Х. Левенсон.

6

А. С. Пушкин — „На А. П. Керн“.

7

Л. Карол — „Алиса в огледалния свят“.

8

Л. Карол — „Алиса в огледалния свят“, превод Стефан Гечев, „Народна младеж“, София, 1969 г.

Гръцко правоъгълно наметало. — Бел.пр.

10

Лудити — участници в работническо движение в Англия през XVII — нач. на XIX век, които смятат, че машините са източник на бедствията на работниците и започват да ги рушат. — Бел.пр.

11

Боен строй на джуджетата в романа на Н. Перумов „Пръстенът на мрака“. — Бел.пр.

Макрел (рус.) — скумрия. — Бел.пр.

13

Елениумът е вид транквилизатор (успокоително) — Бел.пр.

14

Друг вид транквилизатор. — Бел.пр.

15

Руска народна весела песничка на злободневна тема. — Бел.пр.

16

От английската дума alien — Пришелец. — Бел.пр.